

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

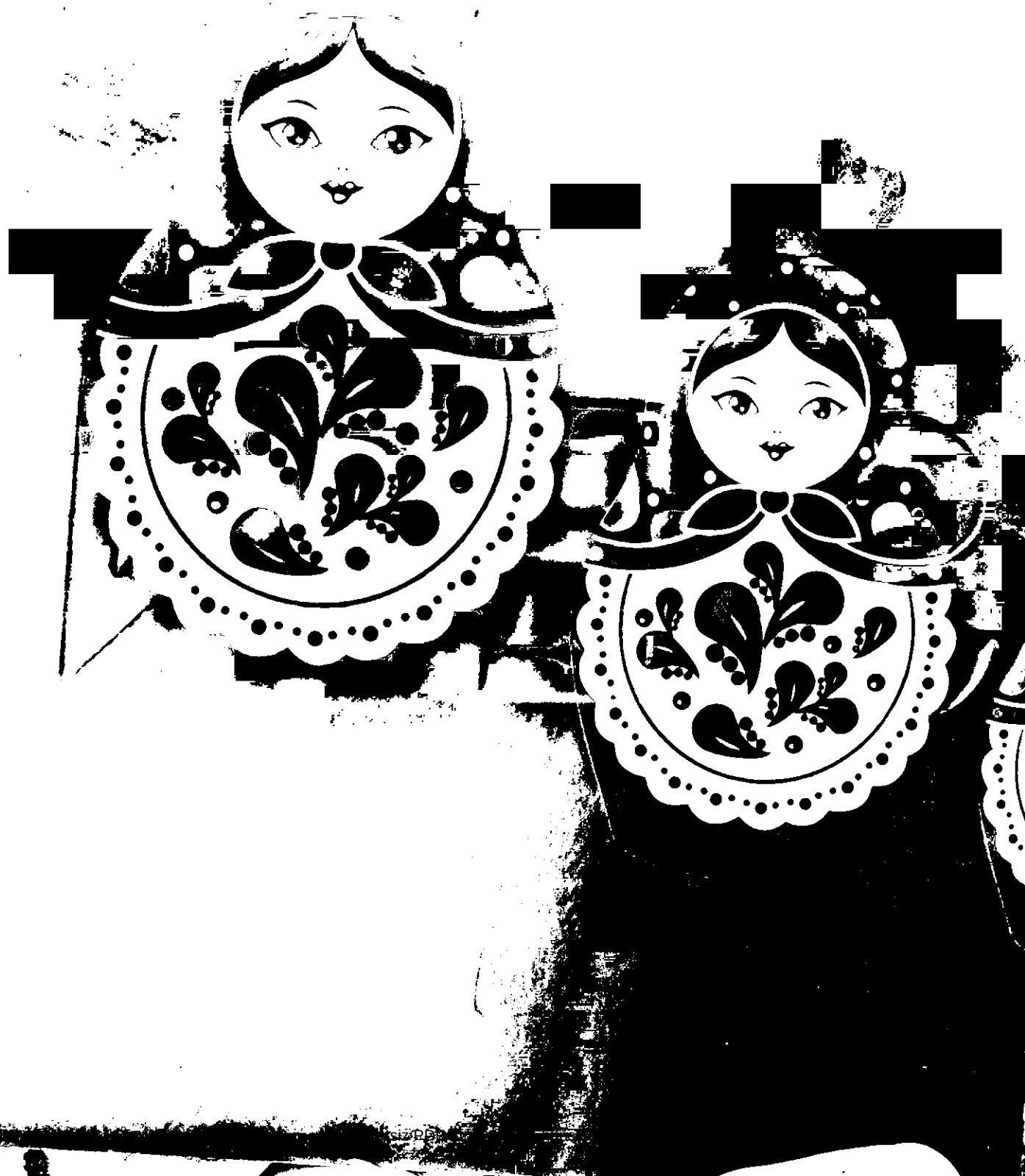
SELVİ ATICI

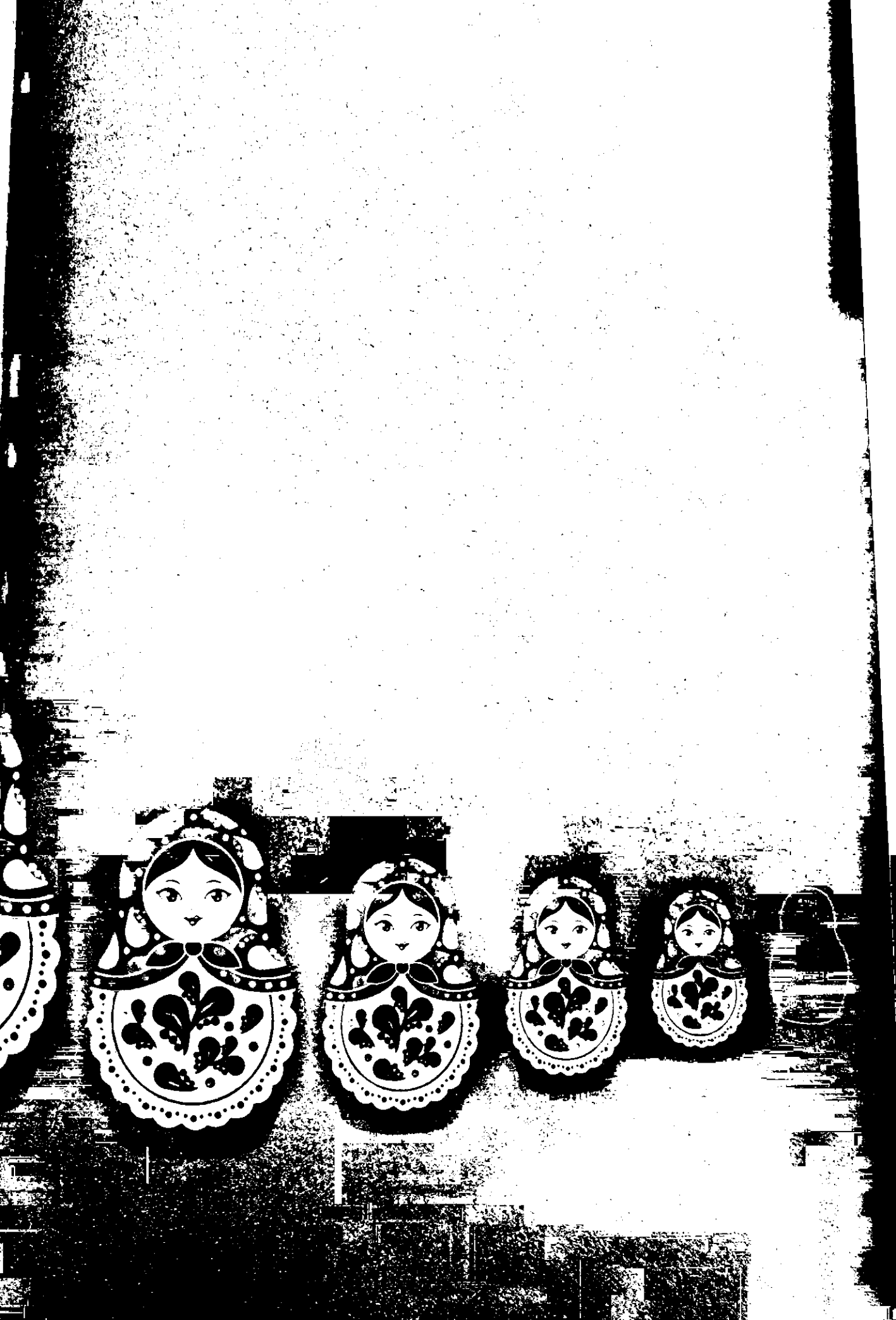

Sister Planet

SEN

BİR İNTİKAM
BİR YEMİN
BİR AŞK....

Sen

Selvi Atıcı

Yayın Yönetmeni: Zeynep Bakır

Editör: Can Kara

Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

Grafik Tasarım: Kübra Tekeli

1. Baskı, Mayıs 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-9021-26-5

© Müptela Yayınları, 2015

© Selvi Atıcı, 2015

Sertifika No: 11407

Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

SELVİ ATICI

SEN

GİRİŞ

İnsan kalabalığının arasından zikzaklar çizerek ama hızını koruyarak geçti. Saat nerdeyse gece yarısına geliyordu ve hava it gibi titremesine yetecek kadar soğuktu. İnsanlar buna aldırıyor gibi görünmüyordu. Tıpkı kendisi gibi... Onlar da hızlı bir ritim tutturmuş, sokak lambalarının altında bir belirip bir kayboluyorlardı.

Kaç kez yaptığını hatırlamıyordu ama başını tekrar havaya kaldırdı ve boynunu uzatarak neredeyse on adım önünden ilerleyen gölgenin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti. Oradaydı. Başının çevresini sarmalayan, kıvrıkcık bir koyun kadar kıvrımlı saçları, uzun bacaklarının attığı her adımda coşkuyla yaylanıyor ve bu hareket adamın içinde bir noktanın titremesine neden oluyordu.

Onu taksiden inerken görmüştü ve o an donup kalmıştı. Kadın ona şöyle bir bakmış, bedeninin -tek bir nokta hariç- bütün hareket fonksiyonları durmuştu. Kadın kayıtsızlıkla arkasını döndüğünde, o da tuttuğu soluğunu sersemlemiş bir halde bırakmıştı. Tüm sesler beyni-

nin gerilerine doğru itilmiş, tek ses onun sivri topuklu ayakkabılarından çıkan 'tak tak'lar olmuştu. Kendine geldiğinde kadını takip ediyordu.

Bir anda bir farklılık oldu. Kadın, insanların arasından kendisine yol açarak dar sokaklardan birine hızla daldı. Nihayet! Kendi adımları hızlanırken, kalp atışları da adımlarıyla birlikte yarışa geçti. Ağzı beklentiyle kurumuş, kasları gerilmişti. Kadının peşinden dar sokağa hızla adım attı. Kadının aniden daha da hızlanmasıyla kaşları çatıldı. Kendi hızını artırırken, nefes alışları hırıltılı bir hâl almıştı. Havanın soğuk olmasına rağmen atletini ıslatacak kadar da terlemişti.

Kadın keskin bir dönüş daha yaparak iki binanın arasına daldı. Vakit kaybetmeden kendisi de arkasından girdi.

Sersemletici ilk darbe burnunun üzerine inen bir kafa darbesiydi. İnmeye ve daha ne olduğunu anlamaya vakti olmadan omuzları sıkıca kavrandı. Sertçe aşağıya çekildi ve hayalarına sert bir diz darbesi aldı. Şaşkınlıkla fark etti ki; kendisini bile sıçratan acı çığlık kendi dudaklarından fırlamıştı. Ölümcül darbe, yüzünde patlayıp nefesini kesen bir yumruk oldu.

Sanki kemiklerin üzerini kaplayan et değil de sert bir cisimmiş gibi darbe resmen çenesinin dağılmasına neden olmuş, aniden dizlerinin üzerine çökerken çenesinden gelen çatırdama yüreğini ağzına getirmişti. Canı öyle çok yanıyordu ki tüm bedeni zonklamaya başladı. Kesilen nefesi yüzünden dudaklarının arasından hava bile çıkmıyordu. Acısını durdurmak ister gibi yerde iki büklüm oldu. Kulakları öfkeli bir homurtu duydu ama sesler o an kendisi için bir uğultudan başka bir şey değildi.

İronik olarak duyduğu son ses; onu tahrik ederek peşinden gitmesini sağlayan ve ona fena bir şey yapma düşüncesini aklına düşüren kadının sivri topuklularından çıkan 'tak tak'ların boş sokakta yankılanışydı.

1

Kulakları uğulduyor ama kalbinin giderek hızlanan atışlarını bu uğultunun arasında bile duyuyordu. Gözleri kapalıydı. Açmak istemediğinden değil, açmayı denemiş ama bir türlü başaramamıştı. Ruhu, vücudundan akıp giden ve suya karışan kanla birlikte bedenini terk ediyordu. Hissediyordu. Mide bulantısı, baş dönmesi ve ayak parmaklarında artık cılız bir şekilde hissettiği karıncalanmanın dışında bedeninde hareket kabiliyeti kalmamıştı. Bir de hâlâ akıp gittiğine inanmadığı kanı, içinde uzandığı suyu kızıl bir göle çevirmeye devam ediyordu.

Ne garip... Varoluş; bedenden akıp giden her damla ile böylesine şaşırtıcı bir kolaylıkla sona yaklaşırken gelecek planlarının her biri buharlaşmış, geriye sadece anıları kalmıştı. Oysa geleceğe dair ne çok hayali vardı.

İnsan ölmek üzereyken, neden yaşamayacağı dakikalara hayıflanmak yerine; geçmişin gülümseten anılarını

düşünür durur? Umur, bilmiyordu. Korkacağını sanmıştı ama korkmuyordu. Garip bir şekilde kendini tatlı bir huzurun kollarında bulmuştu. Ölüm, gerçekten bu kadar huzurlu muydu?

Ertesi gün, yaşayan biri olmayacaktı artık. Meltem'in dudaklarını büzüp çektiği fotoğraf eşliğinde gönderdiği günaydın mesajını göremeyecekti. Hâlâ onu düşünüyor olması şaşırtıcıydı. Gerçekten onu bu kadar önemsemiş miydi? Başta sadece bir hoşlanma iken, her geçen gün araya giren parazitler yüzünden bir inatlaşmaya dönüşen ilişkisi, sandığı gibi kendini kanıtlama savaşı değil miydi?

Ona bu kadar bağlandığını ölmek üzere olduğu anda anlaması da ironikti. Keşke ona da bir not bırakabilseydi. Ölmek istemiyordu. Eğer bedenini kıpırdatabiliyor olsaydı son bir yaşam savaşı verebilirdi ama gözlerini bile açamıyordu. Bileklerinden akıp giden ve suya karışan kan, yaşamını ondan çalıyordu. Gözleri kapanmadan önce görüntü kendisine bile mide bulandırıcı gelmişti. Onu bulacak kişinin yaşayacağı şoku düşünmek bile istemiyordu.

Annesinin görmesini istemiyordu. O çok kırılgan ve narin bir kadındı. Kendi aptallığı yüzünden ne acı çekmesini ne de hastalanıp yataklara düşmesini isterdi. Ancak kaçınılmaz olanı; evlat acısını dibine kadar yaşayacak olması hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ablası bulabilirdi. O güçlüydü! Tanıdığı en güçlü insandı. Acı çekerdi, canı yanardı ama bir kale gibi dimdik ayakta kalırdı. Ona hayrandı. Yanında olsaydı ölmesine asla müsaade etmezdi.

Yine olmuştu. Bir anıyı birkaç saat önce yaşamış kadar net hatırlıyordu. Liseye yeni başladığında, okuduğu okulun çevresinde sürekli serseriler dolaşıyordu. Umur,

bir gün halı saha maçına yetişebilmek için kestirmeden gitmeye karar verip ara sokaklardan birine girdiğinde, serseri grubunu karşısında bulmuştu. Arkasını dönme-ye bile fırsat bulamadan cep telefonu, cüzdanındaki tüm parası ve kolundaki saatinden olmuştu. Üstelik onlara direndiği için üzerine bir araba da dayak yemişti.

Ablası akşam onu gördüğünde dehşete düşüp, küp-lere binmiş ve ilkokul çocuğu velisi gibi ertesi gün okula gitmişti. Umur, bundan utanmış, egosu derin bir yara almışsa da kendini güvende hissetmişti. Sonra geldiği için minnet duymuştu. Ablası serserileri bulmuş, gözlerinin önünde bir güzel pataklamış, telefonunu ve saatini geri almıştı. Ona hayrandı.

İlkokulda bir erkekten yediği dayak yüzünden karate kursuna giden ablası daha sonra bu hobiyi meslek edinmişti. Babaları olmadığı için kendini ailenin reisi olarak görüyordu. Öyleydi de! Bu sanat üzerinde gelişerek, dövüş sanatları salonu açmış, rahat bir hayat sürmelerini sağlamıştı. Mükemmel bir eğitmen, harika bir öğreticiydi. Tam bir zekâ küpüydü. Her zaman diğer kadınlardan farklı olmuştu. Hiçbir zaman çok güzel olmamıştı ki bunun için de hiç çaba harcamamıştı. Sıkı bir dosttu ve kendini çok değer verdiği ailesine adamıştı.

Umur sahip olduğu bu iki insana acı çektirecek olmaktan nefret ediyordu. Bedenini hissetmediği halde kapalı göz kapaklarının ardından sızan damlaların teninden aşağı yuvarlandığını fark etti. Ölmek istemiyordu. Daha on dokuz yaşındaydı ve yaşayacak çok fazla şeyi, hayalleri vardı.

Bıraktığı notu fark ederler miydi? Alelacele yazılmış yazısından bir şeyler anlarlar mıydı? Gözlerini açıp karabasanlarına bakmak istiyordu. Belki de gitmişlerdi. Kim bilir?

Nefes alışları sıklaştırken, düşünceleri tutarsız bir hâl almaya başladı. Ölmek istemiyordu. Yaşamak istiyordu. Bir şey dikkatini çekti. Su hareketlenmişti. Biri suyu mu boşaltıyordu? Yoksa zangır zangır titreyen bedeni mi suyu hareketlendirmişti? Belki de birileri onu bulmuş ve yaşama döndürmeye çalışıyordu. Keşke! Ancak ablası gece gelmeyecekti, annesinin de uyanmasının imkânı yoktu. Meltem ne yapacaktı? Onu unutmuydu? Başka birini daha sever miydi? Tabi severdi! Nereye kadar yas tutabilirdi ki?

Ölmek istemiyordu. Daha on dokuz yaşındaydı. Ne kadar aptal ve saftı. Hayatın onun için çok güzel şeyler getireceğini sanmıştı. Nasıl da çabuk kanmış ve aldanmıştı. Nasıl küçük bir oyunla ayağı takılmış ve Azrail'in orağının üzerine yuvarlanmıştı. Ne olmuştu? Hatırlamak için çabaladı, yapamadı. Ölüyordu. Kimse onu bulup kurtaramayacaktı.

Kulaklarındaki uğuldamanın yerini sağır edici bir sessizlik aldı. Düşüncelerini bir türlü yakalayamıyordu. Biraz önce ne düşünüyordu? Beyninin içinde kara bir delik vardı ve her şey o kara deliğin içinde bir bir kayboluyordu. Aldığı nefesler artık yetersiz kalıyordu. Sonrası derin, karanlık bir kuyu... Ölümün uğursuz sessizliği...

Taksi şoföründen para üstünü alan genç kadın, araçtan inip alışkın olduğu gibi seri ve sert attığı bir adımdan sonra yüzünü buruşturdu. Geçirdiği küçük operasyonun bedenini bu derece bitkin düşüreceğini hesaplamamıştı. Aslında ruhu, bedeninden çok daha yorgun düşmüştü. Daha küçücük yaşlarında ağlamanın bir fayda getirmediğini anladığından, nasıl yapıldığını bile hatırlamıyordu. Yine de istemişti. Sıkışıp kalmış gibi hissettiği ruhu-

nun rahatlamaya ihtiyacı vardı. Eğer ağlayabilseydi belki bir nebze olsun gevşeyebilir, acısını dindirebilirdi.

İçindeki canın yaşamına son vermek hayatı boyunca aldığı en zor karar olmuştu ki genelde hızlı ve mantıklı kararlar alırdı. Vicdanı onu yiyip bitirirken daha ne kadar süre acısını çekeceğini bilmiyordu ama başka seçeneği yoktu. Keşke O da kendisinin yarısı kadar üzgün olsaydı. Bu, karışık duygularının arasından öfkeyi çekip almasına neden olurdu.

Üç ay önce yaptığı ve evet yanıtı aldığı evlenme teklifini duygusuzca tekrar etmekle her şeyi halledeceğini sanmıştı. Başka birinin kollarında yatarken, "Madem öyle, bir an önce evlenelim bari..." dediğinde nasıl bir sonuç almayı umuyordu ki? Burnunun üzerine yediği sağlam kroşe şüpheşiz en doğru cevap olmuştu.

Neden her konuda mantıklı davranabiliyorken, duygusal konularda hep yanlış kararlar veriyordu? Gördüğü manzarayı silmek ister gibi başını iki yana salladı. İnsanlar neden bu kadar çığ ve sığ oluyorlardı? Olgun'a öyle büyük bir aşkla bağlanmış değildi. Seviyeli bir ilişkileri olduğunu düşünmüştü. İkisinin de aman aman bir güzellikleri yoktu ama anlaşılabildikleri bir sürü konu vardı. Ya da öyle olduğuna inandırılmıştı.

Olgun, salonunda çalışan öğretmenlerden biriydi ve onun salona ortak olmak için kendisiyle birlikte olduğunu, ancak ağzından duyduktan sonra anlaması sinirlerinin zıplamasına neden olmuştu.

-Süheyla kadın mı be! Şu salonu bir alayım, bak gör! Annem de hiç sevmiyor onu! Her şey köprüyü geçene kadar!

Hesap etmediği tek şey; yeni sevgilisini kuzen adı altında kendisiyle tanıştırmış olmasıydı. Kız salona gelmiş, gayet samimi bir dille anahtarlarını eline tutuşturup kapı ziline ve apartman kapısının kilidinin bozuk olduğunu

söylemiş, adresini vermiş ve onu akşam yemeğine davet etmişti. Aptal Süheyla da inanmıştı!

Çantasından anahtarlığını çıkarıp derin bir iç çekti. Kendisini o kadar kaptırmıştı ki hamile kaldığını öğrendiğinde pembe hayaller kurarak salonu işletmeyi ona bırakıp, çocuğuna bakmayı düşünmüştü. Çantasını portmantoya asarken kızgınlıkla alnuna bir tokat attı. Aptallığı aklına geldikçe kendisini paralamak istiyordu.

Romantik biri değildi. Ahım şahım bir güzelliği de yoktu ama biriyle birlikte olmak için illa bunların olması gerektiğini de düşünmüyordu. Yirmi sekiz yaşındaydı. İlk defa ciddi bir ilişkisi olmuştu ve çuvallamıştı. Bile isteye bir cana kıymıştı. Yapmak zorundaydı. Kendisi babasız büyümenin zorluğunu yaşamış, Olgun'dan da babalık beklemediği için onun adma da karar vermek zorunda kalmıştı. Tüm hayatı boyunca vicdan azabı duyacağı bir karar...

Ağrıyan omzunu şöyle bir oynatıp, sıcak bir banyonun hayaliyle koridorda ilerlemeye başladı. Annesine durumu nasıl açıklayacaktı? Belki de hiç anlatmamalıydı. Sadece nişanlısından ayrıldığını söylemesi yeterli olabilirdi. Zaten bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ama durumun ciddiyetinin boyutunu anlaması imkânsızdı.

Süheyla banyo kapısını açtı. Aldatılmışlığı, bebeği, yaşadığı acı, hüznü ve vicdanı... Hepsi ayrı bir yere savruldu. Bir daha gelmemek üzere her biri kendi yoluna ilerledi. Filmlerde olur ya hani, doğaüstü bir şeyler gören insanlar gördüklerine inanmamayı seçerler, çünkü mantık; manzarayı algılamak istemez. Süheyla da karşısındaki manzarayı reddediyordu. Mantığının böyle bir şeyi kabul etmesi imkânsızdı. İçinde bir yerlerde, duyguları artık her nerede ise, işte orası da kabul etmek istemiyordu.

Acı, bedenine saplanıp zevkle yayılırken, gülmek is-

tedi. Organları ağzından dökülene kadar kahkaha atmak istedi. Sonra ağlamak istedi. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar kendini tüketmek istedi. Kaskatı kalmış bedeni gördüğü ama aklının yetmediği görüntü karşısında çözülmek nedir bilmiyordu. Olamazdı. Hayır. Zihninin içindeki harfler yüksek sesliydi ama dudaklarının arasından ince bir soluk dahi çıkmıyordu. Nefesi içinde hapsolmuş, yanıyor, acıyı kucaklıyordu. HAYIR.

Onu neyin tetiklediğini bilmiyordu. Bir anda küvete atıldı. Kardeşi Umur, bir kan gölünün ortasında uyuyor gibi görünüyordu. Bu da onun eşek şakalarından biri olmalıydı. Hep yapardı. Süheyla'yı deli etmeye bayılırdı. Titreyen parmakları çılgınca boynundaki nabızı, cılız da olsa yaşam belirtisini aradı durdu. Dudaklarının morarmış olmasını umursamak istemiyordu. Nabızı atmalıydı. Buz gibi soğuk olabilirdi ama ölmüş olamazdı. Onun kardeşi bunu yapmış olamazdı. Parmakları boynunun derisine saplandı. Hiç yaşam belirtisi yoktu.

Ellerini kan gölünün içine daldırdı. Umur'un kolunu sıkıca kavrayıp, gölün içinden çıkardı. Görüntü mide bulandırıcı ve kan dondurucuydu. Tüm karı sanki bileklerindeki açık yaradan küvete boşalmış gibi tek bir damla sızılmıyordu. Öldüğünü kabullenmek istemeyen tarafı hâlâ eşek şakalarından biri olduğuna inanmak istiyordu. Öyle olması lazımdı. Umur, hayattan vazgeçmiş olamazdı.

Fısıldadığının farkında olmadan sordu, "Neden?" Kardeşinin başını avuçlarının arasına aldı ve sarsmaya başladı. "Neden? Neden?"

Ayakları geri geri adım atmak isterken basamakları güçlkle çıktı. Bedenindeki uyuşukluğu atmasının üzerinden günler geçmişti ama eve adımını atmak istemi-

yordu. Annesi evden çıkma isteğine karşı gelmiş olmasaydı taşınmak için bir gün dahi beklemezdi. Umur'un hayaleti sanki yakasına yapışmış, onu boğazlıyordu. Annesi istediği kadar kabullensin, Süheyla kardeşinin intihar ettiğine inanmıyordu. Daha bir gün önce sinemaya bilet aldığını söylememiş miydi?

"Olgun yüzünden bize zaman ayırmaz oldun! Üç tane bilet aldım ve sen de müsrifliği sevmediğine göre gelmek zorundasın!" Gözleri ıslı ıslıldı. Sesinden yaşam akıyordu. Yüzündeki gülümseme ölmeyi planlayan birinin gülümsemesi değildi.

Evin giriş kapısına bakıp yutkundu. Kapıyı açıp içeri girdiği anda kasvet dolu ağır hava yüzüne tokat gibi çarptı. His, baş ağrısını tetiklemeye yetmişti. Odasına gitmeden önce ilaç almak için mutfaka ilerledi. Aslında eve girdiği ilk anda banyoya koşardı ama artık banyosunu salondan çıkmadan önce yapıyordu.

Annesini mutfak masasının başında otururken buldu. Masa örtüsünün üzerinde porselen bir demlik ve bir fincanın resimleri vardı. Bu örtüden nefret ediyordu. Umur da sevmiyordu ama her seferinde sırf ona inat annesine, "Bu örtüye bayılıyorum, mutfakı daha ferah bir yer haline getiriyor," diyordu. Sonra dönüp gözlerini deviren Süheyla'ya dil çıkarıyordu. Bir örtü yüzünden tartıştıklarına inanamıyordu.

"O ne?" diye sordu. Sesi aslında yumuşaktı ama annesini sıçratmaya yetmişti. Her iki yanında birer inci olan gözlük ipleri yüzünün iki yanından sarkan annesi, başını eğdiği ve dikkatle okuduğu kâğıt parçasından gözlerini kaldırıp baktı. Üç haftada belki yirmi yaş yaşlanmıştı. Yüzünde beliren çizgilerin üzerine katlar eklenmiş, gözlerine hiç gitmeyecek acı bir ifade yerleşmişti.

"Otopsi raporu." Annesinin gözlerinin sulanmasını

dan ne olduğunu anladı. Kendi gözleriyle görmek için iki adımda yanına ulaşp kâğıdı elinden alırken, annesi fısıldadı; "İntihar etmiş."

Resmi bildiri yazılarını atlayıp doğrudan ilgilendiği kısma geçti. Cümlelerin sonuna gelmeden kâğıdı buruşturdu. Elindeki rapora rağmen onun intihar ettiğine inanmıyordu. Belki de kardeşinin yaşama sevincine bağladığı umut gözlerini kör etmişti ama onun ölmeyi gerçekten istediğine inanana kadar ikna olmayı düşünmüyordu.

Arkasını dönüp buzdolabına ilerledi. Kendini cezalandırır gibi gözlerinin önünde durması için bir magnetin altına yapıştırdığı notu sertçe çekti. Kendini cezalandırıyordu, çünkü suçlu hissediyordu. Dertlerinin içinde debelenip durmasaydı, kardeşinin durumunun farkına varabilirdi. Yazıyı tekrar tekrar okurken odasına gidip, yatağına uzandı.

"Bu hayata artık katlanamıyorum. Ölümümün, ne sizinle ne de başka biriyle ilgisi yok. Saadece artık yaşamak istemiyorum. Özür dilerim. SİZİ SEVİYORUM. Umur..."

Gözlerini sımsıkı kapattı. İki parmağını burnunun ucuna doğru götürüp sızlamasının geçmesini bekledi. Fiziksel acının üstesinden gelmek kolaydı ama içindeki acıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Babasını küçük yaşta kaybettiği için yokluğunu hissetse de acısı derinlerde gömülmüş bir sızıydı. Kardeşinin acısı ise kapanmayacak, derin bir yaraydı.

Burnunu sertçe çekti ve gözlerini tekrar nota dikti. Onun yazısıydı. Bu su götürmez bir gerçektir ama bir tuhaflık, onu huzursuz eden bir şey vardı. Yazı kargacık burgacık, alelacele yazılmıştı. Harflerin kâğıda dökülüşünde bir gariplik vardı. Ellerinin titrediği belliydi ve gözyaşları notun uğursuz süslemeleri olmuştu. Titremesi ve ağlaması normaldi. Süheyla'nın böyle bir durum

için empati kurması çok zordu. Ne yaşarsa yaşasın asla ölmeyi düşünmemişti. Yine de kendini onun yerine koymaya çalıştı. Hayata katlanamadığına bir anda karar vermiş olamazdı. Ölmeyi düşünüyorsa derin bir buhranın ve çökmüşlüğü içinde olmalıydı.

Ölmeyi düşünen bir insan sinemaya gitmekten bahsetmezdi ve eğer ölürken not bırakmayı düşünüyor olsaydı bunu kafasında onlarca kere kurmuş olurdu. Yazı kâğıdın bir noktasından başlayıp, cümlelerin sonuna doğru sayfanın aşağısına kayıyordu. Umur düzenden hoşlanan bir insandı. Süheyla, insanın ölürken bile karakter özelliklerinden vazgeçeceğini sanmıyordu. Bazı harfler iki kere yazılmıştı. Aniden doğruldu. Kalbine bir el dokunmuş gibi titredi. Yataktan fırlayıp Umur'un odasına koştu. Polis memurlarının inceleyip hiçbir şey bulamadığı diz üstü bilgisayarı çalışma masasının üzerinde duruyordu. Bir elinde not, Umur'un sürekli kasılıp durmasından şikâyet ettiği bilgisayarın nazlanarak açılmasını bekledi.

"Niye koşturuyorsun?"

Annesinin sesiyle yüzü gerildi. Umur'un ölümünden sonra en ufak sese dahi tepki vermeye başlayan annesini tamamen unutmuştu. Arkasını döndü ve sakin bir sesle, "Umur'un bilgisayarını kontrol edeceğim," dedi.

Annesi uzun süre ona baktı ve başını hafifçe salladı. O gözden kaybolduğu anda bir sandalye çekip bilgisayarın başına oturdu. Umur'un arka arkaya iki kere tekrarladığı harfleri bir not kâğıdına geçirdi.

'MMKARE'

Bilgisayardaki tüm dosyaları incelemeye başladı. Sabah ezanı okunduğunda hâlâ devam ediyordu. Atlamadan tüm dosyaların, gizli dosya ve klasörlerin içinde ne aradığını bilmeden gezindi. Annesi birkaç kez yanma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geldi, yiyecek bir şeyler getirdi -ki getirdikleri hâlâ masanın üzerinde duruyordu-sonunda odasına çekildi. Annesi ne aradığını merak ediyordu. Süheyla da ne aradığını merak ediyordu.

Müzik dosyalarının arasında bir şey bulduğunu düşündüğünde duvar saatine baktı. 10:15. Müzik klasörlerinin alt klasöründe 'Ders Müzikleri' adlı bir dosyanın içinde bulunduğu 'MMKARE' adlı not defterini açtı.

Tek satır bir yazıyla karşılaştı: *Kafe.ş.-MMKARE*.

Ne demekti şimdi bu? Yazıdan bir anlam çıkarmaya çalışsa da başaramadı. Ayağa kalktı, kafasında harfler fıldır fıldır dönerken çay koymaya gitti. Demlenmesini beklerken küçük mutfağın içinde volta atıp durmaktan sıkıldığında pencereye yöneldi. Okula geç kaldığı her halinden belli olan bir öğrenciye dalgınca bakarken, kafasında bir ışık patladı.

Çayı, mutfağı ve evi kendi haline bırakıp hızla dışarı çıktı. Montunu almayı akıl edemediği için rüzgâr ince bluzundan içeri sızıp onu iliklerine kadar titretti. Ama geri dönerek vakit kaybetmeyi göze alamadı. Umur'un arkadaşlarının artık onu görmekten ve sorularının yağmuruna tutulmaktan hoşlanmadıklarının farkındaydı. Hiç biri de umurunda değildi...

Umur'un bilgisayarında bir şey bulduğunu sandığı günün üzerinden iki gün geçmiş ve kırık dökük bir bilgiye ancak ulaşabilmişti. Bir arkadaşı Umur'u, evlerinin oldukça uzağında, tamamen alakasız bir yerdeki internet kafede görmüştü. Süheyla da bu bilgiyi aldığı anda kafenin yolunu tutmuştu.

Kafeyi işleten elemanın masası hemen giriş kapısının önünde duruyordu. Seri adımlarla masaya ilerledi. Adam
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

önündeki bilgisayardan gözlerini kaldırıp, Süheyla'nın hesap soran ifadesini gördüğünde kaşları çatıldı. Genç kadın ancak o zaman hafifçe gülümsemeyi akıl edebildi. Çantasından telefonunu çıkarırken, "İyi günler, size sormak istediğim bir iki şey vardı," diye bildirdi.

"Polis misiniz?"

Çantasının fermuarını kapatan Süheyla başını kaldırıp iki yana salladı. Ekranı adamın yüzüne uzattı. "Fotoğraftaki genç çocuk kardeşim olur ve kısa süre önce burada takıldığını öğrendim."

Adam gözlerini kısarak ekrana biraz daha eğildi. Umur'u tanıdığı anda yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Umur bu! Ne zamandır gelmiyordu. Bilgisayarını kaldırmak zorunda kaldığımı iletirseniz sevinirim. Allah'a şükür müşteri artışı yaşıyoruz ve masaları çoğaltıp, yeni bilgisayarlar almak zorunda kaldım. Ama bilgisayarı bıraktığı gibi duruyor." Süheyla'nın yüz ifadesini gördüğünde sesi cümlelerin sonuna doğru iyice kısıldı. "Bir sorun mu var?"

"Kardeşim hayatını kaybetti. Emanetini almak için geldim." Başka bir şey söylemeye ihtiyaç duymadı. Adamın üzüntüsünü dile getirmesinin ardından, eski püskü bilgisayarı kucakladı.

Eve gittiğinde annesi hâlâ uyuyordu. Öyle çok sakinleştirici ilaç alıyordu ki, neredeyse tüm günü uyuyarak geçiriyordu. Umur'un bilgisayarını çalışma masasına yerleştirdikten sonra geriye dönüp annesinin üzerine bir örtü örttü. Vakit kaybetmeden bilgisayarı kurdu. Giriş şifresi istediğinde kutuya 'MMKARE' yazısını girdi ve bilgisayar açıldı.

Ekranda Meltem'le birlikte sarmaş dolaş çekilmiş bir fotoğrafları vardı. Meltem'in yüzündeki acı ve şiş gözleri bir an için gözlerinin önüne geldi ve hızla başını iki yana salladı. Masaüstünde birkaç tane dosya vardı.

'K.' dosyası, 'B.' dosyası ve 'R.' dosyası.

"Neler çeviriyordun, Umur?" diye fısıldadı. 'K.' dosyasını açtı ve 'Sakal' adlı kullanıcı adıyla kopyalanmış bir sohbet geçmişi ile karşılaştı.

Sakal: Bana güvenmeni söyledim mi, söylemedim mi? Sen alacağın paraya bak! Gerisini karıştırıp durma!

Umur: Akşam barda buluşacak mıyız?

Sakal: Bakarız...

Umur: Ne demek bakarız? Buradan rahat konuşamıyorum.

Sakal: Açık alanda birlikte görüşemeyiz, anlamıyor musun?

Umur: O zaman eve gelin!

Sakal: İki günde adam mı oldun? Emir verip durma!

Umur: Konuşmalıyız!

Sakal: Sen evi ayarla o zaman.

Umur: Tamam.

Dosyayı kapadı. Ne daha fazla kopyalanmış konuşma vardı ne bir tarih ne bununla ilgili herhangi bir açıklama. 'B.' dosyasını açtı ve Umur'un not aldığı bilgilerle karşılaştı.

Sakal: Bir yetmiş boy, altmış kilo civarı, siyah gözlü, sivri sakalları ve boynunda Azrail dövmesi var. İstanbul'da yaşıyor, otopark işletiyor.

Cüce: Kısa boylu, lakabını 1,55 boyundan alıyor, hiç konuşmuyor! Bal rengi gözleri, sarı saçları var.

Gümüş, alt ve üst kenarlarında mor şerit olan bir kart var. Sakal birkaç kez ağzından kaçırdığında Cüce onu uyardı. Bir yere giriş kartı ama nereye?

Sansar kim? Neden yanlarına gittiğimde onun hakkında konuşmayı bıraktılar? Sansar'ı öğren! Ek: İstanbul kalantoru! (Ne demekse)

Başka bir şey yoktu. Diğer dosyayı açtığında, bar ya da birahane gibi bir yerde, bir masada arkası kameraya dönük oturan iki kişinin fotoğrafıyla karşılaştı. Ortam

çok loştu. Zaten oturan iki kişinin de sadece sırtı görünüyordu. Onları diğer insanlardan ayırabilecek belirgin bir özellik yoktu. Birinin boyunun ortalamanın çok altında olmasının dışında!

“Ne yapıyorsun?” Süheyla, annesinin uykulu sesiyle hafifçe sıçradı. Başını arkaya çevirdi ve kararlı gözlerini annesine dikti. “İstanbul’a gidiyorum.”

2

“Evet!”

Süheyla gözlerini kaldırdı ve bakışı tok sesin geldiği yönü buldu. Patronu Timuçin Bey rengârenk kumaşların arasından ona zaferle gülümsüyordu. Süheyla sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

“Sence de bu renk Melisa Hanım’ın rengi, değil mi?” Kendini beğenmiş bir ifade dudaklarını kıvrırken, elindeki kırmızı jarse kumaşı havaya kaldırdı.

Genç kadının dudakları arasından bir homurtu çıktığında, patronu ona gözlerini devirdi. Alayla, “Eğer başının iki yanına küçük, şirin boynuzlar da eklersen kırmızının bu tonuyla kadının içindeki şeytanı su yüzüne çıkarmış olursun!” dedi.

Timuçin Bey, kendine has gülüşüyle tıslayarak güldü. Ardından bir anda ciddileşerek, “Biz işimizi yapıyoruz, tatlım. İçindeki şeytani yönünü irdelemek bize düşmez!”

dedi. Burnunun ucunda duran gözlüklerinin üzerinden tehditkâr bir edayla baktı. "Ayrıca kadının ağzını her açışından sonra ona laf sokup durmaktan vazgeç! Seçkin ve sağlam bir müşterimi senin düşük çenen yüzünden kaybetmek istemem. Eğer benim kızım olsay-"

Süheyla sert bir sesle, "Senin kızın değilim!" diyerek adamın sözlerini ağzına tıkadı. Sözlerinin onu yaraladığını görmek için kırılgan kelimelerini duymaya ihtiyacı yoktu. Adamın gözlerinden bir hüznün gölgesi geçip giderken, tutamadığı diline lanetler okuyordu. "Üzgünüm," diye mırıldandı. Onu yaralamak istememişti. Hayır. Belki de aslında yapmak istediği şey tam olarak buydu ama büyük bir minnet duyduğu bu adama karşı biraz daha anlayışlı ve saygılı davranması gerekirdi. Her ne kadar annesinin ilk -ve belki de son- aşkı olsa bile!

İlk duyduğunda, yaşadığı hayatın ne kadar dışında kaldığını ve aile fertleri arasında ne kadar büyük sırlar olduğunu anlaması; üzerinden bir kova buzlu su boşaltılmış gibi hissetmesine neden olmuştu. Kardeşi bilmediği işlerin içine girmiş ve hayatından olmuştu. Annesi, babasının yasını tutarken belki de başka bir adamın aşkıyla hâlâ acı çekiyordu. Nişanlısı tarafından aldatılmış ve bebeğini aldırmişti. Kimsenin kimseden haberi yoktu. Birbirlerine hem yakın ve hem de o kadar uzaklardı ki, artık aile bağlarının sağlamlığından şüphe duymaya başlamıştı.

Yine de bu durum İzmir'i ve annesini ardında bırakıp; kardeşinin ölümü, intiharı ya da başına her ne geldiyse bunun iç yüzünü öğrenme kararını bir nebze olsun azaltmamıştı. Annesinin yüksek perdeden itirazları hâlâ kulaklarındaydı. Gidişine duyduğu öfke, korku ve kırılganlık tek tek yüzündeki çizgilere yansımış, ona yalvarıyordu. Annesinin itirazlarını görmezden gelmeyi tercih etti. Ya
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

kalıp vicdanı ve suçluluk duygusuyla savaşıyordu ya da İstanbul yollarına düşüp kardeşinin başına ne geldiğini öğrenecekti. Başka seçeneği yoktu. Annesi, kararlılığını anladığında pes etmiş ve sonunda ona yardım etmeye karar vermişti.

Yarım kalmış aşk hikâyesini de bu şekilde öğrenmişti. İstanbul'da kalacak bir yeri yoktu. Bir akrabası ya da düzen kurabileceği kadar parası da yoktu. İşte bu noktada yardımına annesinin ilk aşkı koşmuştu.

Pembeleşen yanakları, yıllar sonra ilk kez duyacağı sesin verdiği heyecanla ellerinin titremesi ve dengesiz hareketleri annesini ele vermişti. Süheyla gibi romantizm ve duygusallıktan uzak olan biri bile onda bir gariplik olduğunu anlamakta gecikmemişti. Yardım teklifini sorgulamadan kabul eden bu adamın kimliğini öğrenebilmek için annesinin başının etini yemekle kalmamış, bütün hikâyeyi öğrendikten sonra ağır eleştirilerini de ağzının içinde tutamamıştı. Bazen davranışlarını ve sözlerini kontrol etmekte zorluk çekiyordu ama kendini ikinci defa aldatılmış gibi hissetmişti.

Ailelerin araya girmesi ve Timuçin'in bir iş teklifiyle İstanbul'a yerleşmesiyle yarım kalan aşkın, kalbe doku- nan bir yanı vardı. Elbette bunu itiraf edecek değildi. Babasını çok fazla tanımamasına rağmen, annesinin kalbi- nin yıllarca başka bir adamın adını zikretmesi kıskanma- sına neden olmuştu. Annesine derin bir öfke besliyordu. En sinir bozucu olanı ise; Timuçin Bey, annesine öylesine koyu bir aşkla bağlıydı ki, ne evlenmiş ne de hayatına başka bir kadını dâhil etmişti.

İkisi de iyi birer tasarımcıydı. Zaten aşkları bu meslek üzerine eğitim görürken filizlenmişti. Annesi şimdi bıraktığı mesleğini yıllar boyunca mahalle aralarındaki bir terzi dükkânında devam ettirirken, Timuçin Bey seçkin

müşterileri olan bir moda evinin sahibiydi. Moda evi bile adını annesinden almıştı. Simge Moda Evi...

Onların ilişkisini deşecek değildi. Kıskançlık ve duygusallıkla kaybedeceği vakti yoktu. Timuçin Bey onun işine yarayacaktı. Adamın olumlu cevabının ardından vakit kaybetmeden, tek bir bavula gelişigüzel doldurduğu kıyafetleriyle yola çıkmıştı. Salonu eğitmenlerden birine, annesini de Allah'a emanet etmiş ve İstanbul yollarına düşmüştü.

Tanışmalarının ilk dakikasının ardından tüm olanları açık bir dille anlatmış, yardımına da sonuna kadar ihtiyacı olduğunu söylemeyi unutmamıştı. Timuçin Bey de seve seve yardım edeceğini söylemişti. Ediyordu da! Kendisinde bulunmayan gösterişli kıyafetleri bir günde temin etmişti. İstanbul'da araştırma yapabileceği tüm mekânların isimlerini listelemiş, gümüş kart hakkında ufak da olsa bilgiye ulaşmıştı. Henüz gümüş kartı olan bir tanıdığının olup olmadığını bilmiyordu, çünkü kartla giriş yapılan mekân sır gibi saklanıyordu. Ağzından laf almaya çalıştığı birkaç müşterisi de açıkça telaşlanmış ama kartla ilgili bilgilerini kendilerine saklamayı tercih etmişlerdi.

Bir dövüş sanatları okulu işleterek sıra dışı bir meslek yapıyor olabilirdi ama yıllarca annesine yardım ettiği için terzilik hakkında da sandığından fazla şey biliyordu. Timuçin Bey'in de engin bilgileri ve ona yol göstermesi sayesinde moda evinde de hatırı sayılır işlerin altından kalkabiliyordu. Bu ilerde işine yaracak bir şey olmasa da yediği yemeğin hakkını vermek istiyordu.

Moda evinin kullanılmayan bir odasında kalıyor, gündüzleri Timuçin Bey'in asistanı olarak çalışıyor, geceleri İstanbul sokaklarının ve mekânlarının altını üstüne getiriyordu. Bir ayın sonunda eline geçen koca bir sıfır

dı. İstanbul gibi mega bir kentte bir karıncadan farksızdı. Lakapları dışında hiçbir şey bilmediği adamların peşinde koşuyor, bir milim dahi yol alamıyordu. Kimi zaman yorgun düştükçe umutsuzluk yakasına yapışıyor ama kardeşinin kuvetteki görüntüsü dişlerini sıkarak tekrar yola koyulmasına yetiyordu.

İzin günlerinde de otoparkları geziyordu. Ne kadar otopark işleten adam varsa neredeyse yarısını tanıyacak duruma gelmişti ama liste o kadar uzundu ki bazen buna ömrünün yetmeyeceğinden korkuyordu. En kötüsü ise, kimse 'Sakal' lakaplı birini tanııyordu.

Göz ucuyla Timuçin Bey'in sol kolunu ovaladığını fark etti. "Hâlâ bir doktora gitmedin, değil mi?" diye sordu. Sesindeki kızgın ton kendisini de şaşırtmıştı ama üzerinde durmadı.

Timuçin Bey suçlu bir çocuk gibi başını iki yana salladı. "O kadar çok makineyle muhatap olma düşüncesi ödümü koparıyor."

"Basit bir kol ağrısı gibi görünmüyor!"

"Dikkatini çekerim; her gün çizim yapıyorum!"

"Kolunun ağrıyor oluşu gayet dikkatimi çekiyor. Ayrıca gümüş kart zimbirtısı için sana ihtiyacım var. Şu durumda hastalanıp işe yaramaz hale gelmeni istemem."

"Tatlım, bu derece dobra olmanın yanlış bir davranış olduğunu hiç düşündün mü?"

"Hayır."

"Annen çok naif, kibar ve düşünceli bir kadın."

"Belki de ben dobra, yakışıklı ve gayet çekici olan babama benzemişimdir."

"Babana benzediğinden eminim. Annen kaliteli karakteri dışında güzel de bir kadındı. Sen babanı gerçekten iyi hatırladığına emin misin? Ve beni yaralamaya çalışmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

“Doğruların seni yaralıyor olduğundan haberim yoktu.”

“Her şeye verecek bir cevabın var, değil mi?”

“Elbette, kafatasımın içinde beyin taşıyorum.”

Cevabının onu neden eğlendirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama adam gür kahkahasıyla konuşmalarını bıçak gibi kesmişti. Ayrıca atışmalarından zevk alıyor gibi görünüyordu. Aslında bu Süheyla’ya da iyi geliyordu. Çünkü susmak, zihninin sürekli hareket halinde olması demekti. Bazen o kadar çok bunalıyordu ki, sadece uyumak ve kendinden uzak kalmak istiyordu. Korkunç derecede geveze ve sorularla dolu bir zihni vardı. Bir insan kendisinden sıkılır mıydı? Süheyla kendinden oldukça sıkılmıştı.

Kısa süre sonra Timuçin Bey moda evinden ayrıldı. Yüzündeki ürkek ifade Süheyla’nın canını sıkıyordu ama bunun üzerine kafa yorarak vakit kaybetmeden çalışanların çıkışının ardından hemen hazırlanmaya koyuldu.

Taksiye atlarken söylenip duruyordu. Kazancının neredeyse tamamını ulaşımına harcıyordu. Bir şey bildiğini sandığı insanların ağızlarından laf alabilmek için sık sık rüşvete de başvuruyordu. Bir hafta önce tam bir fiyasko için cüzdanındaki tüm parayı vermişti. ‘Cüce’ lakaplı adamı bulduğunu sandığında kalbinin patlayacağını düşünmüştü. Karşısında iki metre boyunda bir adamı gördüğünde beklentiyle patlayacak gibi olan kalbi, balon gibi sönmüştü.

Taksi Üsküdar’a gitmek için köprü kavşağına doğru ilerlerken telefonu çaldı. Hızla çantasından telefonu çıkarıp, Timuçin Bey’in aramasını cevapladı.

“Alo?”

“Ben Timuçin Bey’in yardımcısıyım.” Bir hıçkırık sesi kadının sözlerini böldüğünde Süheyla’nın kalbi endişey-

le titredi. "Şu an hastanedeyiz, Timuçin Bey kalp krizi geçirdi."

Yirmi dakika sonra kendini hastane koridorlarında koşarken buldu. Maşa ile düzleştirdiği saçları terden tekrar kıvrılmaya başlamış, üzerindeki yapay kürk yüzünden sıırıslam olmuştu. Topuklu çizmeleri de onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Mini eteği, ağır makyajıyla kesinlikle hastane ortamına ayak uydurmuyordu ve insanların dikkatini üzerine çekiyordu. Umurunda değildi. Korkmuştu. Onu kıskanıyordu, öfke de duyuyordu. Yine de ona bir şey olmasının ihtimali kalbini sıkıştırıyordu.

Daha ilk günden Süheyla'yı tüm dertleri, sivri dili ve kimi zaman da karakterinde ortaya çıkan çıkarıcılığıyla kabul etmişti. Evet, ona bir baba gibi yaklaşmıştı. Görmeyen o ki; bu ilgi, şefkat ve güven Süheyla'nın başıboş bıraktığı bir delikten içeri sızmıştı.

Timuçin Bey'in yardımcısı, onu fark ettiğinde gözleri irileşerek baştan ayağa genç kadını süzdü. Ardından göz göze geldiler. Süheyla'nın yukarı kalkmış tek kaşını ve gözlerindeki bakışı fark ettiğinde, afallayan kadın silkinerek konuşmaya başladı.

Hastaneye kaldırdıktan hemen sonra, bir saat içinde koroner bypass ameliyatı yapılan Timuçin Bey'i yoğun bakım ünitesine almışlardı. Durumu iyiydi. Şimdilik... Süheyla, duyguları birbirine karışmış halde bekleme koltuklarında oturdu. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Timuçin Bey'in doktoruyla görüşüp, durumu hakkında bilgi aldı ve onu birkaç dakika görebilmek için izin kopardı.

Yoğun bakım ünitesine girmek için zorunlu olduğu hazırlıklardan sonra kalbini sıkan o endişe yumağı giderek büyürken, ağır adımlarla Timuçin Bey'in yatağına doğru ilerledi.

Süheyla, "Sana söylemiştim!" dedi. Sesinde kızgın ve keskin bir tını vardı.

"Küçükken de laftan anlamayan bir çocuktum."

"İyi halt ediyordun."

"Seninle didişecek halim yok. Kendimi topladıktan sonra bomba gibi geleceğim."

"Fosilleşmeye bu kadar yakinken böylesine bir kendine güven... Ayakta alkışlıyorum."

"Güldürme beni. Canım acıyor!"

"İyi. Belki aklın başma gelir."

"Moda evi ve atölye sana emanet. Allah aşkına müşterilerimle kavga etme!"

"Ona söz veremem. Hepsi de tuhaf yaratıklar!"

"Sana niye yardım ediyorum ki?"

"Anne torpili!"

"Defol git. İşinin başma dön!"

"Müşterilerinin iyiliğini istiyorsan, çabuk gelmeye bak! Yoksa hepsini çil yavrusu gibi dağıtırım."

Timuçin Bey, hırıltılı bir sesle gülerken başını salladı. Süheyla dönüp gitmek üzereyken, eline uzandı, hafifçe sıktı ve daha o karşılık veremedi hızla bıraktı. Hareketi bir an duraksamasına neden oldu. Ardından ona döndü ve güven verici olduğunu umduğu bir gülümsemeyle dudaklarını büktü.

Süheyla hayatta birçok şeyle kendi başına mücadele etmişti. Timuçin Bey'in artık ona bir yararı dokunmayacak gibi görünüyordu. Üstlenmek zorunda kaldığı vazifesini yerine getirecekti elbette ama bunu asla kendi mücadelesinin önünde tutmayacaktı.

Moda evine döndüğünde ilk işi banyo yapıp, rahat bir şeyler giymek olmuştu. Saçları suyla buluştuğu anda düz formundan kurtulup başının tepesine kadar çıkmış, yine bir kuş yuvasını kafasında taşıyormuş gibi hisset-

mesine neden olmuştu. Nasıl böyle kıvrılabiliyorlardı, akli almıyordu.

Asistanlık yaparken kullandığı odadan eşyalarını alıp, süresini henüz bilmediği patron vekilliği için koltuğa yerleşti. Yeni ve Timuçin Bey'in ayrıcalıklı çalışanı olması zaten kimilerinin ona dış bilemelerine neden olmuştu ve patron koltuğuna oturmak da üzerine tuz biber ekip çalışanları deli etmişti. Gözlerde haset dolu bakışlar, yüzlerde küçümseyici ifadeler ve sıkı bir kulis havası... Süheyla, insanların bu derece küçük ayrıntılarla ilgileniyor oluşunu komik buluyordu.

Derin bir iç çekişin ardından randevu defterini aldı. O gün için tek bir isim kaydedilmişti. Demir Mızrak. Hiç duymamıştı. Erkek müşterileri, kadın müşterilerden çok daha katlanılabilir oluyorlardı. Daha ilk günden her şeye itiraz etmeye programlanmış kadınlardan biriyle karşı karşıya gelmeyecek olmasından dolayı memnundu.

Bir gün öncesinden yarım kalan işleri tamamlamak için çalışma masasına doğru ilerlerken, kareli gömleğinin cebinden kemik çerçeveli gözlüklerini çıkarıp taktı. Daha kumaşı kesmeye yeni başlamıştı ki kapıda bir hareketlilik oldu. Başını kaldırdığında sırtı ona dönük bir adamla karşılaştı. Adam, arkasındaki birine eliyle bir şey işaret etti. Diğer eli kulağına dayadığı telefonunda, konuştuğu kişiye emirler yağıdınıyordu. Elindeki makası bırakıp, onu karşılamak için yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi.

Adam arkasını dönüp, ilgisizce ona baktı. Yarı aralık göz kapaklarının ardına gizlenen gözlerinin rengini seçmek mümkün olmadığı gibi, nereye baktığını da anlamak oldukça güçtü. Boşta kalan eliyle, zaten dağınık görünen koyu kahve saçlarını geriye taradı.

Dudağının bir kenarının hafifçe yana gerilmesi, ko-

nuştugu insandan ya da konudan sıkıldığını işaret ediyordu. Düz, dar kanatları olan bir burnu vardı ve konuşma halindeyken arada bir burnunu kırıştıyordu. Saçları ve kıyafeti ona hem yaramaz bir çocuk hem de bir serseri havası katıyordu. Koyu renk bir kot pantolonun üzerine, eteklerinin bir kısmını pantolonunun içine sıkıştırdığı beyaz bir gömlek, onun üzerine tek düğmeli spor bir ceket giymişti. Ceketin renginin siyah olmasına karşın tek düğmesi pantolon kemeri gibi kahverengiydi. Kirli sakallı, hafifçe sivri çenesini dalgınlıkla kaşırken, gözlerini Timuçin Bey'in masasına dikti. Anında kaşlarının ortası derinleşti. "Ben seni daha sonra arayacağım," diyerek telefonu hızla kapatıp, ceketinin iç cebine attı.

Süheyla, daha o konuşmadan söze girdi. "Demir Bey olmalısınız?"

Sıkılmış bir ifade genç adamın tüm yüz hatlarına tembelce yayılırken belli belirsiz başını salladı. "Ve siz de?"

"Süheyla Akgün, Timuçin Bey'in asistanıyım."

Sanki onun için önemsiz bir ayrıntıymış gibi, bariz bir zorlamayla hafifçe gülümsedi. "Ne hoş!" Genç kadın onun sesindeki alaylı tınıyı umursamadı. Gözleri tekrar -Süheyla tam olarak nereye baktığını anlayamasa da- Timuçin Bey'in masasına kayd. "Timuçin Bey'i göremiyorum?" Süheyla'nın karşısına ilerledi.

"Üzülerek söylemeliyim ki, Timuçin Bey kalp krizi geçirdi. Sizinle ben ilgileneceğim."

Yarı kapalı göz kapakları bir anda açıldı ve koyu mavi olduğunu fark ettiği gözlerinde ışıklar parıldayıp söndü. "Ne demek kalp krizi geçirdi? Bugün randevumuz vardı!"

Süheyla sadece bakakaldı. Bu sözlerle ne cevap vermesi gerektiğini düşünmeyecekti bile, çünkü bunun için harcadığı zamana acırdı. Ama öfkesi için yapabileceği bir şey yoktu. Bir takım elbisenin, insan hayatından daha önemli

olduğunu düşünen adama öfkelenmek bile duygu belirtisi ve önem yüklemek olurdu ama öfkelenmişti işte.

Karşıdan bakıldığında sağlıklı biri gibi görünmesi bir şeyi değiştirmiyordu. Zavallı adamın beyin hücreleri çoktan ölmüştü ve o artık yaşayan bir ölüydü. Bir ölü için oldukça gereksiz bir yakışıklılığa sahipti. Kaşları sorarcasına havaya kalktığı anda adamın gerçekten bir cevap beklediğini anlayarak afalladı. Müşterisini kaybetme ihtimaline karşın, içinden Timuçin Bey'e özürlerini yolladı. Ciddiyetle, "Suskunluğumu mazur görün," dedi. Adam sanki iyi bir şey söylemiş gibi hafifçe başını eğerken, kadının dudaklarını küstah bir gülümseme kıvırdı. "Türünüzün bir örneğiyle daha önce karşılaşmadığım için, Timuçin Bey'in can çekişirken adınızı sayıklayıp durduğunu söylemekte geciktim." Sesindeki yakıcı alayı saklamaya gerek görmemişti. "Ölmek üzere olduğunu düşünen bir adam için bir takım elbisenin taşıdığı önem; gerçekten göz yaşartıcı."

Adamın gözlerinde beliren şaşkın bakıştan garip bir haz duydu. Adamın bir eli pantolonunun cebine doğru yol alırken, diğer elinin parmakları dalgınca burnunun ucunu kaşıdı. "Bağışlayın ama sözlerinizden hiçbir anlam çıkaramadım." Dudakları titredi ve gözlerinde çılgın bir parıltı oldu.

"Zaten sözlerimin anlamını kavrayacağınız gibi boş bir umuda hiç kapılmamıştım."

Demir Bey, onu şaşırtarak güldü. "Sanırım... Benimle alay ediyorsunuz?"

Süheyla gayet doğal bir hareketle kolundaki saatine baktı. Başını tekrar kaldırdığında adamın ışıltılar saçan gözlerine baktı. "Sekiz dakika gibi bir sürede kavrama becerisi! Sizin için bir rekor olmalı!"

Demir Bey'in diğer eli de pantolonunun cebinin için-

de kayboldu. "Sanırım baştan başlamamız gerekiyor, aksi halde bir kadının boynunu en kısa sürede kırma gibi bir rekora da sahip olup, doğumumdan beri süregelen prensiplerimden ödün vereceğim gibi görünüyor."

Aslında duruşunda bir farklılık yoktu. Elleri ceplerinde, başı hafifçe eğikti ama giderek daha da koyulaşan gözlerini Süheyla'nın gözlerine dikmiş sabit duruşunu koruyordu. Havada bir şeyler titreşti. Garip bir etkileşimdi. Süheyla beyinsiz olarak nitelendirdiği bu adamın kurduğu uzun cümleden sonra onu takdirle alkışlamak için ellerini yumruk yapmak zorunda kalmıştı. Adamın duruşu aniden tehditkâr bir hale büründü. Belki de değişen sadece gözlerindeki o bakıştı. Korkmamıştı. Süheyla'nın birilerinden korkması için tehditkâr bir duruştan daha fazlasına ihtiyacı vardı ama kısa bir an da olsa tehlikeyi sezmişti. Birçok kez tecrübe ettiği kadıyla hiç kimse görüldüğü gibi değildi. Süheyla çıplak gözlerle baktığı bu doğal resmin, mercek altına alındığında doğallıktan oldukça uzak bir şeyler sergileyeceğinden emindi. Adamın, onun ürkek bir harekette bulunmasını beklediği açıktı. Süheyla ona istediğini vermediğinde dudaklarını aralamadan, tek nefeslik bir gülüşle şaşkınlığını ortaya serdi. "Şöyle diyelim; eğer Timuçin Bey'in kalp krizi geçirmesi gibi üzücü bir durum vuku bulduysa ve ben de o listeye bugün için adımlı yazdırdıysam, birilerinin de beni bu durumdan haberdar etmesi gerekirdi. Sandığınız kadar akıl yoksunu olmadığım gibi aylak aylak gezen bir insan da değilim."

Süheyla eliyle odanın içinde bulunan paravanı işaret ederek, "O zaman daha fazla zamanınızı almayalım ve siz de bir an önce hazırlanın ki ölçülerinizi alalım." Zoraki bir gülümsemenin eşliğinde, "Bu arada durumdan haberdar edilmediğiniz için de özürlerimi kabul ederse-

niz sevinirim," diye ekledi. Süheyla sözleri için asla özür dilemeyecekti.

Adam paravanın arkasına geçmeye gerek duymadan ceketini çıkarmaya başladı. "Biliyor musunuz, insanın sinirine dokunan bir yanınız var."

"Genellikle muhatabım olan kişilerin problemi olduğu için sorun etmiyorum."

Mezurasıyla adamın yanına ilerledi. Başını kaldırdığında adamın onu incelediğini fark etti. Göz kapakları yine yarıya düşmüş, nereye baktığını anlamak güçleşmişti. Ama onu iki kafası olan bir yaratığa bakar gibi dikkatli bir biçimde gözlemlediğine emindi.

Adamın çalan telefonu gergin havayı dağıttı. "Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor."

Süheyla renksiz bir tınıyla, "Elbette," dedi ve sıkılmış gibi iç çekerek adamın konuşmasını dinlemeye koyuldu.

Konuştuğu kişinin kendisinden yardım istemesiyle eğlenen adam, telefonunu omzu ve kulağı arasına sıkıştırıp, pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdandaki tüm kartvizitleri tek tek çıkarmaya ve bir elinde toplamaya başladı. Siyah renkli bir kartvizitin üzerinde yazılan rakamları okumak için yüzüne yaklaştırdı. Alayla, "Numarayı aktarıyorum," dedi. Bir aksilik, elinde toplu halde bulunan kartvizitlerin elinden kayıp etrafa saçılmasına neden oldu. "Kahretsin!" diye tısladı.

Süheyla'nın kanı da o anda dondu. Sadece kısa bir an, belki birkaç saniye, üst ve alt kenar kısımları mor şeritlerden oluşan gümüş kart gözlerinin önünde belirip bir anda kaybolmuştu. Adam hâlâ gevezelik ediyordu. Süheyla onu duyamayacak kadar büyük bir heyecanın içinde boğuluyordu. Kartı artık göremiyordu ama dikkatle elinin hareketlerini izliyordu. Adam bir anda ona sırtını döndü. Süheyla da onunla birlikte dönmek için ayakla-

rını sertçe zemine basıp duruşunu sağlamlaştırmaya çalıştı. Yoksa her an cüzdanına atlayabilir ve kartviziti ondan almaya kalkabilirdi.

Genç adam konuşması bittiği anda ona döndü. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Süheyla sadece başını sallamakla yetindi. "Artık başlayabiliriz sanırım," dedi. Adam tam başını onaylarcasına sallamıştı ki telefonu tekrar çalmaya başlayınca özür diler gibi baktı. Ekranda gördüğü numara yüzünün gerilmesine ve burun deliklerinin genişlemesine neden oldu.

Tekrar özür dilemeye gerek duymadan arkasını dönüp hızla odadan çıktı. Ceketini ve cüzdanını ardında bırakarak! Süheyla, 'Yapmalı mıyım?' diye düşünmedi. Adam odanın kapısını arkasından kapattığı anda cekete atıldı. Cüzdanı iç cepten çıkarıp açtı. Kartlık bölümünü titreyen parmaklarla karıştırırken, arada bir kapıyı kontrol ediyordu. Nefesinin boğazında tıkanmış olmasını ve kalbinin patlama noktasına gelmesini görmezden geldi. Cüzdanda bulunan tüm kartları neredeyse tek tek kontrol etti. Ne gördüğünden emindi. Yanılgı payı olduğunu düşünmüyordu. Kart cüzdanın içinde bir yerlerde olmalıydı. Sanki tüm her şey onun suçuymuş gibi Demir Bey'e bir küfür savurdu. Son olarak parmakları banknotların olduğu bölüme hızlı bir dalış yaptı.

Araştırmasına öylesine kaptırmıştı ki, bir çift gözün merak, öfke ve dikkatle onu izlediğinin farkında değildi. Gözlerin sahibi elinde duran telefonun kamerasını açtığında da hâlâ cüzdanı karıştırmakla meşguldü. Elinde bir tomar dövizle birlikte fotoğrafının çekildiğinin de farkında değildi.

"Gülümse!"

Süheyla aniden sıçrarken başını hızla sesin geldiği yöne çevirdi. Kalbini ağzından fırlayıp gidecekmiş gibi hissederken, gözleri bir telefon kamerasının merceğiyle buluştu.

3

Demir, en az sahibi kadar sıkıcı olduğunu düşündüğü için ismini hatırlamadığı kadının açıkça ima ettiği gibi algısı zayıf biri değildi. Kaldı ki kadın ulu orta cüzdanını karıştırıyordu. Resim gayet netti ve karmaşıklığa yer bırakmıyordu. Kulaklarında bir çınlama duydu. Yüksek sesle gülmeyi göze alamamıştı. Küstahlığı ve cüretkârlığı öylesine pervasızdı ki; ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu ama duyduğu ilk his öfke olmuştu. Sonuçta parmaklamp duran kendi cüzdanıydı. Zavallı deri, kadının parmakları altında paralanıyordu.

Elinde duran telefonun kamerasını açıp flaşını kapadı ve fotoğraflarını çekmeye başladı. Ama hiçbirinde kadının yüzü net olarak görünmüyordu. Elinde onu tehdit edecek iyi bir materyale ihtiyacı vardı. Renksiz bir tınıyla, "Gülümse," dedi.

Kadın hızla başını çevirdi. İri gözleri büyümüş, kaşları

yukarı kalkmıştı. Bir fotoğrafını daha çekmek için ekrana dokundu. Aldığı keyfi saklamaya gerek duymadığı için dudağının hafifçe yana kıvrılmasına izin verdi. Kadının göz bebekleri anlık bir ürkeklikle jöle gibi titredi. Aslında bunu daha önce yapmalıydı. Demir onu tehdit ettiğinde işte böyle ürkek bakmalıydı ama o, küstah bir kaş kaldır-mayla Demir'i şaşırtmıştı.

Kadının kalbinin hızlı atışı, göğsünü saran gömleğin kumaşının titremesine neden oldu. Ardından aldığı tek solukla birlikte göğsü yukarıya yükselip orada kaldı. Kadın yutkundu. Sertçe ve gürültüyle... Aniden gözlerinde ki titreklilik yerini kurnazlığa bıraktı. Doğrulurken, doğal bir hareketle paraları cüzdanın içine yerleştirdi. Tuttuğu nefesini usulca dışarı bıraktı. Demir, açıklamasını merak ediyordu.

Telefonunu pantolonunun cebine atarken gözlerini onun hesapçı gözlerinden ayırmamıştı. Bakışları cin gibiydi. Üste çıkmaya hazırlandığından emindi. Bir şekilde -belki de paraları gelişigüzel tutuşundan- onun hırsızlık yapmadığını hissediyordu. Elbette, bu düşüncesini ona sezdirmeyecekti. Deli gibi ne arıyordu?

Odaya girdiği ilk anda onu, yüzünü buruşturup kaçmak isteyeceği kadar sıkıcı bulmuştu. Gitmek istemediği bir davete kıyafet diktirmeye gelmiş olması yetmiyormuş gibi bir de kadına katlanmak zorunda olması sinirlerini zıplatmıştı. Üzerine basit, kareli kırmızı bir gömlek giymiş, uzun bacaklarını yine basit bir kot pantolon sarmalamıştı. Saçları bir merinos koyunununki kadar kıvrıkcıktı ve birkaç mandal tokayla başının tepesine gelişi güzel tutturulmuştu. Gözlerinde yüzünden büyük siyah, kemik çerçeveli bir gözlük asılıydı. Giydiği kıyafetler bed-

ninin hatlarını tamamen kapatıyordu. Özellihsiz, sıkıcı, sıkıcı ve sıkıcıydı. Tombul dudaklarını açıp konuşmaya başlayana kadar!

Sıkıcı görüntüsünün altında ilgisini uyandıracak bir şeyler vardı. Sivri bir dil, keskin bir zekâ, kelimelerin üzerinde güçlü bir hâkimiyet ve küstah bakışlar Demir'in ilgisini çekmeye yetmişti. Heyecan verici fiziksel özelliklerine rağmen konuştuklarında ağızlarına fermuar dikmek istediği o kızları düşündükçe kadının hakkını vermeliydi. Bir de göz süzmeleri vardı. Demir, karşısında ona dik dik bakmaya cüret eden bu kadının hayatında kimseye göz süzmediğine yemin edebilirdi. Cüretkârlığı insanın kanını donduruyordu.

Demir, sessizliğin içinde kıran kırana çarpışan bakışmalarının gereğinden fazla uzadığına kadar verdi. Buz gibi bir sesle, "Cüzdanımda ne aradığını öğrenebilir miyim?" diye sordu. Sizli-bizli konuşmalarına gerek kalmayacak kadar samimi olduklarını düşünüyordu.

Kadın çenesini kaldırdı ve sivri dil hareketlendi, "46 raporunuzu!"

Kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Hazır cevaplılığı dudak uçurtan türdendi. Kadının alışlagelmişin dışında davranışları, sözleri dakikalarını tuhaf bir şekilde eğlenceli hale getiriyordu. Ama ortada büyük bir sorun vardı ve o, kendisini bulunduğu ana ve olayın ciddiyetine dönmeye zorladı.

"Küstahsın, gereksiz derecede sivri dillisin, hırsızlık yaparken yakalandın ve bu şahane özelliklerini bir de yüzüzlükle taçlandırıyorsun!"

Ağır adımlarla yanına ilerledi. Eline uzanıp cüzdanını geri alırken -kontrol etmeye ihtiyaç duymadı- gözlerini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gözlerinden bir saniye ayırmamıştı. Cüzdanını yerine yerleştirdi. Emin olamamakla birlikte cüzdanı geri almak ister gibi omzunun hafifçe kasıldığını fark etti.

"Gelir durumum oldukça iyi. Kleptomani gibi bir rahatsızlığım yok. Hırsızlık yapmak için bir nedenim de yok." Sesi tek düze ve yalındı.

Demir, kişisel alanını ihlal etmek için yüzlerinin arasında kısa bir mesafe kalıncaya kadar öne eğildi. Beyninde tasarladığı sözcükler, aniden burnundan içeri sızan kokuyla bir anda kayboldu. Silkinmek istedi. Bir kokuya kendini kaptıralı uzun zaman olmuştu... Kendini o ana geri dönmeye zorladı. "İşte bu çok daha fena! Eminim emniyetteki dostlarım davranışın hakkında ikimizi de bilgilendirmek için ellerinden geleni yapacaklardır."

Yine, sadece birkaç saniyelik bir bocalamanın ardından doğrudan gözlerinin içine bakarak sakince, "Eminim daha kolay uzlaşmaya varabileceğimiz bir yol vardır," dedi. Sözleri Demir'in karnının altında bir titremeye neden oldu.

Kadın bir milim bile kıpırdamamıştı. Gözlerini kırpmamış, korktuğuna dair tepki vermemişti. Sonra öyle bir yutkundu ki; boğazındaki hareketliliği çok net duydu.

"Cüzdanımda ne arıyordun..." Sert ve keskin bir tınıyla başladığı sözlerine bir kaş çatmayla ara verdi. Neden ismine dikkat etmemişti ki?

Kadın sakince, "Süheyla!" diye bildirdi.

"Çok sıkıcı ve uzun..." Eğer gözler ateş çıkarabiliyor olsaydı, tüm batmışlığına ve hatalarına rağmen utanmadan Demir'i yakmaya çalışırdı.

Demir onu yanıltmak için oldukça yumuşak ve anlayışlı bir tınıyla, "Süheyla," diye tekrarladı. Kadın atlattığını düşünerek hafif bir iç çekti. Demir içinden güldü. Huzurlu bir soluk daha almasına izin vermeden dişlerini ve pençe-

lerini ortaya çıkardı. "Kahrolası cüzdanın içinde deli gibi ne arıyordun?" Eli kendinden bağımsızca koluna uzandı ve parmakları sertçe etine gömüldü. Soğukkanlılığını hâlâ koruyan kadına içinden öfkeli bir küfür savurdu.

"Söylemiştim. Bana akıl sağlığı yerinde olan biri gibi görünmediniz!"

Çıldırıcı derecede küstahtı. Otokontrolü o kadar sağlamdı ki, bunu yıkmak için büyük bir istek duydu. "Yerinde olsam elimde fotoğrafların varken geri adım atardım!"

Süheyla kuduruyordu. İçinden adamın boğazını sıkarak geçiyordu. Kendi aptallığı ile deli olduğuna inandığı bu adamın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Adam onunla oynuyor olabilirdi ama emniyette dostlarını var derken blöf yapmadığından da emindi. Adamın kim olduğunu, nüfuzunun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. Eğer bu işten yakasını kurtaracak olursa ilk yapacağı şey araştırma yapmak olacaktı.

'Yenilgi bir seçenektir.' Eğitim verdiği öğrencilerine bu sözü sürekli hatırlatıyordu. Bunun için geri adım atmaya hiç düşünmemişti ama adam, dişli bir rakipti.

Eğer adam mantıklı olsaydı, Süheyla'yı doğrudan yetkililerin kucağına bırakırdı. Alışılmışın dışında biri olduğunu anlaması için daha fazlasını görmeye gerek yoktu. Kararan gözlerinin içinde aldığı keyfin parıltıları yüzüyordu. Demir Bey, onu emniyete vermek istemiyordu. Şimdilik! Ne zaman sıkılırsa bunu o anda yapacaktı. Adam oyun istiyordu ve Süheyla, o sıkılana kadar rahattı.

"Tabiatımda geri adım atmak yok. Ama bir uzlaşmaya varabiliriz."

Adamın gözlerindeki parıltılar hareketlenirken, kaç gibi kavrayan parmakları kolunu serbest bıraktı. "Özür mü dileyeceksin?"

"Yeterli olursa neden olmasın."

"Ama yeterli olursa!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adamın buz gibi gülüşü Süheyla'nın tüylerini havaya dikti. Emniyete gitmemek için ona sunacağı seçeneklerin 'çoğuna!' razı olurdu. Dengesiz bir ruhun yönettiği birinin ne isteyeceğini de Allah bilirdi. Adam onu şaşırtarak aniden dönüp ofisin ortasına ilerleyip, küstah bir çene hareketiyle onu çağırdığını belirtti. "Yeterince vaktimi çaldın. İşinin başına dönsen iyi olur."

Süheyla öfkelenmekte haksız olduğunu biliyordu ama adamın davranışlarındaki tutarsızlık -ya da tamamen bilinçliydi- onu çileden çıkartıyordu. Dişlerini sıktı ve oyununa ayak uydurarak, mezurasını alıp sakın adımlarla adamın yanına ilerledi. Sanki aralarında yaşananlar hiç olmamış gibi...

Demir Bey'in arkasında durdu ve sesine hâkim olma-ya çalışarak, "Dik durun!" dedi.

"Zaten dik!" Eğlenceli bir tını Demir Bey'in soğuk sesini kırmıştı. Süheyla çift anlamlı sözleri üzerine gözlerini devirdi. "Neden bana gözlerini deviriyormuşsun gibi geliyor?"

Kadın istemsizce gözlerini başına dikti. Kafasının arkasında da mı gözleri vardı? Öfkesi tınısına açıkça yansıyan bir sesle, "Çünkü gözlerimi deviriyorum," diye yanıtladı. Adam sözlerinin üzerine hafifçe güldü. Sonunda başını iki yana salladı ve adamın omuz boyunun ölçüsünü almak için mezurayı bir omzundan diğer omzuna doğru uzattı. Omuzları oldukça genişti. Beğeniyle dudaklarını büzdü ve ardından not defterine sayıyı yazdı. Kol boyunun ölçüsünü almak için adamın önünde durup gözlerini yukarı kaldırdı. "Kolunuzu kaldırır mısınız?"

Demir Bey hareketsizce durdu. Dudağının kenarındaki keyifli kıvrımla uzun saniyeler boyu Süheyla'yı inceledi. Genç kadın renksiz bir sesle tekrar konuştu. "Kolunuzu kaldırır mısınız?"

Adam sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve yine sahte bir mahcubiyetle, "Özür dilerim. Seninle uzlaşmam için neleri feda edebileceğini düşünüyordum."

Kolunu öne doğru uzattı ve Süheyla düzgün bir ölçü alabilmek için adamın kolunu doğru açığa getirdi. Aynı anda parmaklarının altındaki kaslar titreşti. Gözlerini kaldırıp ifadesine bakma isteğiyle doldu ama yapmadı. Derin bir iç çekişin ardından, "Birçok şeyi," diye mırıldadı.

Adamın karşılığı hızlı ve netti. "Güzel!"

Belki de sözleri onun elindeki kozun güçlenmesine neden olmuştu. Dişlerini sıktı. Geleceği; adamın anlık bir kararına bağlıydı. Ne istediğini bilemediği gibi istediğini aldıktan sonra onu rahat bırakacağından da emin değildi. Yine de denemek zorundaydı.

"Kollarınızı kaldırın."

Adam kollarını iki yana kaldırırken haylazca gülümse-di. "Her zaman böyle emir tonuyla mı konuşursun?"

Süheyla dilinin ucuna kadar gelen iğneleyici sözleri yutmak zorunda kaldı. Diline hâkim olabilmesi o kadar kolay bir şey değildi. "Sıklıkla," diye yanıtladı. Öne doğru uzandı ve göğüs ölçüsünü almak için mezurayla birlikte kollarını adamın kollarının altından geçirdi. Omzu ve göğsü oldukça genişti ve bu yüzden başını iyice göğsüne doğru yaklaştırmak zorunda kaldığında yanağı hafifçe gömleğine sürtündü.

Bir şey oldu. Süheyla'nın algılarının tamamen yabancıla-dığı bir şey! Adamdan yayılan sıcaklık, teninin üzerinde garip bir etkileşim yarattı. Göğüs ölçüsünü hızla alıp, basen ölçüsünü almak için tekrar vücuduna doğru eğildi. Bir ateş topu boğazından aşağıya inip midesine çöktü. Ayrıca adam güzel kokuyordu. Genç kadının parmaklarının altına dokunması, öne doğru uzandığında adamın be-

denine hafifçe temas etmesi, onun huzursuzca yerinde kıpırdanıp, yumuşak bir soluğu koyuvermesine neden oldu. Süheyla tuhaf bir şekilde bu durumdan haz aldı. Havadaki vızıltıyı sadece kendisi mi duymuştu? Garip durumdan kurtulmak için hızlı davranarak bedeninden uzaklaştı ve genç adamın önünde dizlerinin üstüne çöktü.

Adam keyifli havasına dönerek, "Ne? Bana yalvarmaya mı karar verdin?" diye sordu.

Bakışları buluştuğunda genç kadının tek kaşısı istemsizce havaya kalktı. "Yan dönün!"

Demir Bey'in dili dudaklarının üzerinde gezindi ve göz kapakları yarıya düştü. Hareketi genç kadının sinir uçlarını oynattı ve sözlerini tekrarlayamadan adam, "Beni hayal kırıklığına uğrattın!" dedi. Sesinde suçlayıcı bir tını vardı ve hemen ardından bedenini hafifçe çevirdi.

Süheyla hızla ölçüyü alıp ayağa kalktı. Not defterini de alarak, masaya doğru ilerledi. Adamın ölçülerinin kusursuzluğu canını sıkıyordu. Boyu çok uzun olmayabilirdi ama bu derecede iyi bir bedene sahip olabilmek için sıkı ve disiplinli bir çalışma gerekiyordu.

"Merak ediyorsun, değil mi?"

Adamın renksiz bir tınıyla söylediği sözcüklerin ardından yarı yolda duraksayıp ona döndü. Sözlerinin anlamasını anlamamış gibi yapmadı. Elbette merak ediyordu. "Evet?"

"Cüzdanımda ne arıyordun?"

Süheyla ona baktı. Doğruyu söylerse yardım eder miydi? Kartın açtığı kapıya ihtiyacı vardı! Tüm her şeyi zihninde hayali bir masaya yatırdı. Adamı tanımıyordu. Dengesiz ve mantıksız hareketlerinin dışında isminden ve beden ölçülerinden başka hiçbir şey bilmiyordu. Arsızdı. Tehlike çanlarını hareket ettiren bir gizeme de sahipti. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gümüş kart ağızları mühürleyip, huzursuz ettiğine göre herkesin erişemeyeceği ama erişebilenlerin bağlantılı olduğu bir kart olmalıydı. Süheyla, ona her şeyi anlattı. Adam acıklı hikâyesini dinler, ona yardım edeceğini söyler ve gerçekten de yardım ederdi. Ya da... Ona yardım edeceğini söyler ve Süheyla safça yardım beklerken, zaten bir milim bile yaklaşmadığı elemanların tamamen gitmesine neden olurdu. İçlerinden birini tanıyor olabilirdi.. Süheyla aptal değildi.

Karar verdi. "46 raporunuzu!"

"O halde bir gece?"

Süheyla buz kesti. İhtimaller arsında vardı ama o arzulanan bir kadın değildi. Onun için bu seçeneği elemişti. Düştüğü bocalamadan zevk alması umurunda değildi. Birçok şeyi feda edebilirdi. Ama... Süheyla'nın hızlı düşünen beynine ve sivri diline bir şey olmuştu. Midesinde baş gösteren karıncalanma hoşuna gitmedi. Ayak parmaklarının kıvrılması da hoşuna gitmedi...

Demir Bey başını geriye atıp, gür bir kahkaha attı. Ağır ağır ona doğru ilerledi. Yersiz gülüşü soldu. Doğal bir hareketle uzanıp, açık kaldığını fark etmediği ağzının, çenesini iki parmağıyla yukarı ittirerek kapanmasını sağladı. Yine kişisel alanını ihlal ederek yüzüne doğru eğildi. "Mekânı ben seçeceğim. Hangi gün ve saat olduğuna da ben karar vereceğim. Bir şeyler içer ve sonra sohbet ederiz. Arkadaşılığımın keyif alırsan; cüzdanımı neden parmakladığını da anlatabilirsin."

Süheyla'nın burnunun ucuna düşmüş gözlüklerini sertçe yukarı itti. Bakışlarında keskin bir kararlılıkla, "Eğer söylediğim saati bir dakika dahi geçirirsen, fotoğrafların anında emniyetteki arkadaşlarımın eline geçer! Ve inan bana; tolerans sahibi biri olarak tanınmam," dedi.

Adamı öldürmek istiyordu. Tatminle gevşeyen yüzü-

nü ve üstünlük sağlayan gülüşünü yok etmek istiyordu. Belki de tüm insanlık adına iyi bir şey yapmış olur ve bunun için ödül alırdı. Ağır ağır başını salladı. Notlarını aldığı küçük defter parmaklarının hışmına uğrarken masaya doğru ilerledi.

Demir Bey sırf yüzünün alacağı şaşkın hâlden zevk almak için, yanlış yorumlamasına izin vermişti! Süheyla'yı belirsiz bir oyunun içine çekmeye kararlı gibi görünüyordu. Elinde o fotoğraflar olduğu sürece, boynuna bağladığı urganı istediği yöne çekecekti. Çok beklerdi!

Not defterini ve gözlüklerini masanın üzerine fırlattı. Döndü, kalçasını masaya dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini gözlerine dikti. Adam arsızca Süheyla'yı izliyordu.

Adama öylesine bir öfke duyuyordu ki, "İşimizi bitti, Demir Bey. Değerli zamanınızdan daha fazla harcamayalım!" dedi.

Demir Bey ceketini omzuna attı. Bakışları tekrar buluştu. Adamın gözlerinde derin bir merak ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Gerçekten... Cüzdanımda ne arıyordun?"

"46 raporunuzu." Süheyla, ona daha fazlasını veremeyecekti. Zaten elinde yeterince koz vardı.

"O hâlde kısa süre sonra görüşmek üzere!" Abartıyla başını eğdi, döndü ve ağır adımlarla ofisten çıktı.

Süheyla gözlerini sımsıkı kapadı. Dişlerini aralamakta güçlük çekiyordu. Çene kasları ağrımış, bedeni emsalsiz bir öfkenin kontrolü altına girmiş zangır zangır titriyordu. Yoğun öfkesini bir şekilde dışarı atmak zorundaydı. Demir Bey'in yüzünü dağıtmayı tercih ederdi ama bu mümkün olmadığı için sımsıkı kavradığı masayı geriye doğru hızla itti. Sınırlerini de zımparalanmış gibi

hissediyordu. Üst üste aldığı derin solukların ardından bilgisayarı açmak için ilerledi.

Arama motoruna 'Demir Mızrak' yazıp onayladı. Sayfalar dolusu bilgiyle karşılaştığında tek kaşı yukarı tırmandı. Bilgilerin çoğunun Demir Bey'in abisi olan Çelik Mızrak ile -Süheyla burada isimlerin şahane uyumuna güldü- ilgiliydi.

Demir Mızrak; Mızrak Şirketler Grubu'nun varislerinden biriydi. Sigorta, dijital platform, inşaat malzemeleri, petrol ve birçok girişimde isimleri listenin başında yer alan bir kuruluştı. Kısacası adamlar zengindi. Bunu anlaması için bu bilgilere ihtiyacı yoktu. Demir Bey'in kıyafetinden kol saatine ve başını belaya sokan cüzdanına kadar her şey '*Ben kaliteyim,*' diye bağınıyordu. Bunlar Süheyla'nın ilgisini çeken konular değildi. Otuz iki yaşındaydı. Ekonomi üzerine başarılı bir tahsil hayatı vardı ve üç dil biliyordu. Demir Bey için bulabildiği bilgiler buraya kadardı! İş konusunda başarıların tümü abisi Çelik'e aitken, onun hakkında bunların dışında bilgi yoktu. Ne özel hayatıyla ne de iş hayatıyla ilgili katıldığı davetlerin dışında herhangi bir görsel de bulabilmişti.

Umutsuzca bir sayfaya daha tıkladı. Gözleri okuduğu yazı başlığıyla hafifçe irileşirken, ekrana biraz daha eğildi. 'Demir Mızrak'ın şok görüntüleri! Süheyla hızla başlığa tıkladı ama içerik sayfadan kaldırılmıştı. Tıpkı daha sonra baktığı diğer başlıklar gibi...

Homurdanırken zihninde aniden adamın görüntüsü belirdi. Onunla eğlenen yüzü, alaylı ve aynı zamanda buz gibi bakışları... Zihninde görüntünün üzerine koca bir çarpı işareti çizdi.

Başarılı bir tahsil hayatının ardından deliliğe vurulmuş kısa bir zaman dilimi ve ardından derin bir sessizlik... Süheyla ister istemez hikâyesini merak etti. Eğer

böyle bir adam gümüş kart zimbirtısına sahip ise açtığı kapıların ardında elit tabaka olmalıydı. Kart insanları huzursuz ediyordu. Neden?

Süheyla bilmiyordu. Ama öğrenecekti. Arama geçmişi silip bilgisayarı kapadı.

Demir, aracını birkaç saat önce ayrıldığı garaja tekrar park etti. Bulunduğu yerden moda evinin binasının giriş kapısını rahatlıkla gözetleyebiliyordu. Bir dizini kaldırıp direksiyona dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Rekor sayılabilecek bir sürede iki toplantıya girmiş, banyo yapıp üzerini değiştirmiş ve kendini yolda bulmuştu. Onun yanından ayrılmadan önce bile tekrar geleceğini biliyordu. Gün içerisinde fotoğraflarına her bakışında bu istek onu resmen çimdiklemişti. İşte burada filmli camları olan bir arabanın içinde Süheyla Hanım'ın çıkışını bekliyordu. Ne hanım ama!

Onun çıkışını kaçırmadığını umuyordu. Bu hızlı tempoya ve kadının onun cüzdanını karıştırmış olmasına rağmen keyifli hissediyordu. Hayatı o kadar sıkıcı bir hale gelmişti ki, farklılık -belki de altından iyi bir şeyler de çıkmayacaktı- iyi gelmişti. Adrenalin tutkunu bir adam için bu kadar sıradan bir hayat sürmek; içinde biriken enerjinin bir gün bir yerde bomba gibi patlayacağı hissini veriyordu.

Boşta kaldığı her an kadının fotoğraflarını incelemişti. Parasıyla ilgilenmediğinden emindi. Bu da onları hızla daha büyük bir açmazın içine çekiyordu. Kadının araştırdığı şey hakkında bilgi vermeye de niyeti yoktu. Tüm kartvizitlerin yere saçıldığı anda kadının yüzüne dikkat etmiş olsaydı, onu böylesine cesur bir harekette bulunmaya iten şeyin ne olduğuna dair bir tahmin yürütebilirdi. Her neyse. Öğrenecekti.

Ne tuhaf bir kadındı. Sıradan bir görünümün altında sıra dışı bir yaratık vardı. Açık sözlülüğü, tahmin edilemez yanı, sivri dili ve hazır cevaplılığı insanın tenini karıncalandırıyordu. Demir, onun da açıldıkça matruşka bebekleri gibi içinden farklı bir kadın çıkacağına inanmaya başlamıştı. Kendi kendine sırttı. Özellikle belirsiz bir tınıyla ve her yöne çekilebilecek bir kelime seçimiyle, 'Bir gece?' diye sormuştu. Yüzünde beliren o şok ifadesinin yerini, hiçbir şeye değişmezdi. Demir kendini onunla yarışıyor gibi hissetmekten alamıyordu. Ve üstünlüğün elinde oluşundan büyük bir keyif alıyordu. Demir'in onu yatağına almak gibi bir niyeti yoktu. Tıpkı başka kimseyi almaya niyeti olmadığı gibi ama onun yüzünün aldığı hali görmeye değerdi.

Yüzündeki keyifli ifade aniden soldu. Kendini de şoka sokmuştu. Tepkilerine ve arzularına gem vurabilmeyi yıllar önce büyük bir savaş vererek öğrenmişti. Çetin bir savaştı ve sağ çıktığına hâlâ inanamıyordu. İnsan beyni garip bir şeydi. Tek bir gecede, tek bir hadiseyle akıl sağlığı dengesizleşirken, bir başka gece ve bir başka hadiseyle aslında kaybetme ve iyileştirme gücünün o beynin içindeki odacıkların birinde olduğunu bilmek tuhaftı. Tabii delilik mi, gerçeklik mi diye sorsalar Demir; deliliği seçerdi. Çünkü acı çekmekten nefret ediyordu. Çünkü gerçeklerden kaçmak zordu... Demir, zihninin ve bedeninin üzerinde kurduğu hâkimiyeti sıkıcı görüntüsü olan bir kadının çatlatmasına ister istemez öfkelenmişti. Kendini mayın tarlasının ortasında yürüyormuş gibi hissetmişti.

Gözlerini moda evinin binasının çıkış kapısından ayırmadan cebinden çikolata aromalı sigara paketini çıkarıp, içinden bir tane alıp hızla yaktı. Her gün için kendine sadece bir taneye izin verebiliyordu. Kahretsin ki iğrençti! Gerçek bir sigaranın yerini asla tutmazdı ve gerçek bir sigara içmeyeli uzun zaman olmuştu. Çikolata aromalı sigara ise bildiğin fahişeydi!

Sıkıntıyla bina kapısına baktı. Giden gelen olmadığı gibi havanın kararması da görüşünün kısıtlanmasına neden oluyordu. Dakikalar sonra kapıdaki hareketlilikle birlikte, oturduğu yerde dikleşti. Birkaç çalışan arka arkaya çıktı ama içlerinden hiçbiri Süheyla değildi. Gidip neden dışarı çıkmakta geciktiğini sormamak için kendini zapt etmeye çalışırken saat neredeyse gece yarısına gelmişti. Sonunda bina kapısı tekrar açıldı ve dışarıya bir kadın daha çıktı.

Demir atışlarının hızlandığını fark etmediği kalbini içinden azarlarken, dikkatle kadını inceliyordu. Düz saçları, abartılı kıyafetleri ve diz kapaklarının üzerindeki sivri topuklu çizmeleriyle gayet seksi, Süheyla olamayacak kadar ilgi çekici ve alımlı bir kadındı. Müşterilerden biri olmalıydı. Muhtemelen Süheyla da bu bombayla ilgilenmek için gecenin bu saatine kadar ofiste kalmıştı. Derinlerde bir yerde bu duruma –koruma içgüdüleriyle beraber– içten içe sinirlenmişti.

Zamanın geçmesini beklerken karnının gurultusu arabanın içindeki sessizliği rahatsız edici bir şekilde dağıtıyordu. On beş dakikanın sonunda derin bir nefes alışla birlikte hâlâ ortalarda görünmeyen kadına içten içe öfkelenerek aracın kapısını açtı. Aynı anda telefonu çaldı ve ekranda yazan ismi görünce yüzünü buruşturdu.

Öfkesini kontrol altına alarak cevapladı. “Alo?”

“O moda evinin önünde saatlerdir ne arıyorsun?” Demir, sözleri üzerine dikiz aynasından karanlık geceye ve gecenin içinde siyah silüetlere bakarak, yüzünü buruşturdu.

4

Genç kadın hafifçe sendeleyerek bar taburesine doğru ilerledi. Yalpalayarak giden adımları sürekli takılması-na neden oluyordu. Sonunda tabureye ulaştığında rahat bir nefes aldı. Yüksek tabureye ilk oturma denemesinde başarısız oldu. Son anda parmaklarının tabureyi sıkıca kavraması onu poposunun üzerine sert bir düşüşten kurtardı. Küçük düşürücü hareketlerinde çok eğlenceli bir şeyler bulmuş gibi etrafta bulunan tüm insanların dikkatini çekecek kadar çılgın bir kahkaha attı.

Aslında her şeyin net olarak farkındaydı. İki gencin masalarından kalkarken birbirlerini dürtüp onu işaret etmelerinin ve yanına gelmelerinin, bir kadının gözlerini ona dikip bakarak 'cık cık'lamasının, barmenin ona acımayla karışık eğlenceli bir ifadeyle bakışının... Her şeyin farkındaydı.

"Bana bir bira!" diye bağırdı. Kafasını kaldırdığında

göz göze geldiği barmen, ona tek kaşını kaldırmış, 'Emin misin?' der gibi bakıyordu. Süheyla başını iki yana salladı. Abartılı bir görgüsüzlükle ve dili dolanarak, "Sağır mı oldun, Barış?" diye gürledi.

Barış hafifçe güldü. "Dün gece seni göremeyince bizden sıkıldığını düşündüm." Soluk mavi gözlerinde bariz bir ilgi ve merak vardı.

Süheyla'nın bara dördüncü geliyordu. İzlediği yol buydu. İlk gelişinde; sivri dili ve müstehcen kelimelerini salıp, bar çalışanları ve müşterilerinin ilgisini çekmişti. Ardından hayali hikâyelerini gerçekmiş gibi anlatırken insanları eğlendirmiş, ona ilgi duyanların kurlarına karşılık vermiş fakat geceyi tek başına noktalamıştı.

İkinci gelişinde; yine hayali hayat hikâyesini dramatik bir tavır ve sesle anlatmış -keşke ağlayabilmeyi biraz becerebilseydi!- insanların vicdanlarına ve duygularına yumuşak bir dokunuş yapmış, içlerinde biriktirdikleri isyan dolu sözcüklerin dudaklardan özgürce çıkmasına yol açmış, sempatilerini kazanmıştı.

Üçüncü gelişinde; sanki bar çalışanlarını yıllardır tanıyormuş gibi hepsiyle tek tek ilgilenmiş, kısa muhabbet ortamına çekmiş ve 'ah' çekenlerin dertlerine ortak olmuştu.

Asıl ilgilendiği daimi müşterilerdi. Neredeyse herkesi tanırlar, barın müdavimlerini de, yabacıları da ismen -ya da lakaplarıyla- bilirler ve yaşanan ilgi çekici olayları hafızalarına kazırlardı. Çünkü her gün orada takıldıklarına göre hayatlarında yüksek tansiyona neden olacak çok fazla durumla karşılaşmazlardı. Süheyla dördüncü gün yine bir hikâye uydurmayı ama bu defa isim vererek yüzlerde isme verilen tepkileri dikkatle incelemeyi planlamıştı.

Bir sarhoş gibi gözlerini devirdi, güldü ve abartıyla

dudaklarını büzdü. "Aşk ol, şeker! Ben o kadar vefasız mıyım?" Kelimeleri yayarak ve peltekçe konuşuyordu.

Genç adama kirpiklerinin altından baktı ve birkaç kez göz kapaklarını açıp kapadı. Göz kırıştırtmanın bu kadar emek isteyen bir iş olduğunu tahmin edememişti. Çapkın bir gülümseme dudaklarına yayıldıktan hemen sonra dudaklarını yaladı. "Dün gece meşguldüm." Göz kırptı. "Anlarsın ya!"

Barış'ın yüzüne keyifli ve büyük bir gülümseme yayıldı. "Demek seni benden önce tavladılar?" Abartılı bir hüsrana ifadesi serbestçe yüzüne yayıldı.

"Beni tavlamak mı istiyordun?" Genç kadın duraksayıp şuh bir kahkaha attı. "Hiç farkında değildim."

Biraz önce masalarından kalkıp yanındaki taburelere yerleşen iki gençten biri derin bir iç çekti. "Ne yani, biz de mi treni kaçırdık?"

Süheyla ağır ağır başını çevirdi ve işaret parmağıyla sırayla üç genci işaret etti. "Sen, sen ve sen!" Ardından gelen abartılı bir iç çekişle, "Günlerdir layıkıyla bu treni." İşaret parmağı bu defa kendi göğsünü buldu. "Aval aval izlediniz!" Omuzlarını silkti. "Atı alan dünya turu yaptı be!"

Gençler kahkaha attılar. Barmen Barış boğuk bir tonla, "O zaman bu üç öküz affına sığınıyor!" dedi. Beklenti dolu gözleri genç kadının gözlerine takılıp kaldı.

Süheyla şımarık bir tavırla dudaklarını büzdü. "Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Sizi affetmeli miyim acaba?"

Göz süzme üzerine çok çalışmıştı. İlk denemelerini ayna karşısında yapmıştı ve kendini göz süzerken gördüğünde aklına ilk gelen düşünce erkek olsaydı arkasına bakmadan kaçacağı olmuştu. Ama artık bu konuda ilerleme kaydettiği söylenebilirdi. Genç kadın hıçkırıp, elinin tersiyle ağzını sildi.

Barış, "Bence affetmelisin ki bir gece önceyi zihninden

silebileceğimizi sana kanıtlayalım!" dedi. Sesinin katmanlarında belirgin bir heyecan dalgası olmasına rağmen, giderek daha da kalınlaşıyordu. Genç kadının gözü seydi. Tiksintiyle yüzünü buruşturmamak için ifadesini sabit tutmaya çalışsa da her bir kası ayrı oynamaya başladı. Zehirli sözcükler saçmak için heveslenen dilini sertçe ısırırdı.

Barmen pisliği çoğul konuşuyordu! Hangi mide hayalinde kurduğu sapkın zevkleri kaldırılabiliirdi? Yüzeye çıkan öfkesini bastırarak zorlukla kahkaha attı. "Çok yaramazsınız!" Kelimelerinin çok keskin ve net çıkması üzerine dişlerini sıkıp peltekçe konuşmasına devam etti. "Zaten bir gece önce de sanki bir değil, iki kişinin yatağındaydım." Kaşlar ilgiyle kalkarken üç genç bakıştı. "Ay, o ne gevezelikti öyle? Sakal da Sakal! Tamam. Sakal, iyi hoş çocuktur da... Bizim aramızda ne işi vardı?" Bir eli birasına uzanıp, homurdanmaya devam ederken gözleri yüzlerde oluşan tepkileri dikkatle inceliyordu. İfadelerde sadece basit bir merak ve eğlence vardı. Lakap ilgilerini bile çekmemişti. Aşına olduğu hayal kırıklığı onu tekrar yoklarken, dudakları keyifsizce sözlerine devam etmek için aralandı, "Sakalın sevmediğim tek şeyi; boynundaki Azrail dövmesi! Hoş da... Bari doğru düzgün bir yerde yaptırsaymış," dedi.

Gözleri kuruladığı bardakta olan ama ilgiyle genç kadının dinleyen Barış'ın başı aniden yukarı kalktı. "Azrail dövmesi mi?"

Tepki anıydı. Barış'ın gözlerinde bilgi kırıntılarını net olarak görüyordu. Heyecan ve bilgi alabilme hırsı genç kadını adamın yakasına sarılmaya itse de kendini oturduğu yerde kalmaya zorladı. Kalbi olağan hızının çok üzerinde atarken hafifçe yutkunup, dudaklarını yaladı ve ardından sesinin titrememesi için bir iki kez hızla ne-

fes aldı. "Evet. Hani sadece pelerin başı ve orak olan! Tamam, şekil güzel de... Sanki kodeste yapılmış gibi. Çirkin yani!" Süheyla hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Göz zevkimi bozuyor," diye sözlerini şımarık bir edayla bitirdi.

Barış'ın kafası karışık görünüyordu. Süheyla, tepkilerini kaçırmamak için yüzüne öyle bir kilitlenmişti ki, yanındaki iki genci unutmuştu. Biri, dizini okşamaya başlamıştı. Çenesi kenetlendi.

"Öyle dövmesi olan tek bir kişiyi tanıyorum. Ona da Sakal dendiğini hiç duymadım." Kayıtsız bir tavırla gözlerini, Süheyla'nın sağ tarafında bulunan gence dikti. "Şey vardı ya? Yavuz! Onda vardı öyle bir dövme." Birbirine örtüşmeyen isimler yüzünden kafası hâlâ karışık gibi kaşlarının ortası derinleşti ve düşünürken çenesini kaşıdı.

Sağ taraftaki genç kıkırdadı. "Aynen! Onunki de çirkindi." Ve parmakları hafifçe genç kadının dizinde hareketlenmeye başladı.

Genç kadın öfkesine ve eline koluna aynı anda sahip çıkabilmek için tüm kaslarını gerip, dişlerini sıktı. "Kim bu, Yavuz?" diye sordu yumuşak olduğunu umduğu bir tınıyla.

Barış kayıtsızca omuz silkti. "Salla gitsin! Salağın tekiydi. Artık takılmıyor buralara, daha büyük yerlerde takılacağını söyleyip duruyordu." Boğazını temizledi ve gırtlaktan çıkardığı boğuluyormuş gibi bir sesle, "Biz ilgini çekmiyor muyuz?" diye sordu.

Süheyla, konunun ilgisini çektiğini belli etmeden ağızlardan daha fazla nasıl bilgi alabileceğini düşündü. Aklına bir şey gelmedi. Adamların derdiyle onun derdi arasında bir milyon yıl kadar fark vardı. Birasını kafasına dikti ve doğruldu. Dudaklarından bir 'Cık' sesi yükseldi.

"Çekmediniz!" dedi ve yine sendeleyerek bardan ayrıldı.

Yüksek topuklu ayakkabı giymekten nefret ediyordu ama avantajları vardı. Çantasına saklayamadığı kelebek çakısı için mükemmel bir zulaydı. Arkasından gelen olup olmadığına bakmak için başını arkaya çevirip barm giriş kapısına baktı. Kimse yoktu.

Zihninin içindeki kakafonik seslere, yolun karşısındaki taksi durağına varana kadar aldırmamaya çalıştı. Nefesi boğazında bir engel varmış gibi tıkanıyor, ellerinin titremesine engel olamıyordu. Sırada olan taksilerden birine atladı ve hemen arkasından şoför de binip nereye gideceğini sordu.

Süheyla, çantasını dizlerinin üzerine yerleştirirken, "Hiçbir yere," diye kayıtsızca cevap verdi. "Burada beklemem gerekiyor. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama dört saatlik kadar bir ücret söylersen öderim."

Adamın kaşları hafifçe çatılırken kısa bir an düşündü ve ardından omuz silkip "Nasıl isterseniz," diye mırıldadı.

Ücreti aldıktan sonra şoför araçtan indi ve genç kadını onu sıkıştıran hisleriyle baş başa bıraktı. Sadece birkaç saniye dinlendirmek için gözlerini kapadı ve başını arkaya yaslayıp derin nefesler aldı. Açtığına başını çevirdi ve gözlerini bar kapısına dikti. Ofisteki kanepenin üzerinde bir-iki saat kadar uyuması bedeninin uykuyu ihtiyacı gidermemişti.

Gözlerini bardan ayırmazken, onlarca soru zihnine hücum etti. Eğer Yavuz denilen adam; onun aradığı adam ise lakabı konusunda yalan söylemişti. Belki işi konusunda da yalan söylemişti. Birkaç gece önce yaşadığı ironik talihsizliği düşündüğünde, belki de Cüce denilen adamın boyu yüzünden -eğer bir lakabı varsa tabii- lakabı Uzun da olabilirdi. Süheyla her şeyi beyninde öyle çevirip çeviriyor ve eğip büküyordu ki, ayrıntıların ve ihtimallerin arasında boğuluyordu.

Belki Yavuz'un, onun aradığı adam olma ihtimali okyanusta bir damlaydı ve yine de bunu denemek zorundaydı. Ama eğer tahmininde yanılmıyorsa en başmdan beri adamların niyeti Umur'u öldürmektir. Kardeşini düşünmek kalbinin alev almış gibi yanmasına neden oldu. Gözlerinin kısa bir an kapadı ve burnunun sızısı geçene kadar açmadı. Ağlayabilmeyi çoğu kez dilemişti. Bu içindeki zehrin birazını dışarı akıtmasına neden olurdu ama bu konuda beceriksizdi.

Çok fazla soru vardı, hiç cevap yoktu. Ortada gerçekten işine yarabilecek bir bilgi edineceği tek materyal; gümüş karttı. O da asla yan yana gelmek istemediği bir adamın cüzdanında mevcuttu. Adamdan korkmuyordu ama dengesizlik iyi bir huy değildi.

Araca binışinin ardından tam iki saat on yedi dakika geçmişti ki, sonunda barmen barın kapısında göründü. Genç kadın aracın kapı mandalına elini uzatırken, Barış'ın ardından biri daha çıktı. Arkadan gelen genç garsonlardan birine benzetti. Barış'tan bir kafa boyu daha kısaydı. Genç kadın değer biçer gibi ikisini de inceledi ve haklayabileceğinden emin olduktan sonra hızla araçtan indi. Sivri topukları zeminle buluştuğunda küfretti. Topuklu ayakkabılarla sadece filmlerde dövüşülürdü. Peşlerinden, telaşı fark edilmeyecek şekilde tempolu yürüyordu. Kısa bir an durakladıklarında kendi adımları da durdu. Onu fark edebilirlerdi ama hareket halinde olduğu zaman...

Hızla tokalaşıp, kafalarını tokuşturdular. Homurdandı. Bu hareketi yapan gençleri çoğu kez görmüş ve anlam verememişti. Tıpkı genç kızların birbirleriyle karşılaştıklarında yanlarında bir adam öldürölüyormuş gibi ciyaklamalarına anlam veremediği gibi...

Garson olduğunu düşündüğü genç sol tarafında ka-

lan sokağa saptı. Barış, yalnız yürümeye devam etti. O da takibine... Adımları her saniyede aradaki mesafeyi kapatırken, duraksamadan eğildi ve kelebek çakısının yanındaki muştasını alıp parmaklarına geçirdi. Dövüşmeyi biliyor olması; cesaretini asla körleştirmemişti. Bir kadın ve erkeğin arasındaki o ham gücün farkını biliyordu. Elbette hepsi ayrı değildi ama bazen sıska ve çelimsiz görünen bir erkeğin içinde barındırdığı güç şaşırtıcıydı.

Barmen de hatırı sayılır derecede güçlü görünüyordu. Soğuk ve ağır muştayı parmaklarına tamamen yerleştirdiğinde sekiz adım kadar arkasında ilerliyordu. Barış başını arkaya çevirdi. Tekrar önüne dönerken bir anda duraksadı ve bedeniyle birlikte tamamen arkaya dönüp durdu.

Süheyla kısa sürede etkili bir sonuç alabilmek için tehdit kısmını atladı. İki adım önündeyken duraksamadan sırttan yüzüne doğru hamle yaptı. Genç adam aniden gelen darbeye afallayıp, gözleri yuvalarından çıkarken, çenesinden gelen çatırdamayla acı içinde inledi. Arkaya doğru savrulurken, Süheyla montundan kavrayıp hızla kendine çekti. Kıvrak bir hamleyle bedeninin arkasına geçerek dizlerinin arkasına yaptığı bir hareketle, diz çöktürüp saçlarını sıkıca kavradı.

"Şimdi, sana neler olabileceğini anladığına ve ciddi yetimi sınama işini geride bıraktığımıza göre soruma tek seferde doğru bir cevap bekliyorum."

Barış'ın dudakları aralandı. İri gözleri genç kadının gözlerine kilitlenmişken ağzı genişçe açıldı ama kekelemekten başka hiçbir şey yapmadı. Sokağın başındaki insan trafiği onu tedirgin ediyordu. Birilerinin görüp polise ihbarda bulunmaları ihtimalini göz önüne alarak, Barış'a doğru eğildi. "Bana cevap vermen için yalnızca bir dakikan var! Yavuz'u nerede bulurum?"

"Ki... Kim?"

"Yavuz! Azrail dövmesi olan... Birkaç saat önce sohbetini ediyorduk."

Barış'ın yüzündeki korku birkaç saniyeliğine yerini kafa karışıklığına bıraktı. Gözleri onun gözlerinden uzağa kaydı ve saniyeler sonra tekrar gözlerini buldu.

"Sakal dediğin mi, abla?" Süheyla kahkaha isteğini bastırdı. Birkaç saat önce yatağına almak istediği kadına, ahlaksız tekliflerde bulunurken ses tonu hiç de böylesine saygı dolu çıkmamıştı. Zaman kaybetmemek için sertçe başını salladı.

"Bi... Bilmiyorum. Ben onu pek tanımam. Son zamanlarda vurgun yapmaktan, parayı bulmaktan bahsediyordu. Ne yaptıysa benim alakam yok. Vallahi! Tanımam bile onu."

"Yavuz'un otoparkı neredeydi?"

"Otopark değildi. Sokak aralarında park eden insanlardan zorla ücret alırlardı."

"Evinin nerede olduğunu biliyor musun? Semt olarak da olsa? Belki bahsi geçmiştir..."

"Acıbadem'de oturduğunu söylemişti." Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri büyüdü. "Minibüs şoförü olan bir abisi var. Adı da... Neydi? Yıldıray!"

Süheyla, Barış'ın üzerine biraz daha eğildi. "Senin adresini biliyorum. Nereye gider, ne yer, ne içersin biliyorum! Eğer beni yanıltıyorsan; seni bulurum."

"Hayır. Hayır. Ne biliyorsam söyledim."

Süheyla, onu bırakıp sokağın başına doğru ilerledi. Adresini bildiği filan yoktu ama Barış'ın da bunu bilmesine gerek yoktu. Genç kadının listesine yeni isimler ve mekânlar eklenmişti. Umudun içinde yeniden filizlenmesiyle derin bir iç çekti ve iyi bir uykunun hayaliyle moda evinin yolunu tuttu.

Süheyla aylık raporları, müşterilerin prova çizelgele-
rini ve randevu saatlerini düzenlemeye çalışırken, sabit
hattın telefonu çaldı. Gözlerini çizelgeden ayırmadan te-
lefonu cevapladı.

"Evet?"

"Süheyla Hanım, sizi bir bey arıyor. Acilmiş!"

"Bağlayın," dedi ve kaşları hafifçe derinleşti. Kumaşçı
olabilir miydi?

"Selam."

Hattın diğer ucundaki ses uykulu ve boğuk geldiği
için sesin sahibini hatırlayamadı. "Kiminle görüşüyo-
rum?"

"Çok kırıldım! Dünya üzerinde duyabileceğin en sek-
si seslerden birine sahibim." Süheyla bu noktada sesin
sahibini hatırladı ve dişleri gıcırdadı. "Dizlerinin titre-
mesinden anlamın gerekiyordu. Ve sen beni hatırlamı-
yorsun!"

"Demir Bey!"

"Bingoooo!"

"Boğazında kurbağa besliyormuş gibi konuşan sade-
ce sizi hatırlayabildim."

Adamın gür kahkahasıyla, ahizeyi kulağından uzağa
götürmek zorunda kaldı. "Sabah şekeri gibisin! Tadın-
dan yenmiyor!"

Süheyla, onun 'hoş' sohbetini dinlemeye niyetli değıl-
di. "Ne istiyorsunuz, Demir Bey?"

"Cep telefonunun numarasını!"

"Cep telefonu kullanmıyorum."

Aynı anda cep telefonunun melodisi, sabit telefonun
yanından bir yerlerden yükseldi. Genç kadın ısrarla ça-
lan telefona öfkeli bir bakış attı.

Demir Bey, "Bu da zaten tren düdüğü, değil mi?" diye araya girdi.

Süheyla arayanın zamanlamasına küfretti. "Evet! Moda evinin arkasında bir istasyon var."

Demir Bey, gülerken, kadın telefonuna uzandı ve yabancı bir numaranın görüntülü aramasıyla karşılaştı. Kimin aradığını tahmin ettiği için öfkeyle dişlerini sıktı. Başparmağı aramayı meşgule almak için ekrana uzanırken Demir Bey'in buyurgan sesi duyuldu. "Bana sorarsan açmalısın! Arkadaş ısrarcı görünüyor."

Fısıldayarak küfretti ve onu başından hızla def etmek için aramayı cevapladı.

"Senin gibi bir kadına küfretmek hiç yakışıyor mu?" Adam ekranda göründü. Gözündeki çapağı görebileceği kadar ekrana eğilip, gözlerini açmaya çalışarak genç kadını inceledi. "Evet," dedi kocaman bir sırtımanın eşliğinde "Yakşıyormuş."

Süheyla şaşkındı. Adamın gözleri yeni uyanmış olduğu için ağırlaşmıştı. Saçları karmakarışık. Görüntü o kadar netti ki, yüzündeki yeni çıkan sakalları bile görebiliyordu. Tüm bunların dışında; bir yatağın içindeydi ve yarı çıplaktı! Beline kadar bir örtüyü çekmişti. İçinden 'Teşhirci' diye söylendi.

"Selam." Demir Bey'in yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. Parmaklarını selam verir gibi şöyle bir oynatıp, kolunu başının altına yerleştirdi. Adamın cüretine o kadar şaşırmıştı ki, konuşamamıştı. Adamın gülümsemesi genişlerken gerçekçi bir hâl aldı. "Dilin mi tutuldu? Buna inanmak çok güç, maşallah pabuç kadar dilin var!" Kadın homurdandı ve Demir Bey devam etti. "Ama sana hak veriyorum." Abartılı bir iç çekişin eşliğinde gözlerini devirdi. "Karşımda dili tutulan ilk kadın sen değilsin."

Süheyla'nın tek kaşı kalktı. "Tahmin ederim. Muhte-

melen sizin yapım aşamanızda ebeveynlerinizin nerede hata yaptığını anlamaya çalışıyorlardır.” Telefonu masanın üzerinde bulunan vazoya dayadı ve raporlarına geri döndü. “Evet, Demir Bey? Sizi dinliyorum.”

“Kararsızlığında bana seve seve yardımcı olacağını düşünmüştüm.” Süheyla kayıtsızca başını tek bir kere eğdi ve çizelgenin kenarına kısa bir not düştü. “Benimle konuşurken yüzüme bak!” Genç kadın dişlerini sıktı, yüz kaslarının her biri ayrı oynamaya başladı. Başını kaldırıp, doğrudan genç adamın gözlerinin içine baktı. Aynı anda beyninden iyi olmayan bir sürü kelime, yakalayamadığı bir hızla geçiyordu. “İşte böyle!” Genç adam aniden ekranı çevirdiğinde, Süheyla dolap kapaklarına asılmış iki ayrı takım elbiseyle karşılaştı.

“Seninle çıkacağımız gece hangisini giymeliyim?” Ekran hafifçe sola döndü. “Bunu mu?” Ve sağa döndü. “Bunu mu?”

Süheyla biri spor diğeri klasik tarzda olan takım elbiseye şöyle bir baktı. “Pembe payetli olanı giymelisiniz. Teninize çok yakışacaktır.”

Demir Bey ekranı tekrar kendisine çevirip ciddiyetle, “Onu kuru temizlemeye verdim,” dedi.

Süheyla dudaklarını bastırarak gülüşünü yakaladı. Eğlendiği için değil, sınırinden gülmek istemişti. Eğer belanın bir tanımını isteselerdi, Süheyla düşünmeden Demir Bey’in adını verirdi. Tek düze bir sesle, “O zaman sağdaki,” dedi ve bu kısa cevapla ondan kurtulabilmeyi diledi.

“Biraz heyecanlanmış gibi görünemez misin?”

“Heyecandan nefesim kesiliyor.”

“Senin yerinde olmak için birbirini ezen onlarca kadın var!”

“O zaman ben seve seve sıramı onlardan birine verebilirim.”

“Keşke görünüşün de keskin zekân kadar biraz ilgi çekici olsaydı.”

Genç kadın sözleri üzerine gözlerini devirdi. “Size canlı sohbet hatlarını öneririm, Demir Bey. Muhtemelen seviyenize uygun birini bulabilirsiniz!”

“Bana seviyesiz mi demek istedin?”

“Algıda seçicilik.” Genç kadın omuz silkti.

Demir Bey hafifçe güldü. “Balık sever misin?”

“Hayır.” Genç kadın tekrar başını eğerek başlamış olduğu işe devam etti.

“Kırmızı et?”

“Hayır.”

“İtalyan mutfacı?”

“Hayır.

“Burcun ne?”

“Hayır!” Süheyla aniden başını kaldırdı ve genç adamın sırttan yüzüyle karşı karşıya geldi. Eğer yapabilseydi genç kadın parmaklarını ekrandan içeri uzatır ve adamın gözlerini zerre vicdan azabı duymadan oyardı.

“O ne? Yeni bir burç mu?”

Genç kadın histeri krizi geçirmenin eşiğine gelmiş bir sesle, “Demir Bey, yatakta gerinen yarı çıplak adamları izlemek zorunda kalmaktan çok daha önemli işlerim var!” diye tısladı.

Genç kadın onun yüzündeki gülümsemenin ifade ettiklerinden hiç hoşlanmadı. “Tatlım-” Adam burada durup yüzünü buruşturdu. “Sana tatlım demek iki yüzlülük yapmak gibi geliyor!”

“Kimse kafanıza silah dayamıyor.”

Adam yastığına iyice gömüldü. Tek düze bir sesle, “Yüzsüzlüğün bu kadarı! Biraz olsun çeneni kapatmanı ve yüzünün kızarmasını bekliyorum. Hiç utanman da yok.”

Süheyla sonunda ondan kurtulamayacağını anladı ve kalemi elinden bırakıp arkasına yaslandı. "Siz de süttten çıkmış ak kaşık değilsiniz!"

Demir Bey şaşkınca doğrulup, tek dirseğinin üzerine dayanarak ekrana biraz daha eğildi. "Beni mi araştırdın?"

"Elbette. Ne bekliyorsunuz ki?"

"Bir kez olsun tahmin edilebilir bir cevap versen!" Gülererek, "Dişe dokunur bir şey buldun mu, peki?"

"Ergen saçmalıkları."

"Belki ben de seni araştırmalıyım..."

Genç kadın şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ yapmadınız mı?"

Demir Bey'in ifadesi değişti. Sanki kendi düşüncelerine şaşırmış gibi hafifçe güldü. "Hayır. Seni bizzat çözmek istiyorum."

Belki sözleri, belki bakışı, belki de işaret parmağının ekrana dokunuşundaki zarafet... Bilmiyordu ama başından aşağı kaynar su dökülmüş ve doğrudan kalbine ilerlemiş gibi ısındığını hissediyordu. Bilmediği bir tehdit telaşlanıp tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Demir Bey, isim var!"

"Ben seni tutmayayım."

Genç kadın aramayı kapatmak için telefona uzandı ve Demir Bey yok oldu. Keşke ekrandan yok ettiği gibi hayatından da kolayca yok edebilseydi. Gözlerini kapadı ve başını arkaya yaslayıp zaten karmaşık olan zihnini zorladı. Ondan en kısa yolla nasıl kurtulabilirdi? Genç kadın beynini ne kadar zorlarsa zorlasın bunun kolay bir yolunu bulamayacağını biliyordu. Zihnini de adamdan kurtarması gerekiyordu. Günün sonunda bunda da başarılı olamayacağını anlayarak paniğe kapıldı.

5

Genç adam telefon görüşmesinin ardından yüzünde keyifli bir sırıtışla giyinip, odasından çıktı. Süheyla'nın ön görülemez cevapları, sivri dili ve zekâsının bedenine kattığı neşe ve keyfin izleri merdivenin basamaklarını inerken yerini öfkeyle karışık bir huzursuzluğa bıraktı.

Gözleriyle birlikte algısı da açıldığında aklına ilk gelen düşünce; Bay Her Şeyi Ben Bilirim ile yapacağı soğuk savaş olmuştu. Güneşin doğacağından ne kadar emin ise kahvaltı masasında da savaşın başlayacağına o kadar emindi. Bir gece önce kasıtlı olarak geç gelmiş ve onunla karşılaşmalarını ertelemişti. Sinirliydi, onunla tartışmak istemiyordu. Kalp kırmak da Demir'in tam zamanlı işi olduğuna göre ufukta çok parlak şeyler yoktu.

Abisinin yoğun koruma engelinin içinde boğulduğu günlerin geride kaldığını sanıyordu. Görünen o ki; fazla iyi niyetli davranmış, abisine sonuna kadar güvenmekle hata etmişti. Demir'i kaybetmekten korktuğunu biliyordu. Ancak bazı şeylerin üzerinden çok zaman geçmişti.

Acıyı ilk günkü kadar taze yaşıyor olması tekrar ortalığın anasını ağılatacağı anlamına gelmiyordu.

Beynindeki zehirli düşüncelerin içinde debelenirken, aniden Süheyla'nın gözlüklerinin üzerinden bakışı zihninde belirmişti. Öfkesinin yoğunluğuna rağmen kendi kendine gülümsediğini fark ettiğinde hiç düşünmeden moda evini aramıştı. Telefonlara bakan kızlardan biriyle samimi bir sohbet tutturup, Süheyla'nın cep telefonu numarasını almış, ardından onunla görüşmek istemişti.

Demir, onu neden aradığını biliyordu.  indeki öfkeyi atmak istediğinde, harika bir pasla ona geri savurabilecek kadar dişli bir rakibe ihtiyacı vardı. O gün için hazırlanmış kıyafetleri de bahanesi olmuştu. Kadın kendisinden nefret ediyordu. Ekranda Demir'i gördüğü anda saç telleri elektriklenerek havaya kalkmıştı. Demir gülmemek için kendisini tutmaya çalıştığında neredeyse boğuluyordu.

Kendi kendine fısıldadı, "Sabah şekeri." Ne şeker ama! Yine de Demir'i yanultmamıştı. Beynine masaj yapılmış gibi hissediyordu. Kadın onunla dışarıya çıkmak istemiyordu. Ve Demir, bunu sürekli olarak hatırlatıp dengesini bozmaktan büyük keyif alıyordu. Acele etmeyi düşünmüyordu. Ona sürekli olarak geceyi hatırlatıp diken üstünde durmasını sağlayacak ve elindeki fotoğraflarla tedirgin edecekti. Belki başkasının c zdarını karıştırmış olsaydı çoktan huzura kavuşmuştu ama o kadar şanssızdı ki Demir'in eline d ş m şt .

Kahvaltı salonuna hızlı bir giriş yaptığında, Süheyla beyninin arka kısımlarına s ratlı bir geçiş yaptı. Bay Her şeyi Ben Bilirim gözlerini kaldırdı ve Demir'in soğuk bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi.

Demir, "Sayın d k!" dedi abartılmış bir nezaketle. Başını hafifçe eğip, kendisi için açılmış olan servisin başına geçti.

Abisinin bakışları gözlerinden bir saniye bile ayrılmamıştı. Kızgınlık, merak ve elbette bir parça endişe ile Demir'in her hareketini izlerken, yüzünde küçümseyen bir ifade vardı. "Geç kaldın!"

Demir, "Niye şaşırdın?" diye sordu. Sesindeki soğuk tonu istese de kıramıyordu çünkü artık kendisini kuyruklu bir yıldız gibi hissetmek istemiyordu. "Ben her zaman geç kalırım!"

Sözlerinin tepesini attırdığım, yüzündeki seğirmeden fark edebiliyordu. Sonunda, dükkarı havalarından çıkıp sinir bozucu abi konumuna geçti. "Bütün geceyi bir moda evinin önüne kamp kurarak geçiriyorsun ve yine neyin peşinde olduğunu merak etmek zorunda kalıyorum."

Demir yakıcı bir alayla, "Yazık! Adamların sana bu konuda bilgi veremediler mi?" Abisinin bıçağı sıkıca kavrayan eli, ciddileşmesine neden oldu. "Sana hiçbir şey için açıklama yapmayacağım!"

"Yapacaksm!"

"Peşime bir daha adam takmamamı söyledim ama sen beni ezdip geçtin! Bir daha beni izletmeyeceğine dair söz vermiştin." Demir tabağını kahvaltılıklarla doldururken, abisine bakmamayı tercih etti.

"Senin için endişeleniyor olmamdan; bir suç işliyorumuşum gibi bahsetme!"

Demir gözlerini kaldırıp, yüzünde suçluluğun kırınlarını aradı ve bulamadığında içinden sövdü. "Bana itimadın yok. Söz verdiğim her şeyi yaptığım halde, hâlâ bana güvenmiyorsun. Uğruna mücadele ettiğin bu dava da, senin haklı çıkman için dağıtmak istiyorum."

Abisi sözlerini bir tarafa fırlatır gibi elinin tek bir hareketiyle geçiştirdi. "Söz verdiğin her şeyi yerine mi getiriyorsun?" Senindeki suçlayıcı ton Demir'in midesini

asit gibi yaktı. "Sen bir moda evinin önünde amaçsızca beklerken, Berrak tüm geceyi bir restoranda seni bekleyerek geçirdi. Nasıl olduğunu sormak için aramasaydım bu durumdan haberim bile olmayacaktı."

Demir gözlerini devirdi. "Onunla görüşeceğime dair bir söz vermedim. Onunla-" Sesi çatallanarak sustu. Abisine onu anlamasını dileyerek baktıktan sonra, fısıltı kadar alçak sesle "Bunu bana neden yapıyorsun? Geçici hafıza kaybı mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Abisi irkilmesini saklamak için hafifçe öksürüp sanki Demir'in sözleri ağır bir anlam taşımıyormuş gibi düz bir sesle, "Hayatını düzene sokmanı istiyorum. Otuz iki yaşındasın ve..."

Demir, "Sen hayatımı düzene sokmak istemiyorsun!" diye gürleyerek sözlerini bıçak gibi kesti. "O çıtkırıldım evlenip çocuk yapmamı istiyorsun. Mirasın için bir varis istiyorsun." Bitkin düşmüş gibi genç adamın omuzları çöktü. "Bunu yapamayacağımı en iyi sen biliyorsun!"

"Kimseyle olmamayı tercih eden sensin." Demir bu konuşmalardan öylesine usanmıştı ki aynı filmi bir milyon kere izlemiş gibi hissediyordu. "Senin saçma sapan inatçılığın dışında; önünde hiçbir engel yok."

"İşte sorun da bu! Anlamadın. Anlamıyorsun ve anlayamayacaksın. Bu benim tercihim. Benim hayatım. BENİM."

Abisinin sert bakışları aniden yumuşadı. "Unutmayı denesen? Bir kez olsun unutmayı aklından geçirsen? Belki her şey çok daha kolay olacak! Hepimiz için... Berrak çok tatlı, zarif, uyumlu ve anlayışlı bir genç kız-"

"O zaman onunla sen evlen!" Sözleri ağzından çıktığı anda pişman olmuştu. Abisi, Berrak'ın özelliklerini sıralarken tek düşündüğü onun ailesindeki doğurganlık potansiyelini bile araştırmış olabileceğiydi.

“Basitleşme!” Çelik’in sesi bıçak gibi keskindi. “Eğer biriyle evlendiğimde çocuk sahibi olabilme gibi bir şansım olsaydı çoktan yapardım. Sanırım sen de ufak bir hafıza kaybı yaşıyorsun. Öyle olmalı, çünkü Senem’in beni tam da bu yüzden terk ettiğini unutmuş gibisin.” Bunalmış ve bitkin düşmüş gibi ciğerlerine derin bir hava çekti. “Sana yalvarmanın, seni zorlamanın hoşuma gittiğini mi sanıyorsun?”

Demir içinin öldüğünü hissediyordu. Ona ait olan tek şey kurumaya yüz tutmuş yarasının kabuğuydu. Kaybolmuş ruhunun o yorgun, kendinden geçmiş adam olarak geri dönme çabalarını görmezden gelmeye çalışıyordu. Abisinin tüm yaptıklarının kendi egosunu tatmin etmek için değil, geleceklere için olduğunu biliyordu. Gözlerindeki o kırgın ve afallamış adamı görmekten de nefret ediyordu. Dünya üzerinde gerçekten mutlu bir insan var mıydı? Yoksa acı çeken sadece kendileri miydi?

Senem bir çocuk istiyordu ve abisi elindeki güce rağmen bunu ona veremiyordu. Çelik’in maddi gücü vardı. Yakışıklıydı. Atletikti ve kelimelerin üzerinde gücü vardı. Kızlar ona bayılıyordu. Ama asla bir çocuğa babalık yapamayacaktı.

Çelik bir gece elinde viski şişesi ve iki kadeh ile -Demir’in içki kullanma yasağına rağmen- odasına dalmış, ikisine de birer kadeh doldurmuş ve monoloğuna başlamıştı. Çok sevdiği karısı tarafından terk edilışinin abisine neler yaptığını görmek, Demir’in kaybolmuşluğunda kendisine yer bulmuş, ruhuna dokunmayı başarmıştı. Ertesi gün kendisiyle çetin bir savaşa girmişti. Hâlâ ne kazanmış ne de kaybetmişti. Çok samimi birkaç dostuyla nadir görüşmelerinin dışında genellikle evde pinekliyor, odasında kitap okuyor ya da çalışma odasında çıkartmalar yapıyordu.

Emel, çıkartmaları severdi. Övündüğü bir koleksiyonu vardı. İsim; üzerine yama yaptığı sonsuz boşluğun yürek gibi atmasına ve yamanın dikiş atmasına neden oldu. Demir, deliğin bir gün gerçekten kapanıp kapanmayacağını merak ediyordu. Bilebilmeyi çok isterdi. Kendisi için değil, abisi için başarmaya çalışıyordu. Abisi yirmi iki yaşından beri ailenin sorumluluğunu şikâyet etmeden üstlenmişti. Demir, sırf onun için kendini sonuna kadar zorlamaya çalışacaktı. Ama bir kadını hayatına sokmayacaktı. Hiçbir şekilde!

“Yapamam!” Başını inatla iki yana salladı. “Yapmayacağım! Berrak’m da umutlanmasına izin verme.”

Abisi kavradiğı bıçağı biraz daha sıkıtiğında parmak boğumları bembeyaz oldu. O soylu havasına hızla geri döndü. Birleştirdiğı ellerini çenesinin altına koyarak keskin bir tınıyla, “Çünkü dedem ve babam bu serveti; senin saçma sapan düşüncelerin yüzünden uzaktan akrabalarımız faydalansın diye yaptı. Dişlerini ve tırnaklarını sökene kadar çalışarak meydana getirdikleri imparatorluk sırf ikimiz de çocuk sahibi olmayacağımız için hibe edilecek, öyle mi?” Kararlılıkla başını iki yana salladı. “Buna izin vermeyeceğim!”

Demir yüzünde taş kesmiş bir ifade belirdi. “Saçma sapan mı?” Bir fısıltı ancak bu kadar sert ve keskin olabilirdi. “Sevgilimi ve bebeğimi öldürdüm! Bunlar senin için saçmalık mı?” İçindeki tüm acıyı, kendine olan öfkelerini, yitikliğini bu kelimelere yüklemiş ve abisine fırlatmış gibi Çelik irkilerek sarsıldı.

“Sen öldürmedin! Kazaydı! Sadece bir kaza!”

“Birini öldürmek için kafasına silah dayamana gerek yok! Saçma sapan olan; benim kıskançlığımdı. Anlamsız, yeni yetme oyunlarımdı.” Hızla doğrulurken, dizlerinin arka kısmı sandalyeye çarptı. “Birini bul! Sempatik Ber-

rak bile olabilir... Evlen ve bir çocuğu evlat edin. Bana bulaşma!"

Daha arkasını dönmeden suçluluk duygusu boğazına bir el gibi dolanmıştı. Abisinin isteğini karşılayamayışının ve kalbini kırışının suçluluğu, Emel'in ölümüne neden oluşunun daimi suçluluğu... Emel, dünyaya gözlerini son kez kapamadan önce fısıltıyla, "Mutlu musun?" diye sormuştu. Hayır. Değildi. Tek bir gün bile zihninden çıkmayan anlar, gözlerini kapadığı kısacık saniyelerde üzerine reklendi. Her şeyi o gün kadar net hatırlıyor, yoğun yaşıyordu.

Hızla ilerleyen bedeninin peşinden deli gibi koşarken gözlerini ondan bir saniye bile ayırmamıştı. Durması için yalvaran bir sesle ismini haykırmış, Emel dönüp bakmış ve hızla caddeye adım atmıştı. Demir her ayrıntıyı ağır bir çekimde izlemişti, hızla gelen minibüs şoförünün ani frenine rağmen duramayışını, Emel'in bedeninin arabanın n paneline sertçe arpışını, kukla bir bebek gibi havaya fırladıktan sonra bedeni n cama düşerken, bedeninden kopan kolun caddeye savrulmasını... Aralarındaki mesafeyi nasıl kapadığını bilmiyordu. Parçalanan bedeni kanlar içindeydi. Gözleri fıldır fıldır dönerken gszce Demir'i sayıklıyordu.

Demir "Buradayım," diye fısıldamıştı. Sonra onu duymadığını fark ederek yüksek sesle tekrarlamıştı.

Emel, nefesi aksadıka odaklanamayan gözleri korkuyla irileşirken, "Hamileyim," dedi. "Hamileyim. Gitmiyorum."

"Biliyorum." Göğsünü parçalayan acısı ve hıçkırıkları Demir'in nefesini kesti. "Benimlesin!"

Emel'in eli krce onu ararken, Demir, parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. Emel, "Hep benim kal!" diye fısıldadı.

“Yemin ederim. Senin kalacağım.”

“Mutlu musun?” Emel, içinde kalan son havayı avuç dolusu kanla dışarı verirken ve gözlerini kapatırken Demir aynı sözcüğü tekrarlayıp duruyordu. “Hayır. Hayır!” İkisi dışında dünyanın geri kalanı o anda kayıplara karışmıştı ve hâlâ Demir için geri dönmemişti. Hayat, işte tam da bu kadardı. Bazen on dakika, bazen on saniye... Demir on dakika önce baba olmuştu ve on dakika sonra bebeğiyle birlikte sevgilisini de kaybetmişti.

Bir şey vardı. Görünmeyen ama öylesine bir güç ki nokta kadar insanları parmağında oynatıyordu. İnsanoğlu, gerçek dünya tepesine düşmeden önce her şeye kadir olacağını, kudretinin her şeye yeteceğini zannedirdi. Ancak düşüşün ardından o kudretin kendi elinde olmadığını, sadece zavallı ve çaresiz bir insan olduğunu anlardı. Ne zamanı geri alabilecek kadar güçlüydünüz, ne de gerçekten kudretliydiniz.

Odasına girdiğinde yatağın üzerindeki telefonu titre-di ve ekranı yanıp söndü. Yüzünde meraklı bir ifade belirirken, zihnine sızan isimle dudağının bir kenarı hafifçe yana kaydı. Sadece birkaç dakika önce onu alabora eden hisleri, biri tokat atmış gibi dağıldı. Beklenti dolu adımları onu yatağına götürdü. Telefonunu eline aldı ve ekranda reklam mesajı gördüğünde kaşlarını çatı. Süheyla’nın ölse onu aramayacağını bildiği halde, neden ondan herhangi bir şey gelmesini ummuştu ki? Tartışmaya açık bir durumdu. Kafasını dağıtmak için çıkartma yapmaya karar verdi.

Saatler sonra, çıkartmayı bitirmeyi başardığında ortaya beklenmedik -yalancı Demir- bir figür çıktı. Kuş yuvasını andıran kıvrık saçların üzerinde tombul kuşların neşeli bir ötüş tuttukları şirin bir manzaraydı. Manzaranın havasını sertleştiren ve espri katan şey ise; kemik çer-

çeveli gözlüklerin üzerinde kuşlara katil bakışı atan koyu kahverengi iri gözlerdi.

Demir kendi kendine güldü. Çıkartmayı çalışma masasının üzerinde kurumaya bıraktı ve aklıktan öldüğü için mutfağa indi. Yatmadan önce Süheyla'ya, saçlarının elektriklenmesine yol açacak bir mesaj gönderdi. Cevap gelmedi. Zaten bir cevap beklemiyordu. Takip eden iki gün boyunca onu sürekli aradı ya da mesaj attı. Zamanın uygun olup olmaması umurunda değildi. Artık onun kendisinden nefret ettiğinden tamamen emindi.

Genç adam moda evinin bekleme salonunda, elinde ilgisini çekmeyen bir dergi ile otururken sıkılmış gibi iç çekti. Saatine baktı. Prova için henüz on beş dakikası daha vardı ve neden bir saat erken geldiğini merak ediyordu. Dakikalar tembelce ilerlerken, sürekli ofis kapısını kontrol ediyordu. Sabahın köründe Süheyla'ya mesaj atmıştı. *'Beni göreceğin için heyecanlı mısın?'*

Cevap hızlıydı. *'Heyecandan bütün gece uyuyamadım!'*

Sonunda onunla aşırı derecede ilgilenen genç kız ofise geçebileceğini bildirdi. Kalbinde hoşuna gitmeyen ritmi bozuk bir atış baş gösterirken ofisin kapısından içeri girdi. İçerideki figür karşısında adımları durdu.

Figürün ince sesli sahibi, "Hoş geldiğiniz, Demir Bey," dedi. Neşeli bir ses tonu, gülümseyen bir ifadesi vardı ama Süheyla değildi. Genç adamın kaşları derince çatılırken, gözleri ofisin içinde hızla dolandı. Süheyla Yoktu.

Bir dejavu hissi yaşarken sorgulayıcı bir sesle "Süheyla Hanım nerede?" diye sordu.

Kadın özür dileyen bir tınıyla, "Süheyla Hanım, bugün izinli, provanızı benimle yapacaksınız," diye bildirdi.

"Ne demek izinli? Bugün geleceğimi biliyordu."

“Size selamlarını ilettili. Ayrıca sizinle elimizden gelen en iyi şekilde ilgilenmemizi rica etti.”

Demir gülsün mü, öfkelenisin mi bilemedi. Onunla satranç oynuyormuş gibi hissetti. Eğer birkaç hamle ileriye görebilseydi, o gün mat olmazdı.

Arkasını dönüp gitmek istiyordu. Ama ertesi gün yapacağı konuşma için bu elbiseyi diktirmesini abisi rica etmişti. Karşısındaki genç kadının yüzünde ürkek ve hayal kırıklığı dolu bir ifade vardı. Cebinden telefonunu çıkarırken odanın ortasına doğru ilerledi. Süheyla’yı aradı. İkinci çalışının ardından hat meşgule düştü. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Tekrar aramaya gerek olmadığı için telefonunu cebine attı. Provası yapılırken hayatı boyunca onun kadar çetin bir cevizle karşılaşmadığını düşündü. Kadının soğukkanlılığına, zekâsı ve cesaretine hayranlık duyuyordu. Ayrıca bir gizemin de kokusunu alıyordu. Bu da Demir’i olanca hızıyla genç kadına çekiyordu. Hayranlığının bu kadarla sınırlı kalmasını ummaktan başka seçeneği yoktu. Elbette hayranlık duyuyor olması, yaptığıının acısını çıkarmayacağı anlamına gelmiyordu. Ertesi gün moda evinden kıyafetinin hazır olduğunu bildiren bir telefon aldı. Demir ne kıyafeti almaya gitti ne birilerini gönderdi ne de kendi adresine istedi.

Çırağan Palace Kempinski’nin salonlarından birinde yapılacak olan davet için, Demir bir gün öncesine kadar oda tutmayı düşünmüyordu. Odasından içeri girdiği anda kendine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Daha ceketini bile çıkarmadan cebinden telefonunu çıkarıp Süheyla’yı aradı.

“Evet, Demir Bey?” Genç kadının sesinin her katmanında bastırılmış bir öfke geziniyordu.

"İyi akşamlar, Süheyla." Demir'in sesi hem neşeli hem de özür diler gibi çıkmıştı. "Sana yeni bir isim bulmamız lazım. Bu isim çok yorucu insanın zamanından geliyor."

"Ben de sizin bu dünya için çok gereksiz olduğunuzu düşünüyorum ama elden bir şey gelmiyor."

"Topu tüfeği kısa süre için bir kenara bırakabilir miyiz? Ciddi anlamda yardımına ihtiyacım var."

Genç kadın kısa bir duraksamanın ardından bıkkın bir sesle, "Sizi dinliyorum?" dedi.

"Dün ve bugün yoğun işlerimden dolayı kıyafetimi alamadım." Yoğun işleri; çıkartma yapmak, karikatür dergisi okumak ve yapacağı konuşmayı okumaktı. "Aksi gibi seni görebilirim umuduyla birini de göndermedim. Şu anda ne ben gelebiliyorum ne de aldırabilecek birini bulabiliyorum. Bu durumda kıyafetimi senin getirmeni rica ediyorum." Sözleri ne kadar nazikse, sesi de bir o kadar buyurgandı. Yine de Süheyla, ses tonuna aldırmadı ve cevabı yaptırdı.

"Ayak işleriyle ilgilenmiyorum, Demir Bey. Kendinize daimi bir uşak tutun."

"Yerinde olsam reddetmeden önce iki kere düşünürdüm." Demir, Süheyla'nın sabır diler gibi nefes alışının ardından telefonu kulağından çektiğinde sırtıyordu. Genç kadının cüzdanını karıştırdığı fotoğraflardan birini buldu ve mesaj olarak ona gönderdi.

Süheyla homurdandı ve sert bir nefes alışın ardından, "Biliyor musunuz, Demir Bey? Sanırım... Bir gün sizi öldüreceğim!" Sözlerinin üzerine Demir bir kahkaha patlattı. Kadın bunu o kadar inanarak söylemişti ki, bir gün gerçekten yapmayı deneyebilirdi.

"Hayallerini bölmek istemezdim ama bir saat sonra konuşma yapmam gerekiyor ve kıyafete ihtiyacım var!"

“Adresi söyleyin.”

“Sana mesaj atarım. Ayrıca bana duacı olman gerekiyor! Beni ne kadar özlediğini tahmin ediyorum. Muhteşem yüzüme doyasıya bakabilme fırsatını yaratıyorum. Daha ne istiyorsun?”

Süheyla homurdandı. Demir hiçbir şey anlamadı. Yüzüne kapanan telefonun ardından başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Otelin adresini ve oda numarasını mesaj attıktan sonra duşa girdi.

Duştan henüz çıkmıştı ki, oda kapısı tıklandı. Kadının bu kadar kısa sürede geleceğini tahmin etmediği için kaşları hafifçe çatıldı. Çıplak ayakları halıda izler bırakarak kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda kıvrıkcık saç yumağıyla karşılaştı. Allah’ım! Bu saçları nasıl tanıyordu? Genç kadın başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Demir onu baştan aşağı şöyle bir süzdü ve tekrar gözlerine baktı. İlgi çekici hiçbir şeyi yoktu. Sadece gözlerini olduğu yerde sabit tutma çabası vardı. Demir beline dolanmış bir havluyla durduğu için bunun oldukça mantıklı olduğunu düşünüyordu.

“Doya doya seyrinizi bitirdiyseniz?” Genç kadın elindeki elbise kılıfını havaya kaldırıp ona uzattı. “Fazla zamanınızı almayayım.”

“Üzerine aldığın sorumluluğu yerine getirmendeki aceleciliğine hayran kaldım.” Tek kaşını kaldırıp kollarını göğsünde birleştirdi. Kadın hâlâ elbise kılıfını havada tutuyordu. “Ya da beni tahmin ettiğimden daha çok özledin.”

“Dünya sizin etrafınızda dönüyor sandığınızı biliyorum, Demir Bey. Ne yazık ki kötü haber; siz dünya üzerinde bir nokta bile değilsiniz!”

“Sen bu dilini ne ile besliyorsun?”

“Sizi eğlendirmekten çok daha önemli işlerim var.”

Demir tembelce eline uzandı, elbise kılıfını aldı ve hafifçe yana kayd1. "Belki de içeri gelmelisin..." Sözlere ne kadar masum ise, ses tonu bir o kadar ayartıcıydı.

Süheyla benzersiz bir öfkeyle tepeden tırnağa kızardı. Ardından kaşları alayla havaya tırmanırken Demir'i baştan ayağı süzdü. "Sanırım boş zamanlarınızda striptiz yapıyorsunuz. Ama ben ilgimi çekecek bir şey göremiyorum. Enerjinizi hayranlarınıza saklayın. İyi akşamlar, Demir Bey." Genç kadın arkasını döndü ve koridorda ilerleyip gözden kayboldu. Demir, kendini onun arkasında bıraktığı boşluğa uzun saniyeler boyu bakarken yakaladı.

Bunun üzerine kafa yormayı reddederek odaya dönüp, elbiseyi dolaba astı ve birkaç dakika dinlenmek için yatağı uzandı. Telefonun melodisi onu uyandırdığında, bir anda ne için orada bulunduğunu hatırladı ve yüzünü buruşturarak bir küfür savurdu.

Davet başlayalı yirmi dakika olmuştu ve Demir neredeyse tüm akşamı uyuyarak geçirecekti. Burnundan solurken, telefona cevap verdi. "Alo?"

"Neredesin? Peşine adam takmadığımda nedense her şey böyle oluyor--"

Demir, "İniyorum," diyerek sözlerini sertçe kesti.

"İniyor musun? Her neyse... Acele et!" Abisi telefonu yüzüne kapadı ve Demir olanca hızıyla giyinmeye başladı. O kadar geç kalmıştı ki saçlarını taramaktan ve yüzünü yıkamaktan başka hiçbir şeye dikkat edememişti. Asansörde kravatını bağlarken konuşma metninin bulunduğu dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. Allah'tan metni birkaç kez okumuştı ve ne konuşacağından bihaber değildi.

Konuşmayı abisinin yapması gerekiyordu! Enerji üretim firmasıyla anlaşma yapmayı başaran oydu! O,

tutmuş konuşma yapma işini Demir'e yıkmıştı. O sadece basit bir stratejiyle projeye ortak olmak isteyen diğer firmaları saf dışı etmenin yolunu göstermişti. Ayrıca son konuşma yaptığında okulun konferans salonundaydı ve yirmi iki yaşındaydı. Yine de bunu en iyi şekilde yapmak istiyordu. Bir şekilde bunu abisine borçluydu.

Genç adam yüzüne mesafeli ve kibar bir gülümseme yerleştirip, kristal avizelerle aydınlatılmış yüksek tavanlı davet salonuna giriş yaptı. Birkaç baş ona döndü ve ilgiyle baştan ayağı süzüldü. Ardından kaşlar havaya kalktı, başlar birbirine eğildi ve fısıldaşmalar başladı. Demir, yüzündeki gülümsemeyi sabit tutmayı başardıysa da kaşlarının çatılmasına ve dişlerinin birbirini ezmesine engel olamadı.

Sonunda abisini kendilerine ayrılmış yuvarlak masada, başını hafifçe yana eğmiş Berrak'la konuşurken gördü. Berrak mı? O kızın burada ne işi vardı? Abisi başını kaldırdı, Demir'i gördü ve konuşmasını yarıda keserek onu karşılamak için ayağa kalktı. Berrak da aynı anda gözlerini Demir'e dikerek ayağa kalktı. Yüzünde zarif bir gülümseme vardı ama Demir'le gerçekten ilgilendiğine dair bir işaret yoktu. Abisi asla vazgeçmeyecekti!

"İyi akşamlar," dedi genç adam kibar bir tonlamayla. "Geç kaldığım için üzgünüm ama mazeretim vardı."

Abisi anlayışla başını eğdi. Gözlerinde o kadar gurur dolu bir bakış vardı ki, sanki kendi elleriyle yaptığı sanat eserini görücüye çıkarıyordu. Demir'in daimi suçluluk duygusu tam o anda tavan yaptı. Abisi gururla onu baştan ayağı süzerken ayaklarına kısa bir bakış attı, gözlerine çıktı ve afallayarak tekrar ayaklarına baktı. Demir, Berrak'a kısa bir baş selamı verirken abisiyle tokalaşmak için bir adım öne attı. Çelik, elini sıkıca kavradı. Parmaklarını kırmak istiyormuş gibi tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

tırırken genç adamı kendisine doğru çekti. Demir ters giden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken, abisi yüzünde insanların her zaman inandığı mesafeli gülümse ile kulağına eğildi. "Kahrolası bir moda evinde diktirdiğin kıyafete servet ödüyorsun..." Sesi öfkeden öylesine titriyordu ki, duraksamak zorunda kaldı. "Ve sen sırf bana inat olsun diye bir paçası kısa pantolonla, çok önem verdiğim bu davete katılma cüretini gösteriyorsun. Bunu unutmayacağım, Demir!"

Demir afallayarak bir adım geri çekilip, pantolon paçalarına hızlı bir bakış attı. Dudaklarının arasından fırlayıp giden alçak sesli küfrün ardından gözlerini özürlücesine Berrak'a dikti. Genç kadın, zarif parmaklarını dudaklarının üzerine bastırmış gülüşünü saklamaya çalışıyordu. Buna gerek yoktu, zira gözleri kahkaha atıyordu. Demir, abisine bakıp ciddiyetle, "Bu defa gerçekten benim kabahatim değil!" En azından doğrudan değildi.

Abisi, "O zaman, o moda evini kapatıracam," diye tısladı.

"Sen karışma! Ben halledeceğim."

Abisinin konuklarını güler bir yüz ve saygıyla karşılarlarken pantolonunun bir paçası kısa değilmiş gibi davrandı. Süheyla'yı boğacaktı. Belki davette bulunmak istemeyebilirdi, belki konuşma yapmak da istemiyor olabilirdi. Ama oradaydı ve abisini en iyi şekilde temsil etmek istiyordu. Uzun zamandır bu kadar öfkelenildiğini hatırlamıyordu. Süheyla'nın cüreti boyunu aşmıştı.

Konuşmasını yaptıktan sonra davetten ayrıldı. Çıkmadan önce abisine peşine birilerini takmamasını özellikle rica etti. Ama daha Demir kapıdan çıkmadan abisi köşedeki bir masada oturan iyi giyimli iki kişiye başıyla emir verip, onların salondan çıkışının ardından Berrak'a

döndü. "Sanırım bir işi çıktı." Hafifçe gülümsedi. "Umarım arkadaşlığım seni memnun eder..."

Berrak ışıltılı parlayan gözlerini Çelik'in gözlerinden ayırmadan, "Bundan hiç şüphem yok," diye cevap verdi.

Demir salondan ayrılırken abisinin, sırtını delen bakkışlarını hissediyordu ama bir paçası kısa pantolonla ve içinden dolup taşan öfkesiyle kalmaya devam etseydi ertesı gün gazetelere yine manşet olması işten bile değıldı. Genç adam, arabasına bindi. Kravatını boynunda çekip aldı ve arka koltuğa fırlattı. Saat henüz dokuz bile olmamıştı. Onu moda evinde yakalamayı umuyordu. Süheyla geceyi kendi kendine gülerek geçirmeyi planlıyorsa çok yanılıyordu. Demir'in gözlerinin önüne paçalarına bakış attığı ilk an geldi. Bir paçası olması gerektiği gibi parlak ayakkabısının üzerine dökülürken, diğeri ayakkabısının boynunun iki parmak üzerinde kalıyordu. Ve oturduğunda ortaya tamamen komik bir görüntü çıkıyordu.

Öfkeyle gaza yüklendi. Kısa süre sonra moda evindeydi. Moda evinin merdiven basamaklarını hızla çıktı, eli tam zile uzanmak üzereyken giriş kapısının aralık olduğunu fark etti.

"Güzel," diye fısıldadı ve sertçe kapıyı itti. Merdivenleri üçer beşer çıkarken, üçüncü katın merdivenlerinin ortasında genç bir kadınla karşılaştı. Hızla ilerlemesine rağmen, kadının bir an durup tekrar hareket ettiğini fark etmişti. Yanından geçerken istemsizce başını çevirdi. Göz göze geldiler. Demir sırf nezaket adma başını hafifçe eğdi ama kadından bir karşılık alamadı, çünkü gözlerini hızla kaçırmıştı.

Demir bir anda inme inmiş gibi dondu. Gözler tanıdıktı. Daha birkaç saat önce kibir dolu parıltılarla kendisine küçümseyici bakışlar atıyordu. Öylesine afallamıştı ki kadın çoktan diğeri basamakları inmek için dönmüştü. To-

puklu ayakkabıların sesi ondan hızla uzaklaşırken Demir, "Matruşka!" diye gürledi.

Kadının peşinden koşmaya başladı. Süheyla, Demir'in yön değiştirdiğini fark ettiğinde hızını artırdı, topuklu ayakkabılarına rağmen basamakları tıpkı Demir gibi üçer beşer atlayarak iniyordu. Tazı gibiydi ve aradaki mesafeyi giderek açıyordu. Onun peşinden hızla inerken beyninin bir tarafı hâlâ şaşkınlıkla tutulmuş gibiydi. Onu daha fazla ne kadar şaşırtabilirdi? Süheyla, giriş kapısının oraya vardığında neredeyse onu yakalamışken genç kadın son anda aşağı kata inmeye başladı.

Onu takip etmeye devam ederken beyninde başka görüntüler belirdi. İki ayrı resim birbirinin üzerine bindi ve genç adam birkaç gece önce Süheyla'yı içeride saatlerce çalıştırdığı için öfkelenildiği bomba hatunun aslında peşinden koştuğu kadın olduğunu fark edince neredeyse takılıp düşecekti.

Süheyla kimdi? Artık Demir'in cüzdanının içinde ne aradığı çok daha önemli bir soru haline gelmeye başlamıştı. Genç kadın, kapısında 'ATÖLYE' yazan bir yere girdi. Apartmandan ayrılmadığına göre onu sabaha kadar araması gerekse de bulacaktı. Tabii buharlaşma ve parmak şaklatarak ortadan kaybolma gibi özellikleri yoksa...

Onun ardından atölyeye adım attı ve karanlık alanda dikkatle gözleri çevreyi tararken kapının hemen yanındaki düğmeleri gördü. Usulca uzanıp düğmeye bastı ve ortalık aydınlandı. Genç kadının sessiz adımları da o anda durdu. Makinelerin, onların arkasında sandalyelerin ve büyük masaların olduğu bir yerdi. Süheyla, derin bir nefes alışının ardından usulca arkasını dönüp, gözlerini Demir'e dikti. Bu kadının Süheyla olduğuna inanması için bir kova buzlu suyun başından aşağı dökülmesi gerekiyordu.

"Şimdi nereye kaçacaksın?"

Süheyla gözlerini alanda şöyle bir gezdirdi ve omuz silkti. "Sanırım hiçbir yere."

Demir ona doğru adımlar atmaya başladığında genç kadının da adımları geriye doğru hareketlendi. Aralarındaki mesafe hızla kapanırken, Süheyla yolunun ortasında gelişigüzel bırakılmış bir sandalyeye dizlerinin arkası çarptı. Demir, tek kaşını havaya kaldırdığında Süheyla gözlerini devirdi. Aralarında sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Kadın gözlerini Demir'den ayırmadan sandalyeye çıktı. Bir ayağı oturma kısmında dururken, diğer ayağını arkalığına koydu, sandalyeyi arkaya doğru itti. Demir'in göz bebeklerinin irileşmesine neden olarak, usulca zemine iniş yaptı. Bir anda sandalyenin arkasında duruyordu. Ellerini bile kullanmamıştı. Demir, aklını kaçırdığını düşünerek başını geriye atıp bir kahkaha attı. "Kimsin sen?" diye gürlledi.

Genç kadın sırtını duvara dayamışken, Demir birkaç adım ilerledi, sandalyeyi yerden kaldırıp, ters çevirip oturdu ve kollarını arkalığına doladı. Hâlâ şaşkınlığından kurtulamamışken tehditkâr davranmak oldukça zordu, yine de denedi. "Her neyse... Bunu nasılsa çözeceğiz ama bana..." Bir eliyle kısa olan paçasını işaret etti. "Bunun açıklamasını hemen şimdi yapacaksın. Aklından ne geçiyordu?"

"Elimdeki makasla karnunuzu deşmek! Sanırım paçayla kurtulduğunuza duacı olmalısınız."

Demir atılıp boynunu mu sıksın, kahkaha mı atsın bilemedi. Bir anda ayaklandı. Sandalyeyi kenara çekti ve başıyla işaret etti. "Yürü! Gidiyoruz."

"Nereye?" Genç kadının gözlerinde temkinli bir bakış vardı.

"Bana verilmiş bir sözün vardı."

6

Çatışan ve üstünlük sağlamaya çalışan gözlerin bakışmaları uzun sürdü. Süheyla'nın tek kası bile oynamazken, sınırları belki de en yoğun anlarını yaşıyordu. Ona mı daha çok kızılıyordu kendine mi, emin değildi. İstanbul'a gelişinin bir nedeni vardı. Eğer tahminlerinde haklı çıkarsa sonunda bir daha İzmir'e dönemeyeceğini de iyi biliyordu. Kardeşinin ölümüne neden olan kaç kişi varsa onları aynı şekilde cezalandıracaktı. Sonrasında ona 'Ne iyi yaptın!' diyeceklerini de sanmıyordu.

Kaybedecek tek bir saniyesi yokken bu adamın ayağına dolanmasından nefret ediyordu. Adamın yüz hatlarını dikkatle inceledi. Önceki karşılaşmalarından farklı olarak yüzünde, sanki hep orada duruyormuş gibi görünen kayıtsızlık ve alaycılık yoktu. Kafa karışıklığı ve merakın dışında Süheyla'nın bile üzerine gitmekten kaçınacağı koyu bir öfke vardı. Adamda ruhsal ve zihinsel

bir bozukluk vardı. Çünkü cüzdanını kurcalarken yakalandığında bile bu kadar öfkelenmemiştir. Onu atlatmaya çalışırsa kendini bir karakolda ifadesi alınırken bulabilirdi. Kendine ve ona olan öfkesini bastırmak için derin bir iç çekişle elini öne doğru uzattı. "Önden buyurun!"

Demir Bey homurdandı. Süheyla'nın yüzüzlüğüne inanamıyormuş gibi başını iki yana sallarken arkasını dönüp yürümeye başladı. Süheyla'nın gözleri istemsizce kendi marifeti olan paçaya takıldı. Daha önce adamın işaret etmesine rağmen gözlerinden başka bir yere bakmamıştı. Her adımında bir paçası bileğinin üzerinde bayrak gibi sallanıyordu. Dudaklarını büzdü. Bir kahkaha dalgasının göğsünü gıdıkladığını hissetti.

Demir Bey, onun hareket etmediğini fark ettiğinde sorgulayan bir ifade ile başını arkaya çevirdi. Kadını hâlâ bıraktığı yerde görünce gözlerinde öfke kıvılcımları parıladı. Bedenini tamamen ona çevirirken, bacaklarını hafif aralık bırakıp, ellerini beline koydu. Bastırılmış bir hiddetle, "Davetiye mi bekliyorsun?" diye sordu.

Görüntü tehditkâr olabilirdi. Demir Bey'in pantolonunun tek paçası kısa olmasaydı... Bastırmaya çalıştığı kahkahası dudaklarından fırladı. Gülüşü azalırken gözleri genç adamın anlaşılmasız ifadesine takıldı. Yüzünde daha önce görmediği tuhaf bir ifade vardı. Bakışları yoğunlaşırken, sanki bir mucizeye tanıklık ediyormuş gibi yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. Sadece kısa birkaç saniye...

Adam, biri onu çimdiklemiş gibi aniden silkелendi. "Demek eğleniyoruz," diye mırıldandı. "Harika. Ben de reflekslerinde bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştım." Genç kadının yanında durdu. Süheyla, gereksiz yere ondan tekrar kaçmaya çalışmadı. Adamın eli koluna doğru uzanırken, gözlerini yüzünden ayırmıyordu. Parmakları aşırı bir baskıyla kolunu kavradı ve genç kadını çekiştirmeye başladı.

Süheyla, dengesini ayarladıktan sonra yanında hızla yürürken, "Nevrotik sorunlarım yok, Demir Bey. Ortada gülünecek bir şey yokken gülmem. Siz de ziyadesiyle gülünç görünüyordunuz."

Adam aniden durdu. Hiddet dolu bakışları genç kadının gözlerini delip geçti. "İnan bana, bu akşam ne kadar gülünç görüldüğümün farkında olan yalnızca sen değilsin! Başarımdan dolayı seni takdir ve tebrik ediyorum." Anlaşılmaz bir ifade gözlerine yerleşirken buz gibi gülümsedi. "Ve emeğinin karşılığını 'ziyadesiyle' alacağını garanti ederim. Cehenneme hoş geldin!"

Demek sorun buydu! Adamın diğer insanlar gibi, 'El alem ne der?' düşüncesiyle, gereksiz takıntıları olduğunu hiç düşünmemişti. Daha çok onun, etrafın ne dediğine karşı kayıtsız olduğunu düşünmüştü. Bunu ona düşündüren şeyden emin değildi ama bir şekilde bu yönlerinde bir benzerlik yakaladığını sanmıştı. Süheyla dış görünüşüne önem veren bir insan değildi. Ve insanların onun hakkında ne düşündüğü de umurunda değildi.

Onun tarafından pek de nazik olmayan bir şekilde gece inavisi bir araca bindirilirken bunu hak ettiğini düşündü. Adam hızla aracın önünden dolaşıp, sürücü koltuğuna geçti. Motoru çalıştırıp gaza yüklendi. Hız, genç kadının sırtının aniden koltuğa yapışmasına neden oldu. Süheyla, ondan çok kendine öfkelenildi.

Ayağının altından çekilmesini istediğin bir insanın tüm hamlelerine heyecansız ve sessiz bir karşılık verdiğinde kısa sürede bunu başarma ihtimalin yüksekti. Süheyla, öfkesinin gözünü karartmasına izin vermişti. Duygusuz biri değildi ama çoğunlukla duygularının onu yönlendirmesine de izin vermiyordu. Bu adama rastlayana kadar...

Düzenli olarak spor yapıyor. dengeli besleniyordu.

Zayıf kalmak ve güzel görünmek gibi bir çabası yoktu. Sağlam kafanın sağlam vücutta olduğuna inanıyordu. Bunun için sağlam sinirleri vardı. Çoğunlukla dingin ve enerjisini atmış bir ruh hali içinde olduğu için de sakin ve soğukkanlı kalabiliyordu. Ama bu adam bedenindeki tüm sinirleri düğüm düğüm yapmayı başarabiliyor, en tehlikeli duygulardan biri olan öfkenin onu yönlendirmesine izin veriyordu. Bir anda çıkıp gelerek planlarını alt üst edebiliyordu.

Muhtemelen, zekâsına övgü yapmasına rağmen Süheyla'nın kaz kafalının biri olduğunu düşünüyor-
du. Onun kendisini yenebileceği sanrısına kapılmaması için ona, oyunların iki kişiyle oynanacağını göstermek istemişti. Ve karşılığını; bir aracın içinde, istemediği bir adamla, bilmediği bir yere doğru ilerleyerek alıyordu.

Araç kırmızı ışıktaki durdu. Sessizlik, aracın her köşesine uğursuzca sinerken tüyleri diken diken oldu. İçi ürperirken, koruma mekanizmasının devreye girmesiyle sırtını dikleştirdi. Sanki biri onu dürtmüş gibi başını, sertçe çevirip, adama baktı. Adam arsızca ona bakıyordu. Gözleri çizmelerine kaydı. Ardından ağır ağır yukarı tırmanıp siyah, mini elbisesine ve sonunda saçlarına kısa bir bakış attı. Saklamadığı yoğun ilgisinden ve bakışlarının görgüsüzlüğünden rahatsız olmuştu. Ama dosdoğru gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Salonu ilk açtığı zamanlarda ne eğitmen olarak işe aldığı adamlar ne de eğitim verdiği öğrenciler ona saygı duymuşlardı. O kadar çok imalı bakışa, bel altı espriye maruz kalmıştı ki, artık bu durumlarda sakinliğini korumak konusunda ustalaşmıştı. Sağlam sinirlerine her gün şükretmişti. O anda, o sağlam sinirleri midesini düğüm düğüm yapmaya devam ediyordu. Çünkü adamın bakışı ince çorapların altında kalan uzun bacaklarına kaymıştı.

Adamın her hareketi onu öfkelendirmeye yönelikti. Ama bu defa bakışlarında gerçek bir ilgi vardı. Demir Bey'in gözleri aniden gözlerini buldu. "Her akşam böyle süslenip mi gidiyorsun?"

"Size her akşam çıktığımı düşündüren nedir?"

Demir Bey'in öfkesi hâlâ yerini koruyordu. Yine de kendince bir espriye gülüyormuş gibi güldü. "Yanlış ifade ettim. Seninle konuşurken söylediğim her şeye dikkat etmem gerektiğini sıklıkla unutuyorum. Yani her akşam işten çıktığında böyle mi giyiniyorsun?" Yeşil ışık yandığında genç adamın seyri kesintiye uğradı.

Süheyla, işten çıktığında moda evinin arka kısmında kalan odasına gidiyordu. Demir Bey'in bunu bilmesine de gerek yoktu.

Demir Bey, "Hayret! Bir cevabın yok mu? Sessizlik senin üzerinde çok kötü duruyor," diye sataştı.

"Nerede, ne giydiğimin sizi neden ilgilendirdiğini anlamaya çalışıyorum." Süheyla, adam kendisine bakmıyor olsa da başını yana eğerek sorgulayıcı bakışlarını ona dikti.

"Sadece benim gözlerimin canına neden okuyordun, onu merak ediyorum."

"Size oldukça basit bir çözüm önerim var; bakmayı-verin!"

Kadın, kayıtsızca bir ayağını diğerinin üzerine attı ve kahretsin ki Demir bu hareketi yakaladı. Kadının paçasını katletmiş olmasına öfkelenişi giderek soğurken, kendi işgüzarlığına olan öfkesi bedenini resmen yakıyordu. Kadın aynı kadındı. Yine çok güzel değildi. Ama bol kıyafetlerinin altına sakladığı... İçinden homurdandı. Nefis bir vücudu vardı. Yumuşak değildi. Çünkü Süheyla'nın bacaklarında olması gerekenden çok daha fazla kas vardı, bu itici olmak yerine tuhaf bir şekilde doğrudan mi-

desinin alt kısımlarına titreşim gönderiyordu. Muhtemelen yoğun bir spor programı vardı.

İçinden 'Matruşka' diye mırıldandı. Kadın ilgisini uyandırıyordu. Hiçbir şeyi normal değildi ve Demir her defasında onu ne ile şaşırtacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Kazıdıkça hazinelerin fırladığı bir gömü gibiydi. Ama bu... Nefis vücut durumu hiç iyi olmamıştı. Bir şekilde Demir, böylesine hatlara ve bedene sahip olduğu için ona da derin bir öfke duyuyordu.

Kayıp Şehir gece kulübüne girerken yoğun kalabalık yüzünü buruşturmasına neden oldu. Yanındaki hareketliliğin ve homurdanmanın ardından başını çevirip Matruşka'ya baktı. Kadın, yanından geçen birinin omuz darbesinden kurtulabilmek için Demir'e doğru yanaştı. Adam bilinçsizce kolunu beline uzatıp onu tamamen kendisine çektiğinde homurdanarak Demir'in kolunu sıkıca kavrayıp belinden uzaklaştırdı. Kendi iyiliği açısından da kolunun geri savrulmasına memnun olmuştu. Yine de... Kendi hareketini yakalayamadan uzandı ve parmakları sıkıca kolunu kavradı. Nispeten kalabalıktan daha uzak bir köşede konuşlanmış yüksek tabureli masalara varana kadar da bırakmadı.

Genç kadın, parmaklarının kavrayışından kurtulduktan sonra soğuk bakışlarını ona dikti. İfadesine yakıcı bir alay yerleşirken, "Çok sevdiyseniz; paket yapıp eve de götürebilirsiniz, Demir bey! Tüm gece kolumla yakın bir ilişki kuracağınızdan endişelenmeye başlamıştım," dedi.

Demir, ona cevap vermedi. Kendi taburesine geçişinin ardından, kadının üzerindeki kabanı sert hareketlerle çıkarmasını izledi. Kadının zarif olmakla alakalı tek bir noktası yoktu. Sert, çözüm odaklı, estetikten uzak... Yine de ilgi çekici bir şeyler vardı. Demir bakışlarına sahip çıkması gerektiğini biliyordu. İlgisi yoğunlaştıkça ondan

uzak kalması gerekeceğini de biliyordu. Ama kadını tam olarak çözmeden ondan uzak durmak da istemiyordu. Bu işin sonunun çok boktan olacağını hissediyordu. Kadın taburesine yerleşti ve başını aniden Demir'e çevirdi. Yüzü kızarmıştı ama kadının kızarmasının utançla uzaktan yakından alakası yoktu. Daha çok eline bir fırsat geçerse Demir'i o anda öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Demir Bey, daha ne kadar süre bana tren muamelesi yapmayı düşünüyorsunuz?"

Demir, ona yarı kapalı göz kapaklarının arasından bakıyordu. Gerçekten görgüsüzce bakıyordu. Huzursuz olması keyifliydi. Ancak o, Demir'e bu kadar uzun bir cümleyle 'Öküz' diyebilirdi. Demir'in soruya verecek onlarca cevabı vardı. Çoğu da duyarlı bir kadının düşüp bayılacağı türdendi. Ama Süheyla bayılmazdı. O farklı bir yaratıktı. Demir tepkisinin ne olacağını merak ederek; "Trene binip binmeme kararı alana kadar..."

Hareket anıydı ama Demir'in refleksleri kuvvetliydi, yoksa midesine inecek olan sert darbeyi son anda yakalayamazdı. Parmaklarının sıkıca kavradığı kolu aniden çekmesiyle Süheyla, Demir'in göğsüne sertçe yapıştı. "Belki de sadece kolunu değil... Seni komple paket yapıp evime götürmeliyim."

Süheyla adamın sert ve sıcak göğsüne yapışmışken, sözleriyle birlikte başını yukarı kaldırdı. Başını kaldırırken alnı çenesine sürtünmüş, burunları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Demir Bey, geri çekilmedi. O zaman kendisi de çekilmeyecekti. Bunun için içinde dalgalanan ve farklı frekanslarda olan hisleri görmezden gelip öfkeye yüklendi. "Dikkat edin, Demir Bey! Güzel paketler sürprizlerle doludur. Sonra pişman olmayın."

Genç adamın gülümsemesi keyiften ve yumuşaklıktan oldukça uzaktı. İçindeki tehlike alarmlarının tümünü

harekete geçirmişti. Genç adam sakince, "İyi de..." Başının hafif bir hareketiyle dudakları Süheyla'nın kulağında titreşti. "Benim paketim güzel değil ki! İlgimi çeken içindeki gizemi..."

Süheyla homurdanma ve gülme arası bir ses çıkardı. Adam sinir uçlarını tarumar etmişti. Hızla bedeninden ayrılırken, "Fazla merakın bünyeye iyi gelmediğini duymuştum," dedi.

Yanlarına gelen garson atışmalarını yarıda kesti. Müşterilerini görmekten oldukça hoşlanmış gibi gözleri ışıldarken, "Hoş geldiniz, Demir Bey. Sizi burada görmek harika!" dedi.

"Nasılsın, Murat?"

"Teşekkür ederim. Ne alırdınız?"

Demir Bey, "Ben, her zamankinden," deyip, Süheyla'ya baktı. "Aç mısın?" diye sordu. Sesinde, biraz önceki o haşarı ve edepsiz çocuk tınısı yoktu. Oldukça ilgili ve nazikti.

Genç kadın başını iki yana salladı. Adamın ne sipariş verdiğini bilmiyordu ama kayıtsızca, "Bana da aynısından!" diye bildirdi. Garson uzaklaşırken "Umarım kaliteli zevkleriniz vardır," diye mırıldandı.

Demir Bey'e bakmıyordu ama adamın yüzündeki, kelimenin tam anlamıyla piç sırtışı göz ucuyla görmüştü. "Hiç şüphelen olmasın!" Haşarı ergen yine sesine geri dönmüştü.

Süheyla abartılmış olduğu bariz olan bir merakla ve yapay bir gülümsemeyle genç adama döndü. "Zihninizin gelişim süreci kaç yaşında sonlandı, Demir Bey? On iki? On üç? Muhtemelen, aileniz beyninizin ani kaybı yüzünden yas tutmuştur."

Demir Bey'in yarı kapalı gözleri kalabalığı tararken, "Bence biraz yavaş gitmelisin!" dedi. Sesinde bir adım

daha atmamasını söyleyen açık bir uyarı tonu vardı. Gözleri bir noktaya takıldı.

Genç kadın onun bakışlarını takip ettiğinde uzun boylu, karizmatik ve sıcacık gülümseyen bir adamın kendilerine doğru geldiğini gördü. Demir Bey kendisiyle birlikte, kolundan tutarak Süheyla'yı da ayağa kalkmaya zorladı. Süheyla, dişlerini sıkar ve içinden ayağındaki çizmeleri çıkarıp topuklarıyla kafasında delikler açmayı düşünürken gözlerini gelen adama dikti. Adam, sanki yüzündeki ifadeden her şeyi okuyormuş gibi kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdığında, zorlukla dudaklarını iki yana doğru gerdi.

Adam neşeli bir gülümsemeyle, "Seni buraya hangi rüzgâr savurdu diye klişe bir soru sormak zorundayım!" dedi. Sanki Demir Bey'in mekânda bulunmasını garipsemiş gibi görünüyordu.

Demir Bey, "Gereklilik diyelim," dedi.

"Mekânımı şereflendirdiniz."

Demir Bey taburesine yerleşirken yine -sanki Süheyla birinin yönlendirmesi olmadan oturmayı beceremiyormuş gibi- kolunu sıkıca kavradı. Ardından basit bir hareketle elini genç kadına uzattı. "Sü." Ardından yanlarına gelen adamı işaret etti. "Aliş... Mekânın sahibi."

Öfke kadının zihnindeki tüm noktaları kızıla boyadı. Başını sertçe ona çevirerek, "Kalın kafalı olduğunuzu biliyordum ama bu kadarı beni bile şaşırttı, Demir Bey! İsmim; Sü-hey-la! İsterseniz bir kalemle avucunuza yazalım ve ilk heceden sonra zayıf hafızanızda tutamadığınız diğer hecelere bakıp, söyleyebilin." İçinde biriken öfke dışarıya sert bir soluk olarak çıkarken kısa süre duraksadı. "İsmimi bir bütün olarak seviyorum. Tüm harfleriyle!"

Demir Bey, kayıtsızca "Çok uzun," diye mırıldandı. "Sü-hey-la," dedi kelimeleri yayarak, "Bak! Nefes nefese kaldım. Söylerken yoruluyorum."

Süheyla çileden çıktığını hissetti. Ona ismini babası vermişti ve kimsenin ona ne takma bir isimle ne de ismini kısaltarak seslenmesine izin vermişti. "Sanırım sizi öldürürsem, dünya bir gereksizden kurtulduğu için ceza almam?"

"Kaç kişiyle, yavrum?"

"Sözlerinize dikkat edin!"

"Öyle mi? Hangisini beğenmedin?"

"Aslında beğenmediğim tek şey sizsiniz, Demir Bey! Her şeyinizle!"

"Çok yazık!"

"Pi-"

"Yavaş gel!"

Süheyla'nın tüm bedeni öfkeden köpürürken, yanlarında olduğunu unuttuğu Ali Bey alaylı birkaç cümleyle söze karıştı. Süheyla, mekânın methini de Ali Bey'in methini de sık sık duymuştu. Popüler biriydi. Ayrıca İstanbul'un kalbini de elinde tuttuğu söylenirdi. Adamın çevresi o kadar genişti ki, yurt dışına taşmıştı. Düşünceleri bir anda felce uğradı ve ardından hızla koşturmaya başladı. Eğer aynaya baksaydı kafasının içinde yanan ışığı net olarak görebileceğini düşündü.

Daha en başından Ali Bey'in geniş çevresinden faydalanmayı düşünmesi gerekiyordu ama tutmuş Demir Bey ile laf dalaşı yaparak zamanını tüketiyordu. Ali Bey, ikisinin arasındaki tuhaf diyaloglara ve gerginliğe alaylı bir yaklaşımla göndermeler yaptıktan hemen sonra, iyi dileklerini sunarak geriye doğru bir iki adım attı. Süheyla, aynı anda yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi ve gülüşünün gözlerine ulaştığını umdu. Sesinin tonunu ayarlayarak nazik ve hafif ayartıcı bir tonla, "Teşekkürler, Ali Bey," dedi.

"Rica ederim. Görüşürüz" diye mırıldandı.

Muhtemelen öylesine söylenmiş bir sözdü ama Süheyla bunu üzerine alınmak için gecikmedi. "Umarım." Flört etmeyi asla becerememişti. Muhtemelen o anda da beceremiyordu. En azından bir isteği olduğunu belli edebilecek kadar hevesli görüldüğünü umuyordu.

Ali Bey ve Demir Bey'in gözleri masanın üzerinden buluştu. Genç kadın, bu tuhaf bakışmanın anlamını çözemediği için Demir Bey'e kısa bir bakış attı. Adamın yüzünde taş kesmiş bir ifade vardı. Süheyla ilk defa yüz ifadesinin içini ürperttiğini hissetti.

Ali Bey, kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi görünürken dönüp uzaklaştı. Aynı anda Demir Bey'in fokurdayan bakışları gözlerine kilitlendi. Öfke sesinin her katmanına yayılarak titremesine neden oldu. "Sakın benim yanımda bir başkasıyla kurlaşmaya kalkma!"

Bakışlar sert ve etkili olabilirdi ama Süheyla'nın sinmek gibi bir huyu yoktu. "Niye? Egonuzu mu zedeliyor?" Nazikçe gülümsedi. "Ayrıca bugünden sonra görüşmeyeceğimizden emin olun, Demir Bey!"

Adamın ifadesinde bir kırılma oldu. Göz kenarları bir gülümsemenin habercisi gibi kırıştı. "Hadi, seninle bir anlaşma yapalım."

Demir, kadının düşünmeyi bıraktığı o anı yakalamıştı. Ardından yüzüne hesapçı bir ifade yerleşerek teklifi üzerinde düşünmeye başladı. Temkinli bir tırıyla, "Ne gibi?" diye sordu.

"Sen bana cüzdanımda -yalansız- ne aradığını söyle ve ben de bu günden sonra seni bir daha rahatsız etmeyeyim."

Demir, gözlerini onun yüzünden ayırmadı. Hatta garson gelip, kadehlerini önlerine koyduğunda da gözlerini onun yüzünde tutmaya devam etti. O, beyninde hesaplar yaparken her kas hareketini yakalamak için gözlerini bile

kırpmayı düşünmüyordu. Bu nedenle kaşlarının ortasındaki küçük hareketliliği ve gözlerinin kenarındaki hafif kısılmayı fark etmesi zor olmamıştı. Bakışlarında bir şeyler değişir ve Süheyla'nın yüz ifadesi utangaç bir ifade alırken, söyleyip söylememekte kararsız kalmış gibi alt dudağını ısırdı.

"Evet?" diye sordu Demir karar aşamasında yardımcı olmak için.

"Söyledikten sonra beni özgür bırakacağınızdan emin olabilir miyim?"

"Fotoğrafları gözlerinin önünde sileceğim." Demir bu kelimeleri ona güven vermek için yumuşak bir sesle söylemişti. Elbette, bir kopyaları belleğinde duruyordu.

Süheyla da tek kaşını havaya kaldırarak, "Ya kopyalarını ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu. Demir, zaten onun yeme düşmesini beklemiyordu.

Açık oynayarak, "Onlar da hatıram olarak kalsın. Sözüme güvenebilirsiniz!" Genç kadın homurdandı. Demir 'Eminim' gibi bir şey duyduğuna yemin edebilirdi.

Süheyla, sonunda teklifini başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi. Yapay bir huzursuzlukla yerinde kıpırdandı. "Bu nasıl söylenir bilmiyorum. Ama kartvizitlerinizin bir tanesi ilgimi çekmişti. İsmi gördüğümde duygularıma yenik düşüp şahsın bilgilerini öğrenmek istedim. Takdir edersiniz ki, utandığım için de bunu sizinle paylaşamadım."

Demir, sözlerinin tek bir kelimesine bile inanmamıştı. Bunu yüzüne vurmaktansa onun sinirlerine dokunmayı tercih etti. "Ben de senin duygusuz olduğunu sanmıştım."

"Duygusal olmak ve duygusuz olmak arasında azımsanmayacak bir fark var!"

Demir, içinden güldü. Kadın kesinlikle diline hâkim

olamıyordu. Ciddi bir ifade takınarak, "Ama birinin bilgilerini almak için neden böyle bir yol seçtin? Doğrudan bana sorabilirdin!"

Süheyla'nın yüzünden çileden çıkmış bir ifade gelip geçti ve ardından yüz ifadesini kontrol altına aldı. "Demir Bey, kadınları bilirsiniz." Sözlerini yarıda keserken dudaklarını büzüştürdü. "Anlarsınız ya!"

Demir, düz bir tonlamayla, "Hayır. Anlamıyorum," dedi.

Kadın homurdandı ve Demir bu defa, 'Kaz kafalısınız da ondan!' dediğine emindi. Süheyla yüzünde sabırlı bir gülümsemeyle, "Hoşlandığım birinin sizin tanıdığınız olması durumu; bunu size açıklamamı güçleştirdi diyebiliriz." Bir eli havada süzüldü -gerçekten süzüldü- ve manidar bir tavırla alınma kondu. "Yaptığımdan gerçekten utanıyorum."

Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade ve dudaklarında gergin bir çizgi vardı. Demir, bir elini uzatıp dostça bir tavırla sırtına koydu. Kadın ürpererek elini alından çekti. Demir, "Beni bağışlayabilecek misin? Ben de, benimle ilgili bir durum olduğunu sandım ve takdir edersin ki bu da tedirgin olmama neden oldu." Abartıyla iç çekti. "Biraz karışık bir geçmişim var." Yüzünde anlayışlı bir ifade ile sırtını yine dostça sıvazladı. "O zaman, içeceklerimizi içtikten sonra seni evine bırakmamı ister misin?"

Süheyla, içine düştüğü şaşkınlığı saklama çabası içinde gülümseyip başını sallamakla yetindi. Masada duran ve geldiği andan beri ilk defa uzandığı kadehini sıkıca kavrarken yüzü duyduğu rahatlıkla gevşedi. Büyük bir yudum almak için kadehi kafasına dikerken, Demir ilgiyle onu izliyordu. Kadın gözlerini irice açar ve yüzünü

buruştururken, genç adam güldü. Ağızında bir süre tuttuğı sıvıyı zorlukla yutarken Demir de kendi kadehine uzanıp bir yudum aldı.

Süheyla ekşi bir sesle, "Bu da ne?" diye sordu.

Demir alaylı bir tınıyla, "Sebze suyu!" dedi.

Süheyla, yüzünü buruşturdu. "Hayatımda böyle iğrenç bir şey tatmamıştım."

"İyi ya! İmedim demezsin."

Demir telaşsızca ieeğini bitirirken, Süheyla'nın bedeninin gerginlikten neredeyse ayrılacağını düşündü. Araca bindiklerinde taksiyle gitmek için ısrar etmemesine şaşır mıştı. "Adresin ne?" diye sordu.

"Moda evi." Genç kadın omuz silkti.

Demir, onun yalan söylediğini düşünüyordu ama bunu kolaylıkla çözebilirdi. "Neden?" diye sordu.

"İstanbul'a yeni geldim ve bir düzen kurabilmek için yeterince param yok. Otele ayırmak için de yok." Tekrar omuz silkti. Her nedense bu sözlerin doğruluğuna inandı. Kadın bunu hüzünlü bir ifade ile söylememiş, olağan durumu hakkında bilgi vermişti.

Sessizliğin hüküm sürdüğü bir yolculuğun ardından Demir moda evinin önünde durdu. Süheyla, ona baktı. "Anlayışınız için teşekkür ederim, Demir Bey."

"Eğer daha açık davranmış olsaydın, ben de bu kadar uzatmazdım. Yine de bunun için zgnm."

Süheyla, hafifçe gülümsedi. "Rica ederim. İyi akşamlar."

Demir karşılık olarak başını eğerken, genç kadın kaçarcasına araçtan indi ve hızla moda evinin bulunduğu apartmana giriş yaptı.

Demir arkasından sırtıtırken, "YALANCI!" dedi ve başını iki yana salladı. Süheyla öylesine mutlu olmuştu ki, fotoğrafları her ihtimale karşı sildirmeyi bile unutmuştu.

Ertesi akşam farklı bir araçla moda evinin karşısında genç kadını beklemeye başladı. Tahminlerinde yanılmıyorsa onun yine çıkacağından emindi. Eğer çıkmayacaksa bile nasılsa bir başka gün çıkacaktı ve Demir yine onu bekliyor olacaktı. Bunun sapkınca olduğunu düşünmek istemiyordu çünkü kadın bir şeyler gizliyordu. Uzun bekleyişinin meyvesini gecenin geç saatlerine doğru aldı ve bu defa onu tanımakta zorlanmadı. Sadece Süheyla bu kadar kıvrımlı saçlara sahip olabilirdi.

Kadın binanın önünde duran taksiye bindi ve araç yola koyuldu. Demir de onu gözden kaybetmeden ama mesafesini koruyarak peşlerinden ilerledi. Yarım saat sonra kendini Anadolu Yakası'nda, aracını mini bir marketin önünde park ederken buldu. Genç kadını gözden kaçırmamak için bakışlarını üzerinden ayırmıyordu. Süheyla, cadde boyu ilerlerken elleri paltosunun cebinde onu takip etmeye başladı. Çok geçmeden bir kaş çatışıyla onu izleyen sadece kendisi olmadığını fark etti. Süheyla ve kendisinin arasındaki mesafenin tam ortasında başka bir adam, kadını takip ettiğini saklamaya gerek duymadan peşinden ilerliyordu. Önce atılıp adamın boğazını sıkmak için güçlü bir istek duysa da Süheyla'ya zarar vermeye yeltenmedikçe kendisini açık etmemeye karar verdi. Takipleri Süheyla'nın hızla bir sokağa dalmasıyla yön değiştirdi. Bu kadar dikkatsiz olduğu için kadına öfkelenmişti.

Sokağın başında kendini gölgelerin arasından yürümeye zorladı, yoksa bir koşu gidip adamın boğazını sıkacaktı. Kadın aniden karanlık bir araya girince Demir, "Aptal!" diye söylendi. Arkasından gelen bir adam olduğunu nasıl fark etmezdi? Gözleri onu takip eden adamdan bir saniye ayrılmıyordu. Adam genç kadının girdiği sokağa dalış yaptığında, Demir'in kalbi korkuyla

gümbürdemeye başlamışken, kurşun yemiş gibi bir anda durdu. Ve fısıldadı, "Siktir!"

Süheyla'yı takip eden adam kıvrıkcık bir yumağın kafasına attığı darbeyle arkaya doğru savruldu. Demir'in gözleri yuvalarından çıkarken, genç kadın takipçinin omuzlarını sıkıca kavradı. Bedenini aşağı çekip, yukarı kaldırdığı diziyle adamın hayalarını bütünleştirdi. Son olarak yumruk olmuş eli, adamın çenesinde patladığında çıkan ses Demir'in bile ürkmesine neden oldu.

Genç adam, önünde bulunduğu binaya biraz daha yanaşıp sırtını duvara verdi. Ardından genişçe sırtırken afallamış bir fısıltıyla, "Chun Lee, Matruşka!" dedi. Kadının sürprizleri bir yerde son bulacak mıydı? Şaşkınlıktan başı dönüyordu. Demir, hafifçe başını eğerek gözlerini Süheyla'nın bedenine dikti. Parmaklarına dolanmış muştayı çıkartırken, yerde kıvranan adama bir şeyler mırıldandı. Sanki biraz önce adamı yere deviren kendisi değilmiş gibi sokaktan aşağıya doğru seri adımlarla ilerledi.

Demir, nefes nefese kalmıştı ve bunun nedenini kendisine bile açıklayamıyordu. Vakit kaybetmeden bir alttaki sokağa daldı. Süheyla'nın yürüdüğü sokağın paralelinde aşağıya doğru hızını artırdı. Her ara sokakta başını çevirip, onu kontrol ediyordu. Sonunda onu geçmeyi başardığında hızını ayarlayarak tekrar sokaklardan birine daldı. Sokağın başında, bir binanın duvarına yaslanmış beklerken topuklu ayakkabılarından çıkan sese odaklandı. Ses, adım adım kendisine yaklaşırken derin bir nefes alarak kaslarını gerdi.

Genç kadın görüş alanına girdiğinde ona doğru uzandı. Hareketleri hızlı ve seriydi. Bir kolunu yakalayıp, onu hızla duvara doğru iterken, Süheyla'nın boşta kalan kolunun hamlesinden başını eğerek kurtuldu. Kadının

neler yapabileceğine tanık olduktan sonra kendi gücünü sınamaya çalışıp, rezil olmaya gerek yoktu. Dirseğini boynuna sıkıca bastırıp, yüzüne eğildi ve kısık sesle, "Selam, Bayan Chun Lee?" dedi.

Genç kadının bedeni kaskatı kesildi. Ardından kontrolünü sağlamaya çalışır gibi derin bir nefes alırken şaşkın ve öfkeli bir sesle, "Demir Bey?" diye sordu.

"Ta kendisi!"

Süheyla'nın omuzları çökerken öfkeyle tısladı. "Kahretsin! Beni takip ettiğinize inanamıyorum. Sanırım ölümünüz benim elimden olacak!"

7

Hızlı solukları birbirine karışıyordu. Bedenlerinin arasındaki mesafe, soğuk havayı aralarından geçirmeyecek kadar kısaydı. Demir, biraz önce kadının dizinin nelere kadir olacağını gördüğü için, bir ayağını kendi ayağının üzerine çapraz olarak yerleştirdi ve kadının bacaklarına hızla bastırarak hareket kabiliyetini tamamen kısıtladı. Gözlerini net göremiyordu ama bedeninden yükselen öfkeyi somut bir varlık gibi hissediyordu. Kadının nefesi sıkıldığı dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyor, boğazının her yutkunuşunu hissedebiliyordu.

Aslında onu takip ederek ne işler çevirdiğini öğrenmeliydi. Bunu deli gibi merak ediyordu. Ama koruma içgüdüğü devreye girmişti bir kere... Dövüşmeyi biliyor gibi görünmesi kendisini gerçekten koruyabileceği anlamına gelmiyordu. Her şeyden önce bir kadının muşta taşması için iyi bir nedene ihtiyacı vardı. Demir yine uzak-

tan seyretmek zorunda kalmamak için, yoluna çıkmıştı. Kadının göğsünden bir mırıltı yükseldi. Ses, Demir'in uyarı mekanizmasını devreye sokacak kadar ayartıcıydı. Süheyla'nın bundan haberi var mıydı? Yarım adım geri çekilerek yapışık olan bedenlerini birbirinden ayırmak zorunda kaldı.

Genç kadın konuşmak için olduğu belli olan derin bir nefes aldı. "Beni aptal yerine koydunuz! Sözüne güvenmemi sağlayarak bana aptal muamelesi yaptınız!"

"Verdiğim sözü tutardım! Eğer yalan söylemeseydin... İnan bana sözlerimi tutmak konusunda sandığın-
dan daha hassasım."

Kadının kabullenmişlikle verdiği yavaş soluk, yüzünü yalayıp geçerken içi titredi. Kadına güvenmiyordu ama onunla başa çıkabileceğini umduğu için bedenini serbest bıraktı. Belki başka bir nedeni daha vardı ama bunu kabullenirse uyarı sinyallerini görmezden gelme konusunda zorluk yaşardı. Yine de tamamen serbest bırakmayı göze alamayarak ellerini başının iki yanına koyup bir adım daha geri çekildi. Yüzünü o anda net olarak görmese de gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi. Süheyla derin bir nefes daha aldı. "Bu gece bana izin verin!" Sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi bir elini yüzüne doğru götürdü ve avucuyla alnını ovuşturdu. "Benim için çok mühim olan bir işim var. Ama emin olun yarın nereye isterseniz gelir, sorularınıza dürüstlikle cevap veririm."

"Sana neden inanayım?"

"Çünkü başka türlü peşimi bırakacak gibi görünmüyorsunuz!"

"Söylediğinde, bırakacağıma neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü bana bir söz verdiniz ve siz sözlerinizi tutmak konusunda hassassınız." Kadının sesi son kelimele-

rinde dişlerinin arasından tıslayarak çıkmış ve sabrının sınırlarının aşılacak üzere olduğunu haberini vermişti.

"O sözü dün verdim ve sen hakkını yalan söyleyerek kaybettin! Hemen şimdi ne işler çevirdiğini ve cüzdanımı karıştırmamanın gerçek nedenini öğrenmek istiyorum."

Genç kadının bedeninden yayılan gerginlik sanki Demir'in tenine çarpmıştı. "Kahretsin! O kadar zamanım yok. Yarı size her şeyi anlatacağım."

Demir, başını iki yana salladı. "Ya anlatırsın ya da seninle gelirim. Her nereye gidiyorsan!"

Süheyla'nın dişlerinin gıcirtısı kulaklarını tırmaladı. Kadının eli bir an için ona doğru hamle yaparken yarı yolda duraksadı ve yumruk olup tekrar yanına düştü. "Çok baş belası tanıdım ama bu konuda kimse elinize su dökemez!" Demir'in duvarda duran ellerinden birini sertçe ittirdi. "Keyfiniz bilir! Ama başınıza bir şey gelirse sizi tanımam."

Genç adam başını eğerek, "Hay hay," dedi. Onun zor durumda kalmasıyla neden keyifleniyordu bilmiyordu ama sesine yayılmasını engellese iyi olurdu.

Kadın öfkeyle soluk verirken başını ona çevirdi. Demir'in geri çekilmesini beklemeden omzuyla bedeni- ne sert bir darbe yaparak yanından geçip sokaktan aşağı yürüyüşüne devam etti. Demir'in adımları hiç vakit kaybetmeden onun adımlarını takibe başladı. Kadın öyle hızlı yürüyordu ki yanında yürümek çok güçtü.

"Gizli polis falan mısın?" Bu soru bir anda aklından geçerken aynı hızla dudaklarından döküldü.

"Eğer öyle olsaydı, önce sizi bir daha çıkmamak üzere kodese tıkdardım." Sesi buz gibiydi.

Sözleri Demir'in içten içe gülmesine ve sırtını dikleştirmesine neden oldu. "Suçum ne?"

"Belirli bir suç işlemenize gerek yok. Varlığınız sinir

sistemime ağır bir tahribat yapıyor. İnsan sağlığı için kesinlikle zararlısınız. Tıpkı kötü huylu bir ur gibi yapıştığınız yerde kalmıyor, her yere yayılıyorsunuz!”

Demir güldü. “Geriye dönerken kalbimin dağılan parçalarını toplamama yardım edeceksin!” Kadın ona cevap vermedi. Doğrudan karşıya bakarak hız kesmeden ilerliyordu. Sokak lambalarından birinin altından geçerken yüzü kısa bir an ışıkla yıkanırken, adam yüz ifadesini net olarak gördü.

Soğukkanlı, sert, heyecansız ama bir o kadar da düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi. Genç adam, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Kadın hâlâ Demir’in yanında yürüyor olmasının mantıksızlığını kedi kendine tartışıyormuş gibi homurdandı. Ardından kısa süre gözlerini adamın yüzünde tuttu ve başını tekrar çevirip çenesiyle karşıyı işaret etti. Sokağın sonunda bir cadde, caddenin karşısında birçok dükkân vardı. Süheyla’nın yüzüne bir bakış daha attı ve gözlerinin kilitlendiği noktayı anlamaya çalıştı. Bir bira markasının ambleminin bulunduğu tabelasında ‘KARDEŞLER BİRA’ yazan ve pek de matah olmayan bir birahane ile karşılaştı. Emin olamayarak, şüpheli bir sesle, “Kardeşler Bira?” diye sordu.

“Aynen!”

Öfke ve şaşkınlıkla aniden durdu. “Gecenin bu vaktinde bir birahane ne işin var?”

Süheyla hız kesmeden hedefine doğru ilerlediğinde, adam hızla yukarı tırmanan ve beynine ulaşan öfkeyle başını iki yana salladı. Ardından kadının yanında yürümek için adımlarını hızlandırdı. “Sana bir soru sordum!”

Süheyla dişlerini sıkıp, birazdan hırlamaya başlayabileceğinin habercisi olan bir bakış gönderdi. “Her açıdan... Sizi ilgilendirmez, Demir Bey!” Tekrar yürümeye devam etti.

Bunu kendisi de biliyordu. Ama o bir erkekti ve gecenin bu saatinde -hem de o nefis vücutla- tek başma bir birahaneye gitmesi mantığına aykırıydı. Doğal olarak tepkisini göstermişti. Genç kadın onu düşünceleriyle baş başa bırakıp aniden karşıya geçtiğinde, onu dizine yatırıp kaba etini pataklama isteğiyle doldu ve bir küfür savurarak ileri atıldı. Hızla ve vızır vızır geçen arabaların arasına dalıp, başına bir şey gelmeden kendini onun yanında buldu.

Süheyla, sert bakışlarını birahanenin giriş kapısına dikmişti. Demir'in yanına geldiğinde başını ona çevirdi. Derin bir nefes alıp tek düze bir sesle, "Şimdi sizden isteyeceğim şeyin benim için hayati değeri var. Bunun için sözlerinizle beni kandırmayacağınızı ve isteğimi yerine getireceğinizi umuyorum."

Süheyla, zaten ciddi bir kadındı. Her açıdan... Ama o anda sözleri, kelimeleri vurgulayışı ve yüzünün ifadesindeki bir şey bunun gerçekten önemli olduğunu anlatıyordu.

Demir, kısa bir şaşkınlık anı yaşarken sadece, "Anlıyorum." diyebildi.

"Kapıdan içeri ayrı ayrı girmemizi ve ayrı masalarda oturmamızı rica ediyorum."

"Birbirimizi tanımıyoruz."

"Kesinlikle!"

"Nasıl istersen!" Demir bir adım geri çekildi ve sanki ona yol veriyormuş gibi hafifçe yan döndü.

Süheyla kısa bir baş eğmeyle yanından geçti ve hızla mekânın giriş kapısına doğru ilerledi. Demir, yukarıya doğru tırmanan beton mermerleri görebiliyordu. Genç kadın bu merdivenlerde kısa süre görüldü. Sendele-yerek ilerlerken takılır ve düşmekten son anda kurtulurken, Demir istemsizce attığı adımı yarı yolda yaka-

layarak kendisini güçlükle olduğu yerde sabit tutmayı başardı.

O gözden kaybolduktan sonra Demir'in kalbini bir el yokladı. Dizlerinde hissetmekten hoşlanmadığı bir titreşim oldu ve midesi ansızın büküldü. İşteğini yerine getirecekti ama çok da fazla beklemeye niyeti yoktu. Birkaç saniye bekleyişin ardından hızla ileri doğru adım attı.

Merdivenlerin bitiminde iki kanatlı ve kısa boylu bir giriş kapısıyla karşılaştı. Süheyla'yı yarım kapıların üzerinden görebiliyordu. Masalardan birine sarsak a oturmaya çalışıyordu. Onun bir anda neden böyle uyuşuk hareket ettiğini anlamlandırmaya çalışır ve ani bir hastalıkla pen eleşiyor ihtimali ile endişelenirken, kapıdan içeriye daldı.

Süheyla, "Bana bir bira!" diye bağırdığında, boş masalardan birine yaklaşmak üzereydi. Hafif bir duraksamanın ardından masaya ulaşıp sandalyeye  oktu. Kahretsin! Kadın sarhoş taklidi yapıyordu. Niye? Ona bakmak zorundaydı! Yüzüne, öylesine etrafı kolaçan ediyormuş gibi kayıtsız bir ifade yerleştirip başını hafifçe kadının bulunduğu yöne çevirdi.

Yukarıdan inen aydınlatma, kadının yüz hatlarını tüm çıplaklığıyla ortaya çıkararak yüzünün her bir milimini aydınlatıyordu. Demir'in karı dondu. Bir şekilde bu fotoğrafın, ömrünün sonuna kadar hafızasının en özel köşesinde saklı duracağını biliyordu. Kadın gülümsüyordu. Gözleri hedefine doğru kilitlenmiş, bakışlarında tatlı bir fl rt n izleri, dudakları ıslak ve yarı aralık... Işıl ışıl parlayan, canlı yüzüne utangaçlığın getirdiği o benzersiz rengin albenisi... Hızla başını çevirdi. Kalp atışları göğsüne ani darbeler yaparken yatıştırıcı bir nefes almaya çalıştı ama başaramadı. Yıldırım  arpmışa dönmüştü. Başını silkeleyip sarhoşluğundan kurtulmaya çalıştı. De-

mir bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bilmek de istemi-yordu.

Aynı esnada Süheyla, birahane sahibine çarpık bir gülücük yolladı. Adam, Süheyla'nın siparişini bir bardağa doldururken, gözlerini kırptırdı. Adamın adı Yıldıray'dı. Yıllar boyu bir minibüs şoförü olarak çalış-mış, istediği parayı biriktirince birahane açmıştı. Sühey-la, iki gün izin kullanarak ancak bu kısa bilgilere ulaş-mıştı. En önemli bilgi; Yavuz diye bir kardeşi vardı ve boynunda bir Azrail dövmesi taşıyordu.

Mantık hatası yapmıyor olduğunu düşünerek Yavuz'un oraya gelmesini bekleyecekti. O gün gelmezse bir gün mutlaka gelecekti. Eğer üç günün sonunda Ya-vuz, mekâna gelmezse Yıldıray'a; Yavuz ve kendisi hak-kında bir şeyler uyduracaktı. Onu kısa yoldan çekmek için de hamile olduğunu söyleyebilirdi. Kendisinden hamile olduğunu söyleyen bir kadın için herkes gelirdi. Yalanlamak için gelirdi, merakı için gelirdi, kız güzelse gerçekten hamile bırakmak için gelirdi. Ama bir şekilde gelirdi. O da olmazsa Yıldıray'ı takip edecekti. Yıldıray, karısı ve iki oğluyla birlikte yaşıyordu. Bir gün elbette kardeşiyle de görüşecekti.

Yıldıray, birasını masasına koyarken bıyıklarının al-tından çapkınca güldü. "Başka arzun var mıydı?" Kibar olmaya çalışan bir hödükten başka bir şey değildi.

Süheyla yılışıkça gülümsedi. "Olursa söyleyeceğim."

Adam ona göz kırptı. Ardından kasılarak ilerlerken müşterilerden birine espri olduğunu düşündüğü bir-iki laf attı. Kendi esprisine kendi gülerek barın arkasındaki yerini aldı. Bir duvarda plazma asılıydı. Bir avuç müşte-rinin çoğu - kendisinden başka herkes erkekti- ekrandaki spor programına kilitlenmişti.

Yıldıray, sandalyesinin yönünü ekrana çevirmişti ama

gözleri sık sık Süheyla'nın gözleriyle buluşuyordu. Süheyla kendini oynadığı role veremiyor, aklı sürekli onu izleyen diğer adama kayıyordu. Bunun için dikkatini sürekli toplamak zorunda kalıyordu. Ona yalan söylemişti ve adam da inanmış gibi yapmıştı. İsteddiği kadar öyle görünmeye çalışsın adam aptal değildi. Adamın anlayışlı ses tonuna aldanmış, sevinçle sözlerinin üzerine atlamış ve onu gerçekten özgür bırakacağını sanmıştı. Tabii bir de o anda adamın sırtını sıvazlayan elinin nazik dokunuşu vardı. Ama bunu düşünmek istemiyordu. Karar verdi. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar ona anlatacaktı. Gerekirse yalvaracaktı... Bu düşünce içinin ürpermesine neden oldu ve anında vazgeçti. Ama bir şekilde gümüş kartı ondan alacaktı. Almalıydı!

Gözleri Yıldıray'ın yüzünde takılı kaldığı için, adamın girişe bakıp, sevinmiş gibi geniş gülümseyişini fark etti. Düşüncelerinden sıyrıldı. Süheyla, bakışını takip ederek başını usulca arkaya çevirip gelen gence baktı.

Yıldıray, "Aha! Beleşçi geldi," diye böğürdü.

Süheyla, otuzlu yaşlarında gibi görünen genci izliyordu. Tel tel alnına dökülmüş, bol jöleli saçları ışığın altında parılıyordu. Genç, gözlerini diktiği Yıldıray'a gülerek, "N'aber?" diye sordu. Genç adam, bara doğru aheste adımlarla ilerlerken, Süheyla'ya kayıtsızca bir bakış attı. Göz göze geldiler. Gencin gözleri hafifçe kısılp kaşları düşünceyle çatılırken, tekrar Yıldıray'a döndü. Ardında kafası kopacak gibi hızlı bir baş hareketiyle tekrar Süheyla'ya baktı. Yüzü kirece dönen gencin gözleri dehşetle açılmıştı.

Genç aniden barın çıkışına doğru döndüğünde, Süheyla'nın gözleri boynunun diğer tarafından kalan Azrail figürlü çirkin dövmeyi yakaladı. Dövmeyi unutması mümkün değildi. Hızla ayağa fırlarken, bacakları san-

dalyeye çarptı. Sandalye düştüğünde çoktan Yavuz'un peşinden koşmaya başlamıştı. Yavuz, giriş kapısının hemen yakınındaki bir masanın çevresinden dolanıp vakit kaybetmemek için üzerine çıktı. O daha aşağıya atlayamadan Süheyla da masaya atlayıp gencin kolunu kısıvrak yakalamıştı. Sonrasında her şey birkaç saniye içinde oldu.

Yavuz, "Tutun lan karıyı!" diye korkuyla bağırdı. Süheyla, kolunu tersine çevirdiğinde Yavuz acıyla çığlık attı. Biri çizmesini sıkıca yakalayıp çektiğinde genç kadın dengesini kaybederken Yavuz elinden kurtuldu. Diğer adamlar Süheyla'yı çepeçevre sararken, Yavuz masanın üzerinden aşağı yuvarlandı. Gözleri onun bedeninden ayrılmıyordu. Yavuz, yere sertçe ve ters bir açıyla basarken bileği döndü. Bir çığlık attı ama bir saniye bile duraksamadan topallayarak merdivenlere yöneldi.

Süheyla küfrederken gözleri giriş kapısına kilitlenmişti. Arkadan bir ses yükseldi. "Sıkı tutun kadını. Sakın bırakmayın!"

Süheyla, afallamıştı. Onu afallatan sözler değil, sesin sahibiydi. Orospu çocuğu ne saçmalıyordu?

"Seni aşağılık, kadın! Sen Türk polisinden kaçabileceğini mi sandın?" Şaşkınca kendisine bakan adamları hızla Süheyla'nın çevresinden ittirdi. Kolunu sıkıca kavradı ve sırt üstü yattığı masanın üzerinden onu kaldırdı. Genç kadının kolunu sertçe geriye kıvrırken, "Masum bir gencin daha kanına girecektin, değil mi?" Homurdanıp, çevredeki adamlara baktı. "Aylardır onu takip ediyoruz. Türk polisi yaptığınız yardımları asla unutmayacak!"

Ardından Süheyla'yı dışarı çıkarırken, "Sessiz kalma hakkına sahipsin," diye kükredi. Saçma sözlerine devam ederken, bir iki merdiven inmişti ki genç kadının kulağına eğildi. "Koş!" diye fısıldayıp onu serbest bıraktı.

Süheyla, merdivenleri atlayarak indi. Binadan çıktığında gözleri hızla çevreyi taradı. İleride, insanların arasından hızla koşan ve topallayan genç görüş alanına girdiğinde tekrar koşmaya başladı.

Topuklu ayakkabılar yüzünden yeterince hızlı koşmadığı için öfkelenirken, yanından Demir Bey hızla geçip, Yavuz'un peşinden koşmaya başladı. İçinde bulunduğu duruma rağmen ister istemez adamın çevikliğinden etkilenmişti. Yavuz bir anda arkasına bakıp caddeye atıldı. Bir araba neredeyse onu ezecekken karşıya geçti ve aksi istikametten gelen bir taksiye el salladı. Daha araç durmadan bindi. Araç en kısa mesafedeki ara sokaklardan birine girip hızla gözden kayboldu. Süheyla, donup kaldı. Nefesi boğazında tıkanırken onu kıl payı kaçırmış olmanın acısı göğsünde hızla derin yaralar açtı.

Demir Bey, gözden kaybolan taksinin arkasından baktı. Ardından gözleri geliş gidiş yönünde tüm araçları tek tek dolandı. Muhtemelen boş bir taksi arıyordu ama görünürde taksi yoktu. Sakin adımlarla tekrar Süheyla'nın yanına dönüp, donup kalmış bedeninin önünde durdu.

Tek düze bir sesle, "Plakayı aldım," dedi. Sanki biraz önce engelli koşu yarışında gibi koşturan o değilmiş gibi nefes alışları oldukça normaldi.

"Teşekkür ederim." Süheyla öyle öfkeliydi ki, sesinde minnetten eser yoktu. Daha çok kinayeli konuşuyormuş gibi çıkmıştı.

Demir Bey, "Dövseydin," diye karşılık verdi.

Süheyla'nın nevri döndü. Yumruk olmuş ellerini biraz daha sıktı. Tırnakları etine öyle batıyordu ki, açtığı kesikten çıkan sıcak kanı hissedebiliyordu. "Demir Bey, öfkemin derecesini bilseydiniz, tüm hırsımı sizden almanın eşiğinde olduğumu anlardınız."

Bir elini alnuna koyup hafifçe ovalarken umutsuzca

başını iki yana salladı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yavuz, onu tanımıştı. Kendisini nereden tanıyor olduğunu merak etmiyordu. Önemli olan onu tanımış olmasıydı. Yavuz dehşete düşmüştü. Süheyla artık onun kardeşinin ölümünde parmağı olduğundan emindi. Öfkesi genç kadının dudaklarından acı bir ses olarak dışarı fırladı. Kalbi acıyla kavrulurken onlarca soru beynini istila etti. Umur ne hissetmişti? Notun üzerindeki damlaları hatırladı. Çok ağlamış mıydı? Otopsi raporunda Umur'un bileklerini kendinin kestiği doğrulanmıştı. Birileri ondan bileklerini kesmesini istediğinde şaka yapıyor olduklarını düşünmüş olmalıydı. Ne kadar zorlanmıştı? Kaçın-cı denemesinde bunu gerçekten başarabilmişti? Dizleri titrerken güçsüzce olduğu yere çöktü. Demir Bey tüm bu anında sessiz ve hareketsiz kalarak onu yalnız bıraktı. Süheyla buna içten içe memnundu.

Adamın iç çekişi onu kaybolduğu acının içinden hızla yukarı çıkardı. Gözlerini kaldırıp, adamın derin anlamlı gözlerine baktı. Yüzünde, sanki Süheyla'nın kafasından geçen her düşüncüyü biliyormuş gibi anlayışlı bir ifade vardı.

Bir elini genç kadına uzattı. "Bence buradan bir an önce ayrılmalıyız." Hayal kırıklığı, öfke ve acı genç kadını çepe çevre sarıp, her bir taraftan çekiştirirken, mantığı onun haklı olduğunu söylüyordu.

Adamın uzattığı sıcak ve büyük eli kavrayarak, kendini yukarı doğru çekti. Geldikleri sokaktan yukarı çıkarken düşüncelerinin içinde boğuluyormuş gibi dalgın görünen adama bir bakış attı. Aklına son anda yaptıkları geldi. "O yaptığınız şarlatanlık da neydi öyle?"

Adam, güldü. "İşe yaradı ama?"

"Kesinlikle! Ama en azından sizden hepsini indirebi-

leceğinizi düşünerek, bir kahramanlık dövüşüne atılmanızı beklerdim."

Demir Bey kakhaha attı. "Ben 'Cüneyt Arkın' değilim, Bayan Chun Lee! Tek bir vuruşta beşini birden yere serme gibi becerilerim yok."

Süheyla hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"İşte bunu sevdim. Rica ederim." Sokağın başına geldiklerinde, "Aç mısın?" diye sordu.

Süheyla açlıktan geberiyordu. Son müşteri öyle huy-suz, öyle gevezeydi ki, şikâyetleri yüzünden provası uzamıştı. Yemek yemeyi doğrudan atlamış, duş almış, giyinmiş ve saçlarını düzleştirmeden hızla çıkmıştı. "Evet."

Yine aklı Yavuz'u kıl payı elinden kaçırmış oluşuna kaydı. Buna inanamıyordu. Adam belki bir daha sokağa bile çıkmazdı. Buraya kadar milim milim kazarak gelmişti. Şimdi kendisini yine başlangıç noktasında gibi hissediyordu. Sorun değildi. İsterse yıllarca sürsün, onları bulacaktı. Ya da bu uğurda ölüp gidecekti.

Adamın aracına binip, ortalama bir hızla ilerlerken Demir Bey başını ona çevirdi. "Nerede anlatmak istersin?"

Soru genç kadının bedeninden elektrik geçmiş gibi titremesine neden oldu. Adam asla peşini bırakmayacaktı.

Demir, kadının bedeninin katılaştığını, çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü. Ardından nefesini sertçe dışarı verdi. "Moda evinde!" Sabrının sınırlarının zorlandığı sesinin her katmanına yayılmıştı. Arabada, yiyeceklerini alırken, hatta Demir, onu moda evinin arka bölümlerine doğru takip ederken de sessizdiler. İkisi için de şaşkınlık verici bir durumdu ama ikisine de iyi gelmişti.

Süheyla, içinde mini bir buzdolabı, tek kişilik bir yatak, çalışma masası, küçük bir giysi doladı ve küçük penceresinde çirkin kahverengi perdelerin asılı olduğu

bir odaya girdi. Kapıyı ardına kadar açık bıraktığı için Demir de sorgusuzca arkasından odaya daldı. Kadın yatağın üzerine oturup, bir ayağını dizinin üzerine atınca, adamın kaşları alayla kalktı ve onu seyre daldı. Genç kadın sert bir hareketle çizmenin fermuarını indirdi.

Demir'in kaşları derince çatıldı. Elindeki paketi kapının hemen yanındaki çalışma masasının üzerine fırlatıp, ellerini beline koydu ve gürlledi. "Allah aşkına, sen ne işlerin peşindesin?"

Kadın etinde izler bırakmış olan muştayı ve kelebek çıkısını yatağın üzerine koyup dikkatle Demir'e baktı. Kısa süre sanki kendi içinde çatışıyormuş gibi bir bocalamanın içine düştü. Ardında diğer çizmeyi çıkarmak için ayağını dizinin üzerine koydu. "Birilerini öldürmenin!" Sesi tek düze ve duygudan arındırılmıştı.

Demir afalladı. "Kelebek çıkısıyla mı? Harika!"

Kadın "Hayır!" diye mırıldandı. Çizmesinin fermuarını açtı. Yine bacağının üzerine yapışmış küçük bir paket çıkardı. İnce paketi iki parmağının arasına sıkıştırdı. Kararmış gözlerini Demir'in gözleriyle buluştururken, parmaklarını havaya kaldırdı. "Jiletle. Su dolu bir küvetin içinde, bileklerini keserek..."

Kadın öldürmekten bahsediyordu. Hem de ayrıntılarıyla! Demir derin bir şeyler bekliyordu ama bu kadarı onu bile şaşırtmıştı. Şaka yapmıyordu. Söylediği her kelimede sanki vurgulamak istediği bir şey, bir yemin vardı.

"Tuhaf olduğunu biliyordum ama psikolojik sorunlarınm olduğunu fark etmemiştim."

Bir yere oturma ihtiyacıyla çalışma masasının önündeki sandalyeyi çekip sertçe oturdu. Gerçekleri ondan saklamış olması normaldi. Böylesine sadist düşünceleri nasıl açıklayabilirdi ki? Neredeyse öldürmek istediği herifi onun için yakalayacaktı. Yine de... Anlatacaklarını

bitirmeden onun hakkında bir yorumda bulunmak istemiyordu.

“Psikopat değilim.” Kadın kabanını çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Dirseklerini dizlerine koyup gözlerini Demir’e dikti. “Sapkın zevklerim yok. Sinek bile öldürmem. Hasta ruhlu değilim ama onları söylediğim şekilde öldürmek istiyorum. Bunu yapacağım. Çünkü kardeşimi bu şekilde buldum. Bir küvetin içinde, kan gölünün ortasında, morarmış dudaklar ve kesilmiş bilekleriyle... Üstelik de çıplaktı. Onu öldürmekle kalmayıp, aşağılamışlardı. Umur, gururlu bir çocuktuk.” Süheyla gözlerini yere indirdi.

Demir’in ruhu sarsıntıya uğradı. Nasıl oluyorsa onu anlıyordu. Dünyada gerçekten mutlu bir insan var mıydı? Ona teselli sözcükleri bulmak için çabalamadı. Nasılsa hepsi havada asılı kalacaktı. Sessizliğini koruyup sözlerine devam etmesini bekledi. Yine de ona acıyamıyor, onun için garip bir iç sızısının dışında başka bir duygu hissedemiyordu. Öyle güçlü ve kararlı bir duruşu vardı ki, ona acımak hakaret etmek gibi olacaktı.

Süheyla, gözlerini ona dikerek duygudan yoksun bir sesle Umur’un bıraktığı nottan başlayıp her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. “Umur notlarında bir karttan da bahsetmiş.” Genç kadın ellerini yatağa dayadı, gözlerinde tuhaf bir ifade belirirken arkasına yaslandı. “Üst ve alt kenarında mor şeritleri olan gümüş bir kart! Sizin cüzdanınızda bulunan bir kart, birebir aynısı gibi görünüyordu. Cüzdanınızı da bu yüzden karıştırdım.”

Demir’in zihni bir an için şaşkınlıkla durdu. Cüzdanını onlarca kere kontrol etmesine rağmen, gümüş kart aklına bile gelmemişti. Kullanmayı bırakmasının üzerinden yıllar geçmişti. Kart, sapkın zevk ve arzuların sunulduğu bir mekânın kapılarını sonuna kadar açıyordu.

Herkesin cebinde olmaması çok normaldi çünkü oldukça gizli tutulan ve üst tabakaya hizmet eden bir mekândı. Çok iyi kamufle edildiği için de gizli kalmayı başarmıştı. Günahın her türlü hâli, mekânın havasına, duvarlarına, insanların tenlerine kadar yayılmıştı. Demir'in günahı çok büyük değildi. En azından mekânın diğer müdavimlerine göre...

"Tüm bunları bana daha önce anlatabilirdin!"

"Siz kimsiniz, Demir Bey?"

"Anlamadım?"

"İsminiz, Demir. Evet. Çelik Grup'un varislerinden birisiniz ve köklü bir aileniz var. Kısaca zenginsiniz... Ama siz kimsiniz? Gümüş kart zımbırtısı her nereye açılıyorsa orada bulunan insanlarla bir bağlantınız olup olmadığını nereden bilebilirim? Beni kandırıp, adamlara haber uçurmayacağınızı nereden bilebilirim?"

Demir, kadının ileri görüşüne ve zekâsına bir kez daha hayranlık duyarken, "Şimdi biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ama tam bir baş belasısınız!"

"Doğru." Demir güldü. "Ama zenginlik ve varis olmak konusunda yanılıyorsun. Aylık harçlığım dışında dikili tek bir ağacım yok. Param da yok. Meteliksizim yani!"

Süheyla, ona inanmadığını belli eden bir bakış attı ve gözleri adamın kolundaki saate kaydı. Bakışı her şeyi anlatıyordu.

"Sevgili ağabeyciğim, bana ait olan tüm mal varlığını tek bir imza ile kendi üzerine geçirdi."

Genç kadının kaşları alayla kalktı. "Bu gibi durumlarda insanların birbirlerini yediğini duymuştum. Abin hâlâ yaşıyor mu?"

Demir, kalkaha attı. "Kesinlikle en doğru şeyi yaptı. Sabahın köründe içmeye başladığım bir gün -alkol problemim vardı- bana ait olan boğaz manzaralı bir villayı sokakta kaldığını düşündüğüm bir kadına devrettim. Ka-

dının sokakta kaldığı filan yokmuş...” Gülerken omuz silkti. “Abim, kadını evi tekrar satmaya çalışırken yakaladı ve iyi bir ücret karşılığında geri aldı. Her neyse... Bu olayın ardından tüm mal varlığıma el koydu. Haksız da sayılmaz.”

Süheyla başını inanmazlıkla iki yana sallarken, “Siz çılgınsınız!” diye bildirdi.

“Belki! Ama sen de çok normal değilsin.”

“Pekâlâ. O zaman bu kadar cömert ve iyilik timsali bir insan olduğunuza ve benim davamı tamamen öğrendiğinize göre, belki de gümüş kartı bana vererek büyük bir iyilik yaparsınız?”

Demir, onun gözlerine baktı. O kadar parlak, yoğun ve doluydu ki... Hayatını dört duvar arasında geçirmek için çok değerliydi. Zeki, marifetli, kültürlü... Belki de dünya için kazanılmış bir insandı. Davası uğruna kendini harcamayı kafasına koymuş gibi görünüyordu. Her şeyden önce canı yanmış bir insandı. Acının insanı nasıl zehirlediğini kendisi de en az onun kadar iyi biliyordu. Demir, kendini tüketmeyi seçmişken, Süheyla’nın acısını çıkaracağı ve intikam alacağı hedefleri vardı. Ama çok gençti. Demir, ona yardım ederdi. Sadece aradığı insanları bulana kadar...

Sözüne vereceği cevabı daha o anda merak ederek keskin bir sesle, “Hayır!” dedi.

“Siz bir domuzsunuz!”

“Benden istediğin şeyi alabilmek için biraz daha nazik olman gerekmiyor mu?”

“İşe yarayacak mı?”

“Hayır! Kartı sana vermeyeceğim.” Demir’in yüzünde Süheyla’nın nefret ettiği o piç sırıtış belirdi. “Bence harika bir ikili olduk. Sence de öyle değil mi?”

Genç kadının yüzü öfkeyle moranırken fısıldadı. “Ah! Hayır. Kahretsin!”

8

“Mutluluktan havalara uçacağım tahmin etmiştim!”

Adam, ona göz kırptı. Süheyla derinden sarsılıyordu. Eğer öfke; içeride gerçekten bir ateş yakabiliyor olsaydı, Süheyla bulunduğu alanı küle çevirmişti. Yavuz’u elinden kaçırmış olmanın getirdiği öfke ve acı iliklerine kadar işlemişti. Ve karşısında durup yakışıklı suratının ortasına kocaman bir gülümseme yerleştiren bu adam ona kuyruğu kadar yakm olacağını söylüyordu.

Kendine hâkim olamadan eğildi, çizmelerinden tekini yerden alıp adamın kafasına fırlattı. Adam yere eğilirken -kahretsin gülüyordu- yataktan fırladı. Ona yumruk atacaktı. İçinde patlamaya hazır bir enerji birikimi vardı. Öfkesinin tümünü ondan çıkaracaktı. Parmakları içe bükülüp kasları ileri atılmak için gerilirken, diğer eli karm boşluğunun hemen yanında ikinci darbeyi vurmak için hazır bekliyordu.

Darbelerinin tek bir tanesi ona değse, içindeki yoğun sıcaklığın dağılacağını hissediyordu. Adam, eğlendiğini saklamayan bir ifade ile yana kayarak kaçmayı başardı. Kıvrak bir hamle ile kadının arkasına geçmeye çalıştı. Küçük odanın içinde kedi fare gibi birbirilerinin kuyruklarını yakalamaya çalışıyorlardı. Tekrar ona döndüğünde adamın arkasında kalma çabasını boşa çıkarmış oldu. Adamın o kıvrak hareketten sonra bilerek böylesine ağır hareket ettiğini anlayamayacak kadar mankafa değildi. Küstah!

Süheyla, nefes nefese kalışının, sarf ettiği efordan değil, öfkesinden kaynaklandığını biliyordu. Adamın gözleri hızla bedeninde dolaştı ve tekrar gözlerine çıktı. Çok doğal ama aynı zamanda zarif bir duruşu vardı. Yüzünden haylazlık dolu bir ifade geçerken, bir dudağının kenarı yana kaydı.

“Ben bir ayak- bacak hareketi bekliyorum. Eğer dayak yiyeceksem; lütfen manzaralı olsun!” Sesinden muzırlık akıyordu. Adamın gerçekten ciddi bir anı var mıydı? En azından onun yanında!

Kendi düşüncelerinin arasında kaybolmuşken, sözlerinin manasını kavraması zaman aldı. Bakışı hızla üzerindeki kısıcık elbiseye yöneldi. Pantolon giymeye o kadar alışmıştı ki, etekle nasıl hareket etmesi gerektiğini unutuveriyordu. Başım kaldırdı. Gözleri, adamın yüzünde ağır ağır dolaştı. Genç adamın tek kaşı kalkmışken, gözlerinde sahte bir heves vardı. Dikkat dağıtmada üstüne yoktu ve her zaman bel altı vuruyordu.

Genç kadının dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. “Elbiseler...” Homurdanarak bir elini amaçsızca havada salladı. Süheyla her koşulda savaşımayı bilirdi. Adamın gergin bedeninden tetikte olduğu anlaşılıyordu ama sıradaki hamlesinin aklının ucundan geçmeyece-

ğine emindi. Doğal bir hareketle kolunu arkaya kıvrıp sırtına uzandı. Fermuarını indirirken onun içine çektiği şaşkın soluğu duydu. İçinde siyah yarım atleti ve boxeri vardı. Elbisenin askılarını omuzlarından aşağıya indirip çıkardı. Başını kaldırıp, kayıtsızca adamın şaşkın gözlerine, aralık dudaklarına baktı. Düşen kaşı afallamış haline komik bir görünüm kazandırıyordu.

Genç kadın, bir elinde elbisesiyle ilerledi. Adamın yanından geçerken tamamen doğal bir tavırla, "Şunu tutabilir misiniz?" diye sordu.

Adam, içine derin bir soluk çekti. "Neyi?"

Süheyla, elini tutup havaya kaldırdı ve elbiseyi elinin içine tutuşturdu. "Madem buradasınız... Biraz işe yarayın!" Boş askılardan birini almak için dolabına gidip geri döndü.

Adam elindeki elbiseye patlamak üzere olan bir bombaymış gibi tedirginlikle bakıyordu. Süheyla, bedeni kasatı kesilen adama, "Demir Bey?" diye sordu.

Genç adam gözlerini kapayıp burnundan gürültülü bir nefes aldı ve ona döndü. "Ne?"

Süheyla'nın kaşları kalktı. "İyisiniz! Bir an için felç geçirdiğinizi sanmıştım." Adam daha cevap veremedi elindeki elbiseyi çekip aldı ve boş askıya astı. "Teşekkür ederim." Soğuk gülümsemesi dudaklarını kıvrırırken, Demir Bey'in çenesi titredi. Öfke?

Adam, bir elini beline koydu. "Adil oynamıyorsun!" Sesinde suçlayıcı bir tını ve hafif bir boğukluk vardı.

Genç kadın başını yana eğdi. "Siz de öyle!"

Belki de taktik hatası yapmıştı. Adamın gözlerinin içine gerçekten bakmamış mıydı, yoksa o gözler o anda mı öylesine yoğun bir kararına yaşamıştı, emin değildi. Bir an için tedirgin oldu. Demir Bey'in bedeninden etkilenmesini beklemiyordu. Sadece adamın yaptığı imaların

boşa çıktığını göstermek istemişti. Cesurdu ama asla aptal cesaretine soyunmamıştı. Belki de o anda tam olarak bunu yapmıştı. Her açıdan...

Kafa karışıklığı ve tuhaf bakışlarının arasında nefes almaya çalışırken, adamın bir eli süzülüp ensesine yerleşti. Sertçe çekip yüzlerini birbirine yaklaştırdı. Gözlerini kırpmadan Süheyla'nın gözlerinin içine bakarken, başparmağı boyun kıvrımına hafifçe sürtünerek alt dudağına ulaştı. Dokunuşu, bakışları, sıcaklığı ve nefesinin aroması Süheyla'da bir an için gözlerini kapama isteği uyandırmıştı. Midesi acıkmış gibi büküldü ve ardından şiddetle titredi.

Demir Bey dudaklarını hafifçe yaladı. Gözleri kısılırken, belli belirsiz gülümsedi. "Kiminle oynadığına dikkat et!" Fısıltısında uyarı dolu bir keskinlik vardı. "Sonra ikimizi de üzerim!"

"Oyunu siz başlattınız!" Süheyla, hızlanan nefesini düzene sokmaya çalışmadı. Yersizdi çünkü...

Adam hafifçe gülümserken gözleri bir an için kayarak kapandı. Dudakları Süheyla'nın dudaklarının bir santim ötesindeydi. Küçük bir hareketle dudaklarını birleştirdi. Bir öpücük değildi. Sanki sadece hafifçe tadına bakıyor gibiydi. Adamın yumuşak dudakları, kendi dudakları üzerinde bir süre öylece durdu. Süheyla dondu. Bedeni dışarıdaki hareketsizliğini sürdürürken içinde anlamsız bir curcuna vardı. Kalbi, kan akışı, nabızı ve midesinde tuhaf bir hareketlilik patlak vermişti.

Süheyla'nın gözleri irice açılırken, adam dudaklarını sürterek aniden geri çekildi. Kendi kendine söylenir gibi, "Gerçekten kül olmadan kendimi nasıl yenileyebilirim?" diye fısıldadı. Gözlerinin kontağını koparmaya çalışmamıştı. Bunu istese de yapamayacağını hissediyordu. Sanki o gözlerin içinde, zincirlerinden kurtulmak isteyen ve

çılgınca çırpınan bir adam vardı. Süheyla'nın gördüğünden veya onun göstermek istediğinden farklı bir adam...

Sözlerini de duymuştu. Ama beynindeki algı merkezi henüz bunları kavrayabilmek için yeterince aktif değildi. Adamdan hoşlanmıyordu bile! Neden o dudakların kıpırdanması için öylesine güçlü bir istek duymuştu. Adamın gözlerinin içindeki pusun usul usul dağılışını an be an izledi. Yarı kapalı göz kapaklarının altındaki yoğun maviler tamamen genç kadının gözlerine odaklandı.

Süheyla bir an için girdiği o anlamsız bulutun içinden çıktı. Yanaklarının hâlâ yanıyor olduğunu biliyordu. Bunun için yapabileceği bir şey yoktu. Adamın sözleri beyninde yankılanırken, hafızası sözleri yakaladı. Ellerinin altından hızla çekilirken, "Niçe?" diye sordu kayıtsız bit tınıyla. Bir tişört ve sık giymekten diz kısımları deforme olmuş bir eşofman altı giydi. "Şimdi de düşünürlüğe mi soyundunuz?" diye sordu. Aklını biraz önce yaşananlardan uzak tutmak için sözlere ihtiyacı vardı.

Genç adamın derin soluk alışını duydu. "Allah'ım! Sen gözlerimi zevksizliğinle kör edeceksin!" Adam, sanki biraz önce hiçbir şey yaşanmamış gibi haylaz velet havasına geri dönmüştü. Geç kalmıştı. Süheyla, onun içindeki derin adamı görmüştü. Yine de... Ona ayak uyduracaktı.

Saçlarını iki eliyle toplayıp yukarıda gelişigüzel bir topuz yapıp birkaç yerinden tokayla tutturduktan sonra çenesiyle kapıyı işaret etti. "Sizi tutan yok!" Ardından kemik gözlüklerini taktı.

Demir Bey, yüzünü buruşturdu. Birkaç adımda gelip çalışma masasının üzerindeki poşeti aldı. İçindeki paketlerden birini ona attı. Süheyla paketi havada kaptı. Adam kendi paketini ve içeceklerini de çıkarıp masanın üzerine koydu. Ardından ağır paltosunu çıkarıp, yatağını üzerine fırlattı. Süheyla, gözlerini dikmiş huzursuzca onu izliyordu. 'Kuyruk!' dedi içinden. Adam kalın gömleğinin

kollarını dirseklerine kadar kıvrırken, Süheyla, "Kendinizi evinizde gibi hissedin!" diye homurdandı.

Demir Bey, hafifçe gülümsedi. "Öyle yapıyorum zaten!" Odada bulunan diğer sandalyeyi alıp, çalışma masasının önünde duran sandalyenin tam yanına koydu. Harika!

Sessizlik içinde sandviçlerinden birer ısırık aldılar. Demir Bey, aniden başını ona çevirdi. Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Belirli bir teknikle hareket ediyorsun!" Sesinde bastıramadığı bir merak tınısı vardı. "Nasıl?"

Süheyla, içeceğinden bir yudum aldı ve omuz silkti. "Çünkü belirli bir teknikle hareket etmeyi biliyorum." Allah aşkına! Süheyla gayet hoyratça ekmeğine saldırmışken, bu adam nasıl öyle zarif bir şekilde yiyebiliyordu? Sonuçta ekmek arası yiyorlardı. Züppe!

"O kadarını anladık!" Adamın sesinde aniden bastırılmış bir hiddet belirdi. "Nerede öğrendin?"

Genç kadın "Okulunda," diye bildirdi. Ardından onunla konuşmak istediğini fark ederek sözlerine devam etti. "Eğitimime ilkokulda başladım. Elimden birçok iş gelir ama ben bir dövüş sanatları okulu açtım. Bunun için oldukça memnunum."

"Kahretsin!"

"Ne?"

"Sen gerçek bir Chun Lee'sin."

Genç kadın gözlerini devirdi. "Hayır. Ben ondan daha iyiyim. Hâlâ farklı spor dalları üzerinde eğitim alıyorum." Aklına gelen bir düşünceyle yüzünü buruşturdu. "En azından buraya gelmeden önce alıyordum."

Genç adamın keyifli ifadesi yerini hızla ciddiyete bıraktı. Düşüncelerinin ve ihtimallerin arasında boğuluyormuş gibi gözleri kısa bir an odağını kaybetti. Ardından "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Süheyla, başını iki yana salladı. "Taksi plakasından bir

şey çıkacağını sanmıyorum. Yavuz, bir süre ilerledikten sonra araç değiştirmiş olabilir ve bunu araştırmam çok zamanımı alır." Kısa süre kararsızlıkla sustu. "Yavuz'un abisi -birahänenin sahibi- Yıldıray ile kısa bir görüşme yapmayı planlıyorum."

Adamın bakışları aniden sertleşerek otoriter bir hal aldı. "Yalnız görüşmeye kalkma! Bu aralar biraz meşgulüm ama aradığın anda yanında olurum."

Genç kadının aniden tepesi attı. "Gümüş kartla gideceğimiz yere, evet. Ama onun dışında yalnızım, Demir Bey. Ayağımın altında dolaşmayın!"

Demir Bey, kayıtsızca son lokmasını yuttu. Boşalan paketi buruşturup, poşetin içine attı, dudaklarını peçeteyle sildi. Sanki Süheyla biraz önce hiç konuşmamış gibi, "Yok böyle bir lezzet!" dedi.

Süheyla da sinirle boş kalan paketini buruştururken gözlerini Demir Bey'e dikip, kararlılığını anlatmaya çalıştı. "Ben ciddiyim, Demir Bey!" Ciddiyetini anlaması için her kelimesine ayrı bir vurgu yapmıştı.

Demir Bey, Süheyla kadar kararlı bakışlarla ona geri döndü. "Ben de!" O da ses tonuna tehditkâr bir tını ekleyerek sözlerine devam etti. "Zırt-pırt karşına çıkmamı istemiyorsan attığın adımdan beni haberdar edeceksin." Aklına bir şey gelmiş gibi yüzünü sıkıntıyla buruşturdu. "Ayrıca Aliş'e neden kur yaptığını anladım."

Süheyla, gözlerini devirdi. "Keskin zekânızın karşısında saygıyla eğiliyorum."

Adam, onun alaylı sözlerini fark edip güldü. Ardından tüm ciddiyetiyle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Kahretsin, Demir Bey. Bu. Bir. Oyun. Değil."

"Farkındayım. Bunun için sana yardım etmek istiyorum. Benim kolum Ali'ninkinden çok daha uzun! Cemiyyetin içine doğdum. Ama İstanbul'un her tabakasmda da

sürttüm. En alt tabakada da birçok tanıdığım var. Sana, benden daha fazla yardım edebilecek tek bir insan daha yok. Ayrıca ne kadar kararlı olursan ol ne kadar dövüş bilersen bil... Bu senin tek başına altından kalkabileceğin bir şey değil!"

Süheyla'nın gözleri öfkeyle kapandı. "Şimdi de ha-mim mi oldunuz?"

"Adma ne dersen... Sana kalmış!" Genç adamın kaş-ları düşünceyle çatıldı. "Ama merak ediyorum. Neden onları bulma işini polise bırakmak yerine kendi başına halletmeye çalışıyorsun. Anlıyorum, intikam almak isti-yorsun ama en azından senin için onları bulmalarını bek-leyebilirdin. Emniyetten tanıdıklarım var derken şaka yapmıyordum!"

Süheyla, ona çileden çıktığını gösteren bir bakış gön-derdi. "İşte bu yüzden! Kardeşimi öldüren kişilerin veya arkasında bir isim varsa o ismin de bir yerlerde tanıdıkla-rı olabilir! Paraya ihtiyacı olan biri bu cinayeti kolaylıkla üstüne alabilir. Olay diğer herkes için çözüme kavuşmuş olur. Benim için değil! Ben, kardeşimi kim ne için öldür-dü, önce bunu bilmek istiyorum. Sonra da..." Genç ka-dın bir elini anlamsızca havada savurup başını iki yana salladı.

Adamın gözlerinden bir gölge geçip gitti. Süheyla, bunun anlamını çözmek için kafa yormadı. Demir Bey'e başka bir gözle, tamamen tarafsız bir açıdan baktı. Ona yardım etmeye hevesliydi. Gümüş karta sahipti. Çevre-sinin güçlü olduğunu söylüyordu. Onu polisle de uğraş-tırmayacaktı. Ayrıca... Her ne kadar zekâsıyla alay edip dursa da adam gerçekten zekiydi. Yine de ona güvene-miyordu ama içindeki kana susamış kadın teklifi çoktan kabul etmişti.

Demir Bey, "Pekâlâ, belki de sen haklısın," dedi.

"Topladığın bilgileri görebilir miyim? Belki de gözden kaçırdığın bir şey, bakmadığın bir açı vardır!"

Süheyla o anda anlamıştı. Adamın ciddiyetini bu kadar küçümsediğinin farkında değildi. Ta ki o, elindeki bilgileri görmek isteye kadar! İstemediği bir his kalbinin kapalı kapılarını hafifçe zorladı. Ve o, kapının üzerindeki sürgülere bir yenisini daha ekledi.

Bilgisayarındaki programları açarken, genç adam dikkatle ekrana bakıyordu. Süheyla, ona konuşma geçmişini, Yavuz ve Cüce'nin loş ortamda arka profilden çekilmiş resimlerini ve Yavuz'un dövmesinin ayrıntılı resimlerini gösterdi.

Genç adam beğeniyle dudaklarını büzdü ve ona baktı. "Sen mi yaptın?" Sesinde beğeni dolu bir tını vardı.

"Hayır. Cebimi boşaltacak bir ücret karşılığında bu işten anlayan birilerine yaptırdım."

"Başarılı!" Adamın ses tonu ve övgü dolu sözlerinde bir tezatlık vardı.

"Teknoloji çocuğu bunlar."

"Bana daha çok orospu çocuklarıymış gibi geldi!"

Genç kadın ona uyarı dolu bir bakış gönderdi.

Adam, "Ne?" diye sordu. "Bu işi cebini boşaltmadan yapabilecek bir sürü insan var!"

"Ama onların hiç biri benim çevremde değil!"

Süheyla, onun bir anda değişen yüz hatlarına bakakaldı. Bazen onun sözlerini gerçekten duymamış olduğunu bile düşünüyordu. Adam, o kadar kayıtsız kalıyordu ki, anlık bir sağırlık yaşıyor olabileceğini de düşünmüyor değildi.

"Sansar hakkında bir şey bulabildin mi?" dedi ve genç kadını tekrar konuya çekti.

"Sansar ismi bu ikisi arasında geçen bir konuşma. Bağlantısı olup olmadığı belli değil. Belki de herhangi

biri ve öylesine konuşuyorlardı. Boş yere kürek çekmek istemedim. Ama bu ikisini bulursam ve onun da bu işle bağlantısı varsa... O zaman onu da bulurum demektir!"

Demir Bey, "Mantıklı!" dedi. "İstanbul kalantoru derken acaba Sansar'dan mı bahsediyordu?" diye kendi kendine mırıldandı.

"Belki... Bir fikir yürütmek çok zor!"

"Eğer kalantoru benim bildiğim anlamın dışında kullanmıyorlar ise... Kalantor olan birinin takma isim kullanması biraz abes kaçır! Burada farklı iki kişiden bahsediliyor olması büyük bir olasılık."

Süheyla, yürüttüğü teoriyi mantıklı bularak başını salladı. Konuşmayı belki de bininci kez tekrar okurken, Demir Bey cephesinde bir hareketlilik oldu. Tam sigarasını yakmak üzereyken ona baktı.

"Onu burada içmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Genç adam, sıkıntıyla kaşlarını çatı. Yüzünden hızla geçip giden tedirgin ifadeyi, bu kadar yakınında olmasaydı göremeyebilirdi. Demir Bey, kol saatine bakıp başını iki yana salladı. "Burada içmeyi planlıyorum. Gece yarısına geliyor!"

Süheyla, oturuşunu dikleştirdi. "Ne demek gece yarısına geliyor?" Berbat taklidi adamın kıkırdamasına neden oldu.

"Günde bir tane içme hakkım var ve iki dakika sonra bu hakkımı kaybedeceğim. Bunu içmediğim zaman..." Gözleri genç kadının gözlerinde kısa süre takılı kaldı. Sanki bir şeye karar verme aşamasındaymış ve bunda gerçekten zorlanıyormuş gibi yüzündeki tüm kaslar gerginleşti. "Benim için bir ritüel gibi! Eğer içmezsem ardından gelecek olan diğer bağımlılıklarımınla mücadele etmek zorunda kalıyorum. Bu... Oldukça güç!"

Süheyla'nın kafası çorba gibi olmuştu. Adamın siga-

rayı içmek zorunda olduğundan başka bir şey anlamamıştı. Diğer bağımlılıklar? Alkol sorunu olduğunu söylemişti, başka bağımlılıkları da mı vardı? Bikkın bir içmişti. "Pekâlâ... Zaten kalkmak üzere olduğunuza göre merdivenlerden inerken içebilirsiniz!"

Süheyla, adam sanki gitmek üzereymiş gibi ayağa fırladı ancak Demir Bey'in kalkmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Adam, saatine baktı. Tek dal sigarayı havaya kaldırdı ve başını yana eğdi. Masum ve buna gerçekten ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bir şekilde haylaz da görünüyordu. O anda şiddetle onun saçlarını karıştırma isteğiyle doldu ve neden böyle bir istek duyduğunu anlayamadı. Adamın belki de yarım dakikası kalmıştı. Süheyla, prensiplerinden kolay kolay vazgeçen biri değildi. Yine de... Başını sallayıp tekrar yerine çöktü.

"Teşekkür ederim." Demir Bey, zipposunu çıkarıp sigarasını yaktı.

Duman kıvrıla kıvrıla havaya süzülürken Süheyla'nın burun deliklerinden içeri girdi. Ortamı tatlı bir çikolata kokusu sararken beklediği o rahatsız edici hissi duymadı. Genç kadının kaşları şaşkınlıkla çatılırken, "Bu nedir?" diye sordu.

Demir Bey, sigaraya öfkeli bir bakış attı. "Bir fahişe!"

Sigara dumanı değil ama adamın cevabı genç kadının bir anda öksürük krizine tutulmasına yol açtı. Öksürük seslerinin arasına, Demir Bey'in keyifli kahkahası karıştı.

Süheyla, kalkıp pencereyi açtı. Ardından yatağının üzerine oturdu. "Yani?" dedi. Kendi sesi kulağına çarptığında, tınısındaki eğlenceye şaşırdı.

Demir Bey, ona bakmak için sandalyesinde döndü. Bir ayağını dizinin üzerine atmıştı. Duruşu, sigarayı tutuşu ve içine çekişi bir şekilde oldukça zarif görünüyordu. "Yani... Çikolata aromalı sigara! Daha fazla ne bek-

lersin ki? Asla gerçeğinin yerini tutmaz. Ama en azından tatmin ediyor."

"Demir Bey, siz... Tam bir rezilsiniz!"

Adam sanki Süheyla ona iltifat etmiş gibi başını hafifçe eğdi. Sigarasını tamamen bitirmeden boş içecek kutusuna attı. Süheyla'nın da beklediği o an böylelikle gelmiş oldu. "Ve şimdi rezilliğinizi de alıp gitme vaktiniz geldi."

Genç adam şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Nereye?" diye sordu sahte bir masumiyetle.

"Nereye gideceğiniz zerre kadar umurunda değil, bugün size bir ömür yetecek kadar doydu!"

Demir Bey'in yüzünde yine o sevmediği gülüş belirdi. Adamın dudakları muzırlıkla aralanırken, genç kadın aniden elini kaldırdı. "Sakın!" diye sertçe bir uyarıda bulundu.

Demir Bey, yüzünde kararlı bir ifade ile aniden ayağa kalktı. Süheyla da onun sonunda gidiyor olduğunu düşünerek ayaklandı. Yalnız kalmak istiyordu. Bu adam yanındayken sağlıklı düşünebildiği söylenemezdi. Adam yatağa doğru ilerledi. Süheyla, yatağın üzerindeki paltosunu alıp gideceğini düşünerek hafifçe yana kayd. Evet. Adam paltoyu aldı ama üzerine geçirmek yerine biraz önce oturduğu sandalyenin üzerine fırlattı. Ayakkabılarını çıkardı ve yatağın üzerine ters olarak uzandı. Süheyla'nın yere kadar düşmüş çenesi ve irice açılmış gözlerinin farkında gibi görünmüyordu.

Süheyla öfkeden morarırken, "Demir Bey?" diye sordu.

"Evet?" Adam kollarını göğsünde kavuşturup, gözlerini kapadı.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?"

Demir Bey, tek gözünü kısarak açtı. "Gecenin bu vaktinde vicdanının beni göndermeye el vermeyeceğini bildiğim için... Seni kelimelerle uğraşmaktan kurtarıyorum."

Süheyla'nın bir eli yüzünü buldu ve delice ovuşturdu. Adam bir kuyruktu. Onunla aynı yatakta yatacağını da nereden çıkarmıştı? Ne çeşit bir adam bir kadının yatağına böyle kayıtsızca ve yüz­süzce yatabilirdi ki? Kendilerine ait bir şeyleri paylaşıyorlar diye buna izin vereceği kanısına da nereden kapılmıştı? Süheyla, zehir gibi düşüncelerinin arasında kaybolur ve ateş saçan gözlerini genç adamın sere serpe uzanan bedenine dikmişken, beyni cevabı kendi kendine verdi. '*Seni korumaya çalışan bir adam!*'

Aklından geçen ani düşünceyle bir an donup kaldı. Soru ve cevaplar beyninde birbirini kovalarken, adamın tam da bunu yaptığını fark etti. Yavuz, onu tanımıştı ve o adamlar kardeşini öldürmüştü. Okşanan kadınlık gurunun -ki böyle bir gurur anlayışı olduğunu da o anda öğreniyordu- görmezden gelerek tek düze bir sesle, "Demir Bey, kendimi korumayı biliyorum. İnanın bana... Buna hiç gerek yok!"

Demir Bey'in gözlerini açmadan hafifçe gülümsedi. "Allah aşkına! Sana kim gereksiz yere bu kadar zeki olmanı öğütledi ki? Gizli kahramanlık denen bir şey var! Ve sen beni bu zevkten mahrum bırakacak kadar zalimsin!"

"Sizinle o yatağa yatmayacağım!" Süheyla'nın tedirginliği aslında tamamen farklı nedenlerdendi ama kendine bile itiraf etmek istemiyordu. Keşke kalbi aklını dinleyebilen bir organı olsaydı. O zaman yersiz yere bu kadar hızlı atmasına engel olabilirdi.

"O zaman sandalyede uyu!"

"Demir Bey! Birazdan sizin için hiç de hoş olmayacak

davranışlarda bulunabilirim ve bunun sınırındasınız!"

Adam hâlâ yatıyordu. Süheyla da ayakta dikilmiş umutsuzca onun kalkmasını bekliyordu. "Yat ve uyu, Süheyla!" Genç adamın ses tonu keskindi.

Süheyla'nın bir eli sinirle saçlarının arasından geçti. "Nereye?"

Adam kayıtsızca, "Hiç ayaklı başlı yatmak diye bir şey duymadın mı?" diye karşılık verdi.

"Ayaklarınızdan birinin ağzıma girme korkusuyla nasıl uyumamı bekleyebilirsiniz?"

"Ben dağınık yatmam! Yat ve uyu, Sü!"

Adam kıpırdamamıştı bile! Gitmeye niyeti yoktu. Bir şekilde bu savaşı kaybedeceğinin farkındaydı. Derin bir nefes alıp bir adım attı. Hayatında attığı ilk ürkek adımdı. Zayıflıktan hoşlanmazdı. Zayıflık hataları ve hatalar da üzüntüleri beraberinde getirirdi. İkinci adamı her zamanki gibi sağlam ve sertti. Yatağa ulaştığında adamın bacaklarının üzerinden atladi. İçindeki öfkeyle birlikte kollarını göğsünde kavuşturdu. Onu tekmelemek istiyordu. "Umarım bu, beni korumak istediğiniz ilk ve son gece olur!" diye tısladı.

"İyi geceler, Sü." Genç adamın sesinde eğlence tınısı vardı.

"Sü-hey-la! İsmimin kalan hecelerini yine unuttunuz."

Adam cevap vermedi. Süheyla, ışığı bilerek kapatmamıştı. Demir Bey de bilerek böyle bir ricada bulunmamıştı. Her ne kadar yaşadıkları o kısa anı, derinlere gömmüş gibi davranmışsalar da havadaki o vızıltıyı duymamaları imkânsızdı. Gerginlik tüm odanın içine usul usul yayıldı ve üzerlerini bir battaniye gibi örttü.

Genç adam uyuşuk bir sesle, "Uyu artık," diye fısıldadı. Kadın karşılık olarak sadece homurdandı. Onun farkındaydı. Adamın bedenindeki tüm ısı sanki doğru-

dan bir bağlantıyla onun bedenine akıyor gibi bunu teninde hissediyordu. Aklını başka yere yönlendirmeye çalıştı. Her gece yaptığı gibi gelecek planlarının içinde boğulmak için ve öfkesini taze tutmak için Yavuz'u ve onu elinden kıl payı kaçırdığı anı düşünmeye başladı. Bu düşünce ardından onlarca düşünceyi beraberinde getirdi. Süheyla yine uykuya dalarken tamamen bilenmiş ve keskin bir haldeydi.

"Senin burada ne işin var? Bir daha görüşmeyeceğimiz konusunda anlaştık sanıyordum!"

Karşısında, gözleri ürkekçe titreyen adam midelerini bulandırıyor. Sesini daha fazla duymamak için doğrudan konuya girdi. "Yavuz aradı?"

"Yavuz kim?"

"Umur'u öldürenlerden biri!" İş verdiği adamları hatırlamayacak kadar aptal mıydı?

Adam, gösterişli ofisinin ortasına kusacakmış gibi göründü. "Niye?"

O an da, bu işe zorunlu olarak girdiği gün kadar lanet okuyarak, "Umur'un ablası onu bulmuş! Eğer kadını tanımasaymış yakalanacakmış."

"Ne? Nasıl bulmuş? Hani bağlantı kurulması imkânsızdı? Kadın nasıl bulmuş?" Adam o kadar ödlekti ki düşüp bayılacak gibi görünüyordu.

"Ne... Ne yapacağız? Ben... Bi... Bilmiyorum!" Adam karşısında yaprak gibi titremeye başladı.

"Yapılacak iş belli ama para lazım!"

"Tamam. Ne kadar istiyorsan veririm. Yeter ki bana bulaşmadan beni bu işten kurtar!"

Onaylarcasına başını salladı, adamın çalışma masasına doğru omurgasızmış gibi ilerleyişini izledi. Ne ödlekti

herifti? Ne diye böyle bir işin içine girmişti? Çocuğu neden öldürmek istemişti? Olaya intihar süsü verebilmek için o kadar uzun ve yorucu bir oyun oynamışlardı ki, artık bunalmıştı. Geldiğı yere bir velet yüzünden hayatını kodeste geçirmek için çabalamamıştı. Adamın getirdiğı bir tomar parayı alırken, bu oyunun son elini da oynayıp ortadan toz olmaya kararlıydı.

9

Kapalı gözkapaklarının üzerine düşen ışık onu rahatsız ediyordu. Gözlerini biraz daha yumdu. Tatlı bir uyku ve uyanıklılık halinde olması zorunluluğu ile boğuşurken, sonunda gözlerini açtı. Nasılsa sımsıkı yumması da bir işe yaramamıştı.

Işık doğrudan kirpiklerinin arasından gözlerine çarptı. Gün ışığı, tepeden sarkan basit lambadan gelen ışıkla karışmadığına göre şafak henüz sökmemişti. Ki böyle bir lamba kendi evinin hiçbir odasında yoktu! O zaman kendi yatağında da değildi! Demir neredeydi?

Karşısında bir şey duruyordu. Olağan olmayan ama henüz anlayamadığı bir şey... Gözlerini ovuşturup karşısında duran şeye tekrar baktığında afalladı. Göğsünün üzerinde duran şey gerçekten bir ayak olabilir miydi? Narin ama hatırı sayılır derecede büyük olan bir ayak.

Zihninde bir gece önceye ait olan sözler aniden yan-

kılandığında hafifçe güldü. Nerede ve kimin yatağında olduğunu hatırladı. Kadının ayağı göğsünün üzerine sevmiş gibi, topuğu hafifçe teninde oynadı. Parmaklar dans eder gibi kıvrıldı ve topuk göğsünü ezdi. Demir sırttı. Delirmiş olmalıydı! Yoksa henüz şafak sökmemişken bir ayakla bakışıyor ve çok harika bir şey olmuş gibi sırtıyor olmazdı.

Demir'in uğraşmasına gerek kalmadan kadın aniden ayağını çekti. Biri iki hafta önce geceyi bir kadınla -hem de aynı yatakta- geçireceğini söylese, ona kafayı üşüttüğünü söylerdi. Ama işte geceyi Süheyla'nın yatağında geçirmişti. Üstelik kabul etmek istemese de bundan hoşlanmıştı.

Doğrulduğunda, gözleri kıvrıkcık bir yumaktan başka bir şey olmayan saçlara takıldı. Elini arasına sokarsa muhtemelen kaybolurdu ve o eli aramak için üç güne ihtiyacı olurdu. Nasıl bir saç tipi idi bu böyle? Gözleri aşağıya kaydı. Gri renkli tişörtü sırtının ortasına kadar sıyrılıp, tenini açıkta bırakmıştı. Demir, o açıklığı usulsüzce izledi. Teninin rengi, ışıkla yıkandığında altın gibi parlıyordu. Kadının kusursuz bir vücudu vardı. Zarif hatları incecik belinden yukarıya doğru tırmanıyordu.

Uzun sırtında sanatsal bir dokunuş kadar göz alıcı bir kavis vardı ama asıl gözlerini alamadığı kalçasında, o iki gamzenin ortasındaki denizyıldızı gibi görünen, ilginç doğum lekesiydi. Ancak ilahi bir el böylesine kusursuz bir dokunuş yapabilirdi.

Demir, nefes almayı bıraktığının farkına vardığında derin bir iç çekti. Birine arzu duymayalı o kadar çok yıl olmuştu ki, nasıl bir şey olduğunu bile unutmuştu. Hatıralarında dahi böylesine ani ve yoğun bir arzuyla karşılaşmamıştı. Arzularına ve isteklerine sahip çıkmak onun elinde olurdu. Bu sahip çıkmak, bastırmak ya da görmezden gelmek kadar kolay olmuyordu. Resmen bir boğuşmaydı.

Süheyla bir dizini yukarıya çekmiş, kolları yastığının altında kaybolmuştu. Beden dili çok pervasız ve huzurlu olduğunu anlatıyordu. Yüzünü göremiyordu ama onun ciddiyetinin izlerinin uykusunda bile yerini koruyor olduğuna emindi.

Matruşka! Demir, onun kadar farkı biriyle karşılaşmamıştı. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Süheyla ilk bakışta oldukça sıradan ve heyecansız bir kadındı. Ama o kabuğun altında gökkuşağı kadar renkli, kapılarının ardında bilinmezlikleri olan gizemli bir dünya vardı. Demir, ömrünün sonuna kadar tüm kapıları açmaya çalışsa da o son kapıyı bulamazdı çünkü Süheyla farklı bir kadındı.

Huzursuzca gülümsedi. Süheyla'ya karşı titremeler, kalp sekmeleri ve karıncalanmalarla tepki veriyordu. Kendisine yasakladığı her türlü durumun üstesinden, üzerine giderek gelmişti. Bunun için Süheyla'ya da bel altı, açık espriler yapıyordu. Bunun nedeninin bir kısmı onun vereceği beklenmedik her karşılıktan keyif almak içindi ama asıl nedeni ona olan arzusunun üstesinden gelmekti.

Bunu yaparken onun farklı biri olduğunu unutmaması gerekiyordu. Demir ona silah çekmişti ve Süheyla da elbisesini çıkararak ona bazuka ile karşılık vermişti. Demir, ona el bombası atsaydı muhtemelen karşılığını nükleer bomba ile alırdı. O elbisesini çıkardığında Demir, araba farına yakalanmış tavşan gibi kalakalmıştı. Kendisine acıyarak iç çekti. Çalışanlar moda evine gelmeden önce gitmesi gerekiyordu. Onu korumaya çalışmak başka bir şeydi adını dedi-kodu malzemesi yapmak başka bir şey! Gerçi Süheyla'nın bu gibi durumları önemseyeceğini sanmıyordu. Yine de gitmesi gerekiyordu. Ama... Bir milim bile kıpırdamak istemiyordu. Sonunda kabullenmişlikle pes etti. Zihni onun dudaklarının üzerindeki

o anı tekrar yaşamak, dudakları o tadı tekrar duyumsamak istiyordu.

Sanki bir zorunluluktan ve o, arzularının verdiği emre anında uyarak onu öpmüştü. Aslında anında denemezdi. Çetin bir içsel mücadele yaşamış ve sonunda kaybetmişti. Dokunuşunun ardından gelen istek öyle ikna ediciydi ki, iç çatışması kıran kırana bir savaşa dönüşmüştü. Savaşı kazanmıştı. Son zamanlarda aldığı en zorlu galibiyetti. Çünkü eğer hareket etseydi, saniyeler içinde onun içine girerdi! Emel'in ardından bir keşiş gibi yaşadığı bahanesini öne sürebilirdi. Ancak kendini kandırırdı. Bu, tamamen gözlerini dikip baktığı kadınla ilgiliydi. O bir miknatıstı ve Demir, ona yapışmak istiyordu. O, hislerini görmezden gelen bir insan değildi. Daha çok bunlarla savaşmayı seçerdi. Süheyla'yı istiyordu. Tam o anda, şafak henüz sökmüşken kışına bir şaplak atıp, tepesini attırmak ve ardından üzerine atlamak istiyordu.

İmkânsızdı. Bunun için bir an önce o yataktan kalkması gerekiyordu. Demir, ayaklarını usulca yataktan aşağıya sallandırırken bu işin daha da karmaşıklaşacağını biliyordu. Aslında arkasına bakmadan kaçması gerektiğini de biliyordu. Kaçmayacaktı. Çünkü onun çekimine girmeseydi bile ona yardım ederdi.

Paltosunu alıp odadan çıkmadan önce durup ona bakma isteğini yok saydı. Aracına bindiğinde kısa sürede üşüyen bedeni titredi. Aracı çalıştırdı ama hareket etmedi. Süheyla'nın moda evinde kalıyor olması iyi bir şeydi. En azından gün içerisinde dışarı çıkması gerekmecekti. Genç adam, moda evi çalışanlarından yeterince kişinin içeriye girdiğini düşündüğünde, aracını çalıştırdı ve yola koyuldu.

Tehlikenin farkında, zeki ve kendini koruyabilecek donanımına sahip olan birine ne kadar uyarıda bulunursa

bulunsun burnunun dikine gideceğinden emindi. Ki bu kadın Süheyla ise muhtemelen, 'İşinize bakın, Demir Bey!' karşılığını alırdı. Kendi kendine gülümsedi. İsminin sonuna 'Bey' eklemesinden hem hoşlanıyor hem de nefret ediyordu. Garip ve biraz saçmaydı ama o üç küçük harf aralarına bir sınır çiziyordu. Sanki görünmez bir duvar gibi aralarındaki o sınırı bu üç harf belirliyordu. Demir, ona ismiyle seslenmesini isteyebilirdi ama bu küçük çizgiden o da memnundu.

Zaten karışık durumdayken işleri daha fazla karıştırmaya gerek yoktu. Demir kırmızı ışık yandığında cebinden telefonunu çıkarıp kulaklıklarını taktı ve bir numara tuşladı.

"Evet, Demir Bey?" Bir insanın sesi nasıl bu kadar donuk olabilirdi? "Bu defa kime yardım ediyorsunuz?"

Sorusuna karşılık hafifçe gülümsedi. Ne yani kendisi için yardım isteyemez miydi? "Bu seferki Tunç Yiğit kadar ünlü biri değil!"

"Buna sevindim. Medyatik yüzlerden hoşlanmıyorum."

"Ama Tunç sana ölüyordu!"

"Hayal kırıklığının tadını çıkarabilir."

"Müsait misin?"

"Sizin için her zaman!"

"Görüşürüz." Bu adamın neden Tunç'tan nefret ettiğini bir türlü anlayamıyordu. Başını iki yana salladı ve aracını Karabatak'la her zaman buluştukları mekâna sürdü.

Genç kadın, kapıdaki taksiye doğru seri adımlar atarken, gözleri temkinle çevreyi taradı. Araca binip, adresi söyledi. Araç, moda evinden çok uzak olmayan Bebek'e doğru ilerlerken, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı.

Yetersiz uyku; son zamanlarda alışkın olduğu bir şeydi ama huzursuz bir uyku değil! Yatağında bir adamla -hem de Demir Bey gibi bir adamla- yatıyor olmanın getirdiği rahatsızlık tüm geceyi huzursuz geçirmesine neden olmuştu. Kıpırdandığı her an adama çarpacağı endişesiyle, uykusu sürekli bölünmüştü. Çünkü dağınık uyumayı severdi.

Adam onu endişelendirmiyordu. Adam onu öptüğünde -ki bu da düşünmek istediği son şeydi ama düşünüyordu!- devamını getirmesini istediğini inkâr ederse kendini kandırırdı. Muhtemelen adam dudaklarında hareketlenmiş olsaydı geceyi adamın kollarında geçirirdi. Bunun aşkla ilgisi yoktu, adamdan hoşlanmıyordu bile! Ama bedeninin onu istediği, bir gece önce açıkça belli olmuştu. Erkekler tarafından arzu duyulan bir kadın değildi, bunun farkındaydı ama önemsemiyordu. Onlarsız yaşayabilirdi. Fiyaskoya dönüşen nişanlılığından sonra karşı cinsi mindere yatırıp ayaklarıyla ezmekten başka bir istek duymamıştı. Ancak, Demir Bey garip biriydi ve gözlerindeki kararmanın arzudan başka bir şey olmadığına emindi. Hemen bastırılan ve var olmamış gibi davranılan bir arzu...

Huzursuzca iç çekti. Onun gibi bir adamla birlikte olursa bu olduğu yerde kalmazdı. Neler olabileceğini tam olarak kestiremese de Demir Bey gibi biri güzel bir kılıfın içine saklanmış püsküllü bir belaydı. Bu da işine gelmezdi. Sabah uyandığında gittiğini fark etmesiyle derin bir oh çekmişti. Gün içerisinde bir kuyruk gibi peşinde olacağını düşünmek ürkütücüydü ama yardımını kabul etmeyecek kadar şuursuz değildi. Adamın gücünün farkındaydı, sözlerine de inanıyordu. Sunduklarını almazsa ahlaklık etmiş olurdu. Sinirlerini zıplatmasını, aniden ortaya çıkan mide kıpırtılarını görmezden gel-

meyi becerebilirse aradığı adamların yakasına yapışması çok da uzak bir hayal değildi.

Araç verdiği adresin önünde durduğunda inmeden önce çevreyi dikkatle taradı. İnip hızlı adımlarla göz alıcı ahşap bahçe kapısına doğru ilerledi. Küçük bir kabinde duran güvenliğe kimlik kartını uzatıp, içeriye haber vermesini beklerken, istemsizce ve huzursuzca yine arkasını kollama ihtiyacı hissetti.

İçeriye kabul edildiğinde önüne bakarak ilerliyordu ve kafasını kaldırdığında adımları aksadı. Timuçin Bey'in normalde takındığı mütevazılık, gösterişli evini gördüğünde şaşırmasına neden olmuştu. Daire şeklinde bir yapı olan villanın bahçesinin taş döşemeli yolu bile basılmaya kıyılmayacak kadar güzeldi. Villanın ahşap giriş kapısı sonuna kadar açılmış, Timuçin Bey'in yardımcısı kocaman bir gülümsemeye gelişini izliyordu.

"Sizi gördüğüme çok sevindim!" Kadının gözlerinden gerçekten onu görmekten hoşlandığı anlaşılıyordu. Süheyla genelde görmekten hoşlanılan biri değildi.

"Bu konuda sizi takdir ediyorum." Kadının afallamış yüzüne karşı hafifçe gülümsedi. Açıklama yapmadan yanından geçerken, "İhtiyar nerede?" diye sordu.

"Sen hayatında ihtiyar görmemişsin!" Süheyla içriden gelen tarazlı ses üzerine, gülümseyip mermer zeminde ilerledi.

Zemin iki basamaktan oluşan merdivenlerin sonunda bitiyor ve ahşapla döşenmiş geniş bir salona iniliyordu. Yaşlı adam oturma gruplarından birine tembelce yayılmıştı. Elindeki kitabı uzandığı koltuğun hemen yanındaki sehpa bırakıp döndü.

Süheyla alayla, "Haklısın! Unutmuşum, sen fosilleşmeye oldukça yakındın!" dedi.

"Büyüklerinle edepli konuşmayı umarım büyüdüğün

zaman öğrenebilirsin!" Onu karşılamak için doğrulmaya çalışırken, Süheyla eliyle ona oturmasını işaret etti. Yanına ilerleyip, kendini de şaşırtarak yanağından bir öpücük alıp karşısındaki koltuğa yerleşti.

Yaşlı adamın bakışlarındaki şaşkınlık ve keyfi fark ettiğinde dudağının içini kemirdi. "Bir yerlerini kırmandan korktum. Buna sebebiyet vermek istemem!"

"Bu dilini ne ile besliyorsun?"

Süheyla'nın kaşları kalktı. Aynı sözleri bir başka ağızdan ama aynı ses tonuyla duymuştu. Basit bir omuz silkmeyle sözlerini geçiştirdi. Ciddiyetle, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Taşı sıksam suyunu çıkaracak kadar iyi hissediyorum." Sesi oldukça dinç ve kendinden memnun çıkmıştı.

Süheyla, yardımcısının getirdiği kahvesini tepsiden alırken başını hafifçe yana eğip, alaylı bakışlarla yaşlı adama değer biçer edayla baktı. "Hı hı" diye mırıldandı.

Timuçin Bey fincanını alırken homurdandı.

"Kahve içmediğini umuyorum?"

"Ne? Beni önemsiyor musun?" Soruyu sorarken yaşlı adamın gözlerinde, bariz bir heves ve beklenti vardı.

"Elbette! İş yerindeki kıskanç sürtüklerle benden çok daha iyi anlaştığın kesin. Seni ziyarete geldiğimi söyledim de arkamdan kafama bir şey indirecekler diye ödüm koptu!"

Adam bir kahkaha patlattı. Süheyla neden sözlerinin onu sıklıkla güldürdüğünü anlayamıyordu. "Çalışanlarımın çoğu senden oldukça kıdemli ve yıllardır benimle birlikteler! Fakat evime ziyarete gelebilen ilk çalışanımsın."

"Umarım bunun anne torpili olduğunu onlara söylemeyi unutmazsın. Bir gün elimden bir kaza çıkacağından endişe ediyorum. Ayrıca bir an önce döneceğini umuyo-

rum. Tüm işleri sırtıma yıkıp burada tembelce yatamazsın!”

Timuçin Bey, “Kısa zamanda dönmeyi düşünüyorum,” diye mırıldandı. Sanki aklı başka bir yerdeymiş gibi gözleri hemen yanındaki büyük pencereden dışarı, gri gökyüzüne daldı. Ardından huzursuzca genç kadına baktı. “Ama işlerimi ayarladıktan sonra da küçük bir tatile çıkmak istiyorum. İnan yükü sana bırakmayacağım.”

Adamın sözlerinin altında bir şeyler yatıyordu. Tatil ve dinlenmek ona iyi gelirdi ama bedenini serbest bıraksa kıvranacağından emin olduğu bir sıkıntısı vardı. “Ve?” diye sordu.

Adam hafifçe güldü. Ses daha çok homurdanır gibi çıkmıştı. “Neden sen de diğer insanlar gibi ‘sizin adınıza çok sevindim, Timuçin Bey. Bir tatil size iyi gelecektir!’ demiyorsun?”

Süheyla, “Ve?” diye üsteledi.

“Ve İzmir’e gitmek istiyorum.” Genç kadının açılan dudaklarına karşı elini havaya kaldırdı. “Ölümün kıyısından döndüm. Bu hayata bir kez geliyorum. Bir daha gelmeyeceğim. Bir daha âşık olmayacağım. Anneni hâlâ seviyorum. Ölmeden önce onu son bir kez olsun görmek istiyorum. Bunun... Hakkım olduğunu düşünüyorum. İnsanın da inanmasan da babana da saygı duyuyorum.” Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes alıp genç kadının gözlerine sabırsızlıkla baktı.

Süheyla’nın oldukça uzun süren sessizliği ve sabit bakışları karşısında elindeki fincan titredi ve suçlu bir çocuk gibi yanakları kızardı. “İnsanı kıvrandırmak için sözlere bile ihtiyacın yok, değil mi?” diye sordu. Sesinin tonu öylesine güçsüz ve yenik çıkmıştı ki genç kadın onun iznine ihtiyacı olduğunu anladı. Bu konu üzerinde

düşünmeyecekti. Eğer düşünürse, yeni-yeni hoşlandığı bu adama karşı emsalsiz bir öfke besleyebilirdi.

"Ne haliniz varsa görün!" diye mırıldandı.

Timuçin Bey, yeni yetme bir delikanlı gibi gülümserken genç kadının telefonu çaldı. Süheyla'nın kötücül bakışları, gülümsemesi giderek sırtıtmaya dönüşen adamın yüzünde asılı kalırken, telefonunu çantasından çıkardı ve ekrana baktı. Demir Bey! Ne sürpriz ama... Adam görüntülü arıyordu. Cevaplamak istemiyordu ama bıkkın bir iç çekişin ardından, Timuçin Bey'in soran bakışları arasında aramayı yanıtladı.

"Evet, Demir Bey?"

Demir Bey'in keyifle aralanan dudakları Süheyla'nın arkasından görünen mekânı fark ettiğinde dondu. Kaşları öfkeyle çatılırken, dudakları düz bir çizgi halini aldı.

"Kahretsin! Orası moda evi değil!" Adamın sesi öfkeyle titredi.

"Bravo! Tek seferde anladınız."

"Neredesin?" Demir Bey, sanki bir arabanın içindeymiş gibi görünüyordu.

"Sizi ilgilendiren bir yer değil, buna emin olun."

Adamın gözlerinden yersiz -yersizdi çünkü endişelenmesi için bir neden yoktu- bir endişe gölgesi geçerken, dişlerinin arasından konuştu. "Elbette, yalnız da değilsin. Kulaklık tak!"

Süheyla hafifçe güldüğünde karşısında duran yaşlı adam da, ekrandan ona bakan adam da şaşırıldı. "Merak etmeyin, Demir Bey. Şövalyeliğe soyunan ilk siz değilsiniz!"

Genç kadın aniden ekram Timuçin Bey'e çevirdi. "Ah! Timuçin Bey..." Adam kısa süre şaşkınlıkla duraksadı. "Selam!" diyebilirdi sonunda.

Aynı şaşkınlığı Timuçin Bey de yaşıyordu. "Demir Bey... Bu... Gerçekten şaşırtıcı," diye karşılık verdi.

"Çok iyi görünüyorsunuz, umarım görünüşünüz kadar, iyi de hissediyorsunuzdur. Bu arada gecikmiş geçmiş olsun dileklerimi kabul edin, lütfen."

"Göründüğümden daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim."

"O zaman... Sanırım sizi düelloya davet etmek zorundayım. Yıldırım hızıyla âşık olduğum kadın için şövalye olabilecek tek insanın ben olmasını isterim."

Demir Bey'in her kelimesinden alay akıyordu. Süheyla bıkkınlıkla başını iki yana salladı ve söze karıştı. "Yanlış adres, Demir Bey! Kendisi benim bir önceki versiyonuma âşık!"

Timuçin Bey, "Çok daha naif, terbiyeli, güzel ve az konuşan olanına!" diye araya girdi.

Demir Bey'in gür kahkahası kulaklarında çınladı. "O sivri dilden nasibini alanın sadece ben olduğumu sanıyordum." Adam hâlâ gülüyordu.

"Merak etmeyin, onun için hepimiz oyun hattının sonundaki birer kuklayız!" Timuçin Bey'in sözleri üzerine ikili arasında kısa bir gülüşme anı daha yaşandı.

Demir Bey sonunda, "Sağlığınızın iyi olduğuna gerçekten çok sevindim," dedi.

"Teşekkür ederim. En kısa sürede görüşmek üzere, Demir Bey!"

"Elbette. Sü?"

Süheyla dişlerini sıkarken ekranı kendine çevirdi. Ciddiyetle, "Evet?" diye sordu.

"Adresi bana mesaj atar mısın? Gelip seni alacağım. Yalnız dönmeni istemiyorum." Adamın sesinde öylesine bir buyurganlık vardı ki Süheyla buna karşı gelmek istiyordu. Hayatı boyunca kimseden emir almamıştı. Bun-

dan sonra da almayı düşünmüyordu. Adamın ona karışmak gibi bir hakkı yoktu. Önce bunu öğrenmesi gerekiyordu. Öfkenin yanaklarını kızarttığını hissediyordu.

Demir Bey'in ciddiyetini koruduğu yüzünde aniden sevmediği o sırıtma belirdiğinde dişlerini sıkı. Adam dudaklarını aralarken bir şekilde söylediklerini yapmaya mecbur bırakacağını biliyordu. "Ve samırım senin için bir şeyim var!"

Genç kadın, "Ne gibi?" diye sordu. Sesindeki şüpheli ton öfkeli tınıyı ister istemez bastırmıştı.

"Seni aldığında öğrenirsin! Adresi mesaj at!"

Demir Bey aniden ekrandan kayboldu. Süheyla dişlerini sıkı. Telefonu tutan eli havaya kalktı ve cihazı fırlatmaktan son anda vazgeçti. Gözleri, Timuçin Bey'in merak ve keyfin aynı anda yüzdüğü bakışlarıyla buluştu.

"Demir Bey?" diye sordu. Dudakları öne doğru uzadı ve güldü.

Genç kadın aniden, "Hiçbir şey sorma!" diye gürledi. Gözlerini bir süre kapalı tuttu. Ardından adresi mesaj attı. Bir şeylere zorunlu kalmaktan ve bunun tehdit yoluyla yapılmasından nefret ediyordu.

Daha on dakika bile geçmemişti ki, genç adamın geldiğini bildiren mesaj ekranında belirdi. Timuçin Bey'le kısa vedalaşmasının ardından hızla evden ayrıldı. Botlarının topukları yürüme yolundaki taşları resmen dövüyordu. Öylesine öfkeliydi ki adamı sırf zevk olsun diye boğabilirdi. Açılan bahçe kapısından geçti. Demir Bey'in aracı hemen önünde duruyordu. Araca ilerledi, bindi ve kapıyı usulca çekip kapattı. Demir Bey'i o piş sırıtışla göreceğini umuyordu. Yanılmıştı. Adamın yüzünde yoğun bir öfke vardı. "Yalnız başına asla dışarı çıkma!"

Süheyla, bir anda döndü. Adamı yakasından tuttu ve sertçe kendisine çekti. Yüzleri arasında bir parmak mesa-

fe varken tane tane ve sakın bir tonla konuştu. "Bir daha bana asla emir vermeyin!"

Demir Bey'in öfkesi aniden bir yerlere kayboldu. Yüzüne keyifli bir ifade yerleşirken uzanıp dudaklarının arasındaki mesafeyi kapattı. Bu defa gerçek, kısa bir öpücükle dudaklarını birleştirdi. "Nasıl istersen!" dedi hızla geri çekildiğinde.

"Ve bir daha beni öpmeye kalkmayın!" Adam, Süheyla'nın sıkılı dişleri arasından söylediği sözcükleri umursamadı.

"Yavuz'un adresini buldum. Oraya gidiyoruz."

Timuçin Bey, öfkesi, adamın dudakları... Her şey bir anda başka yerlere savruldu. Kendinden bile beklemediği şaşkın bir fısıltıyla, "Ne?" dedi.

"Söylediğimi duydun!"

"Bırakın da biraz şaşırayım!"

"Ah, pardon! Lütfen, devam et. Çok güzel şaşıırıyorsunuz!"

"Pisliksiniz, Demir Bey!"

"İşe yarayan bir pislik."

"Kesinlikle!"

"Nasıl buldunuz? Bu kadar kısa zamanda! Çok uzak mı? Yalnız mı yaşıyor? Onu bu akşam konuşturabilir miyiz?" Süheyla bir-iki soru daha soracaktı ama nefes almak için duraksadı.

Genç adam yalvaran bakışlarını ona çevirdi. "İstediğim sorudan başlayabilir miyim, ört'menim?"

Süheyla'nın kalan soruları içinde patladı. Fısıltıyla, "Heyecanımı mazur görün!" dedi.

"Lütfen! Sadece espri yapmaya çalışıyordum. Kadıköy'de, sanırım senin cüce dediğin kişiyle birlikte bir apartman dairesinde kalıyor. Otopark adı altında, kaldırıma veya benzeri yerlere araçlarını park eden insanlardan park ücreti alarak geçimlerini karşılıyorlar ama buna

uzun bir süre önce son vermişler. Birkaç gündür evden dışarı çıkmıyorlarmış. Sanırım gittiğimizde yine onları evde bulabiliriz."

"Harika!"

Kadıköy'e giden yolda teninden yükselen gerilim sanki sessiz aracın içini de sarmıştı. Adamın arada sırada ona attığı bakışların farkındaydı. Konuşmak istemiyor, var olan tüm sorularını bu iki adama saklıyordu. Umur'un o an yaşadıklarını bir bir dinlemek istiyordu. Bunun kendisine dayanılmaz acılar vereceğinden emindi çünkü hayal gücünü özgür bıraktığında bile kemiklerine kalın iğneler saplanmış gibi oluyordu ama dinleyecekti. Sonra aynı saniyeleri onlara da yaşatacaktı. Elbette, kardeşinden ne istediklerini öğrenecekti.

O anlarda Demir Bey'in yanında olmamasını dilerdi ama aylardır aradığı kişileri eliyle koymuş gibi bulmuştu.

Demir Bey, gidecekleri adrese yaklaştıkça bütün sokak isimlerini dikkatle okuyordu. Sonunda bir sokak tabelasını görüp işaret etti. "İşte! Bu sokak."

Süheyla'nın ağzı kurumuştur. Kalbi göğüs kafesini daha sık yokluyor, sırtından aşağı buz gibi terler dökülüyordu. Bir aksilik oldu. Sokağın girişindeki kalabalık, önlerine bir set kurmuştu sanki. Polis araçları ve bir ambulans sokaktan geçişi engellemiş, tüm meraklı kalabalık bu araçların etrafında toplanmıştı.

Demir Bey, "Neler oluyor?" diye mırıldandı. Muhtemelen kendi kendine mırıldanmıştı çünkü cevap beklemeden ve bir uyarı vermeden aracından inip birkaç adım ilerledi. Kalabalığın üzerinden boynunu uzatarak neler olup bittiğine bakmaya çalıştı. Kargaşa, hayret nidaları, bağrışmalar tüm sokakta yankılanıyordu. Demir Bey, tekrar arkasını döndü ve hızla araca bindi.

"Kahretsin! Her ne olursa bizim ikilinin yaşadığı

apartmanda olmuş.” Gözlerini ona dikti. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın o gözlerde karşı konulamaz bir uyarı vardı. “Ben gidiyorum. Neler olduğunu öğrenmeden de geri gelmeyeceğim. Senin burada kalman gerekiyor. Bu, bir emir değil! Öncelikle bunu bilmeni istiyorum. Sadece bir önlem!” Arka koltuğa uzandı ve doğrulduğunda başına bir kasket geçirdi. “Bu adamlar seni tanıyorlar ama beni tanımıyorlar. Hemen döneceğim!”

Adam Süheyla’dan emindi çünkü mantığına yaptığı ufak bir dokunuşla onun sabırsızlık içinde araçta bekleyeceğini biliyordu. Süheyla’nın başını sallamasının hemen ardından araçtan inip kalabalığın arasında kayboldu.

Süheyla tırnak yemezdi ama o anda tırnaklarını yemek istiyordu. Adamlar iki adım ötesindeydi ve birileri olay yaratmak için o geceyi seçmişti. Kahretsin! İnmek istiyordu. O eve girip yakalarına yapışmak istiyordu! Onları küvete sokmak, eğer küvet yoksa kendi kanlarımda boğmak istiyordu.

Öfkesi artarken dakikalar geçti. Demir Bey hâlâ ortalıkta görünmüyordu. İçindeki intikam ateşiyle yanan kadının mantığının önüne geçmeye çalıştığının farkındaydı. Sadece üç dakika daha bekleyecek ve araçtan inecekti.

Saatine baktı. İkinci dakikanın son saniyeleriyle birlikte eli kapı mandalına yapıştı. Daha açamadan Demir Bey, kalabalığın içinden sıyrılarak araca doğru gelip, hızla bindi. Motoru çalıştırıp geri vitese taktı. Süheyla’ya hiçbir açıklama yapmadan!

Süheyla da bir şey sormadı. Adam geri dönerken sessizliğini korudu. Başını çevirip gözlerini yüzüne dikti. İfadesindeki bir şey onu huzursuz etmişti. Donuk bakışlarını yola dikmiş, sanki mekanik bir robot gibi tüm dikkatini aracı yönlendirmeye vermişti.

Süheyla, sabrının sınırlarının aşıldığını hissettiğinde dişlerini sıktı. Yutkunup fısıldadı, “Ne?”

"Yavuz ve işbirlikçisi ölü bulunmuş!" Genç kadına hem özür dileyen hem de öfkeli bir bakış attı. "Yani birileri senin onları aradığını öğrendi ve sırlarıyla birlikte gömülmelerini istedi."

Yıkılmak herhalde böyle bir şeydi. İsyanını gösterecek kadar bile konuşmak istemiyordu. Vücudu sanki ani bir felç geçirmiş gibi donup kalmıştı. İçten içe sarsılıyor, bir şeyleri kırıp döküyor, beyninde bir şeyler parçalara ayrılıyordu. Her şey içinde olup bitiyor ve orada kalıyordu. Bir şeylerin kuyruğundan tutmuşken o kuyruğun sürekli olarak kopmasından nefret ediyordu. Bir iz sürebileceği bu iki ismin dışında belirsizliklerden başka hiçbir şey yoktu. Elindeki iki isim de artık asla konuşamayacaklardı. Ne yapacaktı? Tekrar başlangıç çizgisine dönecekti. Bu defa başlangıç çizgisinin nerede olduğundan bile haberi yoktu. Elinde sadece koca bir sıfır vardı.

"Suçlu mu hissediyorsun?" Yumuşak tonu dikkatini çekti. Onu teselli etmemeye çalışması hoşuna gidiyordu. Acısını kendi içinde yaşayabilirdi ama onu anlayan birilerinin olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu.

"Elbette. Kardeşim öldüğünde ifade vermek için emniyete gitmiştim. Ölümünden kısa süre önce kiralık araba ile kaza yaptığını öğrendim. Haberim yoktu. Hiç olmayacaktı. Nasıl bir ablanın kardeşinin yaptığı kazadan haberi olmaz?" Dudaklarından sevimsiz bir gülümseme fırladı. "Benim haberim olmadı." Kendine olan öfkesi ve suçluluğuyla başını iki yana salladı.

"Felsefe yapıp seni bunaltmak istemem ama inan bana kendinin sebebiyet verdiği bir ölümle başa çıkmak; dolaylı yollardan bir şeyler için suçluluk hissetmekten daha zor! Senin de bir hayatın vardı. Umur'u bileklerinden kelepçeleyecek halin yoktu" Adam kendi kendine homurdandı. "Ama ne söylersem söyleyeyim, ömrünün sonuna kadar kendini suçlu hissedeceksin."

Doğruyu söylüyordu. Öyle hissedecekti. Buna mantıklı bir bakış açısıyla yaklaşmıyordu. Yapmaya çalıştığında duygularının istilasına uğruyordu. Tüm bu düşüncelerinin arasında hafif bir şaşkınlık da yaşıyordu. Kardeşinin ismini bir kez kullanmasına rağmen adamın hafızasından silinmemiştir. Ya çok güçlü bir hafızası vardı ya da Süheyla'nın davasına gerçekten değer veriyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Harika! Bu iş bir gün sona erecek ve o zamana kadar senden bol bol teşekkür alacağım."

"Çok mu iyisiniz, çok mu dengesizsiniz... Bir türlü karar veremiyorum."

"Sen kanatları olmayan düşmüş bir melek olduğumu düşünebilirsin." Gülümsediğinde bulaşıcıymış gibi Süheyla'nın da dudakları kıpırdandı. "Öyle ki, bu gece de seni kanatlarımın altında tutacağım!"

Süheyla'nın yarım gülümsemesi o anda soldu. "Harika!"

"Sevinçten bayılma ihtimaline karşılık torpidodaki kolonyayı kullanabilirsin!" Süheyla, araç sürerken adamın üzerine saldırmamak için kendini olduğu yerde sabit tutmaya çalışıyordu. Hayatında onu böylesine ani bir öfkeye boğabilen sınırlı sayıda insan vardı. "Ve unutmadan, yarın gümüş mekâna gidiyoruz!"

Bilerek yapıyordu. Adam önce onu sinir küpüne çeviriyor, ardından işine yarayabilecek bir şeyler söyleyerek öfkenin içinde patlamasına neden oluyordu. Sonunda dayanamadı. Aşağıya eğilip botlarından birini çıkardı.

"Hayır!" Genç adam birden gülmeye başladı. "Yapmayacaksın, değil mi?"

Süheyla, konuşmaya gerek duymadı. Ölebilirlerdi. Umurunda değildi. Botunu ayağından çıkardı ve vakit kaybetmeden adamın kafasına indirdi.

10

Genç adam başındaki şişliğe dokunduğunda, yüzünü buruşturdu, acıyordu. Ona vuracağını anladığında darbeyi göze almak zorundaydı çünkü normalin üzerinde bir hızla ilerliyorlardı. Bir botun kafasında böylesine bir şişlik oluşturacağını tahmin etmemişti. Kadının bordo renkli palyaço tipi botlarının tabanının çelikten olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Öfkesinin boyutunu da fark edememişti. Esprileri ya da hareketleri onu deli etse de Süheyla hep soğukkanlılıkla cevap verirdi. Muhtemelen onu böylesine çileden çıkaran Demir'den çok; adamları onun değil de başkalarının öldürülmüş olmasıydı. Adamlar ne biliyorlarsa yanlarında götürmüş, Süheyla'nın tutunduğu tek dalı da kesmişlerdi.

Sonuçta Demir başında bir şişlikle aracının içinde yalnız başına oturmak zorunda kalmıştı.

Geceyi yanında geçirmek için onu zorlasaydı muhtemelen kabul ettirebilirdi. Ama kadının yalnız kalmaya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Israr etmeyi göze alamamıştı. Eve gitmeyi de göze alamıyordu. Eğer Süheyla'nın başlarına bela olabileceğini düşünselerdi, önce onu ortadan kaldırmaya çalışırlardı. Muhtemelen Süheyla'ya bir şey olması durumunda; Umur'un ölümünün arkasında gerçekte kimler varsa daha kolay açığa çıkacaktı. Onlar adamları ortadan kaldırarak Süheyla'nın önünü tıkamayı seçmişlerdi. Bu duruma başka bir açıklama getiremiyordu. Tüm bu teorileri basit bir gerçeği de ortaya koyuyordu. Umur'u her kim öldürdüyse Süheyla ile de bir bağlantısı vardı. Süheyla o an için güvendedeydi ama Demir, Süheyla'ya güvenemiyordu.

Kafasına aldığı darbeden sonra ona gerçekten öfkelenmişti. Emniyet şeridine çektiğinde Süheyla'nın boğazını sıkmayı düşünüyordu ama gözlerine baktığında... Kahretsin! O gözlerde kana susamış kadını görmüştü. O, kendini saklamayı becerebilen bir kadındı ama hayal kırıklığı ve umutsuzluk tüm hislerini gözlerine taşımıştı. Demir, onun olay yerine gitmesinden endişe ediyordu. Bunun için geceyi tek başına binayı gözetleyerek aracında geçirecekti. Buna bir çözüm -hem de kısa zamanda getirmesi gerekiyordu.

"Çorbacı?" Şüphe dolu fısıltısı üzerine, adamın parılayan bakışları onu buldu. "Bunun kamufle bir yer olduğunu düşünmek istiyorum."

Demir Bey, kaşığını çorba kâsesinin kenarına bıraktı. Bir şeyleri tartıyormuş gibi gözlerini hafifçe kıstı. "Bir türlü karar veremiyorum."

Adamın tamamen başka bir şeyden bahsettiğini se-
sindeki eğlenceden anlamıştı. Sabırsızca, "Neye?" diye
sordu.

"Her boku bilmenden nefret mi ediyorum yoksa hoş-
lanıyor muyum?"

Süheyla bıkkın bir nefes alırken göğsü yukarı kalktı.
İşaret parmağı hafifçe şakağına dokundu. "İçinde beyin
var! Kullanıldığı zaman oldukça işe yarıyor." Dudağının
kenarında hafif bir kıvrım belirdi. "Size de ara sıra kul-
lanmanızı öneririm."

Adamın kahkahası havada çınladı. Alayla, "Aklımda
tutmaya çalışırım," diye mırıldandı.

Gülüştü ve sözleri üzerine kadının gözleri bir süre
onun yüzünde takılı kaldı. Eğer aynı espriyi salonunda
herhangi bir adama yapmış olsa karşılığı; öfkeli bakışlar,
sert geri cevaplar ve çenelerin yukarı kalkması olurdu.
Demir Bey'in farkı buydu. Anlıyordu.

Demir Bey, Süheyla'nın inceleyen bakışlarından hu-
zursuz olmuş gibi gözlerini kaçırdı. Tekrar ona baktı-
ğında -Süheyla hâlâ onu izliyordu- yüzünde eğlenceden
tamamen sıyrılmış ciddi bir ifade vardı. Uyarı veren bir
tınıyla "Kamufle! Bunun için söylenenlerin dışına çık-
mamaya özen göster!" dedi.

Süheyla gülmek istedi. Adam ona emir vermiyordu
ama yumuşak da davranmıyordu. Kendine göre ikisinin
arasında bir orta yol bulmuş gibi görünüyordu.

Süheyla'nın sözlerine karşı tepkisiz kalışı onu sinir-
lendirmiş gibi, "Kafanın içinden neler geçtiğini bilmek
isterdim," dedi ve bunu gerçekten istiyormuş gibi gözle-
rini gözlerine dikti.

Süheyla'nın tam cevap verecekken yanlarına gelen
garson sözlerini ağzına tıktı. Garson, deri kaplı hesap
defterini masanın üzerine bıraktı. Demir Bey, ceketinin

iç cebinden cüzdanını çıkardı. Hesap defterini araladı ve cüzdanından çıkardığı banknotlarla birlikte gümüş kartı da defterin arasına bıraktı. Hareketleri öylesine zarif, çabuk ve doğaldı ki... Süheyla'nın gözlerinde fark etmediği bir parıltının ortaya çıkmasına neden oldu.

Garson defteri alıp arkasını döndü. İlerlemeden önce defteri araladı. Sanki bir şey sorulmuş gibi tekrar masaya doğru döndü. Gözleri ikilinin üzerinde, kısa süre gidip geldi. Ardından hafifçe Demir Bey'e doğru eğildi. "Tuvaletler üst katta, efendim. Size eşlik edeyim."

Demir Bey, Süheyla'ya bakıp kafasını hafifçe eğdiğinde kadın çoktan ayaklanmıştı. Çantasını kolunun altına tikiştirip genç adamın yanında yerini aldı.

Garson birkaç adım önünde ilerlerken, Demir Bey hafifçe kulağına eğilerek, "Allah'tan daha yüksek topuklu imal etmiyorlar!" diye fısıldadı. "Yanında pire gibi kalmaktan hoşlanmayacağımдан eminim."

Süheyla'nın hiddet dolan bakışları ona çevrildi. "Bir şeye benze! Ve topuklu giy!" Adamım berbat bir taklidini yapması, Demir Bey'in kıkırdamasına neden oldu. "Bana aynen bunları söylediniz, Demir Bey!" Burnundan öfkeyle soludu.

Merdivenleri çıkarken adamın eli usulca Süheyla'nın beline uzandı. "Ayaklarının altına apartman dik de demedim!"

Süheyla duraksayıp, "Demir Bey?" diye sordu.

Adam, onunla birlikte durup bakışlarını gözlerine dikti. "Evet?"

"Topuklarımı bu kadar sorun etmenizden nedeni acı verici hatıranız olabilir mi?"

Adamın belindeki elinin baskısı arttı. "O, henüz kapanmamış bir dava ve sen karşılığını alacaksın!" genç kadına göz kırpıp, "Fazla üsteleme!" diye bir uyarıda

bulundu. Süheyla'nın meydan okuyan bakışı üzerine de başını iki yana salladı.

Tuvaletlerin bulunduğu koridora geldiklerinde garson dönüp beklemlerini söyleyerek kadınlar tuvaletine girdi. Genç kadın, ellerini cebine atmış ve sabırsız bir kaş çatmayla garsonun gelmesini bekleyen Demir Bey'e bir adım daha yaklaşp fısıldadı. "Bu, bana Bond filmlerini anımsattı."

"Sen de bana, Tera Patrick filmlerini anımsatıyorsun."

Süheyla ismi bilmiyordu ama adamın bakışındaki ve dudağının kıvrımındaki manayı tanıyordu. "Sırf sizi şu anda öldürmemek için kim olduğunu sormayacağım."

"Çok seksi!"

"Demir Bey!"

"Muhteşem kıvrımlar!"

"Kesin şunu!"

"Ve-"

"Girebilirsiniz!" Garsonun aniden belirivermesi Demir Bey'in sözlerini ağzına tıkamasına ve sırf bu yüzden garsona buz gibi bir bakış fırlatmasına neden oldu. Genç adam, Süheyla'ya kadınlar tuvaletini işaret edip erkekler tuvaletine girdi.

Süheyla, kalbinin gümbürtüsünü görmezden gelerek kapıdan içeriye adım attı. Sadece kadınlar tuvaletiyle karşılaştı. Ne beklediğini bilmiyordu ama bildiğin tuvalete girmeyi de beklemiyordu. Bir de yerleri paspaslayan ve ona kaçamak bakışlar atan kadın vardı.

Süheyla, ne yapması gerektiğini bilmediği için gözleri etrafı taradı. Kabinlerden birinin kapısı aralıktı ve üzerinde 'Arızalı' yazıyordu. Aralık kapıdan alaturka bir tuvaletle eski tip bir sifon görünüyordu. Yapacak bir şeyi olmadığı için içerideki tek canlıya dikti gözlerini. Kadın, yerleri paspaslamayı bırakıp ona bir bakış daha attı. San-

ki Süheyla, onun kafasındaki tanıma uyuyormuş gibi kafasını onaylarcasına bir kez salladı. Arızalı tuvalete girdi, kapıyı kapadı, saniyeler sonra tekrar açtı. Başıyla arızalı olan kabini işaret edip, "Girebilirsiniz!" dedi.

Süheyla, şüpheli bir kaş çatma ile ona baktı ama kadını sorgulamayacaktı. İki adımda kendisini kabinin içinde buldu. Sifonun bulunduğu duvarın yerinde olmadığını gördüğünde şaşkınlıkla kaşları havalandı. Duvarın ardında halıyla kaplanmış, aşağı doğru uzanan dar bir merdiven vardı. Duraksamadan adım attı. Dar tavandaki karşılıklı ışıklandırmalar merdivenin bitimine kadar devam ediyordu. Basamakları inerken arkasında bir gürültü oldu. Hızla başını geriye çevirdiğinde girdiği açıklıkta bir duvar belirmediğini gördü.

Tekrar inmeye devam etti. Ama bilinmezliğe attığı her adımda kalbinin atışları da giderek artıyor, göğüs kafesini zorluyordu. Kafasının üzerine ani bir darbe almış gibi bir an merdivenlerin ortasında durdu. Bu adama neden güveniyordu ki? Zihninin birden bire karışması tüm dengesini alt üst etti. Demir Bey'in ona ardım etmesi için hiçbir gerekçe yoktu. Süheyla'yı gerçekten tanı mıyordu bile! Gerçekten ona yardım ediyor muydu?

Yavuz'un adresini eliyle koymuş gibi bulmuş, ardından adamların öldürüldüğü haberini getirmişti. Adamlar gerçekten ölmüş müydü? Ya da gerçekten Yavuz'un evine mi gitmişlerdi? Bulanmış zihninde cevapları bulamasa da bir tek şey berraktı. Kendinden başka kimseye güvenmeyecekti. Hızla eğilip çizmesinin içinden kelebek çıkmasını aldı. Bileğine doğru götürüp ceketinin altına sakladı. Tamamen güvende hissetmiyor olabilirdi ama tehlikenin her an her yerden gelebileceği gerçeğini ona hatırlatması yeterdi.

Merdivenlerin bitiminde oldukça aydınlık bir lobiye

adım attığında onu gördü. İleri geri volta atıyor, bedeninin her halinden gerginliği belli oluyordu. Süheyla'yı fark ettiğinde hızla başını kaldırdı. Genç kadın, bariz bir rahatlama gelip yerleşmeden önce bakışındaki yoğun endişeyi yakalamıştı.

Genç adam ona doğru sert adımlar atıp tam önünde durdu. "Kahretsin! Neredesin? Neredeyse boyut değiştirdiğini düşünüp saçmalayacak kadar endişelendim!"

Adam gerçekten endişeli görünüyordu. Yine de bağırmasını gerektirmiyordu. "Sesinizin tonuna dikkat edin, Demir Bey!"

"Sesinizin tonuna dikkat edin, Demir Bey!" Adamın onun taklidini yapması Süheyla'nın çenesinin titremesine neden oldu. Her nedense gülmeyi göze alamamıştı. Yine de Demir Bey, onun eğlendiğini fark etti ve uyarı dolu bir bakışla, "Dibimden ayrılma!" dedi.

Süheyla, gözlerini devirdi. Babası onu küçükken korurdu ama o kadar küçüktü ki, bunu neredeyse hatırlamıyordu. Onun için annesinden başka endişe duyan olmamıştı. Umur, Süheyla'nın bir süper kahraman olduğunu düşündüğü için endişelenmeye gerek duymazdı. Duygusala bağlamamıştı ama adamın endişesi tuhafına gidiyordu. Bünyesindeki yeni bir oluşum gibiydi. Düzene uymayan, sırtan bir şey!

Adam, Süheyla'dan beklediği tepkiyi göremediğinde yardım diler gibi gözlerini yukarı kaldırdı ve arkasını dönüp ilerledi. Lobiden çıkıp, şarap rengi duvarlarında pahalı tabloların imitasyonlarının asılı olduğu dar bir koridora girdiler. Koridor bir labirenti andırıyordu ama Demir Bey, hangi yöne gideceği konusunda sıkıntı çekmiyordu.

Koridorlardan birinin sonunda karşılarına ahşap, büyük bir kapı çıktı. Demir Bey kısa bir duraksama anıyla

yan yana yürümelerini sağlarken tekrar ona eğilip fısıldadı, "İçeride mekânın sahibi var. Adı Olcay Mutlu! Kur-naz, paragöz ve çıkarıcı bir adamdır. İçeride ben ne söy-lersem söyleyeyim sadece sırtıp, çeneni kapalı tutmaya çalış!" Ona uyarı dolu bir bakış attı. "Şu göz devirmele-rinden de bir an için vazgeç!" Genç kadının ifadesiz yü-züne baktı ve aniden durdu. "Sen beni dinliyor musun?"

"Elbette. Bir aptal olacağım."

"Güzel. Becerebileceğinden emin olamasam da sen-den iyi bir performans bekliyorum." Göz kırptı.

Süheyla bıkkın bir iç çekişin ardından, "Bu işin sonun-da ne olacağım belli olduğuna göre; listeye adınızı ekle-mekten büyük keyif alacağım," dedi.

Demir Bey, gülüşünün ardından kınayan bakışlarla tekrar ona döndü. "Vefasızsın kadın!"

"Muhtemelen."

Adam gerçekten vefasız olup olmadığını anlayacak-mış gibi bakışlarını kısa bir süre yüzünde tuttu. Ardın-dan maskesini takıp önlerindeki kapıyı tıkladı.

Gösterişli kapısına rağmen basit bir ofisin içine gir-diklerinde küçük bir masanın ardında oturan ellili yaş-larındaki adamın başı aniden yukarı kalktı. Demir Bey'i fark ettiğinde gözleri irice açılıp resmen gürlledi. "Demir Bey!" Sesi kalın ve pürüzlüydü. "İnanın gözlerim yaşar-dı. Sizi burada görmek harika!"

Demir Bey, ona cevap vermek yerine Süheyla'ya dö-nerek, "Tatlım, bu adam benim dayak yediğimi görmek-ten mutluluk duyan tek adam!" dedi.

Olcay Mutlu, kahkahayı basarak küçük alanı inletti. Ortada gülünecek bir şey olmamasına rağmen Süheyla da kibarca sırtıyordu. Tıpkı Demir Bey'in biraz önce ona uyarıda bulunduğu gibi...

Olcay Mutlu, "Kırmayın bu yaşlı kalbi!" diye atıldı.

Ayağa kalkıp masanın altına sakladığı, cumhuriyetini ilan etmiş gibi görünen göbeğini de alarak yanlarına ilerledi. "Yenildiğiniz tek seferde bir servet kazandığım doğru ama bunun için beni suçlayabilir misiniz?" Demir Bey'e balon gibi şişmiş ellerini uzattı. "Ayrıca tek yenilgiyle tabelada adınız hâlâ ikinci sırada. Kaç yıl oldu? Yedi? Sekiz?" diye sordu.

"İnanın, hatırlamıyorum."

"Sizi hangi rüzgâr buraya savurdu?"

Demir Bey'in gözleri tuhaf bir ifade ile Süheyla'ya çevrildi. "Kadınım, beni izlemek için çok hevesli!" Abarlıklı bir iç çekişle göğsü havalandı ve mahzunca, "Kıramadım," diye mırıldandı.

Olca Mutlu, gözlerinde dolar işaretleri belirirken genç kadına döndü. "Hanımefendi, Olca Ben."

Süheyla, adamın uzattığı eli nazıkçe sıkarken bakışı Demir Bey'i buldu. Genç adam, "Harika!" diye atıldı. "İsmi; Harika!"

Harika! Daha güzel bir isim bulamazdı. Bu arada Süheyla, hâlâ sırtıtmaya devam ettiği için dudak kasları ağrımaya başlamıştı. Onaylarca başını sallamasının ardından adamın elini hızla bıraktı.

Olca Mutlu'nun acıma dolu bakışları Demir Bey'e kaydı. Sanki onun için derin bir hüsrana duyuyormuş gibi dudakları büzüştü. Genç adam, onun tepkisine karşılık iç çekip omuz şilkti ve ardından Süheyla'yı baştan ayağa manalı manalı süzdü. Süheyla o anda ikisinin kafasını birbirine tokuşturmak için sızlayan ellerini zapt etmek zorunda kaldı.

Olca Mutlu, masasının önündeki rahat görünen iki deri kotluğu işaret etti. "Oturup, bir şeyler içmek ister miydiniz?"

Demir Bey, "Hayır, bir an önce salona gidelim." diye bildirdi.

"Salon 4?"

"Kesinlikle!"

Olca Mutlu, masasının ardına geçerken Süheyla ölüm saçan bakışlarını genç adamın keyifle aydınlanan yüzüne dikti. Adam ona karşılık vermeden doğrudan karşıya bakıyordu.

Olca Mutlu, "Oğlum, salon dört için müşterilerimiz var." Bastığı düğmeyi bırakıp onlara baktı. "İstediğiniz zaman salona geçebilirsiniz! İsminizi kaydettiler," dedi.

Adam elini Süheyla'nın beline attı ve ofisten çıktılar. Beyaz gömleğin üzerine siyah bir yelek ve siyah pantolon giymiş bir genç hemen kapının önünde onları bekliyordu. Eleman, "Beni takip edin," diye bildirdi.

İkili onun peşinden tekrar koridorlardan birine daldı. Sessiz adımlarla ilerlerken bir şey Süheyla'nın dikkatini çekti. Demir Bey'in omuzlarındaki hafif sarsıntı bir şekilde onu huzursuz etti. Bakışı adamın üzerine yoğunlaşırken, kaşları hafifçe çatıldı. Adam sessizce gülüyordu. Niye?

Adımları ağırlaştı. "Sizi böylesine eğlendiren şey nedir, Demir Bey?"

Adamın gözleri parıldıyordu. Sanki biraz önce gülen kendisi değilmiş gibi ifadesi oldukça ciddiye. Süheyla yanılmadığına emindi. Genç adam ona doğru eğilerek fısıldadı. "Ofisteyken seni bir kamera ile kaydetmek isterdim. Sanırım hayatın boyunca hiç bu kadar aptal görünmeyeceksin!"

Süheyla, onun sözlerini uygulamıştı. Çünkü bilmediği bir yerde, bilmediği insanların arasındaydı. Demir Bey'in sözlerine güvenerek aptalı oynamıştı! Adamsa sadece onunla alay ediyordu. Muhtemelen bir gece önce

kafasına aldığı darbenin diyetini ödetmek istiyordu. Süheyla iç çekti. "Abiniz servetinizi koruma altına almak yerine; size yaşınıza uygun bir beyin nakli yaptırmış olsaydı muhtemelen tüm dünya huzur içinde uyurduk!" Sözleri üzerine adamın dudakları seyirdi ama Süheyla durmadı. "En azından ben aptalı oynuyorum. Siz, içinizdeki aptalla sonsuza kadar yaşamaya mahkûmsunuz!"

Demir Bey'in kakhahası önlerinde ilerleyen elamanın arkaya tuhaf bir bakış atmasına yetecek kadar gürdü. "Beni hafife alıyorsun, Sü!"

Süheyla, onunla laf dalaşı yaparken ilerledikleri yolda saydığı köşelerin hesabını unutmuştu. Adama sinirle bakıp, ilerlemeye devam etti. Yine bir ahşap kapının önüne geldiklerinde durdu. Eleman kapıya bir ritim oluşturur gibi birkaç kez vurdu. Muhtemelen şifreli bir tıklamaydı.

İçeriden kilit döndü ve kapı ardına kadar açıldı. Onlara eşlik eden eleman yanlarından ayrılırken, ikiliyi dar bir giriş karşıladı. Girişte bir başka kadın elemanın bulunduğu vestiyer vardı. Eleman onları güler bir yüzle karşıladıktan sonra hemen önlerinde bulunan başka bir kapı rüzgâr gibi bir sesle iki yana açıldı.

Kapının açılması, sanki içeride sıkışmış kalan gürültüyü özgür bırakmıştı. Bağışmalar, tezahüratlar ve küfürler çağılayan gibi bir anda üzerlerine aktı. Süheyla, şaşkın adımlarla kapıdan geçerken adamın elini yine belinde hissetti. Daha korumacı ve daha sıkı bir tutuşla! Genç kadının bakışı istemsizce onun yüzüne kaydı. Yüzünde çok nadir ortaya çıkan bir donukluk vardı. Başını ona eğdi. "Bu defa şaka yapmadığımı bilmen gerekiyor! Buraya girmek için adımı yazdırmak zorundaydım. Ve ringe de çıkmak zorundayım! Ama ondan önce görüşeceğim biri var. Eğer davan ile ilgili herhangi bir isim hakkında bir şey duyarsan; sessiz kalmaya çalış! Lütfen! Yoksa ikimiz de buradan bir daha çıkamayız."

Ring? Bu, genç kadını sersemletmeye yetmişti. Beklediği en son şey gidecekleri yolun sonunda bir ring olmasıydı. Ne tür bir ringden bahsediyordu? Bunu ona sormadı. Sesindeki ciddiyet, tereddüt etmeden başını sallamasına neden oldu. İlerledikleri yolda sağa döndüler ve büyük bir dövüş alanıyla karşı karşıya geldiler. Kalabalığın etrafını çevrelediği ringde üç kişi dövüşüyordu. Süheyla, kim kiminle dövüşüyor anlayamadan delirmiş gibi tezahürat yapan kalabalığın arasından kendilerine bir yol bulup, geniş alanın kuytularında gizlenmiş bir masaya doğru ilerlediler.

Adamın neden iyi giyinmesini istediğini ve yüksek topuklu ayakkabıları tercih ettiğini anlayabiliyordu. İçeride onlarca kadın vardı. Aralarında sadeliğiyle gözüne çarpan tek bir kadın yoktu. Timuçin Bey'in yeni kreasyonu için manken seçmelerine katıldığında gördüğü fit vücutlu kadınlar bile bu mekânın içinde bulunanların eline su dökemezdi. Eh, Süheyla da dökemezdi. Ama en azından onlardan biri gibi görünüyordu.

Başında, kasket olan bir adam, Demir Bey'i fark ettiğinde hızla ayağa fırladı. Oturduğu masanın etrafından dolaşip onları yarı yolda karşıladı. "Demir? Ne güzel bir sürpriz! Bir daha gelmeyeceğini sanıyordum." Küçük, siyah gözleri gerçek bir memnuniyetle ışıldamıştı.

Demir Bey, adamın elini sıkarken gülerek, "Büyük konuşmamayı öğrenmem gerekiyor!" diye karşılık verdi. "Nasıl gidiyor, Oğuz?"

"Bildiğin gibi! Ya da dur! Bilmediğin gibi. Yeni yetmeler çok agresifler, hepsi piç soyu!"

"Al ayağının altına birkaç tanesini!"

"Sonra patron da beni alsın! Hepsinin cebinde tonla para var."

Demir Bey'in gözleri büyük alanı tararken, Süheyla'nın belindeki eli giderek onu daha çok kendisine çekiyordu.

Oğuz, genç kadına değer biçen gözlerle bakıp manzarayı idare eder bulmuş gibi göründü.

"Metin nerede?" Demir Bey'in ani sorusu üzerine adamın bakışları Süheyla'dan ayrıldı. "Ona sormam gereken şeyler var."

"O, yok. Kaç gündür de gelmedi. Yakında çıkar. Ne soracaktın?"

Demir Bey'in bakışları aniden sertleşti. Sanki karar verme aşamasındaymış gibi gözleri bir an uzağa kaydı ve tekrar odağını buldu. "Sansar, bu adı biliyor musun?"

Adamın kaşları düşünceyle çatıldı. Bir eli çenesinin ucundaki kısa sakala uzanıp hafifçe kaşıdı. Sanki isim beyinde bir şeyler çağrıştırıyormuş gibi gözleri kısıldı, ardından başını iki yana salladı. "Sansar diye birini tanımıyorum."

Demir Bey, öne doğru tehditkâr bir adım attı. Attığı adım kadar duruşunda ve bakışında da ayrı hava hâkimdi. "Emin misin?" diye sordu. Süheyla da adamın cevabının ardında bir şeyler gizlendiğini düşünmüş, yakasına yapışıp doğru düzgün bir cevap alma isteğiyle dolmuştu.

"Hop! Ağır ol! Simsar diye biri var ve bir an için onunla karıştırdım."

"O kim, neci?"

"Bilemem. Sadece adını duydum. Ama Metin biliyor, birkaç gün sonra gel ve ona sor!"

Demir Bey, teşekkür edercesine başını salladı. Ardından bir elini adamın omzuna koyup hafifçe vurdu. "Geleceğim." İç çekip hafifçe gülümsedi. "Şimdi... Kadınım, benim için bahis oynayacak! İşlemlerimizi yapsan iyi olur."

Süheyla sabit duruşunu bozmamak için elinden gelen tüm çabayı sarf etti. Bahis oynamamıştı ama bunun iyi

bir meblağ gerektirdiğinden şüphesi yoktu. Ayrıca ona 'Kadınım' demek zorunda mıydı? Boğazına yapışmak istediğini belli eden bir bakışla, genç adama dönüp sinirle gülümsedi. Adam, onu bocalarken görmekten hoşlanıyordu.

Adam masasının başına geri dönerken, Demir Bey ceketinin cebinden çıkardığı kâğıt parçasını Süheyla'nın avucuna tıktırdı. "Ne? Sana ödeteceğimi mi sandın?"

Süheyla dürüstlikle, "Evet!" diye yanıtladı. Gözlerini hesap sorarcasına adamın bakışlarında tuttu. Daha ring olayını soramadan, Oğuz onlara seslendi. Süheyla'nın beyninin bir tarafı da tamamen kendisini ilgilendiren kısımda kalmıştı. Adamların kısa konuşması ona orada bulunmalarının zaman kaybı olduğunu söylüyordu. Kahretsin! Süheyla, Demir Bey'i atlattığı ilk anda Yavuz'un evine gitmeye karar verdi.

"Ne oldu?" Süheyla, Demir Bey'in sorusu üzerine dikkatini onlara yoğunlaştırdı. Oğuz'un dudakları 'O' şeklini almıştı ve Demir Bey'e acıyan bakışlar attı. Adam önündeki bilgisayarda bir tuşa tıkladı. Ardından gözle-riyle karşıdaki duvarı işaret etti.

Tüm bakışlar aynı anda duvara çevrilip gözleri adamın işaret ettiği yerde kilitlendi. Duvardaki ekranda, bir sonraki maç ve karşılaşmada yer alacak rakiplerin isimleri yazılmıştı. Kısaltılmış adı ile -D.M.- Demir Bey, ekranın ortadan ikiye ayrılmış sol tarafında, rakip isimler sağ tarafında duruyordu. Süheyla'nın dudağı seydi.

"Siktir!" Demir Bey'in bilinçsizce dudaklarından dö-
külen küfrün ardından başını ona çevirdi. Şaşırmış gö-
rünüyordu. Normaldi çünkü isminin karşısında rakip
olarak dört isim yer alıyordu. Genç adam hafif bir gü-
lüşle ona döndü. "Tatlım!" Sözcüğün ardından yüzünü
ekşitip fısıldadı, "Bir daha sana tatlım dersem beni vur,
olur mu?"

“Seve seve!”

“Acımasızsın kadın! Her neyse... Sanırım bahsi karşı taraftan herhangi birine yatırmalısın. Deli para kazancaksın!”

Süheyla’nın küstah ve alaylı bakışları üzerine ne geleceğini biliyormuş gibi, genç adamın dudağı hafifçe yana kıvrıldı. “Sizin üzerinize bahis oynayarak paranızı batırmak; çok daha hoşuma gidecek!”

“Hainsin, kadın!”

“Muhtemelen!”

Demir Bey, kınayan bakışlarını bir süre genç kadının ifadesiz yüzünde tuttuktan sonra yanlarından ayrıldı. Süheyla, onun için çok fazla endişelenmiyordu. Pekâlâ, birazcık endişe ediyordu çünkü her halükarda adamın canı yanacaktı. Ama öldürecek halleri de yoktu! Düşünce, aklına oyunun kurallarını merak etmesine ve bir kişiye karşı dört kişinin adaletsizliğini sorgulamasına yol açtı.

Kendisini, bilgisayarda hızla işlemleri giren Oğuz’un yanı başında buldu. Bu, Demir Bey hakkında bilgi alması için de iyi bir fırsat olacaktı. “Rahatsız etmiyorumdur umarım?” diye başladı sözlerine ve adamın çapkın gülüşüyle karşı karşıya kaldı. Eh, adam onu, hem de yanında kendisini sahiplenmiş bir adamla gelmiş olduğunu bilecek ayartacak kadar beğendiyse, Süheyla’nın bunda hiç suçu yoktu. Bir sandalyeyi çekip adamın yanına kuruldu. Demir Bey, soyunma odasından çıkana kadar Süheyla hatırı sayılır bir bilgiyle dolup taşmıştı.

Demir Bey, daha önce mekânın müdavimlerindendi. İki sene boyunca aralıksız haftada bir gün gelir ve ringe çıkardı. Oğuz’a göre ringe intihar etmek için çıkan adamlardan biriydi ama gururu yenilgiyi kabul etmediği için de ölümüne dövuşürdü. Bunun için gurur tablosunda

listede ikinci sırada adı yıllardır kazılı duruyordu. Tek bir yenilgisi olmuştu, o zaman da neredeyse hayatından oluyordu. Daha sonra mekâna adım atmamıştı. Sırf o gürur tablosunda adı ikinci sırada yer aldığı için o akşam karşısına onunla dövüşmek isteyen dört adam çıkmıştı. Maç da haliyle üzerine oynanacak bahisler yüzünden öne alınmıştı.

Süheyla, ona oyunun kurallarını sorduğunda; genç kadının birbirinin üzerine attığı uzun bacaklarını mide bulandıracak bir rahatlıkla incelerken cevap verdi. "Ne kuralı? Kural yok!" sözleri Süheyla'nın huzursuz olmasına neden oldu. Bir endişe yumağı göğüs kafesinde hızla büyürken, boğazındaki yumruyu yutkunarak geri itmeye çalıştı. Olmadı. Bunu görmezden gelerek diğer sorularına geçti.

Mekândaki kadınların çoğu, aslında Gümüş Mekân'ın sunduğu diğer hizmetlerin bir parçasıydı. Gümüş Mekân'ın bahis oyunları ve dövüşlerle revaçta olan bu hizmet bölümü gibi dört bölümü daha vardı. Alıp alabileceği bilgi kırıntıları bu kadardı. İşine yarayacak bir bilgi olup olmadığını tartmak için sözlerini tekrar zihninden geçirdi. Anlık bir aydınlanmayla Demir Bey'in neden ona kadınım diye seslenip durduğunu anlamıştı.

Ring sıradaki maç için temizlendi. Demir Bey'in rakipleri hızla ringe çıkmaya başladı. Gürültülü tezahüratlar kulakları sağır edecek kadardı. Çoğu kişinin de bu dörtlüden herhangi birinin üzerine bahis oynadığı açıktı. Eğer şans eseri Demir Bey, karşılaşmanın galibi olursa onun üzerine bahis oynayanlar gerçek bir servet kazanacaktı. Tıpkı at yarışı gibi!

Süheyla, ringdeki adamları inceledi. Sonuçtan hiç hoşlanmadı. İlk defa karşılaşma görmüyordu. Kendi salonundaki öğrencileri de birçok karşılaşmaya katılmış, birçoğundan galibiyetler ve madalyalarla geri dönmüş-

lerdi. Ancak o oyunların her birinin kuralları vardı.

Bu adamlar... Ringe çıkan vahşî hayvanlardan farksız görünüyordlardı. Demir Bey'in hiç şansı yoktu. Gözleri soyunma odalarının girişine kaydı. Kapı aniden açıldı ve Demir Bey, kendine has yürüyüşüyle dışarı çıktı. Endişesiz, kayıtsız ve... İyi görünüyordu. Onun kusursuz fiziğini spor salonlarına borçlu olduğunu hiç düşünmemişti ama böyle bir durumu da beklemiyordu. Adam gözlerini doğrudan ringe dikmiş, telaşsız adımlarla ilerliyordu. Üzerinde sadece dizlerinin üzerinde biten siyah şortu ve boynunda sallanan siyah havlusu vardı. Bir de ağzını kocaman yapan dişlikleri...

Ringe çıkıp kendisine ayrılan köşeye geçti. Isınmasının ardından sabırsızca bekleyen rakiplerinin karşısına geçti. Süheyla'nın gözleri ona kilitlenmişti. Spot ışıklarının altında, adamın bedeni altın gibi parlıyordu. Ayak tırnaklarından başlayan ve uyuşmayı andıran bir his sersemletici bir hızla bedenine yayılıyordu. Kalbinin atışının endişeden mi, yoksa bünyesini esir almaya niyetli görünen o tuhaf histen mi artış gösterdiğini bilmiyordu. Kalbi tüm şiddetiyle göğsünün içinden çıkmak istercesine çarpıyordu.

Farkında olmadan doğrulduğunda bir el bileğini sıkıca kavradı. Oğuz sert bir tonla, "Siz, burada kalıyorsunuz! Demir Bey'in ricası!" dedi.

Genç kadın, donuk bakışını önce adamın bileğindeki eline, ardından uyarı dolu gözlerine dikti. "Elini çek!" Sesi sakindi. Adam, kısa süre meydan okurcasına bakıp hızla elini çekti.

Süheyla bir adım attı ama adamın sözleriyle duraksamak zorunda kaldı. "Adam yenilecek. Belli ki izlemenizi istemiyor!"

"Başlayın!" Ringden yükselen ses üzerine ikinci adımı

atmak için yoğun bir istek duydu. Ayakları bunun için sızlıyordu ama Oğuz'un sözleri, görünmez bir el gibi onu ensesinden yakalamıştı. Bunu anlayabilirdi. Demir Bey, bu ricada bulunabilecek bir adamdı. Omuzları kabullenmişlikle çökerken, Oğuz'un onaylayan bakışları arasında tekrar yerine oturup gözlerini maçı anbean yansıtan büyük ekrana dikti.

Adamlardan biri sabırsız ve tamamen yanlış bir atakla Demir Bey'in üzerine saldırdı. Süheyla, gerçek Demir Bey'i o anda gördü. Soğukkanlı, bilinçli, acımasız ve güçlü... Hamleyi basit bir kol hareketiyle geri savurduğunda, Süheyla'nın gözlerinde bir parıltı oldu. Ardından ikinci adam atak yaptı. Biliyordu, Demir Bey her halükarda yenilecekti. Eğer oyunun bir kuralı olsaydı şansı olurdu ama Demir Bey, hareket edemeyecek kadar dövülene kadar oyun bitmeyecekti. Adam, bunu bile bile, belki de sadece Süheyla'nın bir isme, ufacık bir bilgiye ulaşması için bu gecenin tüm sonuçlarını göze almıştı.

Yeniden ayaklandı. Bu defa öylece oturup beklemek onu boğmaya başladığı için. Demir Bey, oldukça seri ve iyi hamlelerle adamları savuşturmayı başarıyordu. Bir an onun gerçekten kazanabileceğini bile düşünmeye başlamışken ve sebepsiz yere tüm benliği gururla dolarken, tahmin ettiği açmaz gelip çattı.

Tek bir adama karşı vasat bir şov sunan rakipler, bir an bakıştıktan sonra Demir Bey'i ringin ortasında bırakıp saldırıya geçtiler. Sporun hiçbir dalında böylesine bir öfke, körü körüne bir hırs ve centilmen olmanın dışında bir rekabet yoktu. İstemsizce bir adım daha attı. Demir Bey, adamların arasında kalmış, kollarıyla başını koruyordu. Dizler, yumruklar ve ayak darbeleri genç adamın bedeninde patlıyordu.

O andan sonra yapacaklarının tamamen mantığının

dışında olduğunu bilse de ne beynine ne de sözlerine engel olabilmmişti. "Adımı yaz!" Oğuz'un yanına gitmiş ama gözlerini ringden ayıramamıştı.

"Ne? Nereye?"

"Şu kahrolası panele, Demir Bey'in yanına adımı yaz!"

"Çıldırдың mı sen, kadın? Demir Bey, beni öldürür!" Oğuz'un gözleri dışarı fırlayacak gibi irice açılmış, çenesi resmen aşağıya düşmüştü.

Süheyla'nın gözleri çevreyi hızla taradı. Herkes maça odaklanmış, deli gibi bağırıyordu. Bileğinin hafif hareketiyle kelebek çakısı avucuna düştü ve vakit kaybetmeden sivri ucu, adamın boyun derisinin üzerine sabitlendi. "Yazmasan da ben öldürürüm. Ve ben laf olsun diye tehdit savurmam!"

Belki gözlerindeki kararlılık, belki sesinin tonu belki de küçük kelebek çakısının nazik derisini deleceğinin korkusu... Oğuz, sert nefesler alırken ve gözlerinde gerçek bir korku belirirken başını salladı. Bilgisayar ekranına, D.M.'nin hemen yanına 'Harika' yazdı.

Genç kadın, Oğuz'un afallamış bakışları arasında çizmelerini ayağından çıkardı. Saçlarını tepede topuz yapıp hızla muştasını parmaklarına geçirdi. Oğuz, "Muşta kurallara aykırı! Çıldırдың mı, sen?" diye kükredi.

"Bu oyunda kural yok! Unuttun mu?"

Koşar adımlarla ringe doğru ilerledi. İnsanlar, maça öylesine kilitlenmişti ki ringe çıkana kadar kimse neler olduğunu farkında değildi. Kendisini bir anda ekranda gördüğünde gülmek istedi. Altında minicik bir etek, üzerinde parıltılı bir bluz, parmaklarında muşta! Kesinlikle sıra dışı görünüyordu. Ringe çıkması alandaki gürültünün önce uğultuya, ardından da sağır edici bir sessizliğe dönüşmesine neden oldu.

Demir Bey'in rakipleri ne onu ne de sessizliği fark et-

mişlerdi. Duraksamadan Demir Bey'e doğru eğilmiş, aralıksız darbeler yağdıran adamlardan biri saçından kavradı. Afallayan adam, karşısında gördüğü yüzle gözlerini kırıştıtırırken yüzüne yediği muştalı darbeyeyle arkaya doğru savruldu. Süheyla, hızla bir diğerine yöneldi. O, ringdeki tuhaflığın farkına varmış gibi doğrulup, arkaya döndüğünde yüzüne sert bir darbe aldı. Çığlık atan ve yüzünü korumaya çalışan adamı omuzlarından kavrayıp, kendisine çekti. Hayalarına attığı bir diz darbesiyle yerde iki büklüm kıvrınmasına neden oldu.

"Kahretsin, Chun Lee!" Demir Bey'in peltek sesi diğer adamların arasından havaya yükseldi. "İn şuradan. Hemen!"

Süheyla'nın saldırdığı ilk adamın öfkeyle kendisine yönelmesi üzerine Demir Bey'e karşılık veremedi. Adamın savurduğu ayağından eğilerek kurtuldu ve destek aldığı bacağını bileğinden yakalayarak hızla kendisine çekti. Adam, bir un çuvalı gibi yere sırt üstü düştüğünde ne olacağını umursamadan dirseğini gergin boğazına hızla indirip adamı nefessiz bırakıp, ayağa kalktı.

Üzerine gelen bir adam vardı. Demir Bey'in rakiplerinden biri değildi. Adamın ta kendisiydi. Hangi ara üzerine çullanmış iki adamı yere sermişti bilmiyordu ama gözlerindeki bakışı biliyordu. Yoğun, koyu ve amansız bir öfke! Süheyla, geri gitmek isteyen adımlarına zorlukla yerinde kalmaları emrini verdi. Dört adam, ringin farklı köşelerinde kıvrılırken, insanlar olağan dışı duruma karşı coşkulu bir tezahürat tutturmuşlardı.

Süheyla, öfkeden kararmış gözlerin dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Demir Bey, bir adım ötesinde durduğunda savunma pozisyonu aldı. Adamın bedeninden yayılan elektrik, onu sersemletecek kadar etrafına yayılmıştı.

Genç adam sesi öfkeden titreyerek, "Kanatsız, koruyucu meleğim, ha?" dedi. Birkaç kez derin nefes aldı. Demir Bey'in göğsü aralıksız şişip dururken, genç kadın yüzünde tek bir darbe izinin olmasının şaşkınlığını yaşıyordu. "Kanatların olmadığı için kollarınla idare etmem gerekiyor."

Süheyla, insanların bu tuhaf durum karşısında şaşkınlıkla onları izlediğinin farkında değildi, yutkundu. "Ne için?"

"Kırmak için!" Adamın göz kapakları titreşerek kapanıp tekrar açıldı. "Gururumla nasıl bir oyun oynadığının farkında bile değilsin!" Fısıltısındaki yakıcılık Süheyla'nın tenine iğneler batırmıştı.

"Böyle mi teşekkür ediyorsunuz? Sizi, evinize sırtımda taşımayı göze alamazdım!" İlk defa saçmalıyordu. Bu kendi kulaklarına bile tuhaf gelmişti. Adamın aniden gerilen kasları üzerine, yumruğunu hafifçe sıkıp hazır konumda bekletti.

Adam, "Benimle de mi dövüşeceksin?" diye sorup cevap vermesini beklemeden ve öfkesinde zerre azalma olmadan sözlerine devam etti. "Şimdi! Sırf hiçe saydığın hayatını korumak ve bana yaptığın bu hakaretin cezasını çekmen için fotoğraflarını emniyete teslim ederim. Canım ne zaman istiyorsa, özgürlüğüne o zaman kavuşursun! Ya da adım attığımda kıpırdamadan öylece durursun. Seçim senin!"

Süheyla, her kelimesinde kararlılığının vurgusunu görmüştü. Eğer, karşı çıkarsa söylediklerini yapacağı, gözlerindeki çılgın bakıştan da anlaşılıyordu. Öylesine bir bocalamanın içine düşmüştü ki, bedeni gergef gibi gerilmiş, sanki ayrılmak üzereymiş gibi hissediyordu. Aptallık etmişti! Neden onu kurtarmak için atılmıştı ki? Dayak yemesine izin vermeliydi ama kendisini suçlu

hissetmekten alamamıştı. İnkâr etmeyecekti. En azından kendisine! Adam için benzersiz bir endişe duymuştu. Kardeşi ve annesi için her zaman duyduğu endişeye eş değerdİ. Hissi hatırladığında kendisini çoktan öne atılmak için hazır bulmuştu. Bu, elinde değİldi. O sevdiklerini korurdu. Ama bu adamı sevmiyordu bile!

Neredeyse adamın öfkesiyle yarışacak bir öfke bedenini sarmalarken, başını sertçe ve bir kez eğdi. Demir Bey, aynı anda öne doğru eğildi. Bir un çuvalı gibi onu omzuna attı. Süheyla, sesini bile çıkaramadı. Adam onunla birlikte, sanki biraz önce dayak yiyen o değİlmiş gibi ringden atladı. Oğuz'a eliyle bir işaret yaptı. Oğuz'un, kendi eşyalarını hızla, tek eliyle topladığını tersten görüyordu.

Gölüşmeler, kaba sözler, alkışlar alanda yankılanıyordu. Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı ve bunun acısını adamdan çıkaracağına yemin etti. Adamın terli bedeni üzerinde taşınırken, kolları aşağıya doğru sarkmış, gözlerini olanları unutmak ister gibi kapamıştı.

Demir Bey, ancak giyinmeleri için ona tuvalet kısmına giden merdivenlerde bir süre müsaade etmiş ve onu tekrar, arabaya binene kadar omzunda taşımıştı.

İkili ne araçta, ne de yolda telaşsızca ilerlerken sessizliği bozmuşlardı. Süheyla, utancını ve öfkesini aynı anda bedenindeki her noktada yakıcı bir hasarla hissederken, gittikleri güzergâhın farkında değİldi. Küçük, villa tipi iki katlı bir evin önünde durduklarında bakışlarını Demir Bey'e çevirdi. Buz gibi bir sesle, "Kafanıza sert bir darbe aldınız sanırım. Burası moda evi değİl!" dedi.

Demir Bey, alaylı bakışları ve sözleriyle onu cevapladı. "Bravo! Tek seferde bildin!"

“Benimle oynamayın, Demir Bey!” Genç kadının dişlerinin arsından tıslaması, Demir Bey’in umurunda olmamıştı.

“Şu dakikadan itibaren bu eve, benimle birlikte yerleşiyorsun. İtiraz edersen ne olacağını da çok iyi biliyorsun! Gecelerimi moda evinin önünde, arabada bekçilik yaparak geçirmekten çok da hoşlanmadığımı fark ettim!”

Süheyla, öylesine bir öfkeyle dolmuştu ki dişlerini bile aralayamamıştı. Adamı dövmek istiyordu. Hayır. Adamı geri götürüp, tekrar ringe atıp, karşısına da on beş kişiyi dikmek istiyordu! “Pisliksiniz, Demir Bey! Bunun karşılığını alacaksınız!”

“Muhtemelen!” Adam bir ıslık tutturarak araçtan indi. Süheyla’nın peşinden gideceğinden öyle emin görünüyordu ki, onu bekleme zahmetine bile girmeden evin bahçe kapısından içeri girdi.

11

Onun için ringe çıkmak sadece dövüşmek değil, aynı zamanda geçmişin hayaletini de o dumansız görünümünden çıkarıp belirginleştirmek ve somut bir beden haline getirmekti. Demir, yaşamın her dakika acı verdiği o anlarda ölmek istemişti. İnsan, attığı her adımda varlığını belli eden ve canını yakan bir acıyla birlikte yaşayıp, ondan kurtulamayacağını düşündüğünde ölmek istiyordu. Bunun zayıflıkla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Varlığı; kendisiyle birlikte etrafındaki her şeye ve herkese zarar veriyordu.

O, insanları kendinden kurtarmak için ringe çıkıyordu. Belki biri onu eşek sudan gelinceye kadar benzetirdi ve o eşek sudan hiç gelmezdi. Bunun özlemini çekiyor olmak, alışlagelmiş özlemlerden farklıydı. Belki de sadece suçluluğundan kaçmak istiyordu. Vicdan azabı koca bir ağız olup onu dişlerinin arasına alarak, eziyordu. Bir gün vicdanının içinde boğulacaktı.

O akşam ringe Süheyla için çıkmıştı. Davasını haklı buluyor, bir insanın yaşama özgürlüğünü elinden alan insanların da aynı sonda boğulmalarını istiyordu ama bunun Süheyla'nın ellerinden olmasını istemiyordu. Bunun içinde elinden geleni yapacaktı. Süheyla, hayatta ışıksağan nadir insanlardan biriydi. Bir de Demir'in görmezden geldiği şeyler vardı ama bunları o anda düşünmek istemiyordu.

Salona girmek için adım listeye yazdırmak zorundaydı. Elbette bahis de oynayabilirdi ama yıllarca ara verişinin ardından tekrar döndüğünde bahis oynasaydı tüm dikkatleri üzerine çekerdi. İçine çektiği derin soluk sessizliğin içinde çımlarken yer yer ezilen bedeni bu ufak sarsıntıyla bile zonkladı.

Korkmuştu. Dayak yiyeceğinden değil! Vicdan azabı, suçluluk duygusu ve acı üçlüsünün onu tekrar yutacağından korkmuştu. Bunun için soyunma odasında uzun dakikalar kalıp cesaretini toplamaya çalışmıştı. Fiziksel acıyı göğüslemek kolaydı. Nasılsa bir gün geçerdi. Ruhun çektiği acı; zihni de yanına alıyordu. Beyin hasar aldığında... İşte o zaman insan kendini tanıyamaz hâle geliyor, mantık denen şey ne zaman döneceğini bilmediğin bir tatile çıkıyordu. Beden gücü o zaman hiçbir işe yaramıyordu. Güzel bir dış kabuktan fazlası olamıyordun. Asıl güç; sağlıklı bir beyindi. Buna sağlam bir irade, otokontrol ve kararlılık eklendiğinde... İşte o zaman gerçekten güçlüydün.

Ringe çıktığında; hâlâ aynı kişi olduğunu, hayaletin hayalet olarak kaldığını görmek yıllardır verdiği mücadelenin boşuna kürek çekmek olmadığını kanıtlamıştı. Bu, bir kendini kanıtlama savaşıydı. Demir, maçta yenileceğini biliyorken bile kendini galip hissediyordu.

Yeniliyordu da! Eğer kahramanı Chun Lee ringin orta-

sına atlamasaydı. Kendi kendine güldüğü an acıyla yüzü buruştu. Kaburgalarına ve midesine aldığı sert darbe yüzünden nefes aldıkça canı yanıyordu. Hastanelik olacağından eminken ve sadece abisine nasıl bir açıklama yapacağını düşünürken, darbelerin sıklığı birden azalmıştı.

Sonra bir şeyler değişmişti. İnsanların çılgın tezahüratları bile şaşkınlık nidalarına dönüşmüştü. Ortada bir tuhaflik olduğunu fark ettiğinde yüzünü açık hedef yapmayı göze alarak birleştirdiği kollarının arasından bakmıştı. O an göğsünün üzerine biri balyoz indirilmiş gibi hissetmişti. Sersemlemişti. Kadın, kendine doğru çektiği adamın hayalarının varlığına diziyle son veriyordu.

Şaşkın ama daha çok öfkeliydi. Süheyla, davası uğruna her şeyi göze almış bir kadındı. Kendine zarar verecek şeylerden uzak duracağını düşündüğü için ringe çıkmasını beklemiyordu. Ona vurmayı bırakan rakipleri de kendisi kadar şaşkıncı. İkisi de maçta olduklarını unutmuş Süheyla'yı izliyorlardı. Demir, onların bu şaşkınlıkla gelen boşluklarından faydalanarak saldırdı. Gözünü kızıla boyayan öfke aslında onlara yönelik değil, ringe çıkmak gibi bir aptallık yapan cesur dişiyeydi.

Kadının, kendini ortaya atarak tehlikeyle dans ettiği yetmezmiş gibi bir de onun gururunu ayaklar altına alıyordu. Ve lanet olsun! Nefesi kesilirken görmek istemediği gerçeğe yüzleşti. Rakiplerinden herhangi birinin ona parmaklarının ucuyla bile dokunacağından ve sırf bu yüzden alanı insanların başına yıkacağından ürkmüştü.

Demir, üzerine gittiğinde gözlerinde beliren kaygı genç adama haz vermişti. Demir, en çok onun kendisine hissettirdikleri yüzünden öfkelenmişti. Ödö kopmuş, korkuyu ta içinde bir yerlerde hissetmişti. İyi değildi ve o his, hiç hoşuna gitmemişti.

Onun evin içinde bir yerlerde olduğunu biliyordu

ama nerede olduğundan emin değildi. Bedeni, onu eve sağ salim getirebilmiş olmanın getirdiği rahatlıkla gevşeyip pelte gibi olmuştu. Dayanılmaz ağrılar çekiyor, tenine iğneler batıyordu. Bunun için, içeri girip kapıyı kapattığını duyana kadar beklemiş, ardından kendini odalardan birine atıp uyumuştı.

Gözlerini tavana dikti. Öfkesi dinmiş, sağlıksız düşünce bulutu zihninin içinde dağılmıştı. Geriye dönük düşüncelerinin arasında onu dehşete düşüren bir gerçek açığa çıkmıştı. Kalbi o anda ortadan ikiye ayrılmış gibiydi. Bir tarafı kanat takmış uçmak için öteki tarafını ikna etmeye çalışırken, diğeri dehşet içinde donup kalmıştı. Kadın ringe atlamıştı çünkü Demir için endişelenmiş, onu önemsemişti. Adamlara öylesine bir gözü dönmüştü ki... Demir yutkundu. Tıpkı, Demir'in diğer iki adamın ona dokunma ihtimalinden ürktüğü gibi...

Bir şeyi çok iyi anlıyordu ki, işleri boka sarmakta üstüne yoktu. Hayatı boyunca bunu hep başarmıştı. Kadın, onu koca bir mıknaş gibi çekerken gitmesi gerekiyordu. O ise inadına kalmayı seçmişti. Kadın ısrarla onu rahat bırakmasını söyleyip dururken...

Ani bir kararla doğrulduğunda dudaklarından bir inleme fırladı. Bu kadar ağrıyı beklemiyor olsa da, canının yanacağını bildiği için gün içinde ağrı kesiciler ve merhemler almayı ihmal etmemişti. Onlara kesinlikle ihtiyacı vardı. Bedeni hareket ettiği için isyan çığlıkları atarken banyoya ilerledi. Ona soracaktı. Süheyla muhtemelen çileden çıkacaktı ama sormak zorundaydı. O ringe neden çıkmıştı?

Alt kata inmeden önce tüm odaları dolaştı ama hiç birinde onu bulamadı. Gittiğini düşünmüyordu. Kadının mantığı kadar sezgileri de kuvvetliydi. Gidişinin

Demir'in damarına basmak olacağını bildiğinden yerinde kalırdı. Elbette, acısını sonradan çıkarmak üzere...

Merdivenleri usulca inip antrenin ışığını yaktığında sessizliği yaran bir telefon melodisi havaya yükseldi. Telefonun Süheyla'ya ait olduğunu biliyordu. Gecenin kör saatinde onu arayacak kadar samimi olan kişiyi öğrenmek için sese doğru ilerledi.

Genç kadın, kulaklarını tırmalayan sese kayıtsız kalıp uykusuna dönmeye çalıştı ama saatin birilerinin araması için uygun olmaması ve telefonun ısrarla çalması iç çekip doğrulmasına neden oldu. Salonda, üzerinde yattığı üçlü koltuğun yanındaki sehpa da duran telefona uzandı. Işığı yanıp sönüyor, genç kadının sinirlerini zıplatıyordu.

Ekrana baktı. *Meltem*. Gözleri kapanırken, omuzları çöktü. Kahretsin! Açmak istemiyordu. Onunla konuşmak her defasında sinirlerini tarumar ediyor, kalbini oyuyordu ama açacaktı. Kızı yüzüstü bırakmak onun vicdanının tamamen dışında kalan bir durumdu. Aramayı cevapladı.

"Meltem?" Cızırdayan sesini düzene sokmak için boğazını temizledi.

Kız da boğazım temizledi. "Ben..." Hıçkırdı. "Bu... Saatte aradığım için..." Tekrar hıçkırdı. "Özür dilerim!"

Süheyla, ansızın uyuşan parmaklarına söz geçiremediği ve konuşmanın her halükarda uzayacağını bildiği için hoparlörü açıp telefonu sehpa ya bıraktı. Soluğunu dışarı verirken, "Dileme!" diyebilirdi. Sesinde hiç kimseye karşı kullanmadığı anlayışlı ton vardı. "Aynısını yaptım," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Meltem hıçkırırken aynı anda gülmeyi de başardı. "Sen yapmazdın. Sen... Yapmazsın."

"Evet. Yapmazdım. Sadece seni rahatlatabileceğimi umuyordum."

Salonun girişinde aniden beliren karaltı şüpheyle doğrulup kaslarının gerilmesine neden oldu. Hafifçe aksayarak kendisine doğru gelenin Demir Bey olduğunu fark etmesiyle rahatlayarak dirseklerini dizlerine dayadı. Elinin küçük bir hareketiyle neredeyse aramayı hoparlörden çıkaracakken son anda vazgeçti.

Demir Bey, yanındaki koltuğa yerleşirken, Meltem, "Onu çok özliyorum!" diye fısıldadı. Soluk alışında bile belirgin bir acı vardı. "Her sabah ondan gelecek '*günaydın*' mesajını bekliyorum. Dakikalar geçiyor, saatler geçiyor... O mesaj gelmiyor! Günün sonunda gittiğini hatırlıyorum." Sesi boğuldu. Hıçkırıkları devam etmesine engel olurken, göğsündeki inlemeler Süheyla'nın kulaklarında bomba gibi patlıyordu.

Keşke doya doya yaşadığı acısının ve sözlerinin Süheyla'ya ne yaptığını bilseydi. Keşke Süheyla'nın kendi zehrini hep içinde tutup dışarıya akıtamadığını ve bu zehrin onun içinde kapanmayacağına emin olduğu boşluklar açtığını bilseydi. Süheyla'nın, *Keşke ağlayabilseydim*, dediğini bilebilseydi. Süheyla, keşke ağlayabilseydi.

"Ben de özliyorum." Sesi düzdü. Güçlü durmaya çalışmak içine öyle kök salmıştı ki sözlerinin yakıcılığı, gerçekliği bile sesini titretememişti. Usulca şakaklarını ovuşturmaya başladı. Sanki kafasının iki yanından birer ok saphyorlarmış gibi hissediyordu. Acının birikimini, dışarı atılamayan cerahati parmak uçlarıyla dağıtmaya çalışıyordu.

Meltem, "Her şey çok boş!" diye fısıldadı. "Her şey o kadar anlamsız geliyor ki, neden hâlâ yaşıyor olduğumdan bile emin değilim." Gittikçe yükselen sesinde çatlamlar oluyordu. "Her gün aynı şeyleri yaşamaya katlanamıyorum. Güne, onun varlığına olan inancımla başlıyorum. Kendimi öyle inandırıyorum ki, günün so-

nunda farkına vardığım gerçeklikle yerle bir oluyorum. Bunu her gün yaşıyorum ve delirdiğimi düşünmeye başlıyorum.”

Demir, onu izliyordu. Arayan kişinin kim olduğundan emin olmasa da Umur’un sevgilisi olabileceğini tahmin ediyordu. Süheyla’nın kıza olan tepkisiyle, onun hakkında sıralanan listesine yeni bir madde daha eklemişti. Anlayışlıydı. Ona acı veren gerçeği, bir başkasının acısı gibi dinliyor, anlıyor ve dürüstlüğünden ödün vermeden yara sarmaya çalışıyordu.

Antreden uzanan ışıkla yüz ifadesindeki değişiklikleri seçebiliyordu. Kız, Umur’la olan anılarından dem vurup, ölümünü sorgulayan sözlerine başladığında Süheyla’nın yüzündeki ani ve keskin değişimi yakalamıştı. Demir’in kalbini sızlatacak kadar ağır olan acısı, yüzünde somut bir hal almıştı.

Süheyla, “Muhtemelen delirmedin!” dediğinde hafifçe gülümsedi. Bir şeyi fark etti ki dürüst olmak ona yakışıyordu. Bu nasıl bir şeydi bilmiyordu ama açık sözlülük üzerinde güzel duruyordu. “Eğer delirmiş olsaydın, günün sonunda o kabullenışı yaşayamazdın. Sen, gittiğine inanmak istemiyorsun.”

Telefondaki kız hiddetlenerek, “İstemiyorum!” diye gürledi. Sesi sanki birkaç renge ayrılmış gibi çatallı çıkmıştı. O kadar hızlı duygu geçişleri yaşıyordu ki... Demir, aslında bir yere kadar kızı da anlıyordu. Tecrübesi; kızın kabullenişin ilk evrelerinde olduğunu söylüyordu. “İstemiyorum, çünkü o intihar edecek biri değildi. Söyle bana! Onun kadar hayat dolu bir insan nasıl yaşamdan vazgeçebilir ki?” Kesik kesik soluklar almaya başladı.

Demir, gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Süheyla, irkilir gibi gözlerini kapayıp derin bir iç çekişle birlikte arkasına yaslandı. Demir, buna dayanamayacaktı. Kız,

kendi iç huzuru için Süheyla'yı darmadağın ediyordu. Oturduğu yerde hızla doğrulup kadının hemen yanında yerini aldı. Öfkeyle telefona uzandı. İşaret parmağı aramayı kapamak için ilerlerken, kadının eli bileğine yapıştı. Arkasına baktığında başını iki yana salladığını gördü. Ne yani, birkaç dakikalık terapi için onun sinirlerini ayağının altında eziyordu ve Süheyla buna razı mıydı? Ona onaylamaz bir baş sallamayla karşılık verdi ama kararına saygı duydu. Süheyla dirseklerini dizine koyarak oturduğunda o da aynı şekilde oturdu.

Telefondaki kız, "Neşeliydi!" diye devam etti. "İnsanın istediğinde hayatta her şeyi başarabileceğine inanıyordu. İnsanların güçlü olduğuna inanıyordu. Böyle bir inanca sahip birinin kendi kararıyla gidişini kabullenmek istemiyorum. Bizden... Benden vazgeçmiş olamaz! Kendimi suçlu hissediyorum. Herkesi suçlamak istiyorum. Onun hayattan vazgeçmesine neden olacak ne yaptığımızı bilmek istiyorum." Kızın ruh hali inişli çıkışlıydı. Sanki bir darbe almış gibi soluğu aniden kesildi. "Onu çok özleyorum. Görmek istiyorum. Ona kırıldığımda, gönlümü alabilmek için benimle şakalaşmasını istiyorum. Dudağının üzerinde, hiç sevmediği beni ile dalga geçmek ve onu kızdırmak istiyorum. Elini tutup, kollarının arasında olmak istiyorum. Onu çok seviyorum."

Süheyla, kafasını ekrandan kaldırıp tam karşıya dikti. Omuzlarının gerginliğini oturduğu yerden hissedebiliyor, bedenindeki kasılmayı, yüzüne yerleşen taş kesmiş ifadeyi görüyordu. Bu kız, Süheyla'dan ne istiyordu? Süheyla, kısa süre sessiz kaldı. Boğazındaki yumru bir-iki kez aşağı yukarı oynadı. Göğsü sanki nefesini tutmuş gibi yükselip uzun süre öylece, kıpırtısız kaldı. Sonunda hangi açıdan bakılırsa bakılsın içinde acının zehrini taşıyan bir soluk verdi. "Ben de kardeşimi istiyorum." Boğa-

zı gerilmiş gibi sesi boğuk çıktı. "Ama o, gitmeyi seçti."

Demir'in başı hızla ona çevrildi. Şaşırmıştı çünkü kardeşinin kendini öldürmediğine olan inancıyla buralara kadar gelmiş, yaşamını ortaya koymuştu. Şimdi kıza onun intihar ettiğini ima ediyordu. Süheyla, "Bir sebep olmasına gerek yok!" diye devam etti. "Buhranını fark edip ona yardımcı olabilmeyi her şeyden çok isterdim ama... Yapabileceğimiz bir şey yok!"

Kız itiraz edecekmiş gibi sert bir nefes aldı ama Süheyla buna izin vermedi. "O gitti, Meltem. Buna kısa zamanda alışmaya çalış. Bununla yaşamayı öğreneceksin. Fakat çok geç olmadan, kendini yıpratmadan da başarabilirsin. Hayat gerçekten kısa ve sen çok küçüksün. Sözlerime kızacağını ve belki de benden nefret edeceğini tahmin ediyorum. Ama önünde uzanan yaşamda yalnızlığı seçmek için çok az şey yaşadın. Yeniden tadacak, gülecek, hissedecek ve belki de yeniden seveceksin! Bunları yaşayacaksın. Ama lütfen, bunu kendine zarar vermeden yapmaya çalış."

"Senden nefret ediyorum."

"Sen, ilk değilsin."

Demir, Süheyla'nın sesinde gizlenen sertliği duymuştu. Öfke, tınsında bir yerlerde saklanmış, özgür kalmak istiyordu. Telefondaki kız ise bunu göremeyecek kadar kendi acısı içinde kaybolmuştu.

"İkiyüzlüsün! Sen İzmir'de bile kalamadın. İstanbul'a kaçmayı seçtin." Kız, Umur'un yokluğuna duyduğu öfkeyi birilerinden çıkarmaya çalışıyordu ve hedef olarak Süheyla'yı seçmişti. İçten içe neden onu seçtiğini anlıyordu çünkü onu ancak Süheyla kaldırıabilirdi. Peki, Süheyla'ya ne olurdu?

Süheyla, "Belki bu da benim kabullenme biçimimdir," dedi. Demir, onun birilerine karşı bu derecede anlayışlı

olabileceğini aklının ucundan bile geçirmezdi. İç sesi şefkatle 'Matruşka!' dedi.

"Yani gidişini kabulleniyorsun?" Kızın sesi hiddetten katılaşmıştı.

"Getir onu o zaman!" Süheyla'nın sert çıkışı kızın sessizce hıçkırmasına neden oldu. "Getirebilir misin? Böyle bir gücün, imkânın var mı?"

"Yok."

"O zaman kabullenmekten başka çaren yok."

"Ölmek istiyorum."

"Böyle hissettiğinde aklına kendini, beni ve gecenin bu saatinde bile Umur'un odasında sessizce gözyaşı döktüğüne emin olduğum annemi düşün. Umur'un bize yaptığı haksızlığı sen de seni seven insanlara yapmak ister misin?" Genç kadının sesi giderek hırçın bir hâl alıyordu. Muhtemelen kendisi de bunu fark ettiği için aniden sustu. Odayı uzun süreli bir sessizlik kapladı. Eğer bu sessizliğe bir isim verilseydi, adı 'acı' olurdu.

Kız sonunda, "Ben... Özür dilerim," diye fısıldadı ve hıçkırıkları eşliğinde telefonu kapadı.

Süheyla, tekrar gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı. Keşke o da acısını kusarak ruhunu anlık da olsa rahatlabilecek biri olabilseydi. Meltem, kendi buhranını savuştururken Süheyla'yı ateşlere atmaktan çekinmemişti.

Umur, Süheyla için bir kardeşten öteydi. Nişanlılığına kadar tüm hayatı, geleceği Umur'un üzerine planlanmıştı. O da özlüyordu. Pazar sabahları yaptığı eşek şakalarına kadar her şeyi özlüyordu. Süheyla'nın çalışma minderine deterjan sürüp, kayıp düştüğü zaman kahkahalarla gülüşünü, üşüdüğünde Süheyla'nın yorganının altına kıvrılmasını... Süheyla, kardeşini özlüyordu. İçine çektiği derin nefes titrekti.

"Sevgilisi miydi?" Yumuşak bir tınıyla yöneltilen soru üzerine başını adama çevirdi.

"Evet."

"Umur'un, senin kardeşin olduğunu unutmuş gibi görünüyor!" Adamın sesinde öfke mi vardı?

"Acı çekiyor."

"Sen... Çekmiyor musun?"

"Çok fazla."

"Acını kusmak için kaç kişiyi taciz ettin."

"Demir Bey, abartmayın!"

Adam, ona yaklaştı. "Ne hissediyorsun, Sü?" Süheyla adamın sesine öylesine takılmıştı ki ismini kısaltmasını umursamadı. Kısa sözlerinde yüce bir anlayış, ilgili bir tını, öylesine paylaşma isteği vardı ki içindeki katılığın kısa bir an da olsa çözüldüğünü hissetti.

"Ağlamak. Ağlayabilmeyi dilemek." Süheyla'nın elleri serbestçe aşağıya düştü. "Canım yanıyor. Çok acı veriyor. Çaresizlik ise tüketiyor. Acı, dişlerini geçiriyor ve boşluğa sürüklüyor. Aynı zamanda öfkeyle de doluyum. Ve hepsi kabuğun altındaki tabakada! Dışarı atamıyorum. İçimde varlığını ilan eden kötücül ve giderek büyüyen bir ur gibi... Aynı zamanda suçluluk da duyuyorum. Meltem'in de dediği gibi; Onu çok özlüyorum."

Hissettiklerinin kısa özetine şaşırmıştı. Daha fazla, daha ağır ve daha yoğun yaşıyordu ama birkaç sözcükle dile gelmişti. Belki de tarif etmemeye çalışmak gerekiyordu. Çünkü hisler; sözcüklerin kaldırdığı kadar kısa ve basit değildi.

"Hiç... Birilerine sarıldın mı?"

Süheyla, aniden hiddetlendi. Onu ne sanıyordu? Mekanik bir robot mu? "Ben hissiz biri değilim, Demir Bey! Elbette sarıldım, anneme, Meltem'e, sıklıkla Umur'a, salonumda canı yanan öğrencilere..."

Adam başını iki yana salladı. "Hayır. Sormak istediğim o değil! Hiç kendin için, kendi ihtiyacın için birine sarıldın mı?"

Süheyla düşündü. Annesi acı çekiyordu, onu avutmak için sarılmıştı. Meltem kendini kaybetmek üzereydi, ona sarılmıştı. Salonunun minik öğrencilerinin canları yandığında onlara da sarılıyor ve sözleriyle rahatlatmaya çalışıyordu. Ona itiraz etmek için aralanan dudakları kapandı. Başını iki yana salladı.

Yanı başında oturan adam hareketlenirken, beyninin içinde bir şaşkınlık tınsı çınılıyordu. Adamın elleri usulca omzunu buldu. Süheyla, onun ne yapmaya çalıştığını anlayamadan, gerilen bedeni adamın çıplak göğsüne doğru çekildi.

Adamın hoş kokusu burnuna dolarken, "Demir Bey?" diye sordu. Biraz önceki yıkılmışlığının ardından gülmek istemesi garipti ama gülmek istiyordu.

Demir Bey'in kolları onu sıkıca sardı ve Süheyla'nın başı adamın göğsünde kaldı. Neden hareket etmediğini bilmiyordu ama öylece kollarının arasından kalmıştı.

Demir Bey, "Hım?" dedi.

Süheyla'nın başı sanki yüzünü görebilecekmiş gibi yukarı kalktı. "Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Sana sarılıyorum." Genç adamın sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Orasını anlayabiliyorum. Neden sarılıyorsunuz?"

Adamın göğsünde bir mırıldanma oldu. Ardından bedeni sessiz gülüşüyle sarsılmaya başladı. "Sü, bu anın duygusal olması gerekiyordu. Filmlerde hep öyle olur!" Sesinde kahkaha geziniyordu.

Süheyla, iç çekti. "Hayal dünyanızın bir sınırı var mı, acaba? Bunu gerçekten merak ediyorum." Tutuşundan kurtulmak için hafifçe kıpırdandı. Adamın kolları aynı

fikirde gibi görünmüyordu. Onu, daha sıkı sararken göğsünde tutmaya devam etti. Dışarı verdiği sert nefes genç kadının saçlarını titretti. "Bir sus da sarıl be kadın!" Sesi aniden şefkatli bir hal aldı. "Belki işe yarar."

"İşte bu oldukça duygusaldı."

Adam sözleri üzerine hafifçe güldü. Süheyla, sözlerinin devamını getirmeyişinden memnundu. Demir Bey, anlıyordu. Çünkü yaşamıştı. Süheyla, ona hikâyesini hiç sormamıştı. İki, üç yıl kadar süren bir delirme anı vardı ve insan durduk yere delirmezdi ama sormak istemiyordu. Kollarını usulca beline doladı. O an için, ortada kendinden başka acı çeken yoktu. Süheyla, bu adama kendisi için sarılıyordu.

Bu tür küçük şeylerin, insanların hayatında kocaman bir boşluğu doldurmasını her zaman garip bulmuştu. Aslında ihtiyacın olan o küçük şey hep orada dururdu ama insan o kadar kördü ki onu bile göremezdi.

Orada, adamın sıkıca kavrayan kolları arasında çok eğreti duruyordu. Olgun'la bile böylesine bir yakınlık anı yaşamamıştı. Cinsellikten bahsetmiyordu. Diğerlerinin nasıl oluyordu bilmiyordu ama kendi deneyimi bedenin ihtiyaçlarını doyurmaktan öte bir şey değildi. Her iki taraf için de!

Duygusal yakınlıktan bahsediyordu. Tıpkı adamın dile getirdiği gibi... Demir Bey'in bir eli usulca saçlarına dokunup orada kaldı. Dokunuşundan hoşlanmıştı. Sırtını sıvazlayan elden de hoşlanmıştı. Adamın hafifçe artış gösteren kalp ritimlerinden de hoşlanmıştı. Süheyla, belki de sadece ona sarılmaktan hoşlanmıştı.

Tuhaftı. Aynı zamanda huzur veriyor, kollarının tutuşunun güven veren hissini duyumsamak da iyi geliyordu. İnsan buna kolaylıkla alışabilirdi. Adama güveniyordu. Bunu inkâr edemezdi. Başka hiçbir aptal o ringe

sırf bir isim için çıkıp, hastanelik olmayı göze alamazdı. Demir Bey, ikinci bir kere düşünmemiştii bile!

Bunun için sıcaklığını daha kolay kabul edebiliyordu. Ona karşı hiçbir tedirginlik olmadığında sadece güven veriyordu. Güzel de kokuyordu. Öz kokusunun, duş jeli ile karışımı oldukça uyumluydu ve ortaya kendine has bir koku çıkıyordu. Kolunu hafifçe kıpırdattığında adam acıyla irkildi. Bu, Süheyla'nın aklına takıldığı bir soruyu getirdi. "Nasıl oluyor da yüzünüzde bir çizik bile bulunmuyor?"

Demir Bey'in iç çekişinde bile yaramaz bir tını vardı. "Senin de benimki kadar güzel bir yüzün olsaydı, korumak için elinden geleni yapardım!"

Süheyla, gözlerini devirdi. Aynı anda adamın bir tırnağı sırtından aşağıya doğru usulca inerek içini ürpertti. Dudaklarını adamı paylamak için açtıysa da, onun gerilen bedeni üzerine hafifçe kaşlarını çattı. Parmaklarının altındaki ten, çelik kadar sertleşmişti.

Demir Bey, "Beni önemsiyorsun!" diye mırıldadı.

Süheyla duyduğu sözcüklerinin manasını önce kavrayamadı. Ardından sanki kafasının içinde bir ampul yanmış gibi gözleri irice açıldı. Süheyla'nın ona farklı hisler beselediğini mi düşünüyordu? Arzu, evet. Adam için endişelendiğine de evet ama ona bir his beslemek... Hızla doğruldu. Daha konuşmasına fırsat kalmadan, adamın şaşkınlığından faydalanmasıyla kendini onun kucağında, başını koltuk başlığına dayanmış olarak buldu. "Demir Bey, sarhoş musunuz?"

Kucağından kalkmak için tekrar atak yaptı ama elleri bileklerini sıkıca kavradığında, bıkkınlıkla iç çekti. Adam yüzünün bir milim ötesine kadar eğildiğinde nefesi aksadı. "Seni gördüm! Adamı yere serdiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Benim için endişeleniyordun!"

Demir, onun şaşkın yüzüne bakıyordu. Gözleri, loş ışıkla aydınlanmış yüzünde hafifçe dolandı. Kavisli kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. Kalın alt dudağı biraz daha öne çıkmış, kenarları büzüşmüştü. Bu, ona somurtkan bir ifade kazandırmıştı.

Kadın homurdanır gibi güldü. Renksiz bir tınıyla, "Elbette endişeleniyorum. Size ihtiyacım var! Benim aylarca uğraşıp kat ettiğim yolu bir günde aşacak bir güce ve çevreye sahipsiniz!"

Sanki bunda anlaşılmayacak ne var der gibi bir bakış attı. Demir'in beynindeki çarklar da aynı anda bir diş atladi. Şaşırarak başını geriye çekti. Bu, olasılıkları arasında yoktu. O, kadın için önem taşıdığını düşünürken, önem taşıyan şeyin elinde bulundurduğu güç olması göğsünde bir kıpırtıya ardından gürültülü bir kahkaha ya neden oldu.

Hissettiği hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışarak yüzüne eğildi. "Tamamen bir hata olsa da," dedi ve kendini tutamadan dudaklarına bir öpücük kondurdu. Tadı güzeldi. Bunu o hafif dokunuşla bile duyumsayabiliyordu ama kendinde devam ettirme cesaretini bulamıyordu. Çünkü daha yakınlaştığı anda bedeni ona çekiliyordu. Kalbinin bozuk ritmini de hesaba katarsa... Tabii bozulurdu. Kadın bir gece önceki kıyafetlerinin içindeyken kucağında oturuyordu. Bluzu yuvarlak omuz hattını açıkta bırakmış, eteği kalçasına doğru sıyrılmıştı. Öylesine pervasız ve aynı zamanda tezat bir şekilde öylesine hükmedici görünüyordu ki... Bu duruşu kırmak için içindeki adamı ayartıyordu. Güçlülükle dudaklarını çekti. "Teşekkür ederim."

Kadın öfkeyle soludu. "Tamamen hata olduğunu kabul ediyorum."

Demir sesinin tınısındaki farklılığı algıladı. Onun

söylemek istediği ile kendi sözlerinin anlamı tamamen farklıydı. Merakla, "Sen hangi hatadan bahsediyorsun?" diye sordu. Onu kucağından kaldırmak istiyordu ya da onu tamamen kucağına oturtmak istiyordu. Demir, zihninin içinde kafasını salladı.

"Bahşedip durmaktan çekinmediğiniz öpücüğünüzden!" Elleri hızla çekip Demir'in sıkı tutuşundan kurtulurken sinirle göğsünden itip, ayağa fırladı. Sert darbeleri bedenindeki eziklerin üzerinde patlayan Demir'in acıdan nefesi kesti.

Süheyla, sert nefes alışını duyduğunda başını hızla ona çevirdi. "İyi misiniz?"

Adamın dudakları büzüşürken, tek gözü kısıldı. Antrenin ışığı yüzüne bir yol gibi uzanmış, yüzündeki acı çeken ifadeyi net olarak açığa çıkarmıştı. Üzgündü ama bunu ona söylemeyecekti. Üzüntüsünü bir elini ona uzatarak belli etti.

Adam güçlkle, "İyiyim," diye fısıldadı. Kısılmış gözleri biraz daha açıldı. Eline bir bakış attı ve yüzünde şüphe dolu bir ifade belirdi. Süheyla'nın dudakları bu oyunbaz tavrı üzerine titredi.

Genç adam, "Canımı yakarsan!" diye mırıldanırken işaret parmağı tehdit edercesine havaya kalktı.

"Siz de benim canımı yakarsınız." Adamın kaşları yine oyunbaz bir hamleyle yukarı fırladı. "En azından deneyebilirsiniz!" diye ekledi. Adam kıkırdarken onun uzattığı elini sıkıca kavrayıp neredeyse Süheyla'yı tekrar oturtmaya yetecek kadar bir güçle kendisini yukarı çekti.

Genç adam yanından geçerken, "Bir kahve yapacağım," diye bildirdi.

"Bana şekerli ve bol sütlü!"

Demir Bey, bir anda başını arkaya çevirdi. "Fedailik; evet. Uşaklık; şansına küs!" Tekrar yoluna devam etti.

“Ben, misafirim!” Adamı takip ederken, “Ayrıca, kendi güvenliğimi kendim sağlayabiliyorum. Yalnızca bir uşaağı ihtiyacım var!” dedi.

Demir Bey mutfaağı girmiş, dolap kapaklarını açıp kapatıyordu. Ona, uyarı dolu bir bakış attı. “Fazla ileri gidiyorsun, kadın!”

Süheyla cevap vermedi. Beyaz rengin ağırlıklı olduğu mutfaağı inceliyordu. Renk ve dekorun sadeliği, alana ferah bir hava katıyordu. Düzeni insana huzur veriyordu. Gözleri dikkatle mutfaağın içinde dolanırken, tezgâhın üzerinde bulunan bıçaklığa kaydı. Üzerindeki bıçaklar sanki daha önceden hiç kullanılmamış gibiydi. Mutfaağın huzurunu bozan tek şey; sinmiş olması gereken ama orada bulunmayan yemek kokusuydu.

Demir Bey, kahve fincanlarını hazırladı. Ardından buzdolabına yöneldi, içinden sütü alıp kapağını kapadı. Süheyla, dolabın içindeki malzemelerin de hiç kullanılmadığını fark etti. Ayrıntı, kafa karışıklığına neden oldu. Evden içeri adımını attığı ilk anda da deterjan kokusunun dışında o yaşanmışlık hissini bulamamıştı.

“Burada mı kalıyorsunuz?” Kafası küçük ayrıntılarla hâlâ meşgul olmaya devam ederken, sözler düşünmeden dudaklarından fırladı.

Demir, kadının sorusuyla birlikte ona baktı. Kadının gözlerinde sorgulayan bir ifade, yüzünde şüphe kırıntıları vardı. Dürüstçe, “Hayır,” dedi. Ardından aklını meşgul etmek için, “Senin gibi sert kızların kahvesini sade içmesi gerekmiyor mu?” diye sordu.

“Tüm bu olanlardan önce benim de normal bir hayatım vardı. Bol şekerli ve sütlü kahveler içtiğim, güldüğüm ve dans ettiğim...” Sesindeki hiddet Demir’i gülümsetti.

Kahvelerini mutfak masasına yerleştirirken, “Dans ve sen?” diye sordu. “Bu ilgi çekici!” Oturması için san-

dalyesini hafifçe çektiğinde ona bir bakış atmayı göze almıştı. Keşke yapmamış olsaydı. Tamamen dağınık ve tamamen seksi görünüyordu. Yüzündeki o ciddi ifade ile kılığındaki o umursamazlığın tezatlığı kadını daha cazip kılıyordu. İçinden homurdandı.

Allah'tan Süheyla'nın beyni farklı işliyordu. Şüphe dolu bakışlarını gözlerine dikmiş, bakışı ve sözleriyle, aniden gelen arzusu kahkahasıyla yer değiştirmişti. "Sandalyemi çekerek bana eşek şakası yapmayacaksınız, değil mi?"

"Sandalyeyi kafama yiyeyim diye mi?"

Süheyla, onun çektiği sandalyeye otururken alayla, "Oldukça nazik bir hareket," dedi.

Karşısındaki yerini alırken, "Çünkü ben nazik bir adamım!" dedi.

"Burası kimin evi?"

Demir, onun aklını mı karıştırmak istiyordu? Öyle bir ihtimal var mıydı? "Abimin... Evlenmeden önce uzun yıllar burada kaldı. Ayrıldıktan sonra da bana bakıcılık yaptığı için tekrar yerleşmedi." Omuz silkti.

"Bu gece, buraya ilk defa mı geliyorsunuz?"

Demir, sorularının nereye varacağını fark etmişti. "Evet. Neden?"

"Ev yeni temizlenmiş, dolabın içi paketleri açılmamış malzemelerle dolu." Genç kadının sorgulayan bakışlarından bariz bir şüphe vardı.

Demir sözlerine devam etmesine izin vermedi. "Eğer sormak istediğin şey seni buraya getirmeyi daha önce kafa koyduğumsa; evet, Bayan Sherlock Holmes."

"Bu, bana moda evinin önünde bekçilik yapmakla ilgili sözlerinizi hatırlattı."

Demir'in bıkkın bakışları kadınınkilerle kesişti. "Sen yanında kalmama izin vermediğin için ben de geceyi ara-

banda, bir kahraman gibi seni koruyarak geçirdim.”

Süheyla, bir noktada adama ‘dur’ demek zorundaydı. Sesindeki öfkeyi bastırabilmek için derin bir nefes aldı. “Buna gerçekten gerek yok, Demir Bey.” Adam konuşmak için dudaklarını araladı ama elini kaldırarak konuşmasına izin vermedi. “Ayrıca sizinle buraya yerleşeceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

Adamın yüzünden anlaşılmaz bir ifade geçti. Süheyla bu ifadeden hiç hoşlanmadı. Adam kayıtsızca, “Bir planım vardı ve sen bu planı bozarak tüm eğlencemi yerle bir ettin!” dedi.

“Bir velet gibi hareket ediyorsunuz! Beni korumanıza ihtiyacım yok. Bana yol göstermeniz; evet! Bana isimleri bulmamda yardımcı olmanız; evet! Daha fazlası; hayır!”

Adam yine o ani geçişlerinden birini yaşadı. Eğlence dolu gözleri aniden sertleşerek keskin bir ifade kazandı. “Kendini tehlikeye atıyorsun. Bu gece yaptığım bile.” Sanki öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi bir süre duraksadı. “Kahretsin! İnsanlar sıkılana kadar her gece görüntülerin ekranda dönecek. Belki de birileri seni tanıyacak. Sen onları bulmadan onlar seni bulacak.”

“Demir Bey, sizin gözünüzden bakıldığında çok mu kafasız görünüyorum?” Kadın başını yana eğmiş, dikkatle vereceği cevabı bekliyordu.

“Aksine! Tanıdığım zeki ve mantıkla hareket eden nadir insanlardan birisin.”

“Tam da bu yüzden kendimi tehlikeye atmıyorum. Onu çağırıyorum.”

Eğer parlak ışığın altında adamın ifadesini net olarak görmeseydi, delirdiğini düşünebilirdi. Adamın göz bebekleri irileşirken, yüzü aniden sararıp, gerildi. Süheyla, tepkisini ne umursamak ne de buna anlam yüklemek istedi. “Benim onları aramaya devam ettiğimi ve giderek

yaklaştığını fark ettiklerinde panik olacaklar. Bu da beni ortadan kaldırmak istemelerine neden olacak. Bunun için beni bulmak zorundalar! Saklanmıyorum. Gizli hareket etmiyorum. Çünkü onların bana ulaşması, benim onlara ulaşmamdan daha kolay! Attığım her adım bilinçli. Tam da bu yüzden sizin yardımınızı kabul etsem de olayın dışında kalmanızı istiyorum.” Devamını getirip getirmemek arasında bocaladı. Aklından geçen düşünceleri bir süzgeçten geçirdi ve anlam yüklenmeyecek basit üç kelimeye sığdırdı. “Sizin diyetinizi ödeyemem.”

“Sen... Çıldırmışsın!” Sözcükler adamın dişleri arasından tıslayarak çıkmıştı. Sanki beyninin içinde hesap yapar gibi kaşları çatılırken kısa süre duraksadı. “Bana biraz zaman ver! Senin için isimleri ve adresleri bulacağım. Önce dün gece dağıttığın ortalığı toparlamam gerekiyor. Adımı nasıl yazdırdın bilmiyorum ama bu hoş karşılanacak bir durum değil. İnsanlar bir farklılık yaşadıkları için coşkulu tezahürat yapmış olabilir, fakat rakiplerime bahis oynayanlar bu durumdan hoşlanmayacaklar. Gidip yenilgiyi kabullenmem, ortalığın durulmasını sağlamam gerekiyor. Bu, bana dövüşmeden Metin’le konuşma fırsatı da sağlayacak...” Sanki onun için hayati derecede önemi varmış gibi ciddi bir ifadeyle, “Bana biraz zaman ver, olur mu?” diye sordu. Sesinde onu ikna etmek için yumuşacık bir tını vardı.

Süheyla, lafı dolandırmayı sevmezdi. Bunun için doğrudan, “Bana neden yardım ediyorsunuz?” diye sordu.

Adam bir an için afalladı. “Bilmiyorum,” dedi. Sonra kendini çabuk toparlayarak, “Ya da biliyorum. Haklı olduğunu düşünüyor, davana inanıyorum. Amacına saygı duyuyorum. Ve bu uğurda canının yanmasını... Bak, bunu düşünmek gerçekten hoşuma gitmiyor, tamam mı? Benim de elimde öylece durup daha da artan bir güç var-

ken neden yardım etmeyeyim ki? Ayrıca senden de hoşlanıyorum.”

Süheyla'nın gözleri kırıştı. Kalbi bir an için teklerken, nefesi boğazında tıkanı. Adam, sözlerini yanlış yorumladığını anlamış gibi, “Bir insan olarak duruşunu beğeniyorum,” diye mırıldandı.

Süheyla'nın içinden, ‘Külahıma anlat!’ dedi. Adam ondan çok daha kötü bir yalancıydı. İkisi de o anda, adı henüz konmamış hislerin bedenlerinden yayılıp, havayı ağırlaştırdığının farkındaydılar. Gözlerinde bunu görebiliyordu. Kendini beğenmiş biri değildi ama ne gördüğünü biliyordu.

Sessizliği adamı huzursuz etmiş gibiydi. “Bana zaman verecek misin?” diye sordu.

Süheyla'nın ona her koşulda ihtiyacı vardı. Adam, onun tehlikenin içinde olmasını istemiyordu. Eğer Demir Bey gibi bir adam onu tehlikeden uzak tutmaya karar verirse... Süheyla bunun önünde duramazdı. Zihninde bir süre belirledi. Üç gün yeterince uzun bir süreydi. Ayrıca attığı adımlardan haberi olmak zorunda değildi. Onaylarcasına başını salladığında, genç adam gözle görülür bir şekilde rahatladı. Derin soluğu canını yakmış gibi yüzünü buruşturdu. Ayağa kalkıp bir-iki dolap karıştırarak, yeni olduğu her halinden belli olan bir eczane poşetinin içinden ağrı kesici kutusu ve bir merhem çıkardı.

Demir Bey, ilacı içti. Ardından merhemi alıp karşısına tekrar yerleşirken, “Neden odalardan birinde kalmadın?” diye sordu.

“Çünkü bana kalabileceğim bir oda göstermediniz!”

“Acıdan ölüyordum.” Süheyla, elinin hareketlerini izliyordu. Merhemın kapağını açmış, avucuna bolca sıkmış tenindeki eziklerin üzerine yaymaya başlamıştı. Genç adam bilinçli olarak boğuklaştırdığı bir sesle, “Ay-

rica... Bizim aynı yatakta yatmışlığımız var. Yanıma da kıvrılabilirdin." Süheyla gözlerini devirirken, "Kendine bir oda seç," diye bitirdi sözlerini.

"Buna gerek kalmayacak, çünkü sabah moda evine gidiyorum."

Gözleri tekrar adamın eline indi. Duraksayıp kısa sürede tekrar hareket etmeye başlayan eline. Göğsünde, kol boğumlarında, omzunun üzerinde usulca merhemi gezdiriyordu. Adam ona cevap vermemişti. Süheyla'nın gözleri yüzü, eli ve gözleri arasında mekik dokurken neden cevap vermediğini kavradı. Adam acı çekiyordu. Nefesini kesecek kadar!

Düşünmeden ayağa kalktı. İki adımda yanında bitip, adamın şaşkın bakışları arasından merhemi aldı. O gözlerde ürkeklik de görmüştü. Niye? Merhemi avucuna sıkarken gürültülü yutkunuşunu duydu.

Demir yutkunmak istiyordu. Hızlanan nefesine, horona kalkan kalp atışlarına dur demek istiyordu. Kadının parmaklarını sırtında hissettiğinde bedeni taş kesti. Güçlkle, "Buna gerek yok!" diyebilirdi. Boğuk çıkan sesine lanet okudu. Ona karşı zayıftı. Bu gerçek bir anda tepesinin üzerine balyoz inmiş gibi hissettirdi. Nazik ve sihirli dokunuşları sırtında gezinirken tüm acısı yerle bir olmuştu. Çünkü Demir, o parmak uçlarından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Kadın, "Bana öyle gelmedi," diye mırıldandı. Sanki acısını nasıl alacağını biliyormuş ve bilinçliymiş gibi parmaklarının baskısı kimi yerinde azalırken kimi yerinde artıyordu. "İyi geliyor mu?"

Demir, onun sesindeki farklı tınıyı algılayamadı. Bedeni pelte gibi olmuş, beyni jöle gibi titreşiyordu. Bu kadın ona ne yapıyordu? Dudaklarından çıkacak inlemele-ri bastırmasının ardından ona cevap verdi. "Evet."

"Peki." Süheyla'nın dokunuşlarında bir farklılık olduğunda Demir'in nefesi kesildi. Arzudan değil! Acıdan. "Bu, acı veriyor mu?"

Demir, elinden kaçamıyordu. Çünkü bir elini omzuna sabitlemişti. Kıpırdamıyordu da çünkü kıpırdadığı anda acısı daha çok artıyordu. "Bu yaptığına... Sırtından vurmak denir!"

"Belki beni bir daha utandırmayacağınıza dair söz verirsiniz size acıyabilirim."

"Gururuma karşılık gururun,"

Kadının parmağı hafifçe kıpırdandığında Demir'in kasları acıyla gerildi. İnlememek için kendini zor tutuyordu. Gülmek de istiyordu. Onun iyi niyetli olabileceğini de nereden çıkarmıştı? "Sü?"

"Evet!"

"Bunun- Ah. Kes şunu!"

"Sizi dinliyorum."

"Bir daha seni utandırmayacağım."

"Söz veriyor musunuz?"

"Evet. Kahretsin!"

Sırtındaki baskı hafiflediğinde Demir rahat bir soluk aldı. Kadının renksiz bir tınıyla savurduğu sözcüklerle afalladı. "Eğilin biraz."

Demir'in kaşları çatıldı. Söylediğini yapmalı mıydı? Sonuçta biraz önce kendisini kıvrandıran da bu kadındı! Ne yapmaya çalıştığını anlamadıysa da sırf merakından hafifçe eğildi.

"Çok cesursunuz!" Kadının sesindeki alay, onu gülümsetti.

Ona esprili bir cevap da verebilirdi ama sihirli dokunuşlarıyla resmen kendinden geçmişti. Nereye dokunacağını bilen parmaklarının, her hareketinde bedeni biraz daha gevşiyordu. Oturduğu sandalyeden aşağıya doğru

kaymamak için sandalyenin iki yanını sıkıca kavramıştı. Her dokunuş, ona duyduğu arzunun üzerine benzin dökmek kadar tehlikeliyse de durmasını isteyemiyordu. Her dokunuş; bedenindeki tüm noktaları uyanışa geçiriyor, dişleri birbirini daha çok eziyordu. Parmakları omuzlarına, ardından boynuna tırmandı. Demir'in de ona dokunmak isteyeceği kadar yüreğini hoplatan küçük temaslarla... Midesinin altında bando mızıkla ekibi kurulmuş, uyumsuz sesler çıkarıyormuş gibi hissediyordu. Resmen içi havalanmıştı.

"Gümüş Mekân hiç de beklediğim gibi bir yer değildi!"

Demir, kadının parmaklarının onu içine aldığı yumuşak bulutun arasında bir süre bocaladı. Ne demişti? Sözleri oldukça doğal, sesi de renksizdi ama bir şekilde o şüpheli tınıyı yakalamıştı.

"Ne bekliyordun ki?" diye sordu.

"Böylesine bir gizlilik için çok sıradan bir yer."

"Sıradan dediğin yerde milyonlar dönüyor. Ayrıca gördüğün alan sadece dörtte biri-" Kadının parmaklarının baskısı aniden kalktığında başını çevirip ona baktı. "Allah'ım! Çok iyi geliyordu."

"Ben, masörünüz değilim." Kadın kahve fincanlarını aldı. Fincanda kalan soğuk kahveleri evyeye döküp tekrar kahve yapmaya koyulmuşken, "Devam edin," diye mırıldandı.

Demir devam edecekti. Onun bilgilere ihtiyacı vardı. Kendi kafası da iyi çalışıyordu ama Süheyla'nın kafası detayları da görüyordu. Ama devam edemiyordu. Kadın çok seksi görünüyordu. Demir hata üzerine hata yapmaya bayılıyordu. Hatta belki de bu onun fark edemediği hobisiydi. Daha sonra acı çekiyor ve bundan da zevk alıyordu. Belki de içinde bir yerlerde mazoşist bir yan vardı.

Uzun bacakları vardı ve o bacaklar son derece estetik duruyordu. Aşağıya sarkmış bluzunun ortaya çıkardığı o omuz kıvrımının üzerini kaplayan pürüzsüz ten, nazik ve tutkulu bir dudak dokunuşunu davet ediyor gibiydi.

Kadın başını arkaya çevirdiğinde düşüncelerinin yönü de ani bir manevra yaptı. Çıplak kalan omzunun üzerinden bakıyor, hafif sivri çenesi neredeyse omzuna değiyordu. Gözlerinde hafif bir alaycılık, çokça merak ve anlayamadığı bir şey daha vardı. Somurtuk alt dudağı biraz daha öne uzadı. Demir'in aklından, o alt dudakla ilgili yüz bin farklı kare hızla geçti.

Süheyla bir şeyler söyledi. Ama kafasının içi o kadar bulutluydu ki algılayamadı. "Anlamadım?" diye sordu.

"Diyorum ki." Demir'in kahve fincanını sertçe masanın üzerine bıraktı. "Kasabın önündeki kedi gibi bakıyorsunuz!"

Demir, bu kadından hoşlanıyordu. Her şeyinden... Gizeminden, öne doğru uzamış alt dudağına, ciddiyetinden, uzun bacaklarına kadar... Hatta o kuş yuvası saçlarına kadar! "O kadar mı belli ediyorum?"

"O kadar!" Genç kadın derin bir nefes alıp yüzüne eğildi. "Ya yatak odalarından birine çıkalım ve sistemimizdeki şu yeni ihtiyaçtan kurtulalım ya da arzularınıza bir dur deyin ve sözlerinize devam edin!"

Siktir! Ne demişti?

12

Kadın doğruldu. Bir elinde kahve kupası, onun karşısındaki yerini aldı. Kahvelerini hazırlamadan önce ellerini yıkadığı için, tırnaklarındaki ıslaklık hafifçe parlıyordu.

Zihni, sözlerinin çağrıştırdığı hayallerle farklı filmlerin aynı anda oynatıldığı bir sahne gibi karmaşıkken, başı dönüyordu. Sözlerinden önce zaten uyarılmıştı. Ama kadının tane tane sıraladığı sözcüklerle bedeni donmuşken, hareket halinde olmaya ve ısınmaya devam eden kimi yerlerinin masanın altında kalmasından memnundu.

Kadın, sanki biraz önce Demir'in aklındaki her şeyi bir sel gibi önüne katıp götürmesine sebep olan o sözleri söyleyen o değilmiş gibi sabit ve ifadesiz gözlerini ona dikti. Demir'in aklında o anda zihninde dönen ve diğerlerinden daha cazip olan bir kare vardı. Onu omzu-

na atmak ve duraksamadan üst kata çıkmak. Ya da belki çıkmazdı. Ya da... Yine zihninin içinde kafasını salladı. Havanın ağırlığını uyuşmuş beyniyle bile hissedebiliyorken, içinde boğulduğu arzudan çıkmaya çalıştı. Sis perdesi aralanırken zihni bir dakika kadar geriye sardı.

Süheyla, ciddi bir kadındı. Esprilerini bile ciddiyetle yapıyordu. Ve Demir neredeyse ona inanacaktı. Neredeyse... Gerçi ona inansa ve arzu onu omuzlarından tutup çılgınca sarsa bile onunla birlikte olamazdı. Kimseyle olamazdı. Demir hayatı boyunca kimseyi istemeyecekti. Ya da belki isteyecekti ama asla uzanmayacaktı. O, verdiği sözleri tutmaya çalışırdı. Birine söz vermek kolay değildi. Hele de ölmek üzere olan birine söz verdiyseniz ve hele de bu insanın ölümüne neden olan sizseniz; bu, inançla içilmiş bir ant olurdu.

Kadının bakışları hâlâ sabitti ve ona dikilmişti. Keşke öyle bakmasaydı. Keşke bakışlarının Demir'i ne hale soktuğunu bilseydi. Keşke...

Kahretsin! O kadar yıkılmaz ve sağlam görünüyordu ki! Demir'in ona hayran olması kaçınılmazdı. Süheyla, kahvesinden bir yudum aldı. Ardından arkasına yaslandı. Ardından tek kaşı meydan okuyarak, kusursuz bir kavisle yukarı kalktı.

Demir'in dudakları önce hafifçe kıpırdandı. Ardından alçak sesli bir kıkırtıyla iyice yanlara kaydı.

Süheyla gözlerini devirdi. Ardından, "Yapmayın, ama!" diye mırıldandı. Demir, onun sesindeki alayı yakalamıştı. "Konu oldukça ciddi!"

Süheyla, Demir'in blöfünü gördüğünü anında yakalamıştı. Ne çeşit bir kadındı bu? Demir, onunla birlikteyken kendini bir satranç oyununun içinde gibi hissediyordu. Kadının beyni farklı işliyordu. Demir, muhtemelen o zihnin nasıl işlediğini asla çözemeyecekti. Ama deneme-

nin bile bir başka keyfi vardı. Demir, daha önce ona bel altı espriler ve imalarda bulunmuştu. Genç kadın da çenesini kapalı tutması için tutup elbisesini çıkarmıştı. Şimdi de Demir'in bakışlarına sahip çıkmasını istiyordu. Ve bunun için de ona nükleer bir bomba atmıştı. Demir, bu kadınla tek bir saniyesinden sıkılmadan bir ömür geçirebilirdi. Düşünceyle kalbi sızladı. Sızlayan kalbini daha çok ağrıtmamak için kafasının içinde dönen hayalleri dağıtmaya çalıştı.

Demir de tek kaşını havaya kaldırdı. Oyunbaz olmak ve hafif tutmak her zaman işe yarardı. "Ya kabul etseydim?" diye sordu. Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki hafifçe öksürmek zorunda kaldı.

Süheyla rahat bir tavırla öne doğru eğildi. "Etmezsiniz! Bahsini edip durmanıza ve öpücük çalmanıza rağmen -bir de şu puslu bakışlar var tabi- gerçekten hiç adım atmadınız." Kaşlarının ortası hafifçe derinleşirken, dudak kasları gerildi. "Zihnim birçok noktada farklı şeyler üzerinde sürekli bir meşguliyet içinde. Karışık, cevabı olmayan sorularla dolu ve bitkin! Bakışlarınız dikkatimi dağıtıyor." Gülümsemeye benzer bir şey dudaklarını kıvrırken, "Gerçek bir dikkat dağınıklığının hiç hoş olmadığını anlamanızı istedim."

Çözmüştü. Belki nedenlerini kurcalayacak kadar umursamıyordu ama Demir'in tepkilerini yakalamıştı. Fakat Demir'in bakışları için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gözleri; hissettiklerine ayna vazifesi görüyordu. Kadın, ona olan arzusunu görmüş, bununla ilgili bir hamlede bulunmayacağını fark etmiş ve gereksiz yere onunla oynamaması için uyarı vermişti. Net. Süheyla, farklıydı ve Demir ondan hoşlanıyordu. Bu, hapı yuttuğu anlamına mı geliyordu? Muhtemelen.

Süheyla, adamın bakışlarından hiçbir şey anlamıyor-

du. Ne düşünüyordu? Yine cesaretinin sınırlarını zorladığını biliyordu. Ama adamın iyi bir silkelenmeye ihtiyacı vardı. Tahminlerinde haklı olduğunu da biliyordu. Adam kendisine karşı bir şeyler hissediyordu. Fakat bunun için tek bir adım bile atmıyordu. Onu ilk defa öptüğünde Süheyla itiraz etmeden karşılık vermişti. Muhtemelen daha sonrası için de itiraz etmeyecekti. Ancak, adam durmuş ve sanki onu öpmemiş gibi davranmıştı. Eğer devam etmeyi isteseydi Süheyla'nın karşılığını analiz eder ve ona göre hareket ederdi. Ama etmemişti. Bunun için Süheyla'nın midesinin altında titreşimlere neden olan, o bakışlarından atmaması gerekiyordu. Çünkü kafasını karıştırıyordu. Süheyla'nın kafasının içindekiler yeterince boyunu aşmıştı ve daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Adam kıkırdadı. Güzel bir gülüşü vardı. Yumuşak. Sakin. Kulakları dolduran... Kendisinin de sıkça söylemekten hoşnut olduğu gibi güzel de bir adamdı.

Adam, "Hoş değil!" diye bildirdi. Ardından o haylaz gülümsemesi -Süheyla artık o gülümsemeden hoşlanıyordu- dudaklarını şekillendirdi. "Ama hayal dünyamdaki hareketliliğe değer!"

Süheyla, ona çileden çıktığını gösteren bir bakış attı. "Demir Bey, pisliksiniz!"

"O kadar güzel hakaret ediyorsun ki, iltifat gibi geliyor."

"Konuya dönecek misiniz, yoksa ben ergen sohbetinizden mümkün olduğunca uzağa kaçmak için gidip yatmalı mıyım?" Demir Bey, kaşlarını kaldırdı ve genç kadın bir espriyi daha kaldıramayacağını anlayabilmesi için elini havaya kaldırdı. "Lütfen!"

Adam, önce elma şekeri elinden alınan huysuz bir çocuk gibi dudaklarını büzdü. Ardından ciddiyete hızlı

bir geçiş yaptı. Demir Bey, mekânın diğ er hizmetlerinden yararlanmamış olsa da ne tür hizmetler olduğ unu iyi biliyordu. Mide bulandırıcı ayrıntıları atlayarak, üst düzey insanların sapkın cinsel isteklerini karşılayan üç farklı salonun ve çok büyük paraların döndüğü bir kumarhanenin varlığından bahsetti. Olcay Mutlu, günahın her halini paraya çevirmeyi başaran ve Süheyla'nın tepelemek istediğ i türden bir adamdı. Bu adam mekânı öyle ince ayrıntılarla donatmıştı ki, bir ilk yardım servisi bile hazır bekliyordu.

Demir Bey'in bir de yürüttüğü bir teori vardı. Umur'u öldüren ve daha sonra bilgileriyle birlikte gömülen iki adamın da mekâna girebilmek için ne paraları ne de onları içeriye alacak isimleri vardı. Belki de yaptıkları işin karşılığında birer gümüş kart elde edeceklerdi. Bu da varsayım olarak Sansar lakaplı kişinin -ya da Simsar- bu mekâna girebilen bir adam olduğ unu ama Umur'un duyduğ  isim konusunda yanılmış olabileceğini düşünüyordu. Süheyla çıkardığı sonuçları mantıklı buldu. Zaten bir şeyleri mantıklı bulmak ve onun peşinden iz sürmek zorundaydı, yoksa kendini sonunda ışığı olmayan bir tünelde gibi hissedecekti.

"Burada kalabilirsin." Adam bir eliyle üst kattaki koridorda sıralanmış odalardan birini işaret ediyordu. Ardından diğ er bir kapıyı işaret etti. "Ya da burada." Sonra başka birini, "Ya da orada... Ayrıca orada ben de kalıyorum!" Süheyla, bıkkınca gözlerini devirdi.

Genç adam, "Sana şimdilik giyecek bir şeyler vereyim," dedi ve arkasını döndü.

Süheyla keskin bir tınıyla, "İhtiyacım yok!" dedi.

Sözlerinin ardından Demir Bey'in dudaklarından abartılı bir inleme çıktı ve hızla ona döndü. "Yapma bana bunu!"

"Umarım kalan saatlerinizi uykusuz geçirirsiniz!"

"Kötüsün, kadın! Sabaha iki saat var ve ben seni düşünmekten kıvranıp dururken, gerçekten uykusuz kalacağım!"

Süheyla onun oyununa ayak uydurarak kayıtsızca omuz silkti. Adamın daha önce işaret ettiği kapıdan içeri girip, kapıyı onun yüzüne kapadı. Daha odayı inceleme fırsatını bulamamıştı ki, kapı tekrar açıldı. Genç kadın gözlerinden öfke kıvılcımları çıkarken hızla arkasını döndü. "Kapı çalmak diye bir şey var!"

Demir Bey, iki parmağıyla kapıyı tıkladı. "Bunun gibi mi?"

"Evet. Açmadan önce!"

Adam, "Denerim," diye geçiştirdi. "Seni moda evine ben bırakacağım. Lütfen, kendi kendine gitmeye kalkma!"

Kadınm bir eli usulca beline doğru yol aldı ve orada kaldı. Duruşunda tehditkâr bir hava hâkimdi. "Demir Bey, umarım bu fedailik işinin sonunda benden ücret filan almayı düşünmüyorsunuzdur!"

"Elbette düşünüyorum. Sonuçta ben kötü kalpli, zalim, acımasız bir dük olan Çelik Mızrak'ın aylık harçlığa tabi tuttuğu zavallı bir adamım."

"Demir Bey."

"Evet."

"İyi sabahlar."

"Sana da Matruşka! Sana da."

"Bana acayip lakaplar takmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz?"

"Senin acayip gizemlerin son bulduğunda!"

Süheyla sinirle başını iki yana salladı. Ardından gözlerini adama dikti. Gitmesi gereken adama... Bakışlarının anlamı gayet açıktı ama Demir Bey orada dikilip durma-

ya devam ediyordu. Dikilip durmaya ve ona bakmaya...

"Demir Bey, sanırım çizmelerimi özlediniz. Ve korkarım ki, onları aşağıda unuttum. Beni yormayın. Direkt inin ve hoşunuza giden tekini kafanıza geçirin."

Adamın bakışları farklılaştı. Kasıtlı bir şey miydi, yoksa gerçekten bakışlarındaki yoğunluk ve kararma duygularının bir göstergesi miydi, bilmiyordu. Yine de o bakışlar tenindeki tüylerin havaya dikilip, içinin ürpermesine neden oluyordu. Adamın dudakları usulca aralandı. "Canımım çektiği..." Burada kısa süre duraksayıp bedenini baştan ayağa süzdü. "Her şeyi yapabilirim yani?"

Süheyla'nın hareketi anıydı. Hışımla üzerine saldırdı ama adam çoktan gülüşünün eşliğinde koridora kaçmış ve kapıyı kapamıştı. Süheyla, öfkeyle kapıya bir yumruk attı. Eğer peşinden giderse... Gitmesi hiç hoş olmazdı. Adam uslanmazdı! Onun çocukken bile ellerini dizlerinin üzerine koyup ağır başlılıkla koltuğun bir köşesinde oturduğunu düşünmüyordu. Yaşıtları tam da bunu yaparken, Demir Bey muhtemelen bir kızın eteğinin altına ayna tutuyordu. Üzerindekilerden kurtulup yatağa uzanırken, dudaklarındaki şapşal gülümsemeyi fark etti ve öfkeyle alnına bir tokat attı.

"Demir Bey, buna mecbur değilsiniz!" Süheyla, adamın poposuna bir tekme atıp merdivenlerden aşağıya yuvarlamak istiyordu.

"Elbette mecbur değilim." Adam kayıtsızlıkla omuz silkti.

Uyandığında hızla giyinmiş, yüzünü yıkamış ve onu uyandırmadan evden çıkmaya kalkmıştı ama adam bir kene gibi yapışmaya kararlı görünüyordu. Daha bahçe

kapısından çıkamadan sabah sabah Süheyla'nın asla olmayacağı kadar neşeli bir ruh haliyle yanında bitmişti. Sahil kenarındaki bir kafede, Süheyla'ya zorla kıymalı börek ısmarlamış -düşündükçe hâlâ midesi dönüyordu- ardından onu bırakacağım belirtmişti. Süheyla, onu denize atmadığı için gerçekten şanslıydı.

Moda evinin giriş kapısına geldiğinde arkasını döndü. "Evet?"

Adam da onunla birlikte duraksayıp nereden bakılırsa bakılsın sahte bir şaşkınlıkla, "Evet?" diye sorusunu tekrarladı.

"Demir Bey, beni ofise kadar takip etmeyeceğinizi umuyordum."

"Yanlış umutlar beslemekte üstüne yok!"

Süheyla'nın yanakları havayla şişti. Gözleri bir anlığına, kendine hâkim olabilmek için kapanırken içine çektiği havayı sertçe dışarı verdi. Tekrar açtığında adam onu geçmiş, moda evinin kapısını çalmak için hazırlanıyordu.

"Anahtarlarım var!" Süheyla, onu sinirle kenara doğru iteklerken henüz kimsenin gelmemiş olmasını umuyordu ama daha içeri girer girmez dört çift göz üzerlerine dikilmişti.

Gözler önce kayıtsızlıkla yüzlerinde dolaşmış, ardından şaşkınlıkla irileşmiş ve sonunda şüpheyle kısılmıştı. Süheyla, hiç birine selam vermeden hızlı adımlarla ilerlerken, Demir Bey gülücük dağıtıyordu. "Hoşunuza gittiyse siz burada kalın!"

Adam iki adımda onun hemen yanında bitti. Başını hafifçe ona eğip, "Kıskandın mı?" diye sordu.

"Kıskançlıktan ölmek üzereyim!"

"Merak etme! Gözüm senden başkasını görmüyor."

Dişlerini sıkıp ona döndüğünde, adam göz kırpma cesaretini gösterecek kadar küstahtı. "Ölümünüz benim elimden olacak!"

“Hay hay.”

Adam onu kendi odasına kadar takip etti. Üzerini değiştirirken vazifesine sonuna kadar bağlı biri gibi kapının dışında bekledi. Durum garipti. Eğer adam onu her adımında takip edecekse Süheyla’nın başı büyük bir dertteydi. Kendisi ofise giden koridor boyunca homurdanırken, onun bu durumdan zevk aldığı belliydi.

İçeri girdiklerinde ofisin içinde bir adam ellerini ceplerine sokmuş geniş pencerelerden dışarıyı izliyordu. Onların gelişini fark ettiğinde omzunun üzerinden arkaya baktı. “Süheyla Hanım, nihayet!”

“Günaydın, Ertan Bey.” Adama zorlukla gülümsedi. Zorlanmıştı. Çünkü hemen yanındaki Demir Bey, adamı bir kaşık suda boğacakmış gibi görünüyordu. Ona gitmesini ima eden ısrarlı bir bakış attı. Demir Bey, bakışlarını görmezden gelerek ofis masasının önündeki sandalyelerden birine oturup, bir ayağını diğerinin üzerine attı. Eline de masanın üzerindeki dergilerden birini alıp incelemeye başladı. Yok artık!

Süheyla’nın bedeni öfkeyle içinden sarsılırken, güçlükle Ertan Bey’in sahnede giyeceği kostüm için ölçülerini aldı. Sessizlik gergin ve tuhaftı. Her zaman neşeli olan Ertan Bey bile tek kelime etmemiş, Süheyla’nın sorularına kısa cevaplar verip, isteklerini düz bir tonla dile getirmiş, ardından tamamen hoşnutsuzluğunu belli ederek ofisten ayrılmıştı.

Süheyla, sesi öfkeyle titrerken, “Siz ne yapamaya çalışıyorsunuz?” diye sorup sağlam ve kararlı adımlarla adamın üzerine yürümeye başladı.

Demir Bey, sandalyesinden doğruldu. Gülmemek için dudaklarını bastırması Süheyla’yı deliye çevirdi.

Adam ondan kaçmak için sandalyenin arkasına geçerken, “Sü! Gerçekten korkutucu görüyorsun?”

Frankenstein'ın kız kardeşi rolünü oynayabilirsin!" dedi. Süheyla, adamın sandalyeye bıraktığı dergiyi alıp hışım-la kafasına fırlattı. Demir Bey, gülererek başını eğerken, "Adam hiç tekin gelmedi!" diye açıklamada bulundu. Genç kadın ona cevap vermedi. Masanın arkasına kaçan adamı takip etmeye devam etti. Ona vuracaktı. Vurmak zorundaydı, yoksa tüm günü kendi kendini yiyerek geçirirdi.

"Bak, cidden korkmaya başladım. Tamam, özür dile-rim."

Süheyla, onu ofisin orta yerinde yakaladı. Sıkılmış yumruklarından biri adamın midesini hedef alıp hızla ileriye atıldı. Demir Bey, ani bir hareketle onu bilekle-rinden kavrayıp kendi bedenine çekip dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Süheyla, isterse tutuşundan kur-tulabilirdi ama bu ikisi arasında ciddi sorunlara neden olurdu.

"Hemen gidin! Yoksa kafa atacağım!"

Demir Bey kahkaha attı. "Zaten toplantım var." Be-denleri hâlâ yapışıkken ciddiyetle, "Rica ederim, kendine dikkat et!" dedi. Süheyla, nefes alışlarını düzene sokma-ya ve ağzından çıkacak kötü kelimeleri tutmaya çalışır-ken adamın bakışları yüzünde usulca dolaştı. Onu hızla tekrar öptü. Süheyla da geri çekilip dizini adamın mide-siyle buluşturdu. Darbe çok sert değildi ama kesinlikle uyarı veren bir yanı vardı.

Demir Bey, acı bir inlemeyle öne doğru eğildi. "Kahret-sin, kadın! Bu öpücük için yollarıma serilen onlarca kadın var!"

"İyi. Gidin onlardan birinin başına musallat olun!"

"Hiç biri senin kadar heyecan verici değil!" Göz kırıp akşama onu alacağını söyledikten sonra ofisten ayrıldı ve Süheyla'yı öfkesiyle bir başma bıraktı.

"Ne yaptığınızı bildiğinize gerçekten emin misiniz?"

"Elbette."

"Daha önce hiç yaptınız mı?"

"Hayır!"

"Bana da öyle geldi. Size, hazır bir şeyler almamız gerektiğini söylemiştim."

"Sü, tadına baktığında parmaklarını yerken söylediklerinden utanacaksınız!"

Süheyla, açlıktan ölüyordu. Adam tam bir saattir aldığı malzemelerle yemek sanatını baştan yazıyordu... Altı üstü de et sote yapacaktı! Hayatında hiç yemek yapmamıştı ama adamın uğraştığı kadar da zor olduğunu zannetmiyordu. Adam sürekli internetten bulduğu tarife bakıp, kendi kendini methedip duruyordu.

Demir Bey, sapı ısınmış tencereyi çıplak eliyle tuttuğunda bir homurtu koyuverdi. Parmağını dudağına götürüp hafifçe emdi. Hareket, Süheyla'nın tek kaşını kaldırmasına neden olduğunda adam öfkeli bir bakış attı. "Orada oturup duracağına yardım etsen hiç fena olmazdı! En azından masayı kurabilirsin." Tekrar tencerenin içindeki malzemeyi karıştırmaya devam etti.

"Size yardım edeceğimi söylediğimi hatırlamıyorum."

Adamın onaylamaz bakışları yine gözlerini buldu ve sinirle başını iki yana sallayıp, meşguliyetine devam etti. Sonunda et sote olduğunu söylediği ama Süheyla'nın çamur lapasından başka bir şeye benzetemediği soteyi tabaklara servis etti. Masayı da Demir Bey hazırlamıştı. Homurdanarak!

Süheyla tabağındaki yemeğe şüpheyle baktı. Aynı anda çatallarına uzanıp yemekten birer lokma aldılar. Daha tadı diline yayılırken kadının yüz ifadesi ekşimsi bir hâl aldı. Sırf görgü kurallarıyla büyümüş bir kadın olduğu için aldığı lokmayı ağzından çıkarmayıp taş kadar sert eti zorlukla çiğneyip yuttu.

“Doğru tahmin etmişsiniz! Parmaklarımı yiyeceğimden eminim ama açlıktan!”

Demir Bey’in kafası karışık görünüyordu. “Tarife tamamen uymuştum!” Adamın yüzünde öylesine ekşi bir ifade vardı ki kadın hafif gülüşünü bastıramadı. Adam hiddetle, “Ben en azından denedim!” dedi. Daha fazla görmeye dayanamıyormuş gibi önündeki tabağı kaldırıp, içindekileri çöpe döktü.

Süheyla, ayağa fırladı. “Size yemek yapmak gibi bir mecburiyetim yok!” Yine de buzdolabına ilerleyip yapabileceğini umduğu tek şey olan yumurtaları çıkardı. Pişirmek için bir tava aramaya koyuldu.

On dakika sonra pişirdiği yumurtalar servis tabaklarında duruyordu. İkinci kez çatallarını ellerine aldılar, tattıklarında aynı anda çatalları tabakların yanına bıraktılar. Demir Bey, bastıramadığı kahkahasını dudaklarından kaçırmak için, Süheyla tekrar ayağa kalktı. “Tek kelime etmeyin!” Ona omzunun üzerinden bir bakış attı. “Sanırım bana yardım ederseniz, birer sandviç yapmayı becerebiliriz! Yoksa açlıktan bayılmak üzereyim.”

Genç adam gülerken, “Şüpheliyim,” dedi. Yine de ayağa kalkıp, onun yanında buzdolabının önünde durdu.

Demir, yanındaki kadınla buzdolabının içine gerçek bir ciddiyetle bakarken içindeki hislerin sıcaklığıyla boğuşuyordu. Onunla, bir buzdolabının önünde yıllarını geçirebilirdi. Sonunda aç kalabilirlerdi. Sorun değildi. Kalbi görüntünün aklına getirdikleriyle giderek büyür ve ısınırken, yüz hatları gerginleşti. Bir insanın birine sıırıslıkam âşık olduğunu buzdolabının önünde anlaması ne tuhaftı. Süheyla, kaygıyla ve tamamen bilinçsizce kafasını kaşırken Demir, onu kollarının arasına almak istiyordu. Düşünceyle havalanan kollarını hızla göğsünde kavuşturdu. Hapı yutmuştu! Hem de fena halde...

13

Okuduğu kitabın açık sayfalarının üzerine aniden düşen eldivenlere şüpheyle baktı. Uzun bir süre de bakmaya devam etti. Mat deri, keskin ışığın altında hafifçe parlıyor, bileklerin görünen kısmından eldivenlerin içinin tamamen yün kaplı olduğu anlaşılıyordu. Derin bir nefes alırken gözleri kapanıp açıldı. Hiddetlenmemeye çalışarak kitabı ve eldivenleri bağdaş kurduğu bacaklarının üzerine bıraktı. Gözleri onunla ilgilenmeyen ve bir şey arıyormuş gibi görünen adamın bedenine kilitlendi. Israrla ona seslenmeden uzun bir süre öylece durdu. Ama adam bilinçli olarak sanki Süheyla orada oturmuyormuş ve ona çileden çıkmış bir halde bakmıyormuş gibi davranıyordu.

“Demir Bey?”

“Evet?” diye sordu. Sesi o kadar sıkılmış ve aksi ge-

liyordu ki Süheyla'nın yerinde başka bir kadın olsaydı muhtemelen susardı.

"Komik olmaya mı çalışıyorsunuz?"

Adam, her ne arıyorsa onu bulamadığı için ağzının içinde bir küfür mırıldandı. Koltuğun minderini yerine yerleştirdikten sonra ellerini beline yerleştirdi. Sanki savunma yapıyormuş gibi bir hali vardı. "Eğleniyor gibi mi görünüyorum?"

Süheyla, ne duruşunu ne de sözlerini umursadı. Gözleri kucağındaki kitabın üzerindeki eldivenlere kaydı. "Bunlar ne?" diye sordu.

Adam gözlerini devirdi. Birkaç adımda yanında bitti. Tam karşısına geçip tıpkı onun gibi bağdaş kurdu. Takım elbiselerini çıkarmış, oldukça rahat olan eşofmanlarını giymişti. Rahat olduğunu biliyordu. Aynısından kendi üzerinde de vardı. Demir Bey istediğini alabileceğini söylemiş ve Süheyla bunu abartarak adama tek bir takım eşofman bırakıp gerisini kendi dolabına yerleştirmişti.

"Hiç kullanmadığın için bilmemen çok doğal!" Bıkın sesi Süheyla'yı düşüncelerinden sıyırdı. "Bunlara eldiven denir. Soğuk havalarda insanlar..." diye devam etti.

Adam ciddiyle sözlerine devam ederken, Süheyla dinlemeyi bıraktı. Gülsün mü boşluğuna bir dirsek atıp kendisine mi getirsin kararsız kaldı. Kısa süre bekledi ama eldivenin tarihçesine inecek kadar saçmalamaya devam edince sert bir sesle araya girdi. "Demir Bey! Eldivenlerin ne işe yaradığını biliyorum. Neden 'okuduğum' kitabın üzerine bir eldiven atma ihtiyacı hissettiniz, onu anlayamadım."

Adam o kadar konuşmuştu ki, tekrar konuşabilmek için derin bir nefes aldı. "Bu, benim sana ilk hediyem." Genç kadının kaşları kalktı. Altından çıkacak muzırlıklara kendisini o kadar hazırlamıştı ki, bir hediye... Bek-

lenmedik bu duyarlılık o fark edemedi kalbine sıcak bir şeyler yapmıştı. Tabii adamın daha sonraki sözleri olmasaydı bu sıcaklığın nedenini çözümlemeye çalışabilirdi. "Tabi öpücüklerimden sonra."

Öpücüklerini hediyeden mi sayıyordu? Gözlerine dikkatle baktı ama şaka mı yapıyordu gerçekten öyle mi düşünüyordu anlayamadı. Gerçekten söylediğini varsayarak, "Kafanızın üzerine çıkmış egonuza uçan tekme atmak istiyorum. Belki beyninizin üzerine düşer ve sizi gerçek dünyaya geri getirir!"

Adam keyifle kıkırdadı. "Ego değil, Matruşka! Sen bilmesen de öpücüklerim çok kıymetli. Öyle herkese sunmam!"

"Almak isteyen birilerine sunsaydınız çok daha akıllıca olmaz mıydı?"

Adamın gözlerinde bir parıltı belirip kayboldu. Kendisini eldiven konusundan uzak tutmak istediğini anladığında, söz düellosuna devam etmek için hazırladığı kelimeleri dudaklarının gerisinde bıraktı. "Her neyse... Bir eldivene ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardınız?"

Demir Bey aniden, her ne arıyorsa tekrar peşine düştü ama Süheyla'yı da cevapsız bırakmadı. "Her akşam eve gelirken soğuktan moraran tırnaklarından ve kızaran ellerinden..."

Eğer 'dumur olmak' diye bir şey varsa Süheyla tam da öyle olmuştu. Tıpkı iki gece önce olduğu gibi... Gözlerine doluşan parıltılardan habersizce adama baktı. Bunu neden yapıyordu? Alışmanın bu kadar kolay olacağını bilseydi yine de yapar mıydı? Yaptıklarının Süheyla'nın kalbinde sağlam yerler edindiğini bilseydi? Bu ilgiye o kadar kolay alışabilirdi ki, ürkmesi doğaldı. Ürküyordu, çünkü ona alışmak istemiyordu. Geleceğini iki temel yol üzerine inşa ediyordu. Biri ölümden, diğeri de özgürlü-

günden vazgeçmekten geçiyordu. Demir Bey, bu iki yolda da onun yanında olmayacaktı. Ya da olmak istemiyordu ve Süheyla kendi kendine kuruntularla dolmuştu.

Keşke yapmasaydı. Sanki ona dünyanın en özel insanlarından biriymiş gibi hissettirmeseydi. Öyle hissetmeye alışık değildi. Bağımlılık kadar ürkütücü ve vazgeçilmez görünüyordu. Nihayetinde Süheyla da bir kadındı. Daha önce ilgisizliğe alışmış olsa bile... Adam eğlenceliydi. Kıvrak bir zekâya sahipti. Beraber kaldıkları altı gün içinde sırf zihinlerini yarıştırmak için söz düellosuna girmişler, sonunda kimin kimi alt ettiği belli olmamıştı. Adam ilgiliydi. 'Ah' dese yanında bitiyor, nesi olduğunu öğrenene kadar Süheyla'yı birkaç kez sinir krizlerine sokup çıkarıyordu.

Yılladır üç gün süren regl döneminin sonunda onun hareket etmesine bile olanak vermeyen ağrılarla boğuşuyordu. İki gece önce de bir farklılık olmamıştı. O an oturduğu koltukta cenin pozisyonunda kalmış ve kıpırdayamamıştı. Sancıdan kendinden geçmiş bir halde yatarken, adam nesi olduğunu sormuş, endişeden yüzü sararmıştı. Bu o kadar acının içinde bile Süheyla'nın şaşırmasına neden olmuştu.

"Bir şey değil, bir-iki saat içinde geçeceğinden emin olduğum bir sancı!"

"Geçeceğini de nereden biliyorsun? Sen doktor musun? Kalk! Hemen doktora gidiyoruz!"

Ağrılarının arasında bir de onunla uğraşmak zorunda kaldığı için çileden çıkmış bir bakışla, "Çünkü bu ağrıyı her ay çekiyorum!" diye neredeyse tıslamıştı.

Demir Bey'in yüzünde oluşan şaşkın tepki; hatırladığında bile gülmek istemesine neden oluyordu. "Ne? Bir hastalığın filan mı var?" Çoğunlukla baygın bakan göz-

leri irice açılmış ardından ürkekçe yutkunmuştu. "Tanıdığım çok iyi doktorlar var..."

Adam, onu iyi edebilmek için yurtdışına çıkmaya karar vermeden önce sözlerini yarıda keserek, "Demir Bey, rahat bırakırsanız regl ağrımı kendi kendime çekmek istiyorum," dedi. Adamın yüzü şaşkın ördek ifadesini almıştı. Süheyla dayanamayıp, "Rahatladınız mı?" diye sormuştu.

"Kesinlikle!"

Süheyla'yı duygusallığın sınırlarında gezdiren daha sonra yaptıklarıydı. İnternette, regl sancılarına iyi gelebilecek şeyleri araştırmış, ayaklarına kalın olduğu için övdüğü kendi çoraplarını giydirmiş, ona ağır kesici verip ayaklarının altına sıcak su torbası yerleştirmiş ve üzerine bir battaniye örtmüştü. Gece dışarı çıkıp aldığı çikolata da vardı. Bunların hepsini Süheyla itiraz edip dururken yapmıştı. Böylesine bir ilgiye boğulmak mı yoksa yaptıkları mı iyi gelmişti bilmiyordu ama adam yanı başında uyuyakaldığında saatlerce onu izleyecek kadar iyi hissetmişti. Demir Bey o gece, her gece yaptığı gibi Umur'un ölümünün ardında olan isimleri ve adresleri araştırmak için çıkmamıştı.

Her gece gidiyor, sabaha karşı geliyordu. Süheyla'ya bilgi vermediği gibi bundan kaçınıyor gibi görünüyordu. Süheyla da sormuyordu. Kendisinden zaman istediğinde ona söz vermişti ama bu söz üç gün için geçerliydi. Süre dolalı da bir o kadar daha olmuştu. Onun bilmesine gerek yoktu. Süheyla verdiği sözü tutmuş, üç gün kıpırdamamıştı. Kalan günlerde de boş durmamıştı. Her gece Demir Bey'in ardından çıkıp Yavuz'un evini kontrole gitmişti. O geceye kadar içeri girmek gibi bir girişimde bulunmamıştı. Çünkü ilk gittiği gece evde neden olduğunu

anlamasa da polislerin gezindiğini fark etmişti. O sadece alan kontrolü yapmıştı. Nereden, nasıl eve girilir, etrafta kamera var mıdır, polisin dışında eve giren olur mu...? Yavuz'un evi sakinliğini koruyordu. Süheyla da bundan oldukça memnundu.

Tüm bunların peşine düşmüşken de kafasının içinde cınlayan bir 'Demir Bey' vardı. Adam, hayatının içine sızdığı gibi beyninin ve kalbinin içine de sızmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. İkisi gece yarısı çıkmadan önce kendi köşelerinde bir türlü duramıyorlardı. Mutlaka birlikte yapacakları bir şeyler oluyordu. Scrabble, satranç ve Demir Bey'in yaptığı çıkartmalar... Ama asla birlikte yemek yapmaya kalkışmıyorlardı!

Süheyla, çıkartmaları gördüğünde oldukça şaşırmıştı. Elinde gerçek bir yetenek vardı ve çizdiği her şey hayranlık uyandırıcıydı. Asıl şaşırtıcı olan son zamanlarda sıklıkla Süheyla'ya dair yaptığı resimlerdi. Saçlarının üzerinde kuş yuvası olan Süheyla, karate elbiseleri giymiş ve savunma pozisyonu almış olan öfkeli bir Süheyla, kocaman poposu yanlardan taşmış olan ve sadece bikini giymiş olan bir Süheyla, matruşka bebeği olan Süheyla...

Kendisini çıkartmaların üzerinde görmek ilginçti ama eğlendiğini de kabul etmişti. Her ne kadar bikinili olan Süheyla'nın kalçaları biraz canını sıkırsa da sanatın konuştuğu bir çizim vardı. Demir Bey, Süheyla'ya da öğretmeye çalışmıştı. Sonuç olarak kadının beceriksizliğine kahkahalarla gülmüş, kendi yeteneğini yerlere göklere sığıdıramamış, göğsünü şişirip durmuştu. Süheyla, adam nasılsa kendi kendini övüyor diye çizimleri hakkında tek iyi söz söylemediği için de gecenin sonunda kavga etmişlerdi. Yine de gece yarısı evden çıktığında Süheyla'nın karmakarışık hissetmesine neden olmayı başarmıştı. Ne-

den onun için bu kadar kendini paralıyordu? Bunu anlamıyordu.

Şimdi de o anda olduğu kadar karmaşık hissediyordu. Onu karşı ne hissediyordu? Bilmediğine karar verdi. Ya da kabul etmek istemiyordu.

Demir Bey, homurdandığında düşünceleri bir anda dağıldı. Eldiven hakkında bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." diye mırıldandı. Eldiveni sıkıca kavrayıp, havada salladı.

Adam, tek kaşını kaldırdı. "Genelde teşekkür edilir." Haklıydı. "Teşekkür ederim."

"Bir de öpücük verilir."

Süheyla gözlerini kitaba dikti. "Havanızı alırsınız."

Demir Bey, homurdandı. Ardından, "Kumandayı gördün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Ne demek, hayır? Sen de bu evde yaşıyorsun."

"Ama televizyon izleyen ben değilim."

"Yardım etsen hiç fena olmazdı."

"Niye? Ben televizyon izlemeyeceğim ki!"

"Buna yardımlaşmak deniyor!"

"Hiç duymadım!"

Adam kumandayı bulduğunda coşkulu bir ses çıkardı. Ardından, "En azından kahveleri yapsaydın!" diye terslenerek, mutfaka ilerledi.

Genç kadın, "Benimkini biliyorsunuz," diye arkasından seslendi.

Adam, "Aniden hafızamı kaybettim!" diye hırıldadı. "Kıçını kaldır da kendi kahveni kendin yap!"

Sözlerine rağmen Süheyla'nın kahve beklentisi vardı ama adam kendi kahvesini alıp yanına kurulduğunda umutları soldu.

Demir Bey, gece yarısına doğru çıkmak için ayaklandı. Süheyla giyinip aşağıya inmesini bekledi. Bu anlarda çok konuşmuyorlar, adam kapıyı arkasından kilitlemesini işaret ediyor ve Süheyla da buna tamamen uyuyordu.

Demir Bey merdivenlerde görüldüğünde işaret etmesini beklemeden ayaklandı. Girişe kadar arkasından ilerleyip kapıdan çıkmasını bekledi. Adam bu defa çıkmadan önce arkasını döndü. Eli kadının kıvrıkcık saçlarına uzandı ve hafifçe karıştırdı. "Uslu kız!"

Süheyla'nın kafasını kurcalayan sözleri değildi. Ona gözlerini devirdiye de bakışları konusunda huzursuz olmuştu. Adamın gözlerinde hüznün mü vardı? Ya da belki de daha derin ve daha başka bir şeydi. Arkasından kapıya dayanıp derin bir nefes aldığı anda, onu okuyamadığı anlardan nefret ettiğine karar verdi.

Yarım saat sonra üzerini giyinmiş, yeni eldivenlerini eline geçişmiş olarak çıktı. Üzerinde, içindeki kıyafetleri saklayacak ince, uzun bir palto vardı. Üzerinde bedenine yapışan esnek, siyah bir pantolon, siyah kazak ve yumuşak spor ayakkabılar... Sırtındaki siyah çantayı üzerindeki paltoyu tıktırtınak ve ihtiyaçlarını taşımak için almıştı.

Yavuz'un apartmanının uzağında taksiden indiğinde keskin soğuk bir an için nefesini kesti. Verdiği her nefes beyaz bir bulut gibi havaya yayılıyor ama hızından dolayı hemen arkasında kalıp dağılıyordu. Adımları duraksamadan hızla hedefine doğru ilerledi.

Her gece yaptığı gibi bir başka binanın küçük bahçesinde izleyemeye koyuldu. Hava o kadar soğuktu ki ince kıyafetlerinin arasından bedenine işliyordu. Dişleri takırarken bedenini ovaladı. Ardından gizlendiği bahçeden çıkıp Yavuz'un binasının bahçesine ilerledi. Bahçede önceden tespit ettiği birçok kör nokta vardı.

Sırtındaki çantayı hızla çıkardı, içinden telefonunu alıp cebine tıktırdı. Uzun düz tornavidayı da diğer cebine yerleştirdi. Beresini, saçlarının hepsini içine alacak şekilde kafasına geçirdi. Çıkardığı paltoyu çantasına tıktırdı. Çantayı da bodur bir ağacın dibine yerleştirdi. Son olarak feneri de ağzına tıktırıp ilerledi.

Balkonların hemen yanından aşağıya doğru uzanan gider borularının toprağa uzandığı yerde durdu. Boruyu iki eliyle hafifçe sarsarak sağlamlığını kontrol ettikten sonra, boruları duvara sabitleyen kelepçelerden birine tek ayağıyla kuvvetlice bastı. Sağlam görünüyordu. Ellerinden destek alarak kendisini yukarı çekti. İkinci menteşe biraz yüksekte kaldığı için tekrar kendisini yukarı çekerek kısa bir süre sürtünürken kaslarının sağlamlığına dua etti. Yavuz'un dairesine gireceği balkona kadar duraksamadan bu şekilde devam etti. Balkona atladığında hızla eğilip dizlerinin üzerinde balkon kapısına ilerledi. Plastik kapıyı açmak için tornavidayı, kilidin olduğu kısma yerleştirip kastırarak açmaya çalıştı. İlk üç başarısız denemesinin ardından sonunda kilit attı ve kapı ardına kadar açıldı.

İçeriden dışarıya sızan ağır koku, midesinin kalkmasına ve öğürmesine neden oldu. Kan kokusu artık o kadar ağır bir hal almıştı ki, ıslak pas kokusu kadar mide bulandırıcıydı. Dizlerinin üzerinde eve girmeden önce, yerlere kadar uzanan perdenin altından başını uzattı. İçeride kimse olmadığını bilse bile, korkmaktan kendini alamıyordu. Cesaretli olmak ayrı bir şeydi, korku, ayrı bir şey!

O gece eve girmeyi kafasında planlarken, annesini arayıp nasıl olduğunu öğrenmişti. Onun için de korkuyordu ama eğer annesiyle bir problemleri olsaydı; Umur ile birlikte onu da kolaylıkla öldürebilirlerdi. Annesi san-

ki uyku ilacı içmiş gibi tüm gece deliksiz ve hiçbir şey duymadan uyumuştı.

Süheyla havanın ağırlığıyla boğuluyor gibi hissettiği sessiz evde ayağa kalktı. Ne nereden başlaması gerektiğini biliyordu ne de ne araması gerektiğini ama bir yerlerden başlamak zorundaydı. Bunun için önce ağzından feneri çıkarıp ışık seviyesini azalttıktan sonra yaktı. Önce salon olduğunu tahmin ettiği odanın içinde şöyle bir dolandı. Bir büfe, karşılıklı iki koltuk, yemek masası ve eski bir televizyonluk vardı. Büfeye ilerleyip çekmecelerinden birini açtı. Eski bir takvim, bir gazete sayfası -neden kesildiğini anlamak için tüm yazıları tek tek okudu- boş not kâğıtları, kalemler... ve işine yaramayacak daha birçok şey...

Büfenin diğer çekmecelerini ve elektronik aletlerin bulunduğu alt dolapları da araştırdı. Hiçbir şey bulamadı. Bilgisayar, tablet ya da benzeri şeyleri arıyordu. Herhangi bir bilgi kırıntısını yakalayabileceği bir şeyler ama bu tür materyallerin polisler tarafından götürülmüş olduğuna da emindi. Belki de yanlış zamanda gelmişti.

Salonun ardından iki odayı daha araştırdı. Neredeyse saatlerini harcayarak eline geçen tüm kâğıtları okudu ama işine yarar bir şey öğrenememişti. Kusmak üzereydi. Adamları her kim öldürdüyse mutfakta öldürmüştü. Kanlar mutfak zemininden hole doğru ilerlemiş, belki de temizleyecek kimse olmadığı için ya da temizlemek istemedikleri için öylece kalıp kurumuştı. İğrenç kokuyordu.

Çatal-kaşıkların bulunduğu çekmeceyi üstünkörü arayıp, ikinci ve üçüncü çekmeceleri açtı. Çekmecenin birinde küçük bir defterle karşılaştı. Alışveriş listesi gibi

alt alta dizilmiş yazılarla karşılaştığında feneri iyice yazıların üzerine doğrulttu. Alışveriş listesi değildi. Soyadları olmayan ama ilçe isimleri yazılı olup aşağıya doğru sıralanan listede isimlerin karşısında belirli para miktarları not düşülmüştü. Listenin başında '*Şahin Rent a Car*' yazıyordu.

Her satırı kontrol etti. Yazı kargacık burgacıktı ama okunmayacak gibi de değildi. Listenin sonuna doğru isim olmayan ve sadece '*İzmirli*' yazan bir sırayla karşılaştı. Kaşlarını çatıp listeyi tekrar gözden geçirdi. Tüm isimlerin karşısında İstanbul ilçeleri ve semtleri vardı. Sadece tek bir İzmir vardı. Genç kadının kasları heyecanla gerilirken, kalbi ağzında atmaya başladı.

Beyni, ona bir şeyleri anlatmak ister gibi tek tük kareler sunuyordu. Elinde liste bir süre olduğu yerde durdu. Gözlerini hafifçe kısıp tüm bu listenin ona çağrışım yapmak istediği şeyi yakalamaya çalıştı, sonunda buldu.

Umur, ölümünden kısa bir süre önce kiralık bir arabayla kaza yapmıştı. Listeyi defterden yırtıp dikkatlice pantolonunun arka cebine yerleştirdi. Mutfağı, holü ve içeri girdiği salonu hızla geçip, balkona yöneldi. Balkon kapısının kilidini eski yerine çekip kapıyı kastırarak tekrar kapadı. Dizlerinin üzerine çöküp balkon korkuluklarına doğru ilerledi.

Tıpkı çıktığı gibi gider borularının kelepçelerine basarak aşağı inmeye başladı. Bedeni ve kasları aşağıya atlamak için gerilmişken, iki büyük el belini kavrayıp onu aşağıya çekti.

Süheyla'nın kalbi o an için dondu. Gözleri kararırken, korkudan başı dönmeye başlamıştı. Ağzı sanki bir sünger tarafından emilmiş gibi kupkuru oldu. Tüm bedeni sarsılırken, arkasına bakmaya korkuyordu. Heyecanı, önlemlerini unutmasına neden olmuştu.

Arkasındaki beden ona iyice yaklaştı. Elleri belini daha sıkı kavrarken -sanki uyarı verir gibi- adamın nefesini kulaklarında hissetti. Kalbi gümledi. O anda, belki de kalbi yüzünden ölecekti. Ve her şey kendisiyle birlikte bir hiç uğruna gömülecekti.

“Ya ben olmasaydım?”

Ses ürkütücüydü. Demir Bey’in sesi öfkeden o kadar titriyordu ki, konuşmakta güçlük çekiyormuş gibi fısıltıyla konuşmuştu ve bu bile kulaklarının zonklamasına yetmişti. Belki de Demir Bey’in onu yakalaması diğerlerinin yakalamasından daha kötüydü. Çünkü ilk defa adamın öfkesinden ötürü dizleri titriyordu. Suçluluk duygusundan mı bilmiyordu ama ödü kopmuştu.

Adam, onu hiddetle çekiştirmeye başladığında, “Çantam,” diye mırıldandı. Adamın dişlerinden gelen gıcırta sıçramak istemesine neden oldu. Hızla ve utandığı titrek adımlarıyla bodur ağacın altındaki çantasını alıp, kuzu kuzu Demir Bey’in yanına döndü. Tek kelime etmemişti. Aracın içindeki sessizlik o kadar sinir bozucuydu ki... Ona bir açıklama yapmak zorunda olmadığını biliyordu. Bu, onun davasıydı. Peki, neden bu kadar ödü kopmuştu?

Adamın öfkesini arabanın içinde varlığını ortaya seren başka bir beden gibi hissedebiliyordu. Öfkesi hemen aralarında durmuş, sanki Süheyla’ya bakıyor ve geleceği için endişelenmesini söylüyordu.

Evden içeri adım attıklarında nereye gideceğini bilemedi. Ardından sırf bir şey yapıyor gibi görünmek için mutfağa ilerledi. Sakin ve kayıtsız hareket etmeye çalışıyordu ama dolaptan bir bardak alıp su doldururken Demir Bey tüm öfkesini ve gözüne daha büyük görünen bedenini de alarak mutfağa girdi.

“Bana söz vermiştin!” Adamın sesi hâlâ titriyordu.

“Üç gün için,” diyebilmeyi başardı. Suyu sonuna kadar içip ondan bir an önce kurtulmak için yanından geçmeyi göze alarak ilerledi.

Adamın parmakları mengene gibi bir kolunu sıkıca kavradı. “Bu, bana verdiğin sözün içinde yoktu.”

Süheyla bakışlarını adamın eline dikti, sonra gözlerine kaldırdı. “Size söz verdim. Ama süresine kendim karar verdim!”

Genç adam aniden, “Bana yalan söyledin!” diye tısladı.

Süheyla, geri adım atmayı da altta kalmayı da sevmeydi. Bu, içine kök salmış bir şeydi. Bu yüzden düşünmeden hareket etti. Adamın iyice dibine kadar girip çenesini kaldırdı. “Bu, benim yolum! Siz de bu yolun dışındasınız! Hareketlerimden tamamen ben mesulüm, sizi ilgilendirmez!”

Tekrar gitmeye çalıştı ama adamın parmakları onu mutfağın içine öyle bir savurdu ki, ne olduğunu anlayamadan kendisini tezgâha çarpmış buldu. Adam olanca heybetiyle üzerine doğru geldi. Elleri onun yanlarından tezgâha uzandı ve orada öylece kalıp, Süheyla’yı tamamen sıkıştırdı.

“Neler hissettiğimden haberin var mı? Senin nerede olduğunu düşünürken, başının hangi belanın içinde olduğu hakkında kafamda türü sahneler geçerken neler çektiğimden haberin var mı?” Bir eli havaya kalktı, tekrar sertçe ve gürültüyle tezgâha indi. “Senin nerede olabileceğini düşünürken arka arkaya kaç tane sigara içtiğimden haberin var mı?”

İşte bu, adamın neler hissettiğini anlamasına yetmişti. Kendine günde bir tane sigara içme şansı tanıyan ve bunu bir ritüel haline getirerek kendi kurallarını çiğnemeyen bir adam için arka arkaya sigaralar tüketmek ger-

çekten aşırı derecede endişeli olduğu anlamına gelirdi. Süheyla'ya gerçekten çok fazla değer verdiği anlamına gelirdi. *Korumak* derken gerçekten korumak istediği anlamına gelirdi. Adam canı sıkıldı diye ve bir oyun gibi düşündüğü için değil, bu işin içine tamamen Süheyla yüzünden girmişti. Bu, Süheyla'nın iteleyip durduğu aşkı belki de gün yüzüne çıkarması gerektiği anlamına gelirdi. Ona söylemezdi ama en azından ona duyduğu aşkı kabullenebilirdi. O, âşık olmasa da olur, bu kadar sevse de yeterdi. Süheyla, içinde devleşmeye doğru sağlam adımlar atan aşkını belki de rahatlıkla yaşayabilirdi. Korkmadan, zarar geleceğinden endişe etmeden... Onu aldatmayacağına emin olarak...

Adam, "Korkudan ne hale geldiğimden haberin var mı?" diye fısıldadı.

Süheyla fısıldadı. "Artık var."

Demir Bey'in hareketi beklenmedikti. Adamın dudakları kendi dudaklarını sertçe, cezalandırırçasına ve öfkeyle kendi dudaklarına hapsetmişken, elleri genç kadının belini kavradı. Onu sıkıca tutup, dudaklarından ayrılmadan tezgâhın üzerine oturttu ve sıkıca bedenine dolandı.

Süheyla'nın ona verdiği cevap itirazsızdı. Adam ne kadar istiyorsa aynı derecede çağrısına cevap veriyor, talepkâr davranıyordu. Adamın elleri sırtından yukarı çıktı. Tekrar aşağıya indi ve yanlarından öne doğru ilerledi. Dudakları genç kadının alt dudağını kavradı, ısırды ve çekiştirdi. Parmakları kıvrıcık saçlarının arasına dalar-ken dudaklarını aniden çekip alını alnuna dayadı.

"Bana ne yaptığından haberin var mı?"

14

Eğer her hissin kendine ait bir rengi olsaydı; Demir gökkuşağı gibi parlıyor olurdu. Belki kan kırmızısı bir aşk ve katran karası bir tutku son zamanlarda bedenindeki en yoğun renklerdi. Bir saat öncesinde korku ve gözü dönmüş bir öfkeyle boğuşuyordu. Süheyla'nın ona ne yaptığından haberi var mıydı?

Kadın, Demir'i atlıkarıncaya bindirip korku tüneline sokmuş, ardından ayaklarına halatları bağlayıp yüksekten atarak bungee jumping yaptırmıştı. Muhtemelen kadının bunların hiçbirinden haberi yoktu. İşin ilginç yanı Demir bu durumdan da hoşlanıyordu. Acaba, Süheyla ile ilgili hoşlanmadığı bir şey var mıydı? Onu sıradan biri olarak düşünen kişi gerçekten Demir miydi? Süheyla böyle basitçe kanına nasıl işlemişti? Kadın kanunun içindeydi. Damarlarında fink atıyordu. Kalbinin orta yerine

salıncak kurmuş, elinde kahvesi o ciddi gülümsemesiyle tek kaşını kaldırmış Demir'e bakıyordu.

İki saat öncesine kadar da suçluluk duygusu midesi-
nin asit gibi yanmasına neden olmuştu. Aracının içinde
amaçsızca oradan oraya savrulurken kendini bir bil-
ye kadar ufalmış hissediyordu. Ona yalan söylüyordu.
Süheyla'nın verdiği sözü tutmasını beklerken, kendi söz-
lerini tutamıyordu. Oysa Demir verdiği sözleri tutardı.
Arkasından iş çeviriyordu. Yaptığı manevrayla kısa süre
sonra duvara toslayacağını biliyordu. Süheyla tanıdığı
en zeki insanlardan biriydi ve bir gün nasılsa Demir'i
bekleyip durmaktan sıkılacak ve kurcalayacaktı. Öğren-
diğinde ne öfkeli sözler söyleyecek ne de onu özellikle
kızdırdığında yaptığı gibi dirseğini boşluğuna geçirecek-
ti. Gözlerini ona dikecek, minik bir dudak hareketiyle
sözlere gerek duymadan dünyayı Demir'in başına yıkıp,
yerle bir edecekti. Çünkü Sü... Öyleydi.

Hangisinin daha çok acıtacağından emin değildi.
Süheyla'yı yamyamların arasına atıp çiğ çiğ yemelerine
göz yummak mı, yoksa onun bakışlarının altında ezilip
onu her şekilde sonsuza kadar kaybetmek mi? Demir
daha önce âşık olmamıştı. Derin bir sevgi ve bağlılık ya-
şamıştı çünkü tek eşlilikten hoşlanan bir adamdı. Ama
aşk... Aşk çok boktan bir şeydi. Sanki göremediği biri
onunla alay etmek için yuları boynuna bağlamış, düşün-
celerinin ve hislerinin özgürlüğünü elinden almıştı.

Süheyla'nın İstanbul'a neden geldiğini biliyordu. Ona
yardım edeceğine söz vermişti. Ediyordu da! Ama şimdi
ona bilgileri vermek istemiyordu. Sü, bilmesin, onların
peşinden koşmasın, tehlikeye girmesin... Sü'nün tırnağı-
na zarar gelmesin! Demir'in yanında kalsın.

Hoş... Yanında kalmasını sağlamakla eline ne geç-
cekti onu da bilmiyordu. Bildiği tek şey onu yanmda

istiyordu. Canı yanmasın istiyordu. Onu ilgiye boğup, bu ilginin karşısında gözlerinde beliren şaşkınlığı izlemek istiyordu. Onu şaşırtmaktan keyif almak istiyordu. Ona olan arzusunu her fırsatta dile getirip kendi kendini cendereye soksa da, gözlerinde gördüğü karşılığın Süheyla'nın yanaklarını kızartmasını istiyordu.

Ona âşık olduğu saniyeyi çok net hatırlıyordu. Gü-nüyle birlikte saatini bile söyleyebilirdi. Sadece kabul-lenmesi biraz uzun sürmüştü. Birahane de yalancı bir sarhoşlukla kur yapmaya çalıştığı ve heyecanla yüzü pa-rıldadığı an... Fotoğraf zihnindeki yerini sağlamlaştırıp, kalbindeki aşkın usul usul demlenmesini sağlarken gele-ceğin manzarasına bakmaktan kaçınmıştı.

Çocukluktu onunki... En basit şekliyle abur cubur yediğinde dişlerinin çürüyeceğini söyleyen anneye inat gizli gizli aşırırmaktı. Zaten hasarlı olan kalbi bu çürümeyi kaldırabilir miydi? Bilmiyordu. İnsan kadar kendi kendi-ni kandırabilen bir aciz daha yoktu.

Ne yapacağını eve girip de Süheyla'yı bulamadığı ana kadar bilmiyordu. Demir, ona verdiği sözü elbette tuta-caktı. Ama korkudan aklını yediği o dakikalarda bu işi Süheyla'nın yerine yapabileceğine karar vermişti. Sonuç-ta istediği kardeşinin ölümünü kimin, neden istediğini bulmak ve aynı şekilde cezalandırılmasını sağlamaktı. Demir, ona bunu sunacaktı. Sonunda elinde ne yapaca-ğını bilemediği bir aşkla kalakalacağını biliyordu ama sonrasına sonra bakacaktı.

O saniye ise Demir'in aklında bu karmaşık düşünce-lerden eser yoktu. Kadının arzudan kararan ve erimiş bitter çikolataya benzeyen gözlerine bakıyordu. Parmak-ları çirkin, kıvrıkcık saçların temasını sevmiş gibi yumu-şak dokunuşundan ayrı bir haz alırken, dudaklarının kendi dudaklarında bıraktığı tadı tekrar duyumsamak

için dilini hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirdi. Gözleri kısa bir an kadının tezgâhı sıkıca kavramış ellerine kaydı sonra yoğun bakışlarıyla buluştu. Göz kapakları yarıya iner ve gözleri kısılrken, "Benim sana hediye ettiğim eldivenleri suçuna ortak ettiğine inanamıyorum!" diye tısladı. "Onların ne günahı vardı?"

Kadın tam da Süheyla'lık bir tavırla omuz silkti. "Sıcaklardı."

Demir güldü. Elleri saçlarından aşağıya, omuzlarına kaydı. Oradan kadının bedeninin hafifçe titremesine neden olarak kollarından bileklerine... İki bileğini de sıkıca kavrayıp havaya kaldırdı. Eldivenli elleri yüzünün hemen ötesinde duruyordu. Başını hafifçe eğdi. Dudaklarını gerdi ve serçe parmağını ısırarak yukarı çekti. İçine çektiği sert solukla gözlerini tekrar kaldırarak şaşkın gözlerine baktı. Enfes görünüyordu. Teker teker tüm parmakları çekti ve eldiveni elinden çıkarıp, tezgâhın üzerine attı, diğer eline geçmeden önce bakışları kilitli kaldı. Şaşkın, halinden memnun ve tutkulu görünüyordu. Diğer eldiven de kısa sürede arkadaşının yanına ulaştı. Demir, ona ne zaman uzandığını bilmiyordu ama kısa bir öpücükle dudaklarını birleştirip hızla geri çekildi.

Yetmemişti. Biliyordu. Ona da yetmemişti. Çünkü bakışları sabırsız ve azarlayıcıydı. Süheyla buydu! Ciddi, ne istediğini bilen... Demir kıkırdadı. Boğuk kıkırtısı kulaklarına çok uzaklardan ulaşıyormuş gibi geldi. Sanki cam bir fanusun içindeki hallerini uzaktan izliyormuş gibi... Beynin nasıl uyuştüğünü biliyordu. Bunu tatmıştı ama bu başka bir uyuşukluktu. Mantık zaten süresiz izne ayrılmıştı ama dokunuşunun ve onu dokunuyor olmanın yarattığı hissi tanımlamak zordu. İstemek... Bu basit kaçıyordu. İstemenin ötesinde bir şey, bir zorunluluk, bir ihtiyaç, onu tamamlayacağına emin olduğu bir şey!

Bedeni kendi istekleri doğrultusunda Demir'den bağımsız hareket ediyor, üzerine tekrar ne zaman eğildiğini hatırlamıyordu. Göğsünden çıkan inleme ve gürleme arası sesi de bu yüzden yabancılamıştı. Süheyla'nın bir eli saçlarını sıkıca kavradığında gözleri de istemsizce kapanmıştı. Bu kadını seviyordu. Başka bir şekilde seviyordu. O 'başka'nın nasıl olduğunu bilmiyordu ve yumruğu büyüklüğündeki kalbinin bu yoğun duygunun altından nasıl kalkacağından da emin değildi. Belki de bir gün fazla gelir ve patlardı. Sorun değildi! Demir onu sevmeyi de sevmişti.

Süheyla'nın ayakları beline dolandı. Dudakları nefes almak için bile aralanmazken, genç kadının belini iki eliyle birden sıkıca kavradı ve onu mutfak masasının üzerine taşıdı. Elleri belinden aşağıya kayıp kalçasını buldu ve bedenleri arasında boşluk kalmaması için kendisine doğru çekti. Süheyla'nın dudaklarından inlemeyle birlikte çıkan soluğu kendi ciğerlerine çekti. Parmaklarını tenini tekrar hissetmek için kazağının altından yukarı doğru tırmandığında başı dönmeye başladı. Bedeni diri ama aynı zamanda yumuşaktı, dokunuşun inanılmaz bir tadı vardı. Dilinde daha önce duyumsamadığı bir tat bırakıyordu. Tıpkı dudaklarının bıraktığı tat gibi...

Elleri sutyeninin kopçasına doğru ilerledi. Parmakları onu utandırmadan kopçayı hızla açtı. Demir, özgür kalan yuvarlakların avucunda nasıl hissettireceğini öğrenmenin heyecanı ile ellerini usulca gezdirdi. Kadının teni dokunuşunun altında titrerken Demir'in içinde köklü bir sarsıntı oldu.

Demir, çoğu kadının kendisinden etkilendiğini biliyordu. Ama Sü'nün onu arzuladığını bilmek, dokunuşundan hoşlandığını görmek... Göğsünün sıkışmasına neden olan bir gurur veriyordu. Onun gibi bir kadının

kendisini istediğini bilmek Demir'i dünyanın en özel adamıymış gibi hissettiriyordu. Çünkü Süheyla özel bir kadındı ve bunu fark edebilen nadir insanlardan olduğu için şanslıydı.

Dudaklarını, dolgun alt dudağından zorlukla kopardı ve küçük dokunuşlarla çenesine doğru kaydı. Aynı anda bir eli memesini hafifçe okşarken, girdiği o uyuşuk ve aynı zamanda canlı dünyanın içinde kadının hoş kıkırtısını duydu. Kulaklarını tatlı bir çınlamayla dolduran bu kıkırtıyla başını kaldırıp gözlerini gözlerine dikti.

"Ne?" diye fısıldadı.

Kadın, önemsiz der gibi başını salladı. Demir, alnını alnına dayadı. "Ne?" diye tekrar fısıldadı.

"Sakallar!"

"Senin için keserim."

Demir, kirli sakalı severdi. Üniversiteden beri sinek-kaydı bir tıraş yaptığını hatırlamıyordu. Emel de sakallından ara sıra şikâyet ederdi. Ama Demir kesmeye hiç yanaşmamıştı.

Bedeni dondu. Öylesine katılaştı ki, karşısındaki bünye bir şeylerin ters gittiğini anlayarak hafifçe geri çekildi. Büyü bozuldu. Sadece birkaç saniye önce söylenilen bir kelime ile Demir'in zihni yıllar öncesine dönüş yaptı.

'Sakallar!' demişti o da... Demir de itiraz etmişti. Yanmış gibi ellerini Süheyla'nın bedeninden hızla çekti. Bakışları gözlerine kilitlenmiş bir halde geriye doğru sendeleyerek bir adım attı. Kadın durumu anlamaya çalışırken kaşlarını çatmıştı. Ona kaygı, merak ve şüpheyle bakıyordu. Yanakları beyaz teninin üzerine yayılan tatlı bir pembelikte, gözleri arzudan hâlâ buğulu, dudakları Demir'in ilgisiyle berelenmiş... Güzel görünüyordu. Demir'in içini de dışını da yakacak kadar güzel görün-

yordu. Geriye doğru bir adım daha attı. Yoksa adımları hep ileriye dönük olacaktı. "Özür dilerim!" Kendi fısıltısı kulaklarına aciz gelmişti. Karanlık, hüznü yüklü, pişman ve kahredici...

"Özür dilerim."

Bocalıyordu. Yanında kalmak istiyor ama uzaklaşması gerekiyordu. Daha önce yapması gerektiği ama yapmadığı gibi... Körce atılan adımları hızla salonu buldu. Başını ellerinin arasına aldı ve sıkı sıkı dişlerinin arasından tısladı. Bu cenderenin içine bile isteye atlamıştı ama şimdi Süheyla'ya da kızılıyordu. Onu kendisine neden böylesine geri dönülmesi olmayan bir şekilde âşık etmişti? Neden o kadar farklı olmak zorundaydı ve neden Demir'i süratle kendisine çekmişti?

Demir neden çocukça bir oyun oynayıp sevgilisinin ve bebeğinin ölümüne neden olmuştu? Neden ölmek üzere olan bir insana yemin etmişti? Neden her zaman yanlış yapmak zorundaydı? Neden doğru düzgün yaşamayı bir türlü beceremiyordu.

Kendini usulca koltuklardan birine bıraktı. Bedeninde yarım kalan arzuların sertliğini taşıyor ve kasları sancıyordu. Daha çok sancıyan bir şey vardı; kalbi. Ağrıyordu. Ağlamak isteyeceği kadar ağrıyordu. Demir uçurumdan atlamak istemişti. Süheyla'nın da elini tutup yanına çekmişti ama boşlukta savrulurken Demir onun elini bırakmıştı. Adi bir pislikti.

Mutfaktan hole uzanan ışığın içinde bir karaltı belirdi. Eğer başka bir kadın olsaydı utanır ve ne yapacağını bilemezdi. Süheyla farklıydı. Hesap soracaktı. Ona bakmadı. Kararlı, bilinçli ayak seslerini dinledi. Biraz önce sonsuza kadar tapınmaktan sıkılmayacağını düşündüğü bedeni birkaç adım ötesinde durdu. Derin bir soluk aldı. Soluk alışında bile bir Süheylalık vardı. Karşısındaki koltuğun

koluna oturduğunda, Demir gözlerini kaldırıp sorgulayan bakışlarına karşılık verdi.

Süheyla, "Evet?" diye sordu. Her zaman açık ve net! Biraz önce Demir'in çekiştirip formunu bozduğu kazak oldukça düzgündü ve kopçasını açtığı sutyen yerine takılmış gibi görünüyordu. Sanki savunma pozisyonu alır gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Sesindeki kırıklığı saklayamamıştı. Demir'in göğsüne saplanan bir kırıklık...

Derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti ama ne kadar hava çekerse çeksün ciğerlerinin isteğini karşılayamadı. Konuşmaktan, düşünmekten ve anlatmaktan sakındığı konuyu kelimelere dökebilmek güçtü. Belki başka bir insan için unutulabilir ve alışılabilir bir şeydi ama Demir için asla değildi. "Verdiğin sözleri tutar mısın?" diye sordu. Sesi boğuk çıkmıştı. Hâlâ o tutku girdabının içinde debelenip durduğu için mi, yoksa anlatacaklarının Süheyla tarafından nasıl karşılanacağını kaygısından dolayı mıydı, bilmiyordu.

Süheyla'nın sırtı dikleşti. Yüz ifadesine baktığında şaşkınlığını da net olarak görüyordu. Bu, onun yüzünde sevdiği türden bir şaşkınlık değildi. "Elimden geldiğince," diye karşılık verdi.

"Ölmek üzere olan birine ettiğin yemini tutar mıydın?"

Süheyla'nın başı yana eğildi. Sanki nereye varmaya çalışacağını saptamaya, bir tahmin yürütmeye çalışıyordu. Dürüstçe, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi.

Demir, onca karmaşanın içinde gülmek istedi. Ancak Süheyla böylesine bir cevap verebilirdi. "Ben tutuyorum."

"Demir Bey, nereye varmaya çalışıyorsunuz?" Sesinin tınısma bıkkınlık ve öfke karışmıştı. Haklıydı. Demir,

onun elini bırakmış ve savrulmasına izin vermişti.

Genç adam, "Hâlâ mı 'Demir Bey'?" diye sordu. Bu soru dudaklarından tamamen bilinçsizce dökülmüştü. Belki düşünmemiştii bile. Soru kendine bile o kadar saçma gelmişti ki, Süheyla'nın vereceği her tepkiye razıydı.

Yine, o benzersiz ciddiyetiyle cevap verdi. "Aşmak istediğim sınırların sonunda belirsizlik varsa; mesafeyi belirleyen sınır çizgisini korumayı tercih ediyorum."

Demir daha fazla kaçamayacağını da uzatamayacağını da biliyordu. "Üniversitede bir sevgilim ve oldukça iyi giden bir ilişkimiz vardı. Adı, Emel'di. Abim onu severdi. Onun ailesi de beni severdi. İlişkimizi resmiyete dökmemiştik ama herkes için gelecekleri evlilikle noktalanan bir çifttik. Ölmeden on dakika önce benden bir çocuk beklediğini öğrendim." Susup, dudaklarını yaladı. Neden her düşündüğünde aynı anları yaşamak zorundaydı? Neden her kelimesinde gözlerinin önünde o sahne canlanıyordu? Bir gün içini oyan bu anıdan kurtulacak mıydı? Süheyla, tepkisizce ona bakıyordu. Bu... Can sıkıcıydı. O sakinlik, soğukkanlılık... "Hastalıktan filan ölmedi. Ona oynadığım çocukça bir oyunun sonunda, mantığı onu terk edene kadar içip sarhoş oldu. Hamile olduğunu bilmiyordum." Demir, nefes alışlarının huzlandığının ve sesinin giderek sertleştiğinin farkında değildi. "Eğer bilseydim... İçmesine engel olurdum. Eğer bilseydim, gözlerinin önünde başka bir kadınla fingirdeşmeye kalkmaz, onun konuşma isteğini onlarca kere geri çevirmezdim. Eğer bilseydim... Gözlerimin önünde bedeninin parçalanışını izlemek zorunda kalmazdım!"

Demir'in elleri yüzünü buldu ve sertçe ovuşturdu. Sanki Süheyla başının tepesine bir lamba çekmiş, onu sorgu sandalyesine oturtmuş ve o da kendini aklamaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. "Ona bir yüzük almış-

tım. Tüm arkadaşlarına tek tek gösterip, yüzüğü beğenip beğenmeyeceğini soruşturmıştım. Hepsi yüzüğü beğenmişti ama yüzlerinde o kadar acıma dolu bir ifade vardı ki... Aptal değildim. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Yapacağım sürpriz nişanın tüm hazırlıklarını durdurdum ve direkt ona sordum. Beni sevdiğini, benimle bir gelecek hayalinin her zaman olduğunu ama İsviçre’de bir bankada çok iyi bir iş fırsatı yakaladığını anlattı.”

Genç adamın elleri yumruk oldu. Emel’in suçlu bir ifadeyle karşısında durduğu o anda hissettiği öfkeyi çok net hatırlıyordu. “Beş yıl gibi bir süre için gidecekti. Ona kızdım. Haber o kadar eskiydi ki, benim ve abimin dışında herkesin haberi vardı. Belki de en çok bu duruma öfkelenmiştim. Ona, ya işten ya da benden vazgeçmesini söyledim.” Dudağının bir kenarı kendisiyle alay eder gibi hafifçe yukarı kıvrıldı. Gözlerini yine Süheyla’nın sabit gözlerine dikti. “Benden vazgeçti.”

Kısa bir süre ifadesini izledi ve yorum yapmasını bekledi. Çünkü kendi içinde çözümleme yapıyormuş gibi tek kaşı hafifçe yukarı kalkmıştı. “Sanırım gururum tahmin ettiğimden çok daha fazla yara almıştı. Ben de onun canını yakmak istedim. Kendimi nerede görüyordum bilmiyordum ama kaybettiği şeyi görmesini istedim. Hayatımda ilk defa çılgın bir partinin organizasyonunu üstlendim. Onu da davet ettim, geldi. Mutlu, heyecanlı görünüyordu. Yüzü çok canlıydı. Ondaki bu canlılığı farklı yorumladım. Benimle konuşma girişimlerini nazik bir şekilde geri çevirdim. Ve yapılabilecek en basit şeyi yaparak...” Demir yutkundu. O kadar saçma ve çocukçaydı ki, düşünmekten utanıyorken sözlere nasıl döneceğini bilemiyordu. “Nefret ettiği ve bana kur yapıp duran bir kızla tek gecelik bir ilişki başlattım. Bütün gece kız

sömürüp dururken, Emel'in kadeh kadeh içkiyi yuvarlamasını izledim. Emel, yanında bir arkadaşıyla partiden ayrıldı. Başka bir arkadaşı da yanıma gelmek için o anı seçti. Emel, İsviçre'ye gitmekten vazgeçmişti. Çünkü hamileydi. Düşünmeden arkasından koştum. Beni gördü ve neden olduğunu hâlâ çözemediğim bir şekilde kaçmaya çalıştı. Arkasından koştum. Ona seslendim. Keşke seslenmeseydim. Sesim ona ulaştığında çoktan caddeye çıkmıştı... Döndü. Bana baktı."

Demir daha fazlası için yitip giden sesini bir yerlerden bulup çıkarması gerektiğini biliyordu. Uzun süre sessiz kaldı, çünkü boğazının gerginliği nefes almasını bile neredeyse olanaksız kılıyordu. Yine de garip bir şekilde konuşmak istiyordu. O geceyi hiç kimseye anlatmamıştı. Birileri bir şekilde bir şeyler biliyordu. Çünkü onların ardından koşanlar olaya tanık olmuşlardı. "Sonra bir anda havaya uçu. Ona çarpan aracın üzerine düştü ve oradan yere... Kırılan kaburgaları bedenini delip geçmişti. Her yerde kan vardı. Bilinçaltıma öyle bir yerleşmiş ki, her gece rüyamda aynı anları yaşayıp duruyorum. O günkü kadar canlı ve gerçek... Bana, 'Hep benim ol' dedi ve ben de ona yemin ettim. Bunların hiçbirisi önemli değil! Onun ölümüne ben sebep oldum. Yok yere bir oyunla yaşamını elinden aldım. Muhasebesi yok. Vicdanım her an beni boğazlıyor. Annesini görüp, 'kızımı sen öldürdün' der gibi baktıkça ben de ölmek istedim. Ölüm bazen öyle tatlı fısıldıyor ki, insanın canı çekiyor. Görünen o ki kendimi öldürebilmek konusunda beceriksizim. Ben bir insanı öldürdüm. Onunla birlikte bebeğimi de öldürdüm. Sebep olmak ve yapmak arasındaki çizgi öylesine belirsiz ki... Fark yok. Onun için yapabileceğim tek şey verdiğim sözü tutmak. Bunu başarmıştım. Sana kadar..."

Süheyla duru ve renksiz bir sesle, "Beni mi suçluyorsunuz?" diye sordu.

Demir'in kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu ama ister istemez onu da suçluyordu. "Kısmen!" diye mırıldandı.

Süheyla, inanamazmış gibi başını iki yana salladı. Demir'in gözleri onun bedenine kilitlenmişti. Kadın ayaklandı. Demir içindeki birikmiş zehri ilk defa birine akıtmıştı ve o tek kelime etmeden gidiyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Süheyla durdu. Birkaç uzun saniye boyu öylece dikildi. Ardından omzunun üzerinden baktı. "Ben bilirdim."

"Neyi?" Demir de ayaklandı ama yanına gitmeye cesareti yoktu. Süheyla, kendisinin de sıkça söylediği gibi duygusal bir insan değildi ama duygusuz da değildi. Onu kırmıştı. Fazlasıyla. Çoğu insanı kırdığı gibi...

"Eğer sizin sevgiliniz ben olsaydım... Oyun oynadığınızı bilirdim."

Süheyla ve sözleri... Süheyla ve baktığı açının her zaman kör noktayı yakalaması... Süheyla ve her zaman birkaç sözcükle on ikiden vurması... Demir içindeki aşkın boyut atladığını hissetti. Aşkın katları ve daha fazlası var mıydı emin değildi ama öyle hissediyordu ve hâlâ bu aşkla ne yapacağını bilmiyordu.

Boşluk. O an hissettiği tek şey boşluktu. Sadece kısa bir an için bile olsa tüm hedeflerinden, amacından, belki kardeşinin acısından bile vazgeçtiği bir boşluğun içine düşmüştü. Uyuşmak gibiydi. Üzerine oturup kan dolaşımını yavaşlattığında ayağını nasıl hissetmiyorsa beyninin üzerine de oturmuş ve tüm bağlantıları kesilmiş gibi hissediyordu.

Adamın sert ve hoş kokulu bedeni, bedeninden ayrıldığında hissettiği soğuk, tenini ürpertmişti. Sıcaklığı, tadı, dokunuşunun hissettirdikleri öyle güzeldi ki, insan bir ömür ona bağımlı kalabilirdi. Sonra bir anda geri çekilerek Süheyla'yı uçurumdan aşağıya atmıştı. O an yalnız kalmak; aniden düşmek gibiydi.

Onu, kırgınlık ve pişmanlık dolu gözlerini ardından bırakarak merdivenleri usul usul çıktı. O gözlerde koyu ve yoğun başka şeyler de vardı ama çözmeye uğraşmak için zihnini yormayacaktı.

Bir şekilde anlıyordu. Empati kuramıyor olabilirdi ama onu anlıyordu. Suçluluk duygusu ve vicdan muhasebesi insanın hücrelerine kadar yerleşen ve ömrünün sonuna kadar orada kalacak olan iki illettir. Attığın her adımda yanı başında durur ve yön verirdi. Bu konuda adama kızamıyordu. Kendine göre haklı nedenleri vardı.

Ancak öfkesine de dur diyemiyordu. Ona belki de tek şey için kızıyordu. Süheyla'ya karşı hep yalancı adımlar atmıştı. Sonu başından belli olduğu halde tüm silahlarını kuşanarak hücum etmiş, Süheyla'nın içten içe verdiği savaşa beyaz bayrağı çektiği gün ise; son kurşunu kalbine sıkırmıştı. Adamın kafasını gözünü dağıtmak istiyordu. Yine aldatılmışlık hissiyle dolmuştu. O anda carı yanmıyor olabilirdi ama karıncalanma çoktan başlamıştı ve bir şekilde acısını daha sonra derinden çekeceğini biliyordu.

Adama âşık olmak zorunda mıydı? Eğer âşık olmuş olmasaydı durumun üzerinde durmaz, ondan gelecek yardımları kabul eder ve sonunda kışına tekme basardı. Şimdi nasıl becerdiyse kendi kışını tekmelemişti.

Emel denen sürtüğe de kızıyordu. Ölmüş olması umurunda değildi. Muhtemelen hamile olduğunu anlamasaydı, onun yanında kalmaya karar vermeyecekti. Daha adamı tanımıyordu bile ama Süheyla onun oyun

oynadığını bilirdi. Eğer Emel'in yerinde kendisi olsaydı; adamın fingerdeştiğini söylediği kadını saçından tutup kapı dışarı atardı. Demir Bey, itiraz ettiğinde onun da hakkından gelirdi. Emel onu sahiplenememişti! Adamın hayatını mahvetmişti. Dolaylı yoldan Süheyla'ya da okkalı bir tokat atmıştı.

Daha sonra çekmek için sakladığı acılar, sonunda onu boğar mıydı? Biliyordu. Kendi yolunda bir başkası için yer yoktu. Bencilce, kısacık bir an onu yaşamak istemişti. İsteddiği o kadar az şey vardı ki çok görülmeyeceğini sanmıştı. Yine, çılgın gibi ağlayabilmeyi diledi. Nerede olduğunu bilmediği bu gözyaşlarının bir gün tamamen zamansız bir şekilde çıkıp geleceğinden ürküyordu.

Odasına girdi ve kapıyı usulca kapadı. Ne yapacağını biliyordu. Adamdan olabildiğince uzağa gidecekti. Yoksa kafası istemediği, karmaşık bir yumak olacaktı. Süheyla'nın karmaşaya ihtiyacı yoktu. Peşinden gitmesi gereken isimlere ihtiyacı vardı. Demir Bey'in yardımı da kendisinde kalacaktı.

Uyumak zorunda olduğunu biliyordu ama gözleri tavana kilitlenmiş saatlerdir boyanın üzerindeki küçük çatlaklardan oluşan damarları inceliyordu. Hızla doğruldu. Darbe almamıştı ama garip bir şekilde canı yanıyor-du. Yataktan fırladı. Birkaç parçadan oluşan eşyalarını yatağın hemen yanında duran sırt çantasına yerleştirdi. Demir Bey, yanına gelmemiş ama odasına da gitmemişti. Sessizlik, evin içindeki sineğin uçuşunu duyacağı kadar derinken, onu duymaması mümkün değildi.

Her giyişinde adamın basitliğinden yakındığı kıyafetlerini üzerine geçirdi. Sırt çantasını ve adamın eşofmanlarını tıktırdığı çantayı da alarak odadan çıktı. Merdivenlerin sonuna geldiğinde önce girişe doğru bir adım attı. Ardından hızla arkasını dönüp salona ilerledi. Bi-

raktığı yerde, üçlü koltuğun üzerinde kollarını göğsünde kavuşturmuş uyuyordu.

Adam uyurken bile haylaz görünüyordu ama derin bir hüznün, çizgilerine yerleşmiş ve onu olduğundan birkaç yaş daha yaşlı göstermişti. Kesinlikle huzurlu bir uyku çekmiyordu. Başı yana düşmüş, dudakları nefes alışlarıyla aralanıyor ve dışarı verdiği her nefeste sanki canı yanıyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Ölmek istediğini söylemişti. Bunu şiirsel birkaç sözcükle ancak o dile getirebilirdi. Süheyla sık sık adamı öldürmek istediğini dile getirebilirdi ama bu adam ölmek için fazla iyi, fazla merhametli, fazla güzel... Fazlaydı işte. Süheyla, onu yaşamak isterdi. Hem de doyasıya... Orada durup gittikçe derinlere gömüldüğünü fark ettiğinde derin bir iç çekti. Arkasını dönüp tekrar giriş kapısına ilerledi. Kapıyı kapattığı anda adamı hayatının gerisinde bırakmış, daha şafak sökmemişken, o içinden Demir adlı bu haylaz adamı söküp çıkarmıştı.

Birlikte gittikleri sahil kenarındaki börekçide kahvaltı yaptı. Düşüncelerden sıyrılmış bir zihinle denizi izledi. İlk kar taneleri gözlerinin önünden geçerken hafifçe gülümsedi. Demir Bey, kar yağdığında alamet bir kardan adam yapacağından bahsetmişti. Adını da *Matruşka* koyacaktı. İlk düşünce ardından bombardıman gibi diğerlerini getirdiğinde sahilden ayrıldı. Bir taksiye bindi ve moda evinin önünde indi.

Daha aracın kapısını kapatıp iki adım atmıştı ki, kafalarında bereleri, siyah şişme montlarıyla robotlara benzeyen iki adam yaslandıkları duvardan ayrılıp ona doğru ilerledi. Süheyla önce ellerini, ardından ifadelerini dikkatle inceledi. Elleri boştu ve doldurmayı düşünüyorlarmış gibi görünmüyorlardı. Tehditkâr bir havaları da yoktu ama adımlarının Süheyla'ya doğru atıldığı aşikârdı.

Genç kadının adımları duraksadı ve ardından tamamen durdu. Kim olduklarını bilmediği bu adamları bekleme-ye başladı. Elinde sadece küçük bir bavul vardı ve kul- lanmasını bildiğinde bir bavulla harikalar yaratılırdı.

İçlerinden biri diğerinin bir adım önünde durarak, "Süheyla Akgün siz misiniz?" diye sordu.

Süheyla, sadece başını eğerek karşılık verdi.

Arkada kalan diğer adam, "Çelik Mızrak, sizinle kısa bir görüşme yapmak istiyor," diye bildirdi.

Beklediği onca şeyin arasında kesinlikle bu yoktu. De- mir Bey'in abisinin onunla görüşmek için ne gibi bir se- bebi olabilirdi? Sözcüklerle birlikte havaya kalkan kaşları hafifçe çatıldı. "Çok mu istiyor?" diye sordu.

İkili önce birbirlerine, ardından Süheyla'ya şaşkınlıkla baktı. Ona daha yakın olanı, "Biz, sadece görüşmek is- tediğini biliyoruz." Çeneşiyle Süheyla'nın arkasında bir yeri işaret etti.

Genç kadın, hafifçe yan döndü. Onları tamamen gö- rüş açısından çıkaracak değildi. Kısa bir bakış atıp kaldı- rımın kenarında motoru çalışan aracı gördü.

Tekrar gözlerini ikiliye dikti. "Nerede olduğumu bil- diğine ve benimle görüşmeyi rica ettiğine göre istediği zaman çıkıp gelebilir." Süheyla ilerledi. İkili yine birbiri- ne kaygıyla bakarken aralarından geçip binaya girdi.

Karşısına çıkma hatasını yapan iki genci nerdeyse gözleriyle oydu. Öfke onu ense kökünden şiddetli bir ağ- rıyla yakalamışken, ofisin kapısını sertçe açtı. Yine sertçe kapadı ve hoinurdandı.

"Tatlun, burayı sana; koruman için emanet ettim. Bi- nayı başımıza yıkman için değil!"

Süheyla, olanca öfkesine rağmen Timuçin Bey'i kar- şısında gördüğünde dudağının bir kenarı yana kaydı. "Hortlakların konuşabildiğini bilmiyordum."

Timuçin Bey, gözlüklerinin üzerinden ona sevimli bir bakış attı. "İnanmayacaksın ama seni özlemişim."

"Şoka gireceksin ama ben de!" Çantasını ve küçük bavulunu koltuklardan birine koydu. Esprileri, onun sağlıklı görüntüsüne duyduğu mutluluğu ve biraz önce Çelik Bey'in robotlarının onu öfkeliendirmesini bir kenara bıraktı.

"Adresini sadece senin bileceğin bir eve, ödeyemeyeceğime emin olduğum yüklü miktar borca ve yeni bir telefon hattına ihtiyacım var."

Adam, yüzünü dikkatle inceledi. Ciddiyeti, onun da yüz hatlarının sertleşmesine neden oldu. "Ne zaman?"

"Hemen."

Timuçin Bey, başını hafifçe eğdi. "Yarına ihtiyacın olanları temin edebilirim."

Süheyla, arkasını dönüp üzerindeki paltoyu ayaklı askıya asmak için ilerledi. Adamın titreyen sesini duyduğunda kısa süre duraksadı. "Süheyla, başın ne kadar dertte?"

Genç kadın arkasını döndü. Ona baktı. O kadar endişeli görünüyordu ki, kalbinin ortasında hafif bir sızı hissetti. "Fazlasıyla dertte. Olmamam gereken birine âşık oldum."

Timuçin Bey'in çenesi aşağıya düştü ve bir yerden destek almak zorundaymış gibi bir eliyle masayı sıkıca kavradı.

"Kahretsin! Bana kalp krizi filan geçirdiğini söyleme!" Genç kadın gerçek bir endişeyle ona doğru adım atarken, adam kıkırdamaya başladı.

Ne yani? Süheyla'nın âşık olmuş olmasında garip olan ne vardı? O insan değil miydi? Adam, omuzları sarsılarak gülmeye başladığında yarı yolda duraksadı ve ellerini beline koydu.

Timuçin Bey, keyiflendiğini gizlemeyen bir ifade ile masasının ardındaki sandalyeye yerleşti. "Demir Bey?" diye sordu.

O kadar çok mu belli ediyordu? Eğer öyleyse bu, utanç vericiydi. Başını salladı. Adam, Süheyla'nın gözlerinde her ne gördüyse yüzüne hüznünlü bir ifade yerleşti. Dudaklarında acı bir gülümsemenin belirmesinin ardından, konuşmak için hafifçe araladı. Aniden açılan kapı, ikilinin bakışlarının hızla oraya çevrilmesine neden oldu.

Oldukça uzun boylu, muntazam yüz hatlarına sahip ve karameli andıran puslu gözlerini kendisine dikmiş bir adam kapının ağzında duruyordu. Adam iriydi. Uzun paltosu, siyah deri eldivenleri, başında kasketiyle gayet ilgi çekici görünüyordu. Gözlerini hafifçe kıstı. "Ben, Çelik Mızrak" diye bildirdi. Doğrudan Süheyla'nın gözlerinin içine bakıyordu.

Süheyla, kollarını göğsünde kavuşturdu. Eğer yapabilseydi adamı gözleriyle alaşağı etmek isterdi. Adamın nasıl bir cüreti vardı ki, kapıyı vurmaya bile gerek görmeden doğrudan içeri dalıyordu. Keskin bir alayla, "Tahmin etmek güç değil," dedi. Tek kaşı kusursuz bir kavisle havalandı ve başını yana eğdi, "Demir Bey'in türünün tek örneği olduğunu samyordum. Fakat görüyorum ki, bu bozukluk genlerinizden ileri gelen bir şey." Adamın gözlerinden ateş çıkar ve öne doğru tehditkâr bir adım atarken, "Kapının üzerinde 'Doğrudan dalınız' mı yazıyor?" diye sertçe sordu.

Süheyla, onunla kapışmaya kararlıydı. Hem de her şekilde! Kardeşine belki kıyamazdı ama Çelik denen adam görünümlü yontulmamış kalası çiğ çiğ yiyebilirdi.

15

Çelik, istemsizce attığı adımı son anda yakaladı. Kadınlı görüşmeye, onu ikna etmeye ve gerekirse yerinde bir tehditle gözünü korkutmaya karar vermişti. Çünkü Demir'le bu konuyu konuşmanın imkânı yoktu. Ancak karşısında normal bir kadın da yoktu. Sözlerinin ardından bakışları istem dışı usulsüzce savurduğu kapıya kaydı. Bakışları tekrar kadına yönelirken, bir eliyle omzunun üzerinde kristal gibi parıldayan kar tanelerini silkeledi.

Onu ayağına çağırma cüretini gösterebilen bu kadından özür dilemeyecekti. Konuşmanın sert geçeceğini kadının duruşundan anlayabiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleriyle duvara çivilemek ister gibi bakışlarını ona dikmişti. Tamamen alay yüklemeyi başara bildiği tek kaşını havaya kaldırmış resmen ona meydan okuyordu.

Çelik'in duruşuna, bakışına ve ona olan fark edilebilir

öfkesine aldırıyor gibi görünmüyordu. Her ne karıştırıyorsa, Demir'i bu işten uzak tutması için taktik değiştirmek zorunda olduğunun farkına vararak öfkесinin içini kemirmesine izin verdi. Doğrudan kadının gözlerine bakıp, "Birkaç dakikanızı alabilir miyim?" diye sordu. Sesi ni nazik bir tonda tutmaya çalışmış olsa da, buyurgan tınıyı kendi kulaklarında duyduğunda neredeyse yüzünü buruşturuyordu. Gözleri içerde bulunan sessiz ve şaşkın izleyiciye kaydı. "Özel olarak," diye ekledi.

Kadın, gözlerini bile kırpmadı. "Timuçin Bey'den sakladığım bir şeyim yok!" Sesi, buz paralarını andırarak kadar soğuktu.

Çelik, yapmak zorunda olmaktan nefret ederek sesini daha da yumuşattı. "Benim varsa?"

"Kendi sorunlarınızla başa çıkabilecek kadar BÜYÜK görünüyorsunuz!"

Çelik'in öfkesi içinde fokurduyordu. Kadınların ara sıra baş kaldırmasından hoşlanırdı ama böyle bir kadınla bir saat yan yana kalmak zorunda kalsaydı, muhtemelen dünya savaşlarından herhangi birini başlatmış olurlardı. Pes etmiş ve alttan alıyormuş gibi görünmeyi başarabildiğini umuyordu. Kadının gözleri onu baştan ayağa küstah bakışlarla izledi. Kaçamak değildi. Doğrudan, sanki beyninin içinde bir yerlere not alıyormuş gibi gözlerini kısarak Çelik'i incelemeye almıştı. Bu, rahatsız ediciydi. Kadınlar onu izlerdi. Çünkü Çelik'i izlemekten hoşlanırlardı ama karşısındaki bu kadın... Sanki onu kaynattığı kazana atmadan önce yanında hangi sebzelerle daha iyi gideceğini düşünüyor gibiydi.

Yine istem dışı çenesini sıktı. "Pekâlâ, sanırım Timuçin Bey de zamanında medyayı yakından takip eden kesimin arasındaydı." Gözleri belki kendi kendine akıl eder umuduyla izleyiciye kaydı. Adam belli belirsiz başı-

nı salladığında onun da konuşmaya tanık olacağını anlamıştı. Ama meraktan olmadığından emindi. O gözlerde kadın için duyduğu kaygı açık bir şekilde okunuyordu.

Bir iç çekişi son anda bastırarak koltuklardan birine oturmak için ilerledi.

Süheyla, dik bakışlarını onun üzerinden ayırmıyordu. Adımları uzun, kendinden emin ve rahattı. Girdiği her yeri kendisinin sayan adamlardan olduğunu anlamak için ilk hamlesini pat diye içeriye dalmasıyla zaten belli etmişti, ikinci hareketi ise sadece sinirleriyle oynamaktan başka bir işe yaramıyordu. En nefret ettiği insan tipi!

Adam koltuğa oturmak için paltosunun eteklerini topladı. Onu asmaya gerek duymaması uzun kalmayı düşünmediğinin bir göstergesiydi. Tam oturmak üzereyken Süheyla, "Oturabileceğinizi söylediğimizi hatırlamıyorum!" diye çıkıştı.

Adam gözlerinin önünde irkilerek tekrar doğruldu. Keskin, sert ve öfkeyle koyulaşan gözlerini acımasız sözlerine devam eden Süheyla'ya dikti. "Eğer yaşınızın getirdiği ve ayakta duramayacak kadar sizi zorlayan bir hastalığınız varsa... O başka tabii!"

Adam, burnundan soluyordu. Eteklerini tekrar topladı ve göstermelik olduğu belli bir kayıtsızlıkla koltuğa yerleşti. "Hayır. Yaşımın getirdiği ve oturmamı gerektirecek bir hastalığım yok ama sanırım size ancak oturarak tahammül edebileceğim."

Süheyla, adamı şaşırtarak gülümsedi. Göğsünde kavuşturduğu kollarını çözüp adamın karşısındaki koltuğa ilerledi ama oturmak yerine arkasında durdu. "Koşa koşa ayağıma gelmenizi ben istemedim."

Adam kendini zorladığı her halinden belli olarak geri adım atmaya gönüllü göründü. "Hanımefendi, sanırım ilk anda yaptığım kabalığın özrünü bekliyorsunuz?"

"Aslında, hayır. Bunun; zaten doğanız gereği sizin yapamayacağınız bir eylem olduğunun farkındayım. Ama... Siz yine de bir deneyin."

Adam, yaptığı 'Hayvan' imasını görmezden gelerek ve ağzının içinde yuvarlayarak, "Özür dilerim. Kabalık ettim!" dedi. Sözcükler dudaklarından çıkarken sanki biri onu omuzlarından oturduğu yere bastırıyormuş gibi görünüyordu. Adamın bu sözleri söylemektense işkence göremeye razı geleceğine emindi.

"Regl sancısı çekmediğinize göre karın ağrınızın nedenini söylerseniz; kısa zamanda herkes kendi mühim işlerine bakabilir!"

Çelik Bey'in gözleri irileşirken, dudakları şaşkınlığını belli edecek şekilde hafifçe aralanmıştı. "Kısa kesmemi istediğinizi anlaya-"

"Gayet açık konuştum, Çelik Bey!"

Çelik Bey'in ellerinden biri yumruk oldu ve homurdamr gibi güldü. "Demir'in neden senin dizinin dibinden ayrılmadığını anlamak güç değil! Aksime; dik başlı kadınlar her zaman ilgisini çekmiştir."

Süheyla, adama sabrının sınırlarının zorlandığını belli eden bir bakış attı. Konuya girmek yerine boş laf kalabalığı yapıyordu. Çekingenliğinden kaynaklanmadığına da emindi. Ortaya zarfı atıyordu ve Süheyla'nın buna yakalanıp işine yarayacak bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Adam bir bacağına diğerinin üzerine attı. Eldivenlerini elinden usulca çıkarıp masanın üzerine koydu. Dirseklerini koltuğun kollarına koyup parmaklarını pergel gibi açarak uçlarını birleştirdi. Sonunda gözlerini genç kadına dikti. Süheyla, tüm bu gereksiz şovun öfkesini tırmandırmak için yapıldığını biliyordu. Adamın anlamadığı; her ne yaparsa yapsın Süheyla'nın tavrının değişmeyeceğiydi.

Adam, tek düze bir sesle, "Yıllardır Demir'i adım adım takip ettiriyorum," diye söze başladı. "Onu takip ettirmeye başlama kararımı almamın nedeni ise yıllar önce bana karakoldan gelen bir telefodu. Bir çete ile birlikte basit bir soyguna karışmıştı." Susup, dikkatle Süheyla'nın tepkisini inceledi. Tam bir kayıtsızlıkla karşılaştığında nefesini dışarı verirken güldü ve devam etti. "Orada ne aradığını bilemeyecek kadar beyni onu terk etmişti. Onu her yerde arıyordum ama tamamen yanlış yerlere bakmıştım. Eve getirdiğimde hastaydı. Ölmek üzereydi. Alkole bağlı sarılık olmuştu ve bırakmak gibi bir niyeti de yoktu. Onu sokaklardan aldığında arkasından uğraşacağım bir sürü pislik bırakmıştı. Bir mafya işine karışmış, kellesi istenilen adamların listesinde ilk sırada yer almayı başarmıştı. Bulaştığı her işin ucunda ölüm vardı. Kendisini katil sandığı için ölmek istediğini o anda anladım. Onu yatağına kelepçeledim! Acımasızca olması umurumda değildi. Kardeşimi hayatta tutmaktan başka gayem yoktu. Tedavisi uzun sürdü. Fiziksel olarak onu iyileştirmeyi başarmıştım ama psikolojisini düzeltmek için doktorların bile yapacağı bir şey yoktu. Kendisini tamamen kapatmıştı."

Onun tanıdığı Demir Bey ile adamın anlattığı kişi arasında dağlar kadar fark vardı. Belki kısa süreli bir kaybolmuşluğun içine düşmüş olabilirdi ama böylesi bir sınavın ardından sağ çıkan bir adamla ister istemez gurur duyuyordu. Adamın sözlerinin sonunun nereye varacağını da biliyordu. Devam etmesini engelleyip, onu rahatlatabilirdi ama yapmayacaktı.

Çelik Bey, kararmış bakışlarını kendi gözlerinde tutmaya devam ederken, bakışları resmen savaşıyordu. "Onu sokaklardan kurtardım derken, kendini Gümüş Mekân adıyla anılan, içinde her türlü pisliği barındıran

bir yere taktı. Elbette yine ölmek için! Son dövüşünde kaburgaları kırıldığı için uzun bir süre yatağa mahkûm kaldı. Onu tüm bunlardan vazgeçiren şey ise, benim yaşadığım üzücü bir deneyim oldu. Eğer bilseydim, bu acıyı daha önce çekmeye de razı gelirdim." Adam bir anda hiddetlenerek ayağa fırladı. İki adımında Süheyla'nın önünde bitti. Aralarında sadece bir koltuk vardı. İşaret parmağı tehditkâr bir şekilde genç kadının göğsüne doğrultulmuştu. "Onun için verdiğim tüm mücadelenin ardından siz, onu tekrar oraya, ölümüne neden olacak bir yere sürüklediniz! Neyin peşinde olduğunuz umurumda değil ama kardeşimin yakasını kısa sürede bırakmazsanız hakkınızda hayırlı bir gelecek düşünmeyin!" Son sözlerini dişlerinin arasından neredeyse tıslayarak söylemişti.

Çelik, hiddetlenmek istememişti ama yaşadığı deneyimler aklına geldiğinde, bu kaçınılmazdı. Karşısında irkilmemiş, hatta gözünü bile kırpmamış kadının, Demir'i tekrar dibe çekmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Kadın sinir bozucu bir şekilde kayıtsız durmaya devam etti. Ardından yine alaylı tek kaşı havaya kalktı. "Size, kardeşinizin yularını çekmenizi tavsiye ederim. Zira tüm çabalarım rağmen sizin de söylediniz gibi 'dizimin dibinden' ayrılmaya niyeti yok." Kadının dudakları soğuk bir gülümsemeyle aralandı ve Çelik'i beyninden vurulmuşa çevirmeyi başararak yaylım ateşine devam etti. "Kısa sürede onu görüş alanımdan çıkarmazsanız, ona olan ilgisizliğime devam edebilir miyim, emin değilim!"

Kadın, konuşmayı bitirmiş gibi arkasını döndü. Ne anlattıklarıyla ilgili üzüntüsünü dile getiren bir söz söyledi, ne de gözlerinde bir yumuşama oldu. Başka bir kadına anlattığında gözyaşlarını tutamayacağından emin

olduğu anıların, bu tuhaf kadın üzerinde bir işe yaramaması sinirlerini darma dağın etmişti. Kadın ofisin ortasında bulunan ve çalışma masasına benzer uzun bir masaya doğru ilerledi. Masanın üzerindeki çirkin gözlükleri gözüne taktı ve eline bir makas alıp kumaş yığınlarının arasına daldı.

“O kadar ilgisizsiniz ki bir haftadır aym evde yaşıyorsunuz!”

Çelik, onun yalan söylediğine emindi ve düşüncesi yakalayamadan dudaklarından fırladı. Kadın, yaptığı işle oldukça meşgul görünerek ona bakmadı, cevap da vermedi. Çelik kendisini bir duvarla konuşuyormuş gibi hissetse de onu her şekilde duyduğuna göre monologuna devam etmemesi için bir neden yoktu. “Olur da onunla gerçekten ilgilenmeye kalkışırsanız diye söylüyorum; bunu aklınızın ucundan dahi geçirmeyin. Demir’in düzenli bir hayata ve normal bir kadınla evlenmeye ihtiyacı var!” Kadından bir tepki bekledi ama yaptığı tek şey önüne serdiği kumaşı usulca kesmeye başlamaktı. Çelik’i yok sayıyordu. Çelik, hayatı boyunca birçok insanla tartışmaya girmiş, mücadele vermiş, karşılıklı bir konuda çoğu zaman galip gelmiş ama hiç bu derece küçümsenen bir şekilde yok sayılmamıştı. Sırf bunun için bile kadının canını yakmak istiyordu.

“Soyadımızın kendi kanımızdan biriyle devam etmesi gerekiyor! Bunun için de Demir’in, doğurganlığı şüpheye düşmemiş bir kadınla birlikte olması gerekiyor!” Kadın, tam burada irkildi. Elindeki makasın hareketi dondu. Yüzünü Çelik’e çevirmemiş olabilirdi ama onu ilgiyle dinlemeye başladığını biliyordu. “Demir’in ilgisini kısa süre için çekmiş olabilirsiniz ama onun sorumluluklarının bilincine vardığında yakanızdan düşeceğine inanıyorum. Başınızdan geçen kürtaj operasyonu ise sizinle bir

geleceği de imkânsız kılıyor! Yanında durmaya devam ederseniz her türlü kötölüğün başınıza geleceğini göze almanız gerekir!"

Kadın, masanın üzerine eğilmiş öylece duruyordu. Ardından başını, hızı neredeyse boynunu kıracak şekilde Çelik'e çevirdi. Ardından doğruldu. Ağır ama kararlı adımları Çelik'e doğru ilerledi. Gözlerinde cehennem ateşini yandığını fark etmemek imkânsızdı.

Çelik hayatında bir kadma böylesine çirkin bir saldırıda bulunmamıştı ama ailesi söz konusu olduğunda basitleşmesi gerekiyorsa basitleşirdi. Kadın üzerine gelmeye devam ederken bir milim bile kıpırdamadı. Fark edemediği; kadının elindeki iki yana açılmış makası. Tam karşısında durdu. Soğukkanlı ifadesi, gözlerindeki ateşle uyuşmuyordu. Elini kaldırıp, Çelik'in fark edemediği bir hızla makasın açılmış bir ucunu koluna saplayıp göğsünden bir inleme yükselmesine neden olacak şekilde kolunun içinde çevirdi. "Kahretsin!" diye tısladı.

Hareket edemiyordu. Kadın makası tehditkâr bir şekilde kolunun içinde tutmaya devam ediyordu. Makasın ucu tamamen koluna saplanmamıştı. Tamamen bilinçli bir şekilde sadece bir kısmının etini delmesine izin vermişti. Boşta kalan elini kaldırıp karşı koymak istedi ama hayalarına yediği bir diz darbesi ve bileğinin geriye kıvrılmasıyla hareket edemeyecek duruma geldi.

"Süheyla!" Timuçin Bey'in gürleyen sesi onların aralarında kaybolup gitti.

Süheyla Akgün, canını yakarak dizlerini kırıp onunla aynı boya inmesini sağlamıştı. Kadının ifadesiz yüzü kendi yüzünün ötesinde durdu. "Boş zamanlarınızı elinizdeki imkânları kullanarak insanların özel hayatlarını taciz etmek için mi harcıyorsunuz?" Sesi buz gibiydi ama o sesteki tehdit tınısını duymuştu. "Gücünüz, ismi-

niz, aileniz ve Allah'ın belası bir hayaletin peşine takılan kardeşiniz umurumda değil! Sanırım çok fazla Yeşilçam filmi izliyorsunuz, Çelik Bey. Size, tehdit savurmadan önce uygulamaya geçmeyi öneririm. Çok daha faydalı oluyor!" Kadın, makası bir kez daha çevirerek Çelik'in dişlerini sıkmasına neden oldu. Canını makas yakmıyordu, kadının karşısında içene düştüğü rezil durum yakıyordu. "Eğer, uğraşacak daha önemli işlerim olmasaydı; sırf zevk için sizinle uğraşırdım. Ben, kararımı değiştirmeden önce buradan gidin!"

Bazen konuşmaya gerek kalmazdı. İkisi de biliyordu ki bu olay aralarında yaşanmamış gibi kalacaktı. Çelik, itibarlarını göz önünde bulundurarak onu yaralamasını ihbar etmeyecekti. Rengini duruşundan, içeriye girişinden ve sözlerinden zaten belli etmişti. Kadın, hayatında gördüğü en zeki insanlardan biriydi. Çelik laf kalabalığı yaparken o, birkaç adım ötesini tasarlamıştı. Demir'in, kendi başına musallat ettiği hayaletten bahsettiğine göre durumundan da haberdardı.

Çelik aptal gibi hissetti. Eğer, Çelik'in onu ihbar edeceğini düşünüyor olsaydı cesur saldırı girişiminde bulunmazdı. Ondandır nefret etmişti. Yine de bir tarafı ister istemez kadına hayranlık duymuştu. Tek başına bir ordu gibiydi. Görünmeyen askerleri, beyninin merkezinde yüksek savaş stratejisi bulunan bir komutanı, parmaklarında ve ellerinde hücum gücü, görülmemiş bir cesareti vardı. Çelik'in merak ettiği; kadının bir kalbi var mıydı?

Derin bir nefes aldı. Kadın, makası sapladığı yerden çıkardı. Başparmağı, makasın iki parmak gerisinde duruyordu. Çelik'i, dört parmak mesafesinde bir çelikle kırmayı başarmıştı. Bükemediği eli öperdi. Bu kadın tehlikenin beden bulmuş haliydi. Bir şeyler karıştırdığı da açık bir gerçektir. Tam da bu nedenle Demir'den uzak durması gerekiyordu.

“Sanırım anlaştık,” diye mırıldandı.

Kadın, Çelik’e tiksiniyecek bir böcekmiş gibi bakıp, elindeki makası açıp kapadı. “Boş sözlerle oldukça meşgul olan dilinizi yanlışlıkla kesmeden önce gidin!”

Kadın bir çocukla alay eder gibi konuşuyordu. Yine de söylediğini gerçekten yapmak istiyor gibi görünüyor-
du. Kadının Demir’den uzak duracağını anlamıştı. Eğer, hiddetine yenik düşmeden tehditler savurmaya kalkma-
saydı, onun zaten Demir’i gözden çıkardığını fark ede-
bilirdi.

İçinden gelerek, gerçekten gülümsedi. “Sizden nefret etmemek elde değil, yine de tuhaf bir şekilde tanıştığı-
ma memnun oldum!” Başını eğdi, eldivenlerini masadan alıp arkasını döndü. Gözlerinin sırtını deldiğini hissediyordu. Kapıyı açtı, arkasını dönüp kadına baktı ve kapıyı tıkladı.

Süheyla, adamın memnun bir halde kapadığı ofis kapısına bakıyordu. İçinde bir yerler yanıyordu. Dumanının kulaklarından çıkmasından korkuyordu. Belki de insanlar böyle cinnet geçiriyorlardı. Makası adamın boy-
nuna saplamayı o kadar çok isterdi ki...

Hangi cüretle onu araştırabilmişti? Süheyla’nın yaşadığı deneyimi basit bir dilde nasıl öylece ortaya serebilmişti? Adam kendisini ne sanıyordu? Tüm bunların sonunda özgürlüğünden mahrum kalacaksa bir tane eksik bir tane fazla ne fark ederdi? Hiç değilse dünya için bir iyilik yapıp, bu adamı ortadan kaldırırdı. Düşüncelerinin gittiği yön hoşuna gitmedi. Mızrak kardeşlerin ikisinin de canı cehenneme!

“Başın yeterince belada değilmiş gibi...”

Kaygıyla dolup taşan ses üzerine Timuçin Bey’e baktı. “O adam, bilmem kaç bin dolarlık saatini düşürse, bur-
nunun büyüklüğünden eğilip yerden almaz!”

Timuçin Bey, "Öyle diyorsan," diye mırıldanıp omuz silkti.

"İzmir'e gitme konusundaki kararında bir değişiklik var mı?"

Adam, bir anda kaygıdan meydan okumaya hızlı bir geçiş yaptı. "Asla!"

"Annem bilmiyor."

Timuçin Bey, önce ne anlatmaya çalıştığını anlamamış gibi düşünceyle kaşlarını çattı. Ardından onaylayarak başını salladı.

"Teşekkür ederim." Adam, hâlâ ona acımayla kanşık bir hüznle bakmaya devam ederken, "Rica ederim, şu kaşlarını kaldır! Daha yaşlı görünüyorsun!" diye tısladı.

Timuçin Bey, inanamazmış gibi başını iki yana salladı ve sandalyesinde arkaya yaslandı.

Süheyla'nın bakışları hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu makasa kaydı. Parmağı adamın kanıyla lekelenmiş, biraz önce Süheyla'nın hangi çizgide olduğunu hatırlatır gibi sırtıyordu. Ellerini yıkamak üzere ofisten çıkmak için sert adımlarla ilerledi. Ofis kapısının hemen yanındaki çöp kutusuna makası attı, kapıyı sertçe açtı ve başka bir Mızrak'la burun buruna geldi.

Nefesini kesen, bakışlarıyla kalbine bir şeyler yapan, tuhaf hissetmesini sağlayan biriyle... Elleri istemsizce havaya kalktı ve kaşlarını şaşkın ve kahretsin ki sevimli bir şekilde havaya kaldıran adamın göğsüne sertçe indirip onu ittirdi.

Adam, beklemediği bu hareketle arkaya doğru sendelerken, Süheyla hızla yanından geçip tuvaletlerin bulunduğu koridora yöneldi.

"Sü?"

Süheyla, dişlerini sıktı. Ona cevap vermeyip doğrudan yoluna devam etti. Ofis çalışanlarının gözleri onların

üzerine kilitlenmişken adımlarını hemen arkasında duyuyordu.

"Süheyla!"

Süheyla, tuvalet kapısını açıp ona baktı. "Evet?"

"Eşofmanlarımı bile almışsın!"

Gülmek istedi. Neden bu adam her zaman karşısına farklı bir şeyle çıkmak ve böylesine sevimli olmak zorundaydı. Sabit duruşunu bozmadı. Tek düze bir sesle, "Rahatlardı," dedi ve kapıyı adamın suratına kapadı.

Ellerini yıkarken karşısında duran aynaya bakmaktan kaçındı. Yüzü yanıyordu. Neden olduğunu bilmediği bir şekilde tüm kanı sanki yüzüne toplanmıştı. Kalbi anormal hızının üzerinde atıyordu ve Süheyla, elini içeri sokup onu yerinden çıkarmak istiyordu. Avucunu su ile doldurup yüzüne birkaç kere çarptı. Adamın kanı parmaklarından ayrıldığında kendisini daha iyi hissetti.

Kapıyı açtığı anda adam bir omzunu kapı çerçevesine dayamış esniyordu. Süheyla'yı karşısında gördüğünde kocaman açtığı ağzını aniden kapadı.

"Yapacak başka işleriniz yok mu?"

Demir Bey ısrarla peşinden gelmeye devam ederken, "Neden kaçtın?" diye sordu.

"Kaçmadım."

"Eğer kaçacağını bilseydim, sana anlatmazdım!"

Süheyla bir anda durup, bedenini ona çevirdiğinde, adam ona çarpmaktan son anda kurtuldu. Tüm ofis çalışanları meraklı ve heyecanlı bakışlarını onların üzerine dikmişken gözlerini adama dikti. Kollarını göğsünde kavuşturup tek kaşını kaldırdı.

Hareketi üzerine adam yüzünü buruşturdu. "Çok kötü bir şey geliyor."

Süheyla, onun neden haylaz çocuk rolüne büründüğünü biliyordu. Eğer gerçekten ciddi bir konuşmanın

içine çekilirlerse tamamen kopacaklardı ve görünen o ki, adam bunu istemiyordu. Ancak Süheyla istiyordu. "Tam şu anda üzerinize atlayıp dudaklarınıza yapışsaydım ne yapardınız, Demir bey?"

Adam, "Söylemiştim," diye mırıldandı.

"Demir Bey!"

"Seni öperdim."

"Ya sonra?"

Adamın ifadesi bir anda ciddileşti. "Sonra da bırakırdım."

"Aynı evin içinde her an patlamaya hazır iki bomba ne kadar sağlıklı?"

Süheyla, cevabını beklemeden tekrar arkasını döndü. Onun adımları kendisini takip etti. Adamın bazen tam bir geri kafalı olduğunu düşünüyordu. Ortada apaçık bir gerçek varken, bunca uğraşı niye veriyordu ki? Bunun için matematiksel bir formüle gerek yoktu. O, hayaletiyle yaşamaya kararlıydı. Süheyla da gittiği yoldan dönmeye kararlıydı. Bir arada kalmaya çalışarak ve sürekli sıfırla çarpılarak ellerine ne geçecekti.

Ofise girdi. Kapıyı kapamadı, çünkü her nasılsa arkasından gelecekti. Yorulmuştu. Uykusuz ve onu ayakta tutan adrenalin bedenini terk ediyor gibi görünüyordu. Sadece birkaç dakika önce Çelik Bey'in oturduğu koltuğa bedenini yığmak için ilerledi. Demir Bey istediği kadar konuşabilirdi. O, gözlerini kapayıp biraz kestirecekti ama kolunu kavrayan parmaklar ve sert tutuşla, dişlerini sıkarak arkasını döndü. Yine o gözlerle karşı karşıya geldi. Kararlı, hüznü, yoğun... Süheyla, neden onu geri çeviremiyordu? Neden abisine davrandığı kadar dişli davranamıyordu? Eğer bu aşktan ileri geliyorsa Süheyla bu aşkı geldiği yere geri göndermek istiyordu.

Adam, sıkıldığı dişlerinin arasından konuşarak aslında

ne kadar gergin ve öfkeli olduğunu açığa çıkardı. "Sen, yanımda korunma amacıyla kalıyordun!"

"Anlayamadığınız ya da anlamak istemediğiniz şey; sizin korumanıza ihtiyacım yok!" Süheyla, kolunu sertçe geriye çekti. Adamın gözlerinden tehlikeli bir parıltı geçip gider ve dudakları gerilirken sözlerine devam etti. "Aklımı ve hayatımı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyorsunuz. Tüm dertlerinizi, hayaletinizi ve acınızı alıp, beni kendi halime bırakın!"

Demir Bey'in bedeni gözleri önünde kaskatı kesildi. O, siyah yıldızların parıldadığı gözleri karardı. Kısa süre tüm yüz kasları gergin bir halde öylece durdu. Süheyla, ona kararlı bir ifade ile bakmaya devam ederken adam gülümsedi. Aniden uzanıp, dudaklarına yine kısa bir öpücük kondurdu ve bir eli saçlarının arasına uzandı. Süheyla, geri çekildiğinde onun da mücadele edeceğini bildiği, ne söyleyecekse söylemesini ve gitmesini istediği için kıpırdamadı. Ya da belki başka bir nedeni vardı ama bunu kabullenmek istemiyordu.

Adam, yumuşak ve ağır bir sesle, "Müptelâsı olduğum birçok şeyi ardımda bıraktım. Zor oldu. Ama başardım. Seni evde bulamadığım bir saat içinde anladım ki, alkol bırakılır, sigara da bırakılır, hatta daha birçok şey bırakılır ama... Sen; bayan süpürgesiz cadı! Sen bırakılmazsın!"

"Harika! Ne olacak şimdi?" Süheyla, zihninden geçen kelimeleri yüksek sesle söylediğini kendi kulaklarında işitince anladı. Sözlerin insan hayatında ne kadar sağlam yerler edindiğini o yaşında anlaması ne kadar da saçmaydı. Süheyla biliyordu ki, yıllar sonra bile sözler aklına geldiğinde ses tonuna kadar her harfin vurgusunu hatırlayacak, belki de yüzünde küçük bir gülümseme belirirken, kalbi sızlayacaktı.

Demir Bey, omuz silkti. Elini saçlarının arasından çekmeden önce alnına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Onu tamamen bırakarak kadının soğuk hissetmesine neden oldu.

"Sizi gerçekten öldürmeliydim!" Süheyla, başını iki yana salladı. Gözleri bıyık altından gülümseyen Timuçin Bey'e kaydı. Ona laf yetiştiremeyecek kadar yorgun hissettiği için doğrudan koltuğa ilerledi. İki adam kısa bir iki kelimeyle selamlaşırken oturdu ve ayaklarını sehpaye uzattı.

"Abimin burada ne işi vardı?"

"Kendisine sorun!"

"Elbette soracağım ama onun olaylara bakış açısı her zaman kendi işine yarayan taraftan olduğu için önceliği sana vermek istedim." Birkaç uzun adımda tam önünde bitti. "Seni üzecek bir şey söyledi mi?" Bunu gerçekten merak ediyor gibi görünüyordu.

Süheyla kollarını göğsünde kavuştururken, kaşlarını havaya kaldırdı. Söylemişti. Hatta canını yakmayı da başarmıştı. Ama canını sıkan çoğu şeyi içindeki öğütücüye atmayı başarabiliyordu. Keşke karşısındaki bu adama olan hislerini de o öğütücüye atabilse, ondan tamamen kurtulabilseydi. "Çok üzdü. Gidin ve onu dövün!" Gözlerini kapadı.

Kısa süreli sessizliğin ardından Demir Bey'in gür kahkahası tüm ofisi inletti. "Sanırım gidip zavallı abiciğimin yaralarını sarmalıyım."

Sözleri üzerine Süheyla'nın gözleri aniden açıldı. Demir Bey, tam on ikiden vurmuştu. Ama abisini gerçekten ne kadar yaraladığını kendisinden duymasındansa gözleriyle görmesini yeğlerdi. "Elinizi çabuk tutarsanız iyi olur! Kan kaybıyla son nefesini veriyor olabilir."

Adam güldü. "Akşama seni alırım," dedi. Bildiri gibi

söylenilen sözcüklerin altında gizli bir tehdit yatıyordu. Süheyla bunu gözlerinden, ifadesinden ve sesinin tonundan anlayabiliyordu. Başını onaylarcasına salladı. Adam, bir an için ifadesini dikkatle inceledi ve ofisi terk etti.

Kapı kapanır kapanmaz Süheyla, ayağa fırlayıp bakışlarını Timuçin Bey'e dikti. "Evi bugün içinde ayarlayabilir misin?"

Timuçin Bey, sanki bu soruyu bekliyormuş gibi derin bir iç çekti. "Ona bir şans veremez misin?"

Süheyla sanki bunu düşünmemiş gibi... "Masal kitaplarında yaşamıyoruz. Geçen her dakikada ayağıma daha çok dolanıyor. Bir gün farkında olmadan takılıp düştüğümde kaldıracak kimseyi bulamayacağım!"

Adamın bakışları anlayışla doldu ve başını onaylarcasına sallayıp telefonuna uzandı. Süheyla, ofisin içinde huzursuz bir kedi gibi tüyleri kabarmış bir halde amaçsızca dolarırken birkaç telefon görüşmesi yaptı. Sonunda karşıdan bildirilen bir adresi not kâğıtlarından birine geçirdi.

Başını kaldırdığında tepesinde dikilen Süheyla'yı fark etti. "Demir Bey, bir konuda haklı! Onun yanında en azından güvendedin." Sesinde azarlayıcı bir tını, bariz bir kaygı ve onu korumak için duyduğu istek vardı.

Sert ve onu geri püskürtmeyi amaçladığı bir tınıyla, "Her ikiniz de hakkımdaki görüşlerinizi kendinize saklayın!" dedi. Adresi aldı. "Teşekkür ederim. Umarım bir gün yardımlarının karşılığını sana geri ödeyebilirim." Toparlanmak üzere odasına doğru ilerledi.

"Bu, artık buraya gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?" Adamın buruk ses tonu içinde bir noktaya dokundu. Ondan nefret etmeyi o kadar çok isterdi ki ama attığı her adımda, içinde en büyük depremlerde bile yıkılmayacak bir yer edinmeyi başarmıştı.

Sert adımları duraksayıp ona bakmadan başını salladı. "Anneme iyi olduğumu iletirsen sevinirim."

"Burada senin uşağın yok. Bir gün kendin söylersin!"

Süheyla, sert sözlerinin ardından omzunun üzerinden ona bir bakış attı ve gülümsedi. "Annem sorduğunda istersen de istemesen de söyleyeceksin!"

Adam, genişçe gülümserken ofisten çıktı.

Her adımında, botları pudra kıvamındaki karın içine gömülüyor ve tınısını sevdiği bir ses kulaklarını dolduruyordu. Gecenin keskin soğuğu şehri esir alırken, ellerini kaplayan ve sıcak tutan eldivenler hafifçe gülümsemesine neden oldu. Biri tarafından önemsenmenin tadı farklıydı, özel hissettiriyordu. Bir daha yaşayamayacağını bilmek sinirini bozsa da, deneyimini yaşamak güzeldi.

Timuçin Bey'in, onun için ayarladığı eve doğru ilerlerken adrese bir daha bakmaya gerek duymamıştı. Ofisten çıktığında doğrudan eve gelmek yerine, Yavuz'un evinde bulunduğu listede adı ve adresi bulunan 'Şahin Rent a Car' şirketinin bulunduğu sokağa gitti.

Orada bulunduğu anda tek tük müşterinin gelip gittiği iş yerinde görünüşe göre tek bir eleman bulunuyordu. Süheyla, kapanışına kadar mekânı izlemeye devam ettiği için iliklerine kadar donmuştu. Dişleri takırdarken iş yerindeki eleman sonunda çıktı ve kepenkleri indirdi. İçinden acele etmesini söyleyip dururken olduğu yerde zıplamaya başlamıştı. Adam, cebinden bir bere çıkarıp başına taktı ve ellerini ceplerine sokup sokak boyunca ilerledi. Süheyla da mesafesini koruyarak peşinden ilerledi.

Adam, birkaç sokak ileride ara bir sokağa girdi ve ikinci binaya hızlı bir giriş yaptı. Süheyla, sokağı binayı

ve numarasını zihnine kontrol edip yine sokak boyunca yürüdü. Telefonu boş sokakta yankılandığında elini pantolonunun arka cebine attı ve telefonunun ekranına baktı.

Demir Bey.

Aramayı meşgule düşürdü. Daha telefonu kapayamadan adamdan kısa mesaj bildirimi geldi.

-Seni bulacağımı biliyorsun, değil mi?

Süheyla, hafifçe gülümsedi. Deneyebilirdi. Eğer Timuçin Bey, ağzını sıkı tutarsa Demir Bey'in onu bulması kolay değildi. Bulduğunda da zaten iş işten geçmiş olurdu.

16

Rüzgârın etkisiyle uçuşan minik kar taneleri kirpiklerine konuyordu. Bilinçsizce gözlerini birkaç kez kırptı. Kirpiklerinden düşen beyaz, yumuşak kütlelerin yerini hızla diğerleri alıyordu. Tipi yüzünden görüşü bulanıktı. Gerçi bir şeyi de gördüğü yoktu ya...

Kalbinin üzerine çöreklenmiş bir korkuyla baş etmeye çalışırken, gözlerinin gördüğü hiçbir şey beynine aksetmiyordu. Elleri paltosunun ceplerinde, ağır bir ritim tutturmuş, nereye gittiğini bilmeden ilerliyordu. Cadde boyunca neredeyse kimseyle karşılaşmamıştı. Hâlbuki insan böylesi; beyazın masumiyetini cömertçe sergilediği bir gecede yürümeyecekti de ne zaman yürüyecekti? Hadi Demir'in dünyanın güzelliğini göremeyecek kadar büyük korkuları, azapları ve can çekişleri vardı. İnsanlara ne oluyordu? Yoksa gerçekten hayatta tek bir mutlu insan yok muydu?

Demir, yürüyordu. Amaçsızca. Bu, kötüydü. Kendini kaybolmuş ve kaybetmiş hissediyordu. Kocaman, gürültülü ve kalabalık bir şehrin ortasında çıplak kalmış gibi... Evsiz biri gibi...

Sert bir rüzgâr hızla bedenine çarptığında adımları durdu. Bedenini yana çevirerek rüzgârı karşıladı. Duraksayıp, yürüyebilecek duruma geldiğinde adımları tekrar ileri doğru atıldı. İnsan istediğinde birçok şeye karşı koyabiliyordu. Sert bir rüzgâra bedeniyle karşılık veriyordu. İçindeki bu his ne olacaktı? Ona karşı koyamamıştı. Bunu istememişti bile! Geldiği gibi kabullenmiş, zihindeki tüm uyarı sinyallerine rağmen olduğu gibi tüm şiddetle, yoğunluğuyla kabul etmişti.

Bağlanmıştı. Bu diğer bağımlılıklarından farklıydı. Tedavisinin mümkün olmadığı bir bağımlılık! Ona dair olan belirli şeyleri değil, onu ve ona dair olan her şeyi istiyordu. Bakışını, sıklıkla olmasa da gülüşünü, gözlerini devirmesini, üşüyen ellerini, sohbetini... Süheyla ile günlük konuşma bile bambaşka bir şey oluyordu. İnsan biriyle konuşmaktan böylesine leziz bir tat alabilir miydi? Demir, onunla konuşurken bile içinde yeni bir şeyler oluşuyordu.

'Akşam seni alırım,' demişti. O da başını sallamıştı. Peki, neden gitmişti?

Haklıydı. Biliyordu. Demir'in ona verecek, onunla gittikçe büyüyen bir kalbi vardı var olmasına ama... Başka bir şey veremezdi. Süheyla da sadece bununla yetinecek bir kadın değildi. Demir, yine kendi ayağına takılmış ve sonunda kör düğüm olmayı başarmıştı. Süheyla'nın duygusal buhranlarla işi yoktu. Doğrudan ya vardı ya da tamamen yoktu. Belki de onu bu yüzden böylesine şiddetle seviyordu. Belki kararlılığından, belki dik duruşundan, belki nefis vücudundan, belki de gemi gibi sağ-

lam oluşundan, bakışıyla tepetaklak edişinden... Belki de sadece seviyordu.

Demir korkuyordu. Kararlılığı ve inatçılığı, kafatasının içindeki zehir gibi beyinle bir araya geldiğinde onu gideceği yoldan kimsenin döndüremeyeceğine artık emin olmuştu. Süheyla, onaylarcasına başını salladığında ardında yatan şey konunun uzamaması ve baştan savmaydı. Süheyla, yeri geldiğinde bir baş sallama hareketiyle tüm kaosu durgun bir denize çevirebilirdi.

İç çekti. Nerede olduğunu bilmemek onu delirtiyordu. Gözü kara bir öfke, sönmeyecek bir intikam ateşi ve cesaretiyle bir ordunun içine pervasızca dalabilirdi. Demir, hiçbir şekilde ona 'Hoşça kal' demeye hazır değildi. Zarar görmesini istemiyor, onu tüm bu karmaşanın içinden çekip almak istiyordu. Belki daha başka, karışık bir duygusal karmaşanın içine çekecekti. Hiç değilse zarar görmezdi. Süheyla, duygusal bir karmaşanın içinden dimdik, başı yukarıda çıkabilirdi.

Onu şımartmak istiyordu. Çok zordu. Şımartılmaya alışkın olmayan bir kadının ilgili tavırlara karşı verdiği tepki bazen komik bazen de hemen arkasından yeri bir tanesini yapma isteği uyandıracak kadar keyif vericiydi.

Süheyla'nın yanında ne aradığını sormak için hışımla salona girdiğinde abisinin koluna sargı yapılıyordu. Yüzünde taş kadar sert bir ifade vardı. Kolundaki yaraya odaklanmış gözlerindeki şaşkın bakışlarla yüz ifadesi uyuşmuyordu.

Yara endişeleneceği kadar büyük olmadığı için geçmiş olsun dileklerini mırıldanarak, "Nasıl oldu?" diye sordu.

Abisi başını kaldırıp ona baktı ve hemen ardından gözlerini kaçırdı. Hemen "Yerler buz tutmuş, kayıp düştüm."

Demir'in dudakları titreyip bakışları sertleşti. Eğer

gerçekten düşmüş olsaydı, yerlerin buzlanması ile ilgili ciddi bir nutuk çekerti. Eğer Demir'e karşı bir yanlış olduğunu düşünmeseydi gözlerini kaçırmazdı. Demir neredeyse dişlerinin arasından tıslayacakken yutkunararak kendisine hâkim oldu. "Ne kadar damarına bastın?" diye sordu.

"Ne söylemeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok!"

Demir, oturduğu koltukta ayaklarının dibine kadar ilerledi. "Eğer benim abim olmasaydın sıkıştığım yumruklarımı seve seve yüzünü dağıtmak için kullanırdım." Abisi huzla başını ona çevirirken, dizlerinin üzerine çöküp bahsini yaptığı yumruklardan birini onun dizine koydu. "Süheyla'nın yanında ne işin vardı?"

Çelik, sargıyı bitirmiş olan genç kız salondan çıkana kadar suskun kaldı. "Koşa koşu sana yetiştirdiğine göre ne hakkında konuştuğumuzu biliyor olmalısın!" Sanki öfkelenmeye hakkı varmış gibi dişlerini sıkmişti.

"Park ederken arabayı gördüm." Soğuk bir gülümseme dudaklarında şekillenirken, bakışları koluna kaydı. "Süheyla, kendi işini başkalarının sırtına bırakmayacak kadar sağlam bir kadın!"

"Sadece, seni bir kez daha kaybetmenin eşiğine gelmek istemediğimi söyledim ve aranızdaki şey her ne ise buna bir son vermesini istedim! Araştırmalarım rağmen kadının neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Bu belirsiz durumun ucunun sana dokunmasını istemiyorum. On dan uzak dur!"

Demir, aniden ayağa fırladı. "Onu mu araştırdın? Allah kahretsin! Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin? Neden kendi işine bakmayı bir türlü beceremiyorsun? Sen, kendini ne sanıyorsun ki? Aramızdaki şeyden sana ne?"

Demir dişlerini sıkarken yayılım ateşine devam etti. Neredeyse ona vurma isteğini yerine getirecek kadar

çok öfkelenmişken abisi aniden sözlerini bıçak gibi kesti.
"Ona âşkınsın!"

Demir, ithamına cevap vermedi. "Eğer bir kez daha Süheyla ile ilgili işlerime karışırsan... Bir abim olduğumu unutacağım!"

Abisinin gözlerine yerleşen kaygıyı izlemek zorunda kalmıştı. Bir yere kadar onu anlıyordu. Yaptığı her şeyin altında sadece koruma duygusu yatıyordu. Demir'i koruma, ailesini koruma, adını koruma... Yine de hayatını mercek altına almasını gerektirmiyordu. Söz verdiği gibi kendisine zarar veren her şeyden uzak durmuştu ama Süheyla'dan uzak kalması imkânsızdı.

Süheyla hakkındaki raporları alıp, odasına çekilmişti. Okumaması imkânsızdı. Her satırda Süheyla'ya daha fazla hayranlık duymuştu. Eskrim de dâhil olmak üzere neredeyse tüm dövüş ve savunma sporlarında ileri derecede bir başarısı vardı. İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nin spor akademisi bölümünü bitirmiş, hemen ardından bir dövüş sanatları salonu açmıştı. Kendisi ile birlikte sekiz farklı dalda eğitim veren öğretmenleriyle, yüz elli öğrencisi vardı. Olimpiyatlara adaylar hazırlıyorlardı.

Başarılarını okurken ve yüzünde geniş bir gülümseme oluşurken, kardeşinin ölümünden önce yaşadığı olay Demir'in içinde inişleri çıkışları olan ama tarif edemediği duygulara neden olmuştu. Nişanlanmış, ayrılmış ve kendi isteğiyle bebeğini aldırılmıştı. O ince bedeninin içinde ne kadar acı barındırıyordu? Süheyla'nın içinde kaç kadin yaşıyordu?

Nedenler ve niçinler de önemliydi, elbette... Çünkü Süheyla'nın bile isteye bunu yapmayacağını bir şekilde biliyordu. Neredeyse ortak bir yaşanmışlıkları olduğunu fark ettiğinde içinde oluşan ılıklik hissi; aklına gelen bir başka düşünceyle alabora olmuş ve tüm karmaşa dindi-

ğinde yerini tarif edemeyeceği bir huzursuzluk almıştı. Aslında ne olduğunu biliyordu. Sadece itiraf etmesi güçtü. Ona bir başkası mı dokunmuştu? Saçlarına da mı dokunmuştu? Parmaklarını çıkık elmacık kemiklerinde dolaştırmış mıydı? Ya doğum lekesini öpmüş müydü?

Kıskançlık onu ense kökünden sımsıkı kavrarken, ikiye bölme yapıldığını da biliyordu. Kendisinin de hatırı sayılır bir sevgili geçmişiydi. Süheyla'nın da olması kadar doğal bir şey yoktu. Yine de o an, kıskançlığının getirdiği hisler bedenini kavurmaya yetiyordu.

Kafasını iki yana sallayarak tekrar zihnine hücum eden görüntüleri savurmaya çalıştı. Nerede olduğunu merak ediyordu. İyi olup olmadığını merak ediyordu. Yanında olmasını isterdi. Demir'in omuzları çöktü. Telefonuna bile cevap vermemişti. Onu göremeyeceğini bilmek, özleminin daha yakıcı olmasını sağlıyordu.

Onu bulacaktı. Süheyla, bunu bile bile neden kaçarak kendisini yoruyordu ki?

İnce uzun parmaklar kıvrılıp birkaç santim ötede duran kapıyı hafifçe tıkladı. Kısa bir bekleyişin ardından daha şiddetli bir şekilde tekrar tıkladığında kapının ardından ağır aksak terlik sesleri duydu. Sürgü sesi çıktı. Zincirlenmiş kapı aralandı. Yaşlılığın çizgilerini taşıyan bir yüzün yarısı ile şüpheyle dolmuş tek bir kahverengi göz, kapı aralığında göründü.

"Kimsiniz?" adamın sesi çatallıydı.

"İyi günler, efendim. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim." Süheyla, gülümsedi. Eğer varsa, olanca sevimliliğiyle başını hafifçe adama doğru eğdi.

Adam ona geri gülümsedi. "Estağfurullah, kızım. Buyur?"

"Efendim, ben öğrenciyim. Derslerimden arta kalan zamanlarda anketörlük yapıyorum. Sosyal sorumluluk kapsamında bir anket çalışması yapıyoruz. Bunun için size birkaç soru sormama müsaade eder misiniz?" Süheyla tatlı tatlı gülümsedi ya da öyle yapabildiğini umuyordu. Adamın bakışından ve yarısı görünen ifadesinden onu geri çevireceği anlaşıyordu.

"Anlıyorum, kızım. A--"

Genç kadın elini aniden şakağına götürüp olduğu yerde yaprak gibi sallandı. "Özür dilerim." Sesi cılız ve güçsüzdü. Dizlerini hafif kırıp düşmemek için bir elini hızla kapı kasasına dayadı.

"Hay Allah!" Adam endişeyle kapıyı kapadı. Zincirin sürgüde kayan sesi geldi. Süheyla, kapı kasasına yığılmış bir görüntü sergilerken kapı ardına kadar açıldı. Buruşuk elleri kadının omuzlarını kavradı. Gerçek bir kaygıyla, neredeyse bayılacakmış gibi bir ifade sergileyen yüzüne baktı. "İyi misin, evladım?"

Süheyla, titrekçe gülümsedi. "İyiyim. Çok üzgünüm. Şimdi geçer." Kapıya yaslanmaya, güçten düşmüş görünmeye ve baygın bakmaya devam ediyordu.

"Hadi, içeri gir. Biraz su içer, soluklanırsın." Aynı anda genç kadının omuzlarına hafifçe baskı uyguluyordu.

"Rahatsızlık vermek istemem. Şimdi geçecektir." Sesi sözlerinden emin değilmiş gibi çıkmıştı.

Yaşlı adam cılız itirazına aldırmadı. Omuzlarına tekrar baskı uygulayarak ve Süheyla'nın üzerine yığılmasına izin vererek çizmelerini çıkarmasını bekledi. Ardından onu salon olduğunu tahmin ettiği bir odaya yönlendirdi. Onu ikili bir koltuğa oturtup su getireceğini söyleyerek yaşından beklenmeyecek bir hızla odadan çıktı. Süheyla'nın gözleri odanın içinde fıldır fıldır dönü-

yordu. Adamın terliklerinin seslerini duyduğunda tekrar baygın bakmaya başladı.

Adam su dolu bardağı ona uzattığında itirazsız suyu alıp bir iki yudum içti. Yaşlı adam, "Daya iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Teşekkür ederim, efendim. Size de rahatsızlık verdim." Ses tonunun olabildiğince cılız ama aynı zamanda nazik olması için uğraşıyordu. "Daha fazla anket yapabilmek için çok erken çıktım. Sanırım yeterince iyi kahvaltı yapamadım."

Adamın gözlerinden bir hüznün bulutu geçti. "Ben de daha kahvaltı yapmadım. Gel, birlikte yapalım." Kadına içten bir gülümseme gönderdi.

Genç kadın nazikçe başını iki yana salladı. "O kadar vaktim yok." Blöfünün tutması için dua ederek ayaklanmak için ellerinden destek aldı. "Vaktinizi çaldım. Çok teşekkürler."

Adam aniden omuzlarından baskı yaparak onu tekrar oturttu. "Nereye gidiyorsun? Daha anket yapmadık!"

"Gerçekten mi?" Süheyla, genişçe sırtırken bitkin görünmeyi de ihmal etmiyordu.

Adam, başını salladı. Onun hemen yanına otururken, "Ailen nerede?" diye sordu.

Süheyla'nın cevabı hazırды. "Konya." Ona tekrar gülümsedi. "Bana her ay harçlık gönderiyorlar ama tek başına koca şehirde okuyabilmek o kadar da ucuz değil!" Süheyla dudaklarını bastırıp kahır dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, sor bakalım!" Adamın ifadesi kendinden memnun bir hal aldı. Soruları beklediğini belirtircesine kollarını göğsünde kavuşturup göz kırptı.

Adamdan hoşlanmıştı. Oğlunun aksine, adam gerçekten iyi niyetli biriydi. Süheyla, günlerdir ikisini ayrı

ayrı takip ediyordu. Adam gördüğü bir dilenciye bile para vermeyi ihmal etmiyordu. Oğlu ise araba kiralama şirketinin önünden geçen ufacık liseli kızları tavlamanın peşine düşmüştü.

Süheyla, kendisinin hazırladığı ve bilgisayardan çıktısını aldığı anket sorularının bulunduğu dosyayı açtı. Adamdan öğrenmek istediği tek bir şey vardı ama bunu doğrudan soramazdı.

Süheyla, "Anket; aile bağları ve yakınlarını kaybeden insanların bu ölümlere verdiği psikolojik tepkileri araştırıyor," diye bildirdi. Yaşlı adam hafifçe başını salladı.

"Adınız, soyadınız?"

"Emin Gülmez."

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Erdem adında bir oğlum var, birlikte yaşıyoruz."

Süheyla, adamın cevaplarını kâğıtlara aktarırken gülme isteğini bastırdı. Adam o kadar ciddi görünüyordu ki. Sorularına devam etti. Yaşını, bir fabrikada ihtiyacı olmamasına rağmen alışkanlıktan dolayı gece bekçiliği yaptığını, en çok istediği şeyin oğlunun mürüvvetini görüp torun sevmek olduğunu öğrendi. Bunlar gibi gereksiz birçok bilgi daha öğrendi. Süheyla'nın soruları oğluna doğru kayıyordu. Adam, oğlunu o kadar çok seviyordu ki, memnuniyetle cevap veriyordu.

"Laf aramızda, patronlarını da hiç sevmem. Tilki bakışlı, hesapçı hergelenin teki! Oğlum dibinden ayrılmıyor. Yahu, dört yıldır orada çalışıyor daha çocuğa sigorta bile yapmadı. Ama iyi para alıyor, prim de alıyor..."

Oğlunun patronu Süheyla'yı ilgilendirmiyordu ama sözlerini kesmeye de cesaret edemedi. Adam bu konu hakkında konuşmaya oldukça hevesli görünüyordu. "Ne işler çevirdiyse ortalıktan yok olmuş. Dükkan da

bizim oğlana bırakmış. Bizimki, ona güveniyor diye bir mutlu ki, sorma! Görsen, sanki mübarek; devlet başkanı... Hâlbuki bildiğin ufak komisyoncuymuş. Boşuna ona Simsar demiyorlar..."

Süheyla'nın kasları aniden gerildi. Kalbi göğüs kafesinin içinde hareketlenirken, adamı omuzlarından tutup sarsmamak için kendisini zor tutuyordu. Aynı zamanda beklemediği bu sürpriz bilgi için adamı yanaklarından öpmek de istiyordu. Beyninin bir tarafı adamın sözlerine odaklanmışken diğer tarafı hızla planlar denizinin içine dalmıştı.

"Çenem düştü, değil mi?" Adamın ani sorusu üzerine nazikçe gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Sen sorularına devam et kızım."

Süheyla'nın soru sorma isteği kalmamıştı ama hâlâ Yavuz'un o iş yerinde çalışıp çalışmadığını bilemiyordu. Bunun için sorularına devam etti. Önce adamın aile ya da arkadaş çevresinden bir yakının acı kaybını yaşayıp yaşamadığını sordu. Yaşamıştı. Oğlu henüz dört yaşındayken karısını kaybetmiş, büyük bir buhran içine girmiş ama oğlu için kendisini toparlayıp hem anne hem de baba olarak hayatına devam etmişti.

"Ya oğlunuzun? Annesi dışında, onu etkileyen bir kaybı oldu mu?"

Adam önce dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. Süheyla'nın canı sıkılmıştı. Tam diğer soruya geçmek üzereyken yaşlı adam bir anda "Aslında var!" dedi. "Geçenlerde iş yerinde çalışan bir arkadaşını kaybetti. Zavallı genç evinde ölü bulunmuş. Kalp krizi geçirmiş. Bizimki de birkaç gün tırnaklarını yedi durdu." Adam hüznle bir iç çekmek için konuşmasına ara verdi. "Herhalde, genç yaşta ölümü bizim oğlanı korkuya saldı."

"İsmi?"

“Yavuz’muş, ama soyadını bilmem.”

Süheyla, istediğini almıştı. Birkaç soru daha sorup, teşekkürlerini ve minnetlerini sunarak evden hızla ayrıldı. Adam, Süheyla’ya başı sıkıştığında onu ziyaret etmesini söylediğinde eğilip yaşlı adamın yanağını içtenlikle öptü. Böyle insanlarla karşılaştıkça insanlığın ölmediğini görmek geleceğe dair güzel şeyler düşünmesini sağlıyordu. Sırf yaşlı adam için oğlunun canını faza yakmamaya karar verdi.

Binadan çıkmadan koluna taktığı afili çantanın fermuarını açtı. İçinden makyaj malzemelerini çıkarıp ayaküstü hızlıca abartılı bir makyaj yaptı. Tüm düğmelerinin kapalı olduğu ve dizlerinin altında biten paltosunun düğmelerini açtı. Sabahın köründe düzleştirdiği ve ördüğü saçlarını salıp, bina kapısındaki belirsiz yansımasına baktı.

Dizlerinin üzerinde sivri topuklu çizmeleri, minicik eteği, V yakalı lacivert kazağıyla oldukça hoş görünüyordu. Görünüşüne tek kaşını kaldırarak attığı bakışın ardından hızla binadan ayrıldı. Hiç duraksamadan Şahin Rent a Car’a doğru ilerlemeye başladı.

Erkekler; kalp, çiçek ve böceklerle işleri olmadığında, yüz güzelliğinden ziyade boyundan aşağısını dikkate alıyorlardı. Süheyla da Erdem’in bir dışide nerelere baktığını gayet iyi anlamıştı. Antalya’dan bir iş için İstanbul’a geldiğini ve iki gün için araba kiralamak istediğini söylediğinde, Erdem tüm bedenini baştan ayağı izledikten sonra ona yardımcı olmuştu.

Süheyla, rahat bir tavırla onunla sohbete başlamış, gevşek herif de ona kolayca ayak uydurmuştu. Ardından Süheyla daha önce yine geldiğini, ona Yavuz adında birinin yardımcı olduğunu hatta İstanbul’u bilmediği için onu Acıbadem’de bir bara götürdüğünü anlatmıştı.

“Kahretsin! Hafızam o kadar kötü ki, adresi hatırlayamıyorum. Acıbadem’i de sırf acıbademi yemeye doymadığım için hatırlıyorum.” Süheyla, alt dudağını ısırırken Erdem’in gözleri dudaklarına kaydı.

Yüzü güzeldi. Aslında basitleşmeden de bir kadının ilgisini kazanabilirdi ama işte öyle bir babadan böyle bir evlat çıkmıştı. Erdem çapkınca gülümseyip kayıtsız olmaya uğraşarak, “Çok iyi yerler biliyorum. Yavuz’un seni götürdüğünden daha iyi olduğuna eminim. Akşam seni götürebilirim.” Son kelimesindeki çift anlamı bir aptal bile anlayabilirdi.

Süheyla, ona sert bakışlarından fırlatmak isterken hevesli bir gülümseme gönderdi. “Gerçekten mi?” Yeni yetme gibi ellerini çırpı ve şımarık bir eda sergiledi. “Yaşasın!” ardından somurttu. Kimliğini ona vermek gibi bir niyeti yoktu. Bunun için de araba kiralamaması gerekiyordu.

Erdem, somurtkan ifadeyi fark ettiğinde, “Ne oldu?” diye sordu.

“Eğer sen, beni götüreceksen; arabayı boş yere kiralamış olacağım!”

Erdem, gözlerini devirdi. Teklifsizce yanına gelip bir kolunu omzuna doladı. “O da sorun mu? Sen adresini ver. Ben, seni akşama alırım.”

“Hiç gerek yok. Üç sokak ötedeki otelde kalıyorum. Saat verirsen buraya gelirim.”

Erdem, omuz silkti. “Bana uyar!” Yanağına uzandı ve bir makas aldı. Süheyla, onun parmaklarını büküp bir tarafa sokma isteğiyle dolarken yine hafifçe gülümsedi.

Erdem’in belirlediği saati bir dakika geçmeden kiralama şirketinin önündeydi. Erdem de kıyafetlerini değiştirmiş, saçlarını muhtemelen bir ineğe yalatmış ve parfüm şişesinin içine düşüp boğulmaktan son anda

kurtularak yanına gelmişti. Süheyla, onu takdir etti. En azından özenliydi.

Süheyla, kıyafet değiştirme gereği duymamıştı. Üç sokak ötedeki otelin kahvaltı salonuna gitmiş, kahvaltı yapmış ve akşama kadar restoranında beklemişti.

Erdem'in, geceyi başlatmak için seçtiği bar nispeten iyiydi. İçtiler, güldüler, dans ettiler... Ve adam ona dokunabileceği hiçbir fırsatı kaçırmadığı gibi onu iki kez öpmeyi de başarmıştı. Süheyla, sonunda onun dudaklarını koparmaya karar verdi.

Daha bara gireli iki saat bile olmamışken sabırsız ve iki kadeh votka ile sarhoş olan Erdem kalkmayı teklif etmiş, Süheyla da teklifinin üzerine atlamıştı. Arabayı Süheyla kullanmıştı çünkü genç adamın zihninin berraklığına güvenememişti. İlerlerken hata ettiğini anlamıştı. Adam her fırsatta elini bacağına koymuş ve genç kadın gülümsemek için bedeninde bulunan tüm gücü kullanırken gerçekten yorgun düşmüştü. Bazı zamanlarda gülümsemenin bu derece yorucu olduğunu tahmin edemezdi.

Sonunda kendini sabahın köründe üçüncü kata çıkmak için kullandığı asansörde bulmuştu. Erdem'in üzerine yığılmasma, dudaklarını boynuna gömmesine izin vermiş, dizini yukarı kaldırmamak için kendisiyle mücadele etmişti.

Genç adam, ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarır, sebepsiz yere kıkırdar ve hayatından oldukça memnun görünürken genç kadın bir ayağının yerde ritim tutmasına engel olamadı. Kapı açıldı. Erdem geri çekildi ve dili dolanarak, "Fakirhaneme hoş geldin," dedi.

Süheyla, bu defa çizmelerini çıkarma gereği duymadı. İçeriye adım attı. Ardından Erdem de girdi, ayakkabılarını çıkardı ve kapıyı kapadı. Geniş bir gülümsemeyle arkasını döndüğü anda genç kadının muştalı yumruğu-

nun tadına baktı. Geriye sendeleyip kapıya çarpmadan hemen önce Süheyla yakasına yapışıp bedenini kendisine çekti. Adamın afallamayla irice açılmış gözlerine bakarken dizini sertleşmiş olduğunu iyi bildiği erkekliğine geçirip nefesini kesti.

Erdem, iki elini birden bacaklarının arasına götürmüş acıyla bağırırken kadının sert tekmesi yüzünde patladı. Saniyeler içinde yere devrilmiş, inleyerek kıvranıyordu. "Allah'ın belası orospu!" diye bağırdı. Onun bağrısları ve inlemeleri arasında mutfığa gitti. Tezgâhın üzerinde duran temizlik bezlerinden birini aldı. Geri dönüp hâlâ küfür etmeye devam eden gencin ağzına tıktırdı.

Art arda iki yumrukla genci tekrar afallamaya ve acıya sevk etti. Çantasında bulunan plastik kelepçeleri çıkardı. Onunla kısa bir mücadelenin ardından ellerini ve ayaklarını, kelepçeler bileklerini acıtacak kadar sıkıca bağladı.

Ağzından temizlik bezini çıkarmadan önce, onu ensesinden tutup çekiştirerek kapı girişinden uzaklaştırdı. İyice hantallaşan bedenini sürükleyerek arka taraftaki odalardan birine sokup, oturur pozisyonda kapıya yasladı. Işığı özellikle açmadı. Kapalı perdeleriyle oda neredeyse zifiri karanlıktı. Karanlıkta kalmak, Erdem'in içindeki korkuyu daha da yüzeye çıkaracak ve aklını karıştıracaktı. Süheyla'dan bir an önce kurtulmak için sorularına daha kısa sürede cevap vermesini sağlayacaktı.

Kadın yüzünü net olarak göremediği gencin önünde eğilip neredeyse aynı boya indi. "Ağzındaki bezi çıkaracağım ama gürültü yaparsan çenenin kırarım. Cidden yaparım."

Süheyla, onun saçlarını canını acıtmayacak şekilde kavrarken, Erdem başını onaylarcasına salladı. Elini geriye çekip bezi ağzından çıkardı. Erdem, fısıltıyla "Orospu! Ne istiyorsun benden?" diye sordu.

“Yavuz’un neden öldürüldüğünü biliyor musun?”

Erdem, inledi. Muhtemelen darbe alan çenesi ve zede-
lenen dudağı ağızını açtığında canını yakıyordu. “Sevgi-
lisi miydin?”

“Hayır. İzmir’de öldürdüğü Umur’un ablasıyım.”

“Ne? İzmir’de birini mi öldürmüş? Yemin ediyorum!
Allah belamı versin ki, benim haberim yok!”

“Kardeşim şirketinizden bir araba ile kaza yapmış!
Yavuz ve cüce lakaplı iki kişiyi de bir yere not almış. Ben,
onları aradığım için ikisi de öldürüldü.”

Süheyla, sözlerine devam edemeden Erdem atıldı.
“İzmir’e gittiklerini ve kaza yapıldığını biliyorum. Biz,
kendi belirlediğimiz insanlara araç kiralamış gibi yaparız
ve araçlarla kaza yaparak sigortadan para alırsınız! İzmir’e
gitmeleri bana bile garip gelmişti çünkü İstanbul dışında
bir ilde ilk defa iş yapmıştık. Benim öldürülme işiyle bir
ilgim yok! Sadece bu kadarını biliyorum.”

“Patronun nerede saklanıyor?” Süheyla, ayrıntılarla
ilgilenmeyecekti. Gencin hiç itirazsız bilgi vermesi onu
hem şaşırtmış hem de fazla uğraşmayacağı için sevindir-
mişti. Doğrudan patronunu bulacak ve eğer becerebilirse
canını alacaktı ama önce kardeşini neden öldürmek iste-
diğini soracaktı. Umur, bu alengirli işleri ihbar etmeye
mi karar vermişti? Kardeşi dürüst, düzgün bir gençti.

Aklına aniden hücum eden soruları zihninde gerilere
savurup karşısındaki gence odaklandı. “Evet?”

Gözleri karanlığa alıştığı için kafasını iki yana salladı-
ğını fark edebilmişti. “Söyleyemem!” diye fısıldadı.

“Söyleyeceksin. Yoksa istemesem de canını yakaca-
ğım. Hatta babandan ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım;
onun da canını yakacağım!” Gencin çenesine uzandı.
“Yerinde olsam sana hem anne hem de babalık yapmış
bir adam için bildiklerimi saklamazdım! Eğer kardeşi-

min ölümüne neden olanları bulamazsam, gerçekten birilerinin canına kıyacağım."

Sözlerindeki doğruluk tehdidini daha inandırıcı kılmıştı. Erdem, başını hızla yukarı kaldırıp sık nefesler almaya başladı. "Söyleyemem! Beni öldürür." Kendini kaybetmiş gibi başını iki yana sallamaya başladı.

"Sanmıyorum. Bir ölünün başka birini öldürmek gibi meziyetleri olduğunu hiç duymadım."

Erdem, hıçkırmaya başladı. "Şile yakınlarında bir yerde, bir kulübede kalıyor."

Süheyla, ondan tam adresi aldı. Erdem'i bağlı halde bırakarak odadan çıktı. Erdem'in babası gelene kadar fazla zamanı yoktu ama evden çıkmadan önce banyoya girdi. Diş macununu ağzına sıktı ve bol suyla çalkaladı. Öğürme isteğini yutkunarak bastırmaya çalışırken evden ayrıldı.

Geçici evine vardığında henüz on bir bile olmamıştı. Yorgunluğunu bedeninin her santiminde hissediyordu ama durup dinlenmek için zamanı yoktu. Banyo yapacak, üzerini giyecek ve hemen çıkacaktı.

Cebinden anahtarlarını çıkardı. Kilide yerleştirdi. İlk çevirişinde kolaylıkla açıldı. Gözleri kapandı. Kapıyı kilitletiğini iyi hatırlıyordu. Bir heyecan dalgası sersemleten bir hızla bedenini yokladı. Gözlerini açtı ve başını inanamazmış gibi iki yana salladı. Ardından içeriye girip kapıyı kapadı. Kalbi, mantığından daha çılgın bir tepki veriyordu. Bedeninin ona karşı verdiği tepkilere hâkim olmak elinde değildi. Onu bulmuştu ve kapıyı özellikle kilitlememişti ki geldiğini anlasın...

Paltosunu çıkarmadan önce ışıkları yaktı. Başını hafifçe çevirdi. Bedeninde farklılıklara yol açan adam, tüm görseelliğiyle karşısında duruyordu. Ona edemezdi belki ama kendisine itiraf edebilirdi. Özlemişti.

Süheyla'nın dik bakışlarına göz kırparak cevap verdi.

Onu öptüğünde güzel hisler uyandıran dudakları aralandı. "Söylemiştim," diye mırıldandı.

Süheyla çantasını yere bıraktı. Giyinip çıkması gerekiyordu. Demir Bey, yanındayken bu imkânsızdı. Gelmek isteyeceğini ya da geleceğini adı gibi biliyordu ama onu peşinden sürüklemeyecekti.

"O yaşlı bunağın kemiklerinden kendime bir sallanan sandalye yapacağım. Artan kemiklerinin suyuna da bir çorba kaynatıp, sandalyemde otururken keyifle çorbamı içeceğim."

Adam hoş sesiyle güldü. "Yapamazsın!" Yaslandığı duvardan kendisini ayırdı. Paltosunu çıkarmaya yardımcı olabilmek için ellerini genç kadının bedenine uzattı. "Yemek konusunda oldukça beceriksizsin."

Tüm bu karmaşanın içinde onu gülümsetebilecek tek kişi olduğu için madalyayı hak ediyordu. "Sandalye konusunda ısrarcıyım."

"Ona şüphem yok." Adamın parmakları kasıtlı olarak ensesiyle kısa bir temas içine girdi. Tüy kadar hafif dokunuş içinde bir yerlerin hoplamasına neden oldu. İçine düştüğü saçma durum karşısında kendi kendine gözlerini devirirken, adamın paltosunu çıkarmasına izin verdi. Mücadele edecek kadar enerji sarf etmek ahmaklık olurdu çünkü adam inatçıydı.

Paltoyu kollarından aşağıya çekerken elleri ellerine dokundu. Demir Bey'in yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. Paltoyu asmaya gerek duymadan yere bırakıp ellerini kendi avuçlarının arasına aldı.

"Buz kesmişler!" Sesindeki bariz hiddet, Süheyla'nın gözlerini devirmesine neden oldu. Adam, başını birleşmiş ellerine eğdi. Sıcak nefesini hafifçe üflediğinde kadını tepeden tırnağa titretti. "Sana o eldivenleri süs olsun diye almadım!" Nefesiyle ellerini ısıtmaya devam eder-

ken onaylamazcasına başını iki yana salladı. Süheyla, ellerini geriye çekmedi. Hayır. Onunla tartışmamak için değil... Sadece çekmek istememişti. Adamın nefesi sadece ellerini ısıtmıyordu ki, kalbini de giderek şiddetlenen bir ateşe veriyordu. Bu adamla ne yapacaktı?

Hafif tutmaya çalışarak, "Kıyafetime uymuyorlardı," dedi.

Adam, gözlerini kaldırdı. Bakışları kararmıştı. Gözlerinde anlamlandıramadığı bir şeyler vardı. "Ah, o seksi şeyler." Kadının ısınmamak için inat eden ellerini kavrayıp usulca boynuna doğru götürüp, omzuyla boynu arasında bir yere bıraktı. Ardından göz kırptı. "O zaman her kıyafetine uygun bir tane almam gerekiyor."

"Belki." Kadın omuz silkti. Aklı, ellerinin altındaki sıcak ve yumuşak ten yüzünden buharlaşma tehlikesi altındaydı. "Demir Bey, ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Ne yapıyorsunuz?"

Adam derince bir iç çekti. "Her ne kadar amacım ellerini ısıtmak olsa da sanırım kendimi cehenneme atıyorum."

"Umarım kavrulursunuz."

"Zalimsin, kadın!"

"Muhtemelen."

Adam sanki karşı koymak istiyormuş ama engel olmuyormuş gibi gözlerini yüzünden aşağıya indirdi. İstemsizce olduğu her halinden belli olarak dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Kahretsin! Kimin aklını başından aldığını -çünkü istediğinde bunu çok iyi beceriyorsundeli gibi merak ediyor olsam da... Neden benim yanımda giyebileceğin en basit şeyleri giyiyorsun?" Bunu gerçekten merak ediyormuş gibi görünüyordu.

"Çünkü ben, O'yum!"

Adam sırtıttı. Ona uzandı. Dudaklarından hızlı bir öpücük çaldı. "Neredeydin?"

"Sizi ilgilendirmeyeceğine emin olduğum bir yerde!"

"Birkaç günümü seni kıskanmakla geçirdiğim ve daha fazlasına katlanamayacağımı bildiğim için bu konuyu daha sonraya bırakıyorum."

Adam, konuşmaya devam edecekti ama sözleri Süheyla'nın kalbine bir şeyler yaptı. "Kıskanmak mı?"

Demir Bey, sorudan hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu. Yine de dürüstlikle cevapladı. "Evet." Gözlerine suçlu bakışlar yerleşirken, "Abimin, senin hakkında topladığı raporları okudum."

Süheyla'nın tepkisi anıydı. Ellerini boynundan çekti. Genç adamın kaburgalarına dirseğini sertçe geçirdi ve başını iki yana sallayıp yanından geçti.

Genç adam iki büklüm olup inerken, "Ne? Sen okumaz mıydın?" diye sordu.

Süheyla, salona gitti. Koltuklardan birine oturup çizimlerini çıkarırken cevap verdi. "Hem de her satırını."

Genç adam sözlerinin ardından güçlü bir kahkaha patlattı. "Tapıyorum sana, kadın!"

17

Kalın kıyafetlerine rağmen keskin soğuğu iliklerinde hissediyordu. Neyse ki askerlik yaptığı yıllarda da daha sonra devletin gizli görevlerinde de böyle zorlu sınavlardan onlarca kere geçmişti. Şimdi uğruna tek elini kaybettiği tecrübeleri sayesinde hayatını devam ettiriyordu. O anda soğuktan kulağına yapışmış gibi olan telefonu tutan diğer eli de yeterince iş görüyordu. Bir de istediği kişiye ulaşabilseydi; her şey harika olacaktı! Telefonu indirip ekrana baktı. Numarayı tekrar aradı. Sonunda duyduğu çevir sesiyle derin bir nefes aldı.

"Evet?" Karşıdaki seste bariz bir merak ve anlayamadığı bir şey daha vardı.

"Sanırım bir dolap dönüyor."

Demir Bey, kısa süre duraksadı. Bu adamdan hoşlanıyordu. Birileri her zaman ona iş verirdi. Kimisi o anda yaptığı gibi gözetleme işi de oluyordu. Asla samimi ol-

madığı insanlar her zaman kendi işleri için ararlardı. Demir Bey kendisini ne zaman arasa mutlaka bir başkasına yardım amaçlı oluyordu.

"Ne gibi?" Demir Bey'in sesiyle düşüncelerine son verdi.

Konuşmadan önce yutkundu. Soğuk, sanki boğazından aşağıya keskin bıçaklar gönderiliyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. "Simsar ve saz arkadaşları dışarı çıktılar-"

"Yani?"

"Sözümü kesmezseniz anlatacağım!"

Demir Bey'in neşesiz gülüşünü duydu. "Yakın bir arkadaşımın sağlık durumuyla ilgili ciddi bir sorun vardı..."

Bunu anlayabilirdi. Ama iyi dileklerle geçirecek vakitleri olmayabilirdi. "Geriye dönmедiler... Garip olan tarafı ise hepsinin mont bile almadan, kulübenin kapısını açık bırakıp, kısa aralıklarla tek tek çıkmış olmaları. Işıklar yanıyor, kapı açık... Bu tuhaf!"

Karşısındaki adam derin ve kaygı dolu bir iç çekti. Hatta '*Matruşka!*' diye fısıldadığına yemin bile edebilirdi. Matruşka mı? "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor, sana döneceğim."

Telefonu kapattı. İki gündür adamları niye izlediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Öncesinde Simsar takma adlı Şahin Kalkan'ı araştırmıştı. Adamın bir araba kiralama şirketi vardı ama asıl parayı sigortadan kazanıyordu. Kolay para kazanma heveslisi gençlere farklı isimlerle araç kir alıyor, kiraladıkları araçlarla kaza yaptırıyor, sigortadan para alıyordu. Bir de klonlama ya da ikiz araç denilen yöntemlerle bir aracın benzerini yasal olmayan yoldan trafiğe çıkarma işine girişmişlerdi. Yaygın tabiri ile 'change'... Adam parayı illegal işlerden buluyordu.

Şebeke o kadar sağlamdı ki yakalanma korkusu bile yaşamıyorlardı. Ancak ve ancak akla hayale gelmeyecek -şu anda kendi durumları gibi- durumlarda anlaşılabilirdi.

Koşturmalı bir hayata alışmış insanların kış kadar bir kulübeye tıklıp, sessiz sedasız takılmalarının altında başka nedenler yatarı. Demir Bey'e her gün verdiği rapor sadece birkaç kelimeydi. 'Bir değışiklik yok.'

Yalnız o anda bir farklılık vardı. Soğuktan hissetmediği burnuna pis kokular geliyordu. Telefonu titrediğinde cevapladı.

Demir Bey, "Başka birine dair bir şeyler fark ettin mi?" diye sordu. Sesi hiç olmadığı kadar sert ama aynı zamanda korku doluydu.

"Hayır. Başka birine rastlamadım. Bulunduğum açı sadece kulübeyi uzaktan gözetim altında tutmak için elverişli. Ağaçlar görüşümü kısıtlıyor!"

"Dikkat çekmeden yaklaşabilir misin?"

"Denerim."

Adamların ortadan kayboluşunun üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Eğer parkın derinliğine doğru ilerlemişlerse yarım saate ihtiyacı olacaktı. Bulunduğu yerden hoşlandığı için yamaçtan aşağıya inerken homurdandı. Kulübe küçük bir açıklık alanın ortasındaydı. Etrafını sık ağaçlar çevreliyordu. Hangi yöne gittiklerini tahmin etmekte zorlanıyordu.

Daha yamacı yeni inmişti ki bir araç lastiklerinden çıkan kulak tırmalayıcı sesi işitti. Uzaktan geliyordu. Ormanın kendine has gece gürültüsünün içindeki bu farklı sesle birlikte kaşları çatılıp olduğu yerde birkaç dakika bekledi. Gece görüşlü dürbünü ile etrafı şöyle bir kolaçan edip tekrar ilerledi.

Kulübenin yanına varması bile yirmi beş dakikasını almıştı. Giriş kapısının hemen üstüne asılan lambadan

yayınlan cılız ışık hemen ayaklarının dibinde bitiyordu. Daha fazla ileri gitmeden tekrar dürbünüyle etrafı gözden geçirdi. Görünüşte kimsecikler yoktu ama ensesi karıncalanıyordu.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra hızlı adımlarla kulübeye ilerledi. Prefabrik olan yapının giriş kapısından içeri uçarcasına girdi. Televizyonun kısık sesini de o an duydu. Holün duvarlarının iki yanında olan kapalı kapıları geçip oturma bölümüne daldı. Gözleri etrafta ayrıntılı bir inceleme yaptı.

İdareten olarak kullanıldığı belli olan büyükçe bir sehpanın üzerinde televizyon duruyordu. Eski püskü iki çekyat televizyonun önünde, karşılıklı konuşlandırılmıştı. Çekyatların ortasında, üzerinde çerez kâselerinin ve bira kutularının olduğu dikdörtgen bir sehpa vardı. Evden çıkmak gibi bir niyetlerinin olmadığı; sehpanın kıyısına konmuş tepsinin üzerinde, sahanın içindeki henüz dokunulmamış yumurtadan belliydi. Sahanın kenarında üç çatal ve ekmek parçaları vardı.

Arka taraftan gelen bir sesle başını kaldırdı. Sert adımlar gittikçe ona ya da kulübeye doğru yaklaşırken kendini odalardan birine attı. Saklanacak bir yer yoktu. Şansını kapının arkasında beklemekten yana kullanmak zorundaydı. Adımlar gittikçe kendisine yaklaşıp kapının önünden hızla geçti.

Biri, "Susturucuyu da al! Gecenin köründe milleti işkillendirmeyelim," dedi.

"Kaz kaz canım çıktı be! Amelelik yapıyoruz resmen! Anasını bellediğimin karısı da neredeyse öldürecekti bizi!"

"Kes tatavayı da acele et!"

Adımlar tekrar kapının önünden hızla geçti. Birkaç saniye bekledi. Telefonunu çıkarıp tüm konuşmayı Demir Bey'e mesaj olarak ilettili.

Demir, arkasında bir aracın içinde altı kişi ve aralarında bir ambulansla Ömerli'deki Avcı Kuru Mesire Yeri'ne doğru hızla ilerliyordu. Korku, kalbinin üzerine bağdaş kurmuş, zihni ara sıra berraklığını yitiriyor, deli bir öfkenin pençesiyle boğuşuyordu.

Rica etmişti. 'Uslu dur' demişti. O yine kahretsin ki başını sallamıştı. Bunu göz ardı etmezdi aslında ama Süheyla aniden onu öpmüş ve göz kırpmıştı. Demir de erimiş bir beyinle oradan ayrılmıştı. Veda öpücüğü olduğu aklına bile gelmemişti. Kahretsin! Onca itiraftan, onca şeyden sonra vedayı hak etmiyordu!

Süheyla'nın bir şeyler çevireceğini fark edebilirdi. Veda öpücüğünü de fark edebilirdi. Ama yakın bir arkadaşının içinde bulunduğu tehlikeli durum aklını sadece buna yormasına neden olmuştu.

Yine de bir şeyleri hissetmiş olmalıydı ki, onu aramıştı. Süheyla, aramasına cevap vermek yerine ona görüntülü bir mesaj atmıştı. Bedeni sarındığı yorganın içine gizlenmiş, sadece kafası dışarıda, öfkeli ve uykulu gözlerle bakıp, "Müsaade edin de uyuyayım!" diye cırlamıştı. Demir de aptal gibi ona inanmıştı!

Direksiyona bir yumruk attı. Ne öldürdü sözünü dinleseydi? Demir, ona veda etmek zorunda kalırsa aklını gerçekten yitirirdi. Buna memnun olurdu. Acısına katlanmaktansa aklını yitirip hiçbir şeyin farkında olmamaya razıydı.

Araba neden daha hızlı gitmiyordu? Demir Mızrak, kullandığı aracın gaz pedalına sonuna kadar basıyordu.

Aracın motoru zorlanıyor, hızıyla titriyor ama bunu fark edemiyor, dört saat önceye dönmek istiyordu.

“Kolaya kaçtınız!”

“Kolaya kaçmak mı?” Demir, kadının ithamına yüzünü buruşturarak cevap verdi. “Timuçin Bey yerine başka bir yol deneseydim muhtemelen daha az sinir harbi yaşar, daha az yorulurdum!”

Kadın, sözlerine inanmıyormuş gibi küçük bir dudak hareketi yaptı. Ancak Süheyla bir dudak hareketine onlarca sözü sığdırabilip insanı küçümseyebilirdi. Hemen arkasından dudaklarında hoş, hatta muzip sayılabilecek bir gülümseme belirdi. “Timuçin Bey’e acımalı mıyım?”

Genç adam genişçe sıırttı. “Kesinlikle!” Ağır ağır onun oturduğu koltuğa ilerledi. Hafif tutmaya, alaya alıyor gibi görünmeye çalışabilirdi ama lanet kadın, karşısında tenine yakışan koyu mavi bir kazak, minicik bir etek giymişti. İki de bedenini ikinci bir deri gibi sarmıştı. O, böyle karşısında tüm dünyayı yönetebilecek bir edayla oturup aym anda seksi görünmeyi başarabiliyorken, Demir’in aklını da gözlerini de yerinde tutabilmesi güçtü. Ne konuşuyorlardı? “Sanırım doğduğu güne, günde beş yüz kere lanet etmiştir.”

Onun yanma, bir bacağına altına alarak oturup bedenini ona çevirdi. Bu otokontrolünün dışında olan bir şeydi. O neredeyse Demir de otomatikman o yöne dönüyordu. “Ama şoka girdiği an, onun odasında, onun masasında sabahın köründe beni bulduğu andı.”

Süheyla, güldü. “Ne yaptı?”

“Kendi mekânımdaymış gibi davranmamı ve her ne yapıyorsam devam etmemi söyledi.”

Süheyla, gerçek bir merakla kaşlarını kaldırdı. Dudak-

larında samimi bir gülümsemeyle, bir dirseğini koltuğun sırtlığına dayayıp başını da eline bıraktı. "Ne yapıyordunuz?"

"Çekmecelerini kurcalıyordum."

Kadın arada sırada bahsettiği kahkahalarından birini koyuverirken Demir'in suratı asıldı. Gülüşünün üzerinde tuhaf bir etkisi vardı. Deneyimini yaşamak garipti. Altı üstü bir kahkahaydı işte! Neydi bu? Bedenlerin kimyasının kaynaşması mı? Hani, her zaman dile getirilen ama bir türlü anlam veremediği elektrik olayı mıydı? Eğer öyleyse... Süheyla 1000 watt gücünde bir akımdı.. Demir dokunursa çarpılacak, yanacaktı, şiddetli akıma kapılacaktı. Yine de bile isteye dokunmak istiyordu. Çok istiyordu.

Genç kadının gülüşü soldu. Demir, "Yine yapsana," diye mırıldandı.

Kadının kaşları şüphe ve merakla hafifçe çatıldı. "Neyi?"

"Gülsene."

Süheyla, ona hiç uymayan bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Niye?"

"Hoşuma gidiyor." Demir omuz silkti. "Ya da bedenimin hoşuna gidiyor. İçim bir hoş oluyor."

Süheyla, ona sadece baktı. Gülmedi. Bir şey de söylemedi. Öylece bakmaya devam etti.

Demir, sonunda dayanamadı. "Ne?"

"Ben, sizinle ne yapacağım?"

"Ben de merak ediyorum."

Demir'in eli ona uzandı. Saçları yüzünün iki yanından aşağıya dümdüz uzanıyordu. Yakışmıştı. Yüzündeki makyaj, giydiği kıyafetler ve nefis bedeniyle kafasına girmek için hedeflediği hiç kimsenin onun karşısında şansı yoktu.

Ama Demir onu Süheyla gibi seviyordu. Abartısız, sıradan kıyafetlerinin içinde... Tüm meziyetlerini bakışlarında, sözlerinde saklayan kadını, o çirkin, kıvrık saçlarıyla seviyordu. Parmakları yumuşak bir tutama usulca dokundu. Süheyla'nın gözleri eline odaklanmış, başka yere bakmıyordu. Geri de çekilmemişti. Ona izin veriyordu. Demir gülümsedi. Başparmağı çıkık elmacık kemiklerine uzanırken, "Özledin beni!" diye fısıldadı.

Kadının bakışları aniden gözlerine kilitlendi. Yüzü bir robot kadar ifadesiz olabilirdi ama gözlerindeki kararsızlığı saklamıyordu. Dudakları sanki ona zehirli kelimelerinden söylemek için aralandı, ardından düz bir çizgi halini aldı. Sonra Demir'in yüreğinin ağzında atmasma neden olarak başını onaylarcasına salladı. Bir heyecan dalgası bedenini yoklar ve kan akışını hızlandırırken gözbebeklerinin irileştiğinden emindi. Ne? Süheyla, onu özlemişti, bir de üzerine itiraf mı ediyordu?

Bu itirafı için huzursuz görünüyordu. Onun kelimelerini saklamak konusunda tereddüdü olmadığını biliyordu. Söylemek isterse söylerdi. Huzursuzluğu niyeydi? Aldırmadı. Onu kızdırmak ve huzursuzluğunu almak adına göğsünü şişirdi. Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Öyle bir yan etkim olduğu doğrudur," dedi.

Genç kadın homurdanırken, bir elini havaya kaldırdı ve Demir'in kolunu sertçe ittirip kendinden uzaklaştırdı. Ayağa fırladı ama Demir'in onu bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Bileğine yapışıp, bedenini kendisine çekti. Ve bir bacağıının üzerine yatırdı. "Gitme!" dedi. Alçak sesinde ikna edici bir tını vardı.

Süheyla, isteseydi ona karşı koyabilirdi ama yapmadı. Gerginliğini kendi teninde hissettiği bedeni gevşeyerek olduğu yere -Demir'in kucağına- iyice yerleşip gözlerini

adama dikti. Yüzünde bilim adına çok önemli bir deneyi araştırıyormuş gibi ciddiyetle bakıyordu. Bu ciddiyet Süheyla için bile fazlaydı. Ondan hülyalı bakışlar da bekliyor değildi ama fazlaydı işte!

"Seni göremeyince bir garip oluyorum. Bir korku, bir sınır... Önüme kim çıkarsa dünyaya geldiğine pişman oluyor. Öldün mü? Öldürdün mü?" Bıkkın bir nefes çekti. "Ne biçim bir kadınsın, sen? Azıcık normal olsana!" İşaret parmağı alnına, burnuna, oradan ağız ve burun arasındaki oyuntudan inerek dudaklarına ulaştı. Elinin altındaki dudaklar konuşmak için aralandı.

"Bunu gerçekten istiyor musunuz?"

Demir başını iki yana salladı. Dürüstçe, "Hayır," diye fısıldadı. Süheyla'yı öyle seviyordu. İçine öyle işlemişti. Her bebeğin altından çıkan farklı bir Matruşka'ydı o! Parmaklarının dudak çizgisinde dolanmasına izin verdi. Dudaklarının arasından çıkan sakın ve ılık nefes tenine değdikçe içi ürperiyordu. Aralarındaki sınır çizgisi kopmak üzereydi. Eğer o sınırı aşarlarsa ikisini de kimse durduramazdı. Tutku; neredeyse elle tutulurdu. Belki zorlasalar aralarında bir beden bulup onlarla alay edebilirdi. Bedenleri arasındaki mesafe ne kadar az ise etkisi o kadar yakıcı oluyordu. Onlar birbirlerine aç iki beden, iki ruhtular. Yeni yetme gibi abartmak istemiyordu ama abartacaktı. Demir, fena tutulmuştu!

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Demir, soru üzerine güldü. Şen şakrak bir gülüş değildi. Hatta hüzünlüydü. "Bana zaman verirsen senin için sadece 'Demir' olmaya çalışıyorum!"

Gözbebeklerinin irileşmesini keyifle izledi. Kucağındaki bedeni kaskatı kesildi. Yutkunduydu. O gözlerdeki ifadenin şaşkınlıktan sorgulayıcı bir ifadeye doğru geçişini izledi. Şüphe, merak, kaygı... Tüm bunlar dikkatli bak-

masaydı yakalayamayacağı bir hızla gözlerinden geçip gitmişti. "Niye?"

"Sen, kadın! Sen, beni kendine âşık etmek gibi büyük bir hata yaptın!"

Süheyla'nın şaşırmasını bekliyordu. Hatta o şaşkınlıkla biraz eğlenebilmeyi bile umuyordu ama Bayan Matruşka yine şaşırtmayı seçerek gözlerini devirip, "Ciddi olun, Demir Bey!" diye bir uyarıda bulundu.

Demir, onun burnunu sıktı. Sertçe. Genç kadın yüzünü buruştururken, "Böyle bir itirafı benden aldığında ayakkabılarının içine doğru eriyecek kadınlar var!" Süheyla, ona cevabı yapıştırmak için ağzını açtı ama Demir büyük eliyle buna engel oldu. Yüzüne eğilerek, "Anlıyorum. Duygusal biri değilsin! Ama benim romantizminin içine etmeye de hakkın yok!"

Kadın ona bakıyordu. Aklından geçenleri bilebilmek için neler vermezdi. Çünkü kalp atışlarının şiddetini hemen göğsünün yanındaki kolunda hissediyordu. Demir A'yı düşünüyorsa, Süheyla muhtemelen Z'nin etrafından dolanıyordu. Beyni farklı işliyordu. Hâlâ Demir'i izleyerek bir çıkarım yapmaya çalışıyordu.

Demir sertçe, "Aşk bu!" dedi. Elini ağzının üzerinden çekti. "Kenarında köşesinde başka bir şey aramana gerek yok! Keşke alay ediyor olsaydım. Sana böyle ürkütücü bir şekilde tutulmasaydım." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu... Muhtaç hissettiriyor. Aciz, ürkek ve zayıf... Ama aynı zamanda anlamadığım bir şekilde güçlü de hissediyorum." İçine çektiği derin nefesi gürültüyle dışarı verdi. "Karışık bir yumak işte!"

Gözleri onun araştırmacı ve kuşkulu gözlerinde bir süre takılı kaldı. "Allah aşkına! Bana ne düşündüğünü dürüstçe söyler misin?"

Kadın konuşmak için dudaklarını yaladı. Kaşları söz-

lerine başlamadan önce hafifçe derinleştirdi. "Sözlerinizin benim geleceğimle ilgili yapılmış ince bir plan olduğu konusunda kuşkuluyum. Size karşı zayıf bir nokta var. Siz de bu noktayı hedefleyip duruyorsunuz. Beni, yapmak istediklerimden alıkoymak istediğinizi sanıyorum." İlk defa bakışlarında farklı bir şeyler vardı. Çıplak bir hüznün... Tam bir Süheyla gibi bunu saklamak için uğraşmıyordu bile! "Çünkü bir hayalette olan yemininize bağlılığınızı gördüm. Ben paketi bir bütün olarak isterim. Daha azıyla yetinmem. Ne zihnen ne de eyleme dökerek arkamdan iş çevirmediğinizi umuyorum. Eğer yaparsanız... Adınız zihnimden sonsuza dek silinir!"

Süheyla, bunu inanarak söylemişti. Eğer söylüyorsa yapardı. Demir'in yüreği hopladı. Çünkü arkasından iş çeviriyordu ama onun düşündüğü gibi değildi ama Süheyla öğrenmeden tüm her şeyi avucuna sunması gerekiyordu. Ona istediğini verecek, bunu kendi yöntemiyle yapacaktı. Süheyla'nın kılına zarar gelmeyecekti. Demir, ona hoşça kal demeyecekti.

Kalbini endişeyle dolduran tüm düşünceleri bir kenara savurdu. Kadının sözlerini beynindeki süzgeçten geçirdi. Demir'i paket olarak nitelendirmesine içten içe güldü. Sonra varmak istemediği yere geldi. "Verdiğim söz ona değildi. Kendimeydi." Sözlerinin onu yaralama-yacağından emindi. Süheyla, kaldırılabildi. Demir'den daha güçlüydü. Bir şekilde bundan gurur duyuyordu. "Biz birlikteydik. Sabah, öğle, akşam... Beraber yedik, içtik, seviştik. Ayırdığımızda telefonlaştık. Tam iki sene boyunca neredeyse her gün diz dizeydik." Kucağındaki kadın aniden doğrulduğunda yoksunluk hissiyle sarsıldı.

Bu nasıl bir şeydi? Sanki kadınla aralarında görünmeyen bağlar vardı ve hepsine kördüğüm atılmıştı. Sanki

Demir'in bedeninin yarısı O'ydu. Kadın kalkmıştı ve o, ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Konudan hoşlanmadığını gözlerinden net bir şekilde okudu. Süheyla, ayak ayak üstüne atıp koruma kalkanlarını devreye sokuyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Genç kadın sakın bir tınıyla, "Devam edin," dedi. Demir, her nedense şefkatini sunmak istedi. Belki de o güçlü kadının gözlerinin içinden incinmiş kadını gördüğü için...

"Aşk değildi. Ama birbirimize alışkanlığımız vardı. Ben nişanlanmayı düşünürken, o bir anda gitmeyi seçiyordu. Oturduğun sandalye aniden kaymış ve kendini şaşkınlıkla yerde bulmuşsun gibi bir şey bu! Kızıyorsun, aptalca davranıyorsun. Sonra onun parçalanışını izliyorsun. O, herhangi biri değildi! Bir hafta öncesine kadar hayatına onunla devam etmeyi düşündüğün kadındı. Sarhoş olduğunu biliyordum. Aptalca davranabileceğini ön görmem gerekirdi. O, sarhoşken ne yaptığını bilmezdi... Hayatını çalmış gibi hissediyorum. Hakkını almış gibi! Sonra ben neden yaşıyorum diyorum. Eğer ölemiyorsam da hayatın hiçbir tadını almayayım diyorum." Derin bir iç çekti. Bir parmağı ona uzanıp usulca birbirine dolanmış kolunda gezindi.

"Yeminim kendimeydi! Ölmeden önce son isteğini yerine getirebilme çabamdı ama senin geleceğini bilemezdim." Gözlerini kaldırıp ciddi ifadesine baktı. "Senden zaman istiyorum. Sadece zaman. Bunu aşmak... İnan kolay değil!"

Süheyla, kısa süre bocalamış göründü. Bir eli saçlarının arasına dalıp öylece de kaldı. İfadesinde bir değişiklik yoktu ama kararlılığını gözlerinden okumuştı. Demir, neye karar verdiğini çılgın gibi merak ediyordu. Sözlere gerek duymadı. Kadın, ona püsküllü bir belay-

mış gibi bakarken kaşlarını sorarcasına kaldırdı. Kadın başını iki yana sallayışının ardından tek düze bir sesle konuştu. "Sizi öldürmeyi düşündüğüüm ilk anda bunu yapmalıydım! İnsanların üzerindeki genel etkim ülser neden olmak! Siz âşık oluyorsunuz... Sanırım sırf bunun için bile bir şansı hak ediyorsunuz!" Genç kadının yüzünde kurnaz bir ifade, dudaklarında haylaz bir gülümseme belirdi. "En azmdan abinizin ülser olacağına garanti verebilirim!"

Demir, içinde ani bir patlamaya yol ačan mutluluğunu dışarıya sözleriyle de, hareketleriyle de vurmadı. Abisiyle ilgili sözlerinin ardından kahkaha attı ve uzun zamandır gülmediğı kadar çok güldü. Ardından uzanıp bir eli ensesini kavradı ve kadının başını göğsüne yaslayıp ona sıkıca sarıldı. Alçak sesle, "Teřekkür ederim," dedi.

Uzun dakikalar boyu sessizlik içinde kaldılar. Süheyla'nın bedeni kaskatı kesilmiş, her geçen saniye olduğı yeri benimsemiş gibi usul usul gevşemişti. Süheyla, belki bilmiyordu ama Demir biliyordu. Onun yeri tam da orası, kollarının arasındaydı! Oraya çok yakışmış, sanki varlığından bile haberdar olunmayan bir boşluğu doldurmuştu.

Aralarında yükselen bir melodi, sessizliğı bozdu. Demir, telefonunu cebinden çıkardı. Tamamen kapatmayı düşünüyordu ama arayan kişiği gördüğünde bundan vazgeçti. Eğer gecenin o saatinde arıyorsa haklı sebepleri olmalıydı.

"Buna bakmam gerekiyor," diye mırıldandı. Süheyla, aniden doğruldu ve başını salladı.

Süheyla, onu izliyordu. Her kim aradıysa duydukları hoşuna gitmemiş, hatta genç adamı derin bir kaygının içine sürüklemişti. Demir Bey salonun ortasında volta atıyor, ellerini saçlarının arasmdan geçiriyor, dudağı-

nı ısıyor ve gözleri giderek artan öfkesiyle birlikte iki koyu miskete dönüşüyordu.

Birini gerçekten tanımak garipti. Dudağının, elinin bir hareketinden nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlayabilmek hem ürkütücüydü hem de tatlı bir sarhoşluk hissi veriyordu. Normal bir zamanda onu böylesine endişeye sürükleyen durumu merak edebilir, yardım teklifinde bulunabilirdi. Ama bunu yapamayacak kadar kendi karmasasının içine düşmüştü.

Adamın itirafı kalbinin orta yerine narin bir dokunuş yapmıştı yapmasına ama Süheyla sevincini de mutluluğunu da sonraya ertelemişti. Ona ve dolaylı yoldan kendisine bu şansı verecekti. Ama daha çok onun için yapacaktı. Demir Bey, mutlu olmayı hak eden bir adamdı.

Hayatta çoğu zaman doğrunun peşinde olmuştu. Yanlışları da vardı, elbette! Bencillik insanın doğasında vardı. Bir defaya mahsus olarak doğru yoldan sapabilirdi. Eğer becerebilirse hem istediğini alırdı hem de ortadan kaybolabilirdi. Tabii, yanında bu sevimli adamı da götürmek kaydıyla! Bunu başarabilmeyi umuyordu.

Gitmesi gerekiyordu. Biliyordu. Eğer ona anlatsaydı her şeyi ardında bırakır ve kendisiyle gelirdi. Süheyla'nın böyle bir bencilliğe hakkı yoktu. Onun her kelimesini dikkatle dinler, özümser ve bedenine işlemesine izin verirken, beyninin diğer tarafı ondan nasıl kurtulacağını hesabını yapıp durmuştu. Hiçbir şey bulamamıştı! Yardımına koşan Demir Bey'in çalan telefonu oldu. Genç adam, yüzündeki kaygılı ifadeyle ona döndü. "Ali Tekin'in başında tehlikeli bir durum varmış." Özür dileyen bakışlarını gözlerinde tuttu. "Acilen gitmem gerekiyor."

"Elbette." Süheyla, ayağa kalkıp salondan çıkmak için ilerleyen adamın bedenini takip etti.

Genç adam, kabanını giydi. Atkısını takip başına be-

resini geçirdi. Daha güzel görünemezdi. Endişeli gözleri öylesine parlıyordu ki onu öpmek istiyordu. Ki bunu yapacaktı. Geri dönemeyebilirdi. Ona veda etmeden gitmeyi istemiyordu.

Demir Bey, ona döndü. Derin bir iç çekti. "Uslu dur! Ne olur." Sesinde neredeyse bir yakarış vardı. Süheyla, her zaman yaptığı gibi onaylarcasına başını salladı.

Adam iki parmağını kaldırdı. Dudaklarına götürüp öptü ve öpücüğünü ona yolladı. Süheyla, aniden uzandı. Parmakları atkısını sıkıca kavradı. O, daha ne olduğunu anlamadan dudaklarını birleştirdi. Derin ve duyguların açığa çıkarıldığı bir öpücüktü. Adamın elleri hızla belini buldu. Oradan kalçasına kaydı, sıkıca kavrayıp kadını havaya kaldırdı. Süheyla'nın bir eli saçlarının arasına dalmış, diğeri onu kendisine çekerken ayakları beline dolandı. Sanki bedenlerinin yapışması yetmiyormuş ve daha fazlasını istiyormuş gibi...

Adamın göğsünden sert bir mırıldanma yükselirken dudaklarını aniden geriye çekti. Ellerini yüzünün iki yanında sabitledi. "Ben sizi kalmaya ikna etmeden gidin!" Adamın yarıya inmiş gözkapaklarının ardından karar-mış gözlerine bakıyordu. Süheyla, göz kırptı, adamın omuzları çöktü. Kalçasını hafifçe sıkıp onu ayaklarının üzerine indirdi.

Demir Bey boğuk bir tınıyla, "Umarım varmak istediğim yere gidene kadar ayakkabılarımın içine doğru erimem!" dedi ve inanamazmış gibi başını iki yana sallayıp çıktı.

Süheyla, daha kapı kapandığı anda hızla merdivenlere koşturdu. Duş almak istiyordu ama buna ayıracak vakti yoktu. Yatağın içine girdi. Adamın onu arayacağını bir şekilde hissediyordu. Aramasa bile önlemini almak zorundaydı. Cebinden telefonunu çıkardı. Uykulu ve

sinirli bir görüntü sergileyerek videosunu çekip kaydetti. Ardından yataktan hızla çıkıp, üşümeyeceği ve rahat edebileceği bir şeyler giydi. Sırt çantasını da alıp evden dışarı çıktı.

Taksi bulmakta zorlanacağını düşünüyordu ama daha caddeye adım atmıştı ki boş bir taksi selektörlerini yaktı. Süheyla, yol boyunca ne yapacağını düşünmedi. Çünkü ne ile karşılaşacağını bilmiyordu. Nasılsa gidince öğrenecekti.

Mesire alanına yakın bir yerlerde taksiden indi. Parkın girişinden girmek yerine sık ağaçların arasından daldı. Gözleri geceye ne kadar alışırsa alışsın görmekte zorlanıyordu. Yine de ilerlediği yolun, patika yollarından biri olduğunu anlaması uzun sürmedi. Derinlere ilerledikçe soğuğu kısmen kesen sık ağaçlara şükretti. Kalın giysilerine rağmen soğuk resmen ayak tırnaklarını yemişti. Ellerinde, Demir Bey'in ona hediye ettiği eldivenler vardı.

Yirmi dakika boyunca yürüdü. Etraftaki sesleri dinledi ama açıklık alanlara girmekten kaçındı. Sadece ağaçların arasından ilerliyordu. Sonunda şans ona güldü. Prefabrik kulübenin zayıf ışıkları açıklığın bittiği ağaçlara kadar uzanıyordu. Ağaçlardan kendisini ayırmadan kulübenin sağ cephesine ilerledi. İçeriden ışık sızan pencerelerden birine yaklaşıp olduğu yerde kısa süre kaldı.

Yapacak tek bir şeyi vardı. Aptal gibi içeriye girip kendisini açık etmeyecekti. İçeride kaç kişi olduğunu bilmiyordu. Dizlerini kırarak yere eğildi ve el yordamıyla küçük taşlar topladı. Ardından doğrulup avucunda topladığı taşlardan birini pencereye fırlattı. Fazla gürültü yapmasa da içeriden gelen televizyon sesinin kısılması na yetecek kadar işini görmüştü. Televizyon sesi azaldığı anda bir taş daha fırlattı. Hemen ardından bir tane daha...

Hızla geri çekilip kendini ağaçlardan birinin arkasına sakladı. Karanlıkta siyahlar içindeydi ve kolaylıkla fark edilmeyeceğini biliyordu. Tekrar dizlerinin üzerine eğilip gözlerini kulübenin kapısına dikti. Saniyeler sonra kapı açıldı. Elinde bir av tüfeği ve fener olan iri yarı bir adam dışarı çıktı. Tüfek olayı hoşuna gitmemişti ama beklemediği bir şey değildi.

Taşlardan irice bir tane seçip yanındaki çalılıkların içine attı. Zaten dikkat kesilmiş olan adam çalılıklara yoğunlaştı. Bedeninin duruşundan gerginliği anlaşıyordu. Arkasında kimsenin çıkmamış olmasına sevinirken, adamın adımlarını dikkatle takip etti. Çalılığa bir taş daha fırlattı.

Adam ani bir hareketle tüfeğini havaya kaldırdı ve bilinmezliğe hedef aldı. Adımları giderek ona yaklaşıyordu. Sonunda Süheyla'nın tam önünde durdu. Elindeki feneri çalılığa tuttu. Ardından tüfekle çalılığı şöyle bir karıştırdı. Tam rahat bir nefes aldığı sırada Süheyla harekete geçti. Adamın arkasından boğazına sarılıp sertçe sıkarak nefes hareketini tamamen kesti. Adam, kendisinden güçlüydü. Debelenirken neredeyse Süheyla'yı savuracakken dizlerinin arkasına yaptığı sert hamleyle diz çökmesini sağladı. Boğazını asla serbest bırakmadı. Dizleri üzerine düşen adam titremeye başladı. Nefes ihtiyacı içinde çırpınırken, Süheyla elindeki tüfeği kaptı. Seri hareketlerle yüzüne dipçiğiyle birkaç darbe indirdi. Ardından midesine ve en hassas yerleri olan hayalarına bir darbe daha indirip onu tamamen etkisiz hale getirdi.

"Raşiiitt!" Kulübenin hemen önünden gelen haykırışla birlikte daha hızlı hareket etmeye başladı. Adamın ellerini daha önceden ceplerine yerleştirdiği cırt kelepçelerle bedeninin arkasından bağlayarak ağacın arkasına çekti. Adam inliyordu.

Süheyla ses çıkarmaması için ağzına bir şeyler tıkabilirdi ama ses çıkarmasını istiyordu. Raşit denen adamı aramaya gelen arkadaşı iniltisini duyduğunda dikkat kesilerek olduğu yerde durdu. Ardından sese doğru tekrar hareket etti. O da korkuyordu. Normaldi. Temkinli adımlar Süheyla'ya doğru yaklaştı. O ağacın yanına iyice yaklaştığında kadın ağacın diğer tarafına geçip, arkasına dolandı.

"Raşit! Ne oldu lan?"

Elindeki feneri bedenine tutmuştu. Aniden aptalca bir hareketle tüfeğini hemen yanına bırakıp eğilerek kadının işini kolaylaştırdı. Süheyla, elindeki tüfeğin namlusunu başının arkasına dayadığında korkuyla tuhaf bir ses çıkardı. "Kim... Kimsin?"

Süheyla, "İçeride kaç kişi var?" diye sordu. Sesi soğuktan ve uzun süre sessiz kaldığından dolayı çatlak çıkmıştı.

"Bir! Sadece bir kişi!" Adam arkadaşını unutmuş, kendi canını kurtarmanın peşine düşmüş gibi kolaylıkla konuşuyordu.

Süheyla, bir zarf attı. "Simsar mı?"

"Evet!" Adamın sesi titremişti ama soğuktan mı korkudan mı olduğunu anlayamamıştı. Sorun değildi. Öğrenmek istediğini almıştı. Tüfeğin dipçliğini ensesine geçirdi. Birkaç kez... Adam bilinçsiz halde külçe gibi yere yığıldı. Süheyla vakit kaybetmeden onu da bağladı. Diğer adamın inlemeleri artmaya başladı.

Adamı bağlama işini henüz bitirmişti ki, bir ses daha duydu. Buna gülebilirdi. Hepsi sıra sıra ayağının dibine gelerek onun işini kolaylaştırıyordu. O ana kadar derinlere sakladığı öfkesini serbest bırakmıştı. İçinde kükre-yen öfkenin dişleri açığa çıkmış, istediği kişinin etine saplanmak için tarifsiz bir istek duyuyordu. Doğrudu.

“Lan! Nereye kayboldunuz?”

Adamı görebilmek için usul adımlarla yana kaydı. Kapı girişinin önünde neon ışığı gibi parlıyordu. Ya da Süheyla’ya öyle geliyordu. Adam onun için hedef tahtasıydı ve genç kadın o tahtayı delik deşik etmek istiyordu.

Elinde ne fener ne de tüfek vardı. Ne beklediğinden emin değildi ama daha cüsseli birini bekliyor olmalıydı ki adamın kendinden kısa boyunu ve çelimsiz bedenini fark ettiğinde şaşırmıştı. Süheyla, buna güvenmiyordu. Çelimsiz insanların da ne kadar güç barındırabileceğini biliyordu. O, öfkesine güveniyordu. Acının kaynağının ta içinden gelen öfkesine güveniyordu. Onu elleriyle parçalamak istiyordu. Kaslarını kemiklerinin üzerinden sıyırmak istiyordu. Yavaş yavaş... Kıvrandıra kıvrandıra...

“Abi!” ilk indirdiği adamın bağıışıyla dikleşen Simsar hızla öne atıldı. Bu adamlar neden bu kadar kör bir cesaretle hareket ediyorlardı? Adam tekrar inleyen gencin sesine doğru gelip sık ağaçların içine daldığında Süheyla iki adımda önüne çıkarak adamın üzerine atladı.

Süheyla, yirmi sekiz yaşındaydı. Yedi yaşından beri dövüş ve savunma tekniği üzerine eğitim görüyor ve eğitim veriyordu. Yirmi bir yıllık tüm deneyimini Simsar’ın üzerinde kullandı. O kadar seri ve sert hareket ediyordu ki, adam elini kaldırmaya fırsat bulamıyordu. Simsar tekme ve yumruk darbeleriyle yere serildi.

“Ne inatçı karı çıktın be!” Adam gülüyor muydu? Sorun değildi. Onu bayıltmayacak ama canına okuyacaktı. Adamın saçlarını kavrayıp, geriye doğru çekti. “Kardeşimi neden öldürttün?” Cevabını beklemeden çenesine sert bir yumruk attı. Simsar’ın elleri belini kavradı. Parmaklarında güç yokmuş gibi hafif bir tutuşla... Süheyla’yı üzerinden atabilmek için bedeninde kalan tüm gücü kullandı. Süheyla, adamın üzerinde oturuyor, bacakları ve dizleriyle adamın hareket kabiliyetini kısıtlayarak, onu

üzerinden atmasını engelliyordu.

Adamın yüzüne son bir yumruk daha attı. "Umur'u neden öldürttün?"

Simsar, ağzının içinde bir küfür yuvarladı. Mecali kalmamış gibi tıslayarak ve kesik kesik konuşuyordu. "Kardeşini tanımam, etmem!" Soluklanmak için duraksadı. "Ben, Change araba işi yapıyorum. Zengin piçin birinin arabasını klonlamışım... Beni takip edip ne boklar yediğimi öğrenmiş. Öterse hayatım bitecekti. Ama o bana bir teklif sundu. Birini intihar süsü vererek öldürmemi ve telefonunu almamızı istedi. Ben de planı yaptım. Bizim elemanlardan ikisini İzmir'e gönderdim. Kardeşinle tesadüfen karşılaşmış gibi yaptılar ve arkadaş oldular." Adam, bir an için başını aşağıya eğdi ve Süheyla'nın yakasını tutan eline, ardından havada yumruk olmuş halde tetikte bekleyen eline baktı. "Sonra da kendilerine güvendiğinde..." Simsar duraksadı. Sözlerinin devamını getiremedi. Süheyla tüm detayları öğrenmek istiyordu ama öncelikle öğrenmek zorunda olduğu daha önemli bir şey vardı.

"Kim?" diye soludu. Farkında olmadan nefesi hızlanmış, kalbi göğüs kafesini zorlamaya başlamıştı. Boğazında sonsuza kadar orada kalacakmış gibi görünen bir yumru oluştu. Göğsü ağrıyordu. Kalbi de ağrıyordu. Canı yanıyordu. Ruhu acıyor, bedenine sirayet ediyordu.

"Orkun Arıcı adında bir iş adamı!"

Süheyla'nın havadaki eli bir anda aşağıya düştü. Adamı yakasını tutan eli de gevşedi. "Ne?" tuttuğunu fark etmediği soluğunu dışarı verirken kendi kendine fısıldadı. "Niye?"

Meltem'in babası! Meltem'in babası Umur'u neden öldürmek isterdi ki? Süheyla, kendi kendine daha çok soru sorabilirdi ama ensesine inen sert bir darbeyle Simsar'ın üzerine düştü. İkinci ve üçüncü darbenin ardından derin bir karanlığın içine yuvarlandı.

18

Zihninde bir anı vardı. Üzeri toprakla örtülür ve canlı canlı kendisi için özel olarak kazılan mezara gömülürken, hafızasına takılan anıyla baş başaydı.

Annesi, idare eder karnesinin hatırına Umur'a bisiklet almıştı. İki sene boyunca neredeyse her gün bisiklet istediğini söylüyordu. O zamanlar annesi, terzi dükkânını yeni açmıştı. Daha önce ise hep birilerinin yanında çalışmış, kıt kanaat da olsa geçinmelerini sağlamıştı. Öyle her istedikleri amnda önlerine gelmiyor olabilirdi ama onlara bakabilmek için uykusundan da gençliğinden de feragat etmişti.

Annesi, kocaman, pembe bir fiyonk attığı bisikletten gözlerini sonunda ayırabildiğinde Süheyla'ya dönmüştü. Ellerini birleştirip heyecanla çenesinin altına koymuş, "Sevinçten çıldırarak!" diye şakıyordu.

Süheyla bir türlü tutamadığı çenesini açıp, "Fiyongun

rengini gördüğünde hediyenin benim için olduğunu düşünüp dükkânı başımıza yıkacak!" demişti.

Annesi azarlayan bir bakış atıp, "Bir gün senin dudaklarını birbirine dikeceğim ve tüm dünya huzur içinde olacak!" diye söylenmişti. Ardından kızgınlığını hemen unutup neşeyle elini bisiklete uzatmıştı. "Renk uyumuna baksana!"

"Elbise dikmiyorsun, anne! O, erkek çocuğu... Pembe renkli şurup bile içmiyor."

Annesinin suratı asıldığında kendi çenesine bir yumruk atmak istemişti. Annesi iflah olmaz bir romantikti ve çok güzeldi. Umur onun yüz yapısını taşıyarak güzelliğinden faydalanmıştı. Süheyla o zamanlarda çirkin ördek yavrusuydu.

Heyecanlıydı. Okulda olması gereken saatlerde orada ağaç gibi beklemesi de bu yüzdendi. Sırf Umur'un yüz ifadesini izleyebilmek için kalmıştı.

Annesi çalışmak zorunda olduğu için Umur'a kendisi bakmıştı. Bir bakıma o da anne sayılırdı. Umur, dükkândan içeri girdiğinde sırtını dikleştirdi. Kasları heyecanla gerilmiş, gözlerini Umur'un yüzüne dikmiş, hiçbir mimiğini kaçırmak istemiyordu.

"Anne? Arkadaşlarla sinemaya gidebilir miyim?" İsteddiği bir şey olduğunda nezaketin dibine vuruyordu.

"Ablan da gelirse olur!" Süheyla gözlerini devirdi. Annesi istememiş olsa da onu sinemaya götürür, çıkana kadar da kapısında beklerdi. Umur'un şikâyetleriyle asık suratım çekerdi. Umurunda değildi. Onu hep korumuştı. Hep koruyacaktı.

Süheyla'nın da geleceğini anlayan Umur'un yüzü asılırken, annesi geri çekilerek, "Sürpriz!" diye bağırıyordu.

Süheyla kollarını göğsünde kavuşturmuş Umur'u izliyordu. Önce gözlerini kırptırdı. Ardından gözleri irileşti. Şaşkın, heyecanlı bir gülümsemeyle dudaklarını büktü. İşaret parmağı kendisi ve bisiklet arasında bilinçsizce gidip geliyordu. "Benim mi?"

Annesi başını heyecanla salladığında Umur resmen kadının üzerine atılmış, nefesini kesecek kadar sımsıkı sarılmıştı "Dur, oğlum! Boğacaksın beni!"

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Bisiklete tekrar baktığında kocaman ayrıntıyı yeni fark etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Pembe kurdele mi?" Göğsünü şişirdi. "Anne! Ben erkeğim! Bunu ne zaman anlayacaksın?"

Annesi lafı anında yapıştırarak Süheyla'nın kahkaha atmasına, Umur'un kızarmasına neden oldu. "Altını değiştirdiğim her seferinde erkek olduğundan gayet emindim!"

Umur, Süheyla'ya kötücül bir bakış attı. Çünkü Süheyla, hâlâ gülüyordu. "Gel! Seni de öpeceğim!"

Süheyla hızla yaslandığı dikiş makinesinin ardına saklandı. "Uzak dur! Köpek yavrusu gibi tüm salyalarını üzerime bırakıyorsun. Bir tarafını kırarım!"

Sonra her şey unutulmuştu. Umur ilk önce kurdeleyi çözdü. Ardından bisikleti kaptığı gibi mahallede bir tur attı. Görmeyen arkadaşları olabilir diye iki tur daha attı. Ardından sinemaya bisikletiyle gitmek istediği için Süheyla'nın ayaklarına kara sular inmişti. O, filmi seyrederken kendisi dışarıda bisiklet bakıcılığı yapmış, kendi kendine homurdanıp durmuş sonra da yüzündeki mutlu ifade için yapmayacağı şey olmadığına karar vermişti.

Bir hafta sonra bisikleti kendi elleriyle kaldırıp çöpe atmıştı. Umur da bir ay boyunca yüzüne bile bakmamıştı. Sorun değildi. Nasılsa unutturdu. Okuldan eve dönerken Umur'u bisikletiyle gezerken -ya da akrobasi yap-

maya çalışırken- görmüştü. Artistik hareketler öğrenmiş, ellerini havaya kaldırıyor, yokuştan aşağıya ayağa kalkıp iniyordu. Tam ona haddini bildirecekken, hızla gelen bir okul servisiyle Umur'un bisikleti burun buruna gelmişti. Süheyla'nın kalbi de sanki ağzından fırlayıp çıkmıştı. Çünkü o an atmayı bırakmıştı.

Servis şoförünün aniden direksiyonu kırmasıyla Umur'un hayatı o an kurtulmuştu ama Süheyla korkusunu uzun yıllar boyu yaşamıştı. Kardeşini kaybettiğinde hayatın anlamsızlaşacağını da yüreğini yerinden çıkaracak olan bu tecrübeyle anlamıştı. Umur'un sadece ablası değildi. Annesi, kardeşi, arkadaşı, koruyucusu... Umur, Süheyla'nın her şeyiydi! Hayatına yön veren tek varlık. Süheyla'nın adımları Umur'un geleceğinin en iyi olması yönünde atılıyordu.

Süheyla, onu koruyamamıştı. Her şeyini kaybetmişti. Umur'la birlikte bedeninden kocaman bir parça da ayrılmıştı. Sanki Süheyla'nın pusulası bozulmuş, ne yöne gideceğini bilemeyen bir aptal olmuştu. Güçlü olabilirdi ama kardeşine beslediği sevgi de çok güçlüydü. Ani kaybı ilk defa onu hiçbir şeymiş gibi hissettirmişti. Yapabileceği tek şey kardeşine olan borcunu ödemekti ama o kadar beceriksizdi ki! İkinci kez Umur'a karşı başı yerde kalmıştı.

Vicdan azabı, suçluluk duygusu, yenilmişliği ve kocaman özlemi kendisiyle birlikte, üzerine atılan soğuk topraklarla gömülüyordu. Nefes alabilmek için kendisine açabildiği ufak boşlukta kalan oksijen yetersiz olmaya başladı. Güçlkle aldığı nefesleri değil de yenilmişliğin paniğini yaşıyordu.

Simsar'ı öldürmek isterdi. Bunu o anda her şeyden çok isterdi. Karşısına geçmiş, Umur'un ne kadar ağladığını, kendi bileklerini kesmek zorunda kaldığında altı-

na kaçırdığını, bileklerini keserken elektrik verilmiş gibi titrediğini Yavuz'dan dinlemiş çok gülmüşlerdi. Süheyla da yanındaki adama kafa atarak, iki adımda Simsar'a yaklaşıp yüzüne tekme atmıştı. Ayağını da o anda vurmuşlardı. Sadece bir sıyrıktı ama Süheyla kendini yere atıp güçlü bir sesle bağırmıştı. İkinci bir kurşunu yemekten öylece kurtulmuştu. Aklında Simsar'ı öldürmeden ölmekten başka bir şey yoktu. Yapamamıştı. Umur'un gözyaşlarının bedelini ödememişti. Ondan af dilerdi. Biliyordu. Umur, ablasını affederdi.

Acının bedenine yerleştiği ilk anlarda bebeğini aldırmamış olmayı dilemişti. Sadece kendi acı boşluğunu doldurması, Umur'un yerini alıp Süheyla'yı avutması için daha gözlerini açar açmaz yarım kalacak bir bebeği dünyaya getirmek bencillikti ama istemişti. Çünkü acı; baş edilemez, minik ısırıklarla tüketen bir canavardı.

Arkasında bıraktığı dünyayı düşünmeden adamların peşinde iz sürerken, o boşluk hep oradaydı. Sonsuza kadar da öyle kalacağını hissediyordu. Sonra o çıkmıştı. Aniden, sürpriz yumurta gibi... Ölmek üzereyken insanın kendisiyle yüzleşmesi garipti. Her şey şeffaf, her şey gerçek, her şey yalın... Adam bir anda hayatının merkezinde durmuş, kurtulma çabalarına rağmen peşini bırakmamıştı. Süheyla gerilere ite ite çığ gibi büyüttüğü gerçekliğin kapısını artık tutamıyordu. Sonunda açılmaması için sırtını dayadığı kapının önünden çekilmişti.

Demir Bey, ihtiyacı olan tek şeydi. Farkında olmadan boşluğu doldurmuş, Süheyla'ya unutmama iznini vermişti. Püsküllü bela olabilirdi ama Süheyla'ya iyi gelmişti. Kaybettiklerinin yerine gelmiş, içindeki acı boşluğu doldurmakla kalmayıp, bilinçsizce yarasını üfleye üfleye sarmıştı. Süheyla, onu sevmeye mecbur kalmıştı. Gürültüyle atan kalbi sızladı. İyi olmasını diledi. Süheyla'nın

kaybını kaldırabilmesini diledi. Çünkü bunun için sıkı bir mücadele vermişti.

Derin nefes alma ihtiyacıyla yanmaya başladı. Yapamıyordu. Onu çukura ittiklerinde sözde yardım dilerken debelenmiş gibi yapmış ve kafasını güçlükle geniş, şişme montunun içine sokabilmişti. Elleri arkasında bağlı, cenin pozisyonunda duruyordu. Dizlerini de montunun içine sokup, bedenini gerdiğinde nefes alabilmek için küçük bir boşluk bırakabilmişti.

Ama soğuk toprak üzerine bindikçe boşluk giderek daralmış, ona nefes alacak yeterli alan kalmamıştı. Bedenini artık gergin durumda tutamıyordu. Ayağını sıyrıp geçen kurşunun bıraktığı küçük yara da onu zorluyordu. Kısacası ölüyordu.

Annesini düşündü. Ona ikinci bir kez evlat acısını yaşatacağı için üzülüyordu ama annesi zaten Süheyla'yı gönderirken onu da kaybetmiş gözüyle bakıyordu. Tımuçin Bey'in ona iyi gelmesini diledi.

Nefes alamıyordu. Ciğerleri oksijen diye çığlık atıyor, yanıyordu. Zihni bulanıklaşmaya başladı. Kulakları uğulduyordu ama sanki bedeninin üzerinde bir köpek eşeleniyormuş gibi hissediyordu. Nefes alamıyordu.

Son düşüncesi ise onu bir daha öpmediği için duyduğu pişmanlıktı.

Şahin Kalkan, öleceğini sanmıştı. Kulübeye doğru ilerlerken, hayatın ne kadar da tatlı olduğunu düşündü. Ödö patlamıştı. Kellesi koltuğunda gezdiği anlar da olmuştu ama ölmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Hem de bir kadın tarafından öldürülecekti fakat kadını takdir ediyordu. Mangal gibi yüreği vardı. İnatçıydı da yosma! Tekmesinin geldiği yer hâlâ yanıyordu.

Göz ucuyla göğsünü şişirip yürüyen Erdem'e baktı. Piçin yüzünden neredeyse ölecekti. Gevşek ağızlı! Kadın önce onu hacamat edip konuşturmuştu. Ödlek de ötmüş-tü. Bir de tutmuş onları kurtarmaya gelmişti. Dört yıldır yanında bir beyinsizle mi çalışıyordu? İlk işi ona haddini bildirmek olacaktı.

Kulübenin arkasından eve ilerlerken deli gibi sancı-yan bedenini gerdi. Aniden karar verdi. Tatile çıkacaktı ama önce zengin iş adamını yolacaktı. Elinde ne kadar parası varsa alacaktı! Aptal herif yüzünden çektikleri yeterdi. Onun yüzünden günahsız iki kişiyi öldürmek zorunda kalmışlardı. Kıza, kardeşinin ölümünü gülerek anlatırken aslında içten içe utanç duyuyordu. Yine de gu-ruru baskın çıkmıştı.

Kulübenin köşesini döndü. Elemanları da sessizce onu takip ettiler. Eve doğru iki adım daha attı, sonra namluya mermi sürmek için hareket eden mekanizma-ların seslerini duydu. Olduğu yerde donup kaldı. Tıpkı elemanları gibi!

"Silahlarınızı atın! Ellerinizi başınızın üzerine koyun ve dizlerinizin üzerine çökün!"

İtaat etmeyebilirdi ama çevresi sayamadığı kadar adamla çevrelenmişti. Daha silahını atmak için elini öne uzatmışken, biri adamları yarıp hızla ona doğru ilerledi. Adamın kim olduğunu bilmiyordu ama üzerine doğru öyle bir gelişi vardı ki! Kalbi ağzına geldi.

Donup kalmıştı. Elemanları silahlarını atıp dizlerinin üzerine çökmüşken, o kıpırdayamamıştı. Gözleri bereli, kabanlı adamın kendisine gelen bedeninde takılıp kal-mıştı. Sanki adamdan önce ona başka bir şey çarpmış-tı. Adam tam önünde durdu. Giriş kapısının üzerinden yüzüne yansıyan ışığın yardımıyla gözlerini net olarak görebiliyordu. Kudurmuş, vahşi bir hayvan gibi bakan

gözlerini... Adamın elleri yüzünün iki yanında yerlerini aldı.

"Nerede?"

Sakin ses tonu üzerine yutkundu. Daha fazla ölüm kokamazdı. Kimi sorduğunu biliyordu. Kadın çoktan ölmüş olmalıydı. Bu da demek oluyor ki, kendisi de biraz sonra ölecekti. Bu adam onu elleriyle öldürecekti.

"Gömdük!" diye fısıldadı. Adamın yüzünü kavrayan eli buz kesti. Aniden yüzü kireç gibi oldu ve nefesi kesildi. Hızla atıldı, "Canlıydı! Gömerken yaşıyordu!" Bunun kendisini kurtarması için bir şans olmasını diledi.

Sanki olabilirmiş gibi adamın yüzü daha da karardı. Kaslarının gerildiğini net olarak görmüştü. Hareket etmek üzereyken, omzuna bir el dokundu.

"Sakin ol, Demir! Onunla ilgilenirler. Sen git!"

Gözleri soğuk bir tınıyla konuşan adama kaydı. Demir denen adam kendisini çoktan bırakmış, elemanlarından biriyle kulübenin arka tarafına doğru koşturmaya başlamıştı. Adamları da o anda tanımıştı. Demir Mızrak ve Çelik Mızrak kardeşler...

Hâlâ donmuş bir bedenle yaprak gibi titrerken Çelik Mızrak usulca konuştu. "Dua et de, ölmemiş olsun!"

Dua ediyor ve koşuyordu. Yaptığı tek şey buydu. Kalbi o kadar büyümüştü ki, sanki bedeni koca bir kalpten oluşuyordu ve o kalp korkudan zangır zangır titriyordu. Nefesi kesiliyor, öksürüyor ama durmaksızın koşuyordu. Ona yol gösteren adamı parçalara ayırmak isterken, sendelediğinde kolundan tutup destek oluyor ve tekrar koşuyordu.

Ona öyle kızırıyordu ki! Eğer giderse... Düşünceyi zihninden hızla savurdu. Daha hesap verecekti! Hiçbir yere

gidemezdi. Onu dizine yatırıp kaba etini kızartana kadar şaplak atacaktı! Arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Gelmemişler miydi? Onu nasıl gömerlerdi? Nasıl? Dişlerini bir daha açılmayacak gibi sıkmış, sıkıldığı dişlerinin arasından konuştuğunun farkında değildi.

Yanında koşturan adam aniden duraksadı. Nefes nefese "Şurada!" dedi. Eliyle geniş bir alanı işaret ediyordu. Ardından afallamış bir sesle tekrar konuştu, "Orada biri var!"

Demir de görmüştü. Arkasından gelen adamların önlerine doğru uzanan fener ışıkları alanı hafifçe aydınlatıyordu. Biri eğilmiş tek elle toprağı eşeliyordu. Demir, Karabatak olduğunu biliyordu. Koşmaya devam etti.

Adamları beklemeden hızla yere çöküp iki eliyle birden toprağı eşelemeye başladı. Tırnaklarının arasına dolan toprağı fark etmiyordu. Girebildiğı kadar derine girip, alabildiğı kadar toprak almaya çalışıyordu. Adamları yanlarına geldiğinde ellerinde duran küreklerden birini aldı ve tekrar kazmaya başladı. Çılgın gibi hareket ediyordu. Diğer adamlar da onlara katıldığında dört koldan kazmaya başladılar.

"Daha çabuk!" diye kükredi. Aralarına biri daha katıldı. O yine de, "Daha çabuk!" demeye devam ediyordu.

Sağlık ekipleri hemen yanlarında yerini aldı. Kazdıkları çukur iyice derinleşirken ve Demir'in umudu onu bırakmak ve ona yapışmak arasında kalmışken, "Durun!" diye soldu. Elindeki küreğı yere attı. Nefes almaya bile zamanı olmadığı için kesik kesik, "Ona zarar verebilir! Elle devam edeceğiz!" dedi.

Demir, nefes nefeseydi ama farkında olmadan konuşmaya başladı. "Seni cezalandıracağım!" Doğrudu.

Avuçlarında biriken toprağı hızla dışarı attı. 'Uslu dur!' kelimesinin hangi tarafını anlamadın?" Tekrar eşelemeye başladı. "Ne diye çıktın ki karşıma!" Tekrar toprak attı. "Sana o veda öpücüğünün hesabını soracağım! Beni aptal yerine koymanın karşılığını alacaksın!"

Eli yumuşak bir şeye çarptı. "Burada!" diye soludu. "Daha hızlı ama daha dikkatli... Canını yakmayın! Canınızı yakarım!"

'Allah'ım ölmesin!' Montu olduğunu tahmin ettiği kumaşın üzerinden toprağı hızla attılar. Ardından karşılmasına cenin pozisyonunda, kafası olmayan bir beden çıktı.

Elleri arkasından bağılı bedeni hızla kucakladı ve havaya kaldırdı. Bedeni ellerinin arasından alınırken, tek istediğı aslında ona sıkıca sarılmaktı. Yaşıyor muydu? Bunu kontrol etmeye cesaret edememişti. Ardından çukurdan hızla çıktı.

"Nabız aldım! Acele edin!"

Demir ve kendi adamları geriye çekildi. Çok fazla uzaklaşmadan dizlerinin bağı çözülmüş gibi dizlerinin üzerine çöktü. Yıllardır nefes almıyormuş gibi derin bir nefes çekerken gözleri kapandı. Yaşıyordu! Şükürler olsun!

Dudağının kenarında istemsizce bir gülümseme belirirken farkında olmaksızın fısıldadı. "Benim, Jeanne d'Arc'ım!" İnatçılığına hayrandı. Gücüne hayrandı. O anda fark ediyordu ki üzerine toprak atılırken kendisini montuyla bir koza gibi sarmayı başarmıştı. Hem de elleri bağılyken! Ölmemişti. Belki de sırf işini yarım bırakmaktan hoşlanmadığı içindi.

Bu, tam da Matruşka'ya göre bir hareket olurdu. Demir, onu gözünün önünden bir daha ayırmayacaktı. Ne yapıyorlarsa birlikte yapacaklardı. Dirseğini dizlerine koyup başını ellerinin arasına aldı. Ona bakmak istiyordu.

Kontrol etmek. Yüzünü görmek. En çok da dokunmak ve yaşadığını hissetmek istiyordu. Ama sağlık ekiplerinin işini zorlaştırmaktan başka bir şey yapmış olmazdı.

Omzunda bir el hissettiğinde sanki ağır çekim bir filmin içindeymiş gibi yavaşça başını çevirdi. Abisi omzunu sıkarken hafifçe başını eğdi. Yine yanındaydı. Süheyla'dan nefret ediyor olabilirdi ama Demir'in her zaman yanındaydı. O da başını salladı ve gözlerini sedyeye yerleştirdikleri Süheyla'ya dikti.

Anında ayaklandı. Sedyeye ile birlikte koşturan sağlık ekiplerinin -Sü'nün- arkasından koştu ve hiç düşünmeden ambulansın içinde yerini aldı.

Kolunun altındaki beden kıpırdadı. Ardından huzursuzca verilen ılık nefes, çıplak omzunu yalayıp geçti. Bu nefesi hissetmenin değeri büyüktü. Yaşadığının, kollarının arasında oluşunun kanıtıydı. Tekrar kıpırdandı. Uykusuzluktan ölüyordu. Bayan söz dinlemez, bir gece ve tüm bir gün boyunca uyumuştur. Turp gibi de sağlıklıydı. Kafasının arkasında oluşan bir şişlik, ayağında küçük bir sıyrık ve bitkinliği dışında bir şeyi yoktu.

Onu en yakın hastaneye götürdüklerinde hızla tüm tetkikleri yapılmıştı. Oksijensiz kalmış olmasının beyine zarar vermesinden ürkmüştü ama o konuda da bir sorun yaşamamışlardı. Taburcu olmadan önce gözlerini sadece bir kere açmış, Demir'in gözlerinin içine bakmıştı. Sonra tekrar uykuya dalmıştı. O kadar bitkin düşmüştü ki, o kısacık saniyede gözlerinin içinden geçen onlarca sözcük dudaklarından dökülememişti.

Demir, onu kendi odasına yatırmış, duş alıp yanına uzanmış ve neredeyse tüm gün, mışıl mışıl uyuyan Matruşka'yı azarlamıştı. Elinde değildi. O kadar kork-

muştı ki, resmen çenesine vurmuştu. Süheyla, bu defa kalkmak için kıpırdandı.

Demir gözleri kapalı, yüzü yastığa gömülmüş bir halde olduğu için boğuk bir sesle, "Nereye?" diye sorarken beline dolanmış kolunu hafifçe sıktı.

Genç kadın, doğrulmaya çalışmaktan vazgeçip bedenini tekrar yatağa bıraktı. "Kafam ağrıyor," diye mırıldandı. Sesi zayıf çıkmıştı.

Demir iç çekerken doğruldu. Dirseğini yastığa, başını da eline dayadı. Sesini duymak güzeldi. "Ona kafam ağrıyor denmez! Başım ağrıyor denir!"

Süheyla'nın gözleri hızla kendisini buldu. Konuşmak için boğazını temizledi canı yanmış olacak ki yüzünü buruşturdu. "Türkçe dersi için teşekkür ederim." Küstahlığından hiçbir şey kaybetmeyen tek kaşı yine havalandı. "Ama benim kafam ağrıyor!"

Demir'in kaşları ciddiyetle çatıldı. Doğrulup, komodinin yanındaki sürahidenden bir bardak su doldurdu. Sürahinin yanındaki ağrı kesiciden bir tane çıkarıp hemen yanında bağdaş kurdu. Süheyla, ilacı itirazsız aldı. Güçlkle doğruldu. Daha arkasına yaslanmak için harekete bile geçmemişken, sırtına fazladan bir yastık daha yerleştirdi.

Demir, konuşmadan önce dişlerini sıkıp gevşetti. "Başının arkasına darbe almışsın. Muhtemelen 'kafan' bu yüzden ağrıyor."

Genç kadın, ona sinirli bir bakış attı. "Hayır," diye terslendi. "Tüm gece boyunca huysuz bir ihtiyar gibi konuşup durdunuz!"

Demir hafifçe gülümsedi. "Gece değil, gündüz! Şu anda gecedeyiz!" Yüzüne eğilip aniden sertleşen bakışlarını bakışlarıyla buluşturdu. "Ayrıca beni duymana sevindim. Artık, iyice kendine geldiğinde sana neler yapacağımı biliyorsun!"

Kadının yüzünden tuhaf bir ifade geçti. "Açıkçası... Daha çok zavallı bir fok balığının, bir kutup ayısı tarafından boğazlanırken çıkardığı seslere benziyordu. Hiçbir şey anlamadım."

Demir'in dudakları titredi ama sabit ifadesini korumayı başardı. "Eğer tercih yapmam istenseydi... Kutup ayısını seçerdim."

"Hayır. Siz fok balığıydınız!"

Genç adam alınmış gibi kaşlarını düşürdü. "Hayatını kurtardım. Teşekkür etmek yerine; benimle alay ediyorsun!"

"Arkamdan iş çevirdiniz... Ödeşmiş olduk!"

Kadın canlı canlı mezara gömülmüş, ölümün kıyısından dönmüş, öncesinde adamlarla çarpışmıştı. Tam o anda yaşadıklarının şokuyla bocalamak yerine Demir'i yargılıyordu. Gülecek dahi hali kalmamıştı ama güldü. Ondandır uyarı dolu bir bakış yediğinde, gülüşünü öksürükle boğmaya çalıştı. Beceremedi. Kadın keskin bir tınıyla, "Bir daha olmasın. Gerçekten!" diye bildirdi.

Demir hızla savunmaya geçti. "Sabretseydin, söyleyecektim!"

Süheyla sözlerini duymazlıktan geldi. Bunun için gerçekten kızgın gibi görünebilirdi. Önemli değildi. Ayrıca Demir daha da kızgındı ama onu daha fazla yıpratmak istemiyordu. Sanki bir gecede bir yaş daha yaşlanmıştı. Bitkin, yenilmiş ve güçten düşmüş görünüyordu. Süheyla gibi değildi. Onu savunmasız olarak görmenin sarsıcı bir etkisi vardı. Sanki Süheyla, zırhını çıkarmış ve çıplak kalmış gibi...

Elindeki su bardağını komodine koymak için Demir'in yanından uzanırken yüzünü acıyla buruşturdu. Demir'in içi sızladı. Tamamen dinlenmeden onu yataktan çıkarmamaya kararlıydı. Kadın geri çekilirken, kendine engel olamadı. Elleri yüzünün iki yanında şekillendi ve acıyla

büzüşmüş dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup, aynı hızla geri çekildi.

Süheyla bir an için afallasa da gözlerini devirmeyi başardı. Ardından hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslanıp dikkatli gözlerle odayı inceledi. "Neredeyiz?"

"Odamda."

"Tıpkı sizin gibi..."

"Nasıl?"

"Karmaşık!"

"Hah! Diyene bak!"

Genç kadın aniden başını ona çevirdiğinde içinde bir yerler hopladı. Kadının bakışlarında bir şey vardı. Belki haylazca... Demir, hemen yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Süheyla'nın gözleri de onu baştan ayağa süzüyordu. Demir, huzursuz oldu. Sanki gözlerinden tenine bir yol uzanıyormuş gibi bakışları dokunuyordu. Kadının gözleri üzerinden ayrılıp içinde uzandıkları yatağa takıldığında rahat bir nefes çekti. Süheyla aniden, "İnanamıyorum!" dedi. Demir kaşlarını sorarcasına kaldırıp baktığında, şımarık kızlar gibi aralanmış dudaklarının üzerine tek elini yerleştirdi. Matruşka! "Beni resmen yatağa atmışsınız!"

Demir'in yüzü asıldı. Kaşlarını çatarken uyarı dolu bir tınıyla, "Kadm! Yapma şöyle şeyler..." huzursuzca kıpırdandı. "Bir tuhaf oluyorum."

Süheyla, ona yandan bir bakış attığında gözlerinin arkasında yatan başka şeylerin de varlığını fark etti. Ne olduklarını bilmiyordu ama iyi şeyler olmadığına emindi. Belki de öyle yoğundu ki sakladığı yerden taşmak üzerediler... "Söyleyene bakın! Karşımda donla oturuyorsunuz."

Demir'in çenesi aşağıya düştü. Gözleri istemsizce şortuna kaydı. "Don mu? Cahil kadın. Şort o?"

Süheyla'nın tek kaşı havalandı. Bu kaş kaldırma tam ona göre idi ama yaptıkları ve sözleri Süheyla'ya ait değildi. Demir başını iki yana salladı. Kadının şaşkın bakışları arasında tek eliyle omzunu kavradı. Boşta kalan eliyle sırtındaki fazlalık yastığı çekip, onu yatmaya zorladı. "Bayan çileden çıkarıcı! Yorgunken tamamen saçmalık abidesi oluyorsunuz." Doğruldu. Uzanıp gece lambalarını söndürdü ve yanına uzandı.

"Evde başka oda yok mu?"

"Var. Neden?"

"Çünkü başka oda yokmuş gibi yanımda kalıyorsunuz!"

"Çünkü ne zaman yalnız kalsan başına bir şey geliyor!"

Süheyla sıkıntılı bir nefes alırken, genç adam bir kolunu beline doladı. "Bu arada sana yeni bir isim buldum!"

"Çok şaşırdım!" Genç kadın rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Bu işi babam yirmi sekiz yıl önce zaten halletmişti. Neden kendinizi yoruyorsunuz ki?"

Demir, omzuna burnunu sürttü. "Çünkü onlar sana tek bir ismin yeterli olmayacağını öngörememişler!"

Demir, onu göremiyordu. Ama gözlerini devirdiğinden emindi.

"Nedir?"

"Ne, nedir?"

"İsim!"

Demir, sesinin bıkkın, ama meraklı tınısına güldü. "Jeanne d'Arc."

Genç kadın kısa süre sessiz kaldı. "Matruşka'dan iyidir."

Uykusuzluktan ölüyordu, yine de gayretle doğrulup genç kadının yüzüne eğildi. Parmakları alnında, kaşında, burnunda ve dudaklarında gezindi. "Matruşka sensin!"

Diğerleri içinde yaşayan farklı kadınların isimleri... Ve ben, hepsine âşığım!"

Yüzünü göremiyordu ama nefesindeki aksamayı duymak hoşuna gitmişti. Kendisini sevip sevmediğinden emin değildi. Fakat etkileniyor olduğu bir gerçektir. Kendini tutamadı. Eli, usulca ensesine doğru kaydı. Parmakları kıvrırcık saçlarının arasına daldı. Duraksamadan soluklarını kesecek bir öpücük için dudaklarını birleştirdi. Süheyla her zaman olduğu gibi dudaklarının çağrısına itirazsız cevap verdi. Bedeni ona karşı dirençsizdi. Bu yüzden uyarılışı da ani oldu. Daha fazlası için tutuşmadan önce dudaklarını hızla geri çekti. "Uyu, Matruşka. İyice dinlenene kadar bu yatağa mahkûmsun!"

Tekrar başını genç kadının boyun kıvrımına gömüp, kolunu beline attı. Bu, uyanır da giderse diye bir önlemdi. Çünkü bu konuda ona güvenemiyordu. Genç kadın ne terslenerek bir şey söylemiş ne de başka bir harekette bulunmuştu. Saniyeler sonra kolunun altındaki beden kaskatı kesildi. Niye? Sorsaydı, söyler miydi?

Gözlerini açtı. Bir şey gördüğü yoktu ama uyuyup kalmak istemiyordu. Odada çıt çıkmıyordu. Ardından Süheyla'nın acıyla katılaşmış sesi tüm odada yankılandı. Sessiz bir çığlık gibi...

"Ağlamış," diye fısıldadı. Bedeni şiddetle titredi. "Çok korkmuş." Gürültüyle yutkundu. "Bileklerini kendisine kestirmişler." Sanki havasız kalmış gibi derin bir nefes aldı. Demir, bir şey söylemedi. Gerek de yoktu. Süheyla'nın biraz önceki saçmalamalarının altında yatanın da ne olduğunu böylelikle öğrenmiş oldu. Acıyı savuşturmaya çalışmanın başka bir yolu... Genç kadın ona arkasını döndü. "Altına kaçırılmış," diye tekrar fısıldadı. Demir'in belindeki kolu onu daha sıkı sardı. Bacaklarını, baldırındaki yaraya dikkat ederek kaskatı kesilmiş

bacaklarına dolayıp onu sıkıca sardı. "Çok korkmuş." Titrek nefesi odanın duvarlarına çarpıp kulaklarında patladı. Keşke ağlasaydı. Keşke içinde biriken tüm acıyı gözyaşlarına yükleyseydi. "Çok ağlamış."

Keşke acısını alabilmenin bir yolu olsaydı. Keşke birbirine yapışık bedenlerinin bir bütün olduğu gibi acısını da bölüşebilselerdi. Uzanıp açıkta kalan omzuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Elinden başka bir şey gelmiyordu. Sözcükler o anda çok yavan ve gereksiz olacaktı. Yanındaydı. Yanında olacaktı. Belki yine düşecekti ve Demir, onu kaldıracaktı.

"Meltem'in babası!" Aniden öfkeyle kabaran sesinde bariz bir şaşkınlık da vardı. "Neden?"

Demir, "Öğreneceğiz!" diye fısıldadı.

Sanki onun sözlerini bekliyormuş gibi sıkıca sardığı beden aniden gevşedi. "Teşekkür ederim." Derin ve rahatlamış bir nefes çekti.

19

Genç kadın yüzünü buruşturdu. Yürümek bir sorun teşkil etmiyordu ama merdiven basamaklarını inmek eziyetten farksızdı. Ertesi gün bir şeyi olmayacağını biliyordu. Bunu yaşamıştı. Belki küçük, şirin bir kurşun sıyrığı olmamıştı ama eğer bir dövüş sanatları eğitmeni ve öğrencisiyseniz bazen havada uçtuğunuz ve minder olmayan bir zemine düştüğünüz olurdu. Şikâyet edecek hali yoktu. Sonuçta yaşıyordu, değil mi?

Yaşıyordu ve allak bullaktı. Sistemine yanlış kodlar yüklenmiş bir robot gibiydi. Kardeşini küvetin içinde bulduğunda bile böylesine sarsılmamıştı. Çünkü neler yaşadığını düşünmeyi göze alamamıştı. Şimdi biliyordu. Ne hissettiğini, neler yaşadığını ve o durumdayken sadece birkaç kilometre uzağında olduğunu biliyordu. Bu, Süheyla'nın ömür boyu sendelemesine neden olacaktı. Keşke diyen biri olmamıştı. Saçma bir söz olduğuna ina-

nırdı. Ama o anda, o kadar çok keşke ile başlayan cümlesi vardı ki... Ruhunun sıkıştığını hissettiğinde titrek bir nefes çekti. Sanki her şeyden böyle kurtulabilirmiş gibi başını iki yana savurdu.

Hole indiğinde gözüne ilişen her şey '*ben kaliteyim*' diye bağıırıyordu. Bir yerlerde tor zerresi olsaydı, muhtemelen onlar da kaliteli tozlar olurdu. Bu, gösteriş budalılığı ve müsriflikten başka bir şey değildi. İç çekip omuz silkti. Kafasına aldığı darbe sandığından daha fazla zarar vermiş olmalıydı. Yoksa insanların evinde yaptığı harcamalardan ona neydi? Yine de... Yine de tepesinde parılayan avize ile kaç çocuğun karnının doyacağını düşünmeden edememişti.

Banyo yapması gerekiyordu. Elini saçlarına attığında parmak uçlarına toprak parçacıkları geliyordu. Oldukça rahatsız ediciydi ve elini sürekli saçlarına atmak istemesine neden oluyordu. Banyo yapmak için yataktan çıkmaya çalıştığında Demir Bey'den homurdanma ve kükrete arasında bir sesle sıkı bir azar yemişti. Kendini küçük bir velet gibi hissediyordu. Eğer onunla uğraşacak hali olsaydı, muhtemelen bir daha onu azarlamak gibi bir hataya düşmezdi. Bir de... Demir Bey'in de hali yoktu. Gözlerinin altı resmen morarmış ve şişmişti. Onun tamamen daldığına emin olmadan da bir daha yataktan çıkmayı göze alamamıştı. Sonunda onu, yüzü yastığa gömülmüş, bir kolu Süheyla'nın olması gereken yere doğru uzanmış, ciddi bir horuldamayla derin bir uyku halinde bırakmıştı.

Yanında olmasının içinde yarattığı hisleri, daha sonra bir çözüme kavuşturmak için zihninin köşelerine göndermişti. Korktuğundan değil... Daha fazla hissin aklını zorlayacağına emin olduğundan! Kırılıp dökülecek, narin biri değildi ama sırtına çok fazla yük binmeye başla-

mıştı. Nihayetinde o da bir insandı. Hedefine ulaşmadan takılıp düşmekten korkuyordu. Düşmek bile ona kapılmaktan daha zordu.

Bu defa Demir Bey'e verdiği sözü tutacaktı. Adam uyuyamıyordu. Süheyla'nın gidebilme ihtimali onu o kadar kaygılandırıyordu ki, elini saçına götürse gözlerini açıyor, "Nereye?" diye soruyordu.

"Sadece uyuyamıyorum, bir yere gittiğim yok."

"Söz ver... Gitmeyeceğine dair, değer verdiğin her şeyin üzerine söz ver."

Sesindeki bir şey ona karşı gelmesini imkânsız kılıyordu. Kararlı ama aynı zamanda kırılgan bir şey... Ve o ses yorgunluktan öldüğünü haykırıyordu. "Gitmeyeceğim," diye mırıldandı. Adam ancak o andan sonra gerçekten uykuya dalabilmişti. Tabii Süheyla'dan küçücük bir öpücük çaldıktan sonra!

Süheyla, deli gibi susamıştı ve iki kişinin yaşadığı bu devasa mutfak bulmak bile sorundu! Sonunda mutfaka ulaştığında üç büyük bardak suyla ancak kanmıştı. Aniden ensesi karıncalandığında hızla arkasını döndü.

Çelik, gecenin köründe dağılmış üst baş ve karışık saçlarla dikilmiş, onu izliyordu. Ayakları çıplaktı ve muhtemelen geldiğini bunun için duymamıştı. Başını eğmiş, tuhaf renkli gözleriyle genç kadını mercek altına almıştı.

Süheyla'nın kolları göğsünde düğüm olup tek kaşı havalandı. "Zengin adamların tuhaf hobileri olduğunu duymuştum, hâlbuki sizde hiç de röntgenci tipi yok!"

Adam, onu şaşırtarak güldü. Samimi, keyifli bir kıkırtıydı. "Bunu, iltifat olarak kabul etmek zorundayım!"

Süheyla, omuz silkti. Adam, ister istemez onu tedirgin ediyor, bunun için savunmaya geçiyordu. Bakışları ne kadar sıcak ve arkadaş canlısı gibi görünürse görünsün, onu yaralamayı başaran bir adama karşı tüm silahlarını ortaya

koyardı. "Sözler artık sizin... Ne yapacağınız size kalmış!"

Adam da kollarını göğsünde kavuşturdu. Kalçasını hemen yanındaki tezgâha dayayarak kayıtsız bir görüntü çizdi. "Kesici ve delici aletlerden yeterince uzak olduğunuzu emin olmak için ses çıkarmamaya özen gösterdim." Süheyla'nın daha önce koluna açtığı yarayı bir eliyle hafifçe ovuşturup, göz kırptı. Şakalaşması bir zeytin dalı mıydı? Eğer öyleyse, niye?

"Kesici ve delici aletlerin yardımı olmadan da oldukça iyiyim!"

"Sanırım önce dilinize bir çare bulmak gerekiyor! Fazla doz ölümcül olabilir."

Süheyla cevap vermedi. Ne istediğini sorarcasına bakmaya devam etti. "Kirpi gibi dikenlerinizi kabartmanıza gerek yok! Sadece... Üzgün olduğumu söylemek istemişim!" Adamın puslu bakışlarında bir şeyler netleşti. Sözlerinin gerçekliğini anlamasını istiyormuş gibi gözlerini bile kırpmadan doğrudan ona bakıyordu.

Süheyla da adamı şaşırtarak güldü. "Sanırım insanlara isim takma olayı da sizin için genetik olan bir durum." Başını iki yana salladı. "Ne için üzgünsünüz?"

Çelik Bey, ona sabırsız bir bakış attı. Bir şeyler hoşuna gitmediğinde yüzünün üzerine sanki bir perde iniyordu. Yumuşayarak ona daha genç bir ifade kazandıran çizgileri anında sertleşiyordu. Sanki kendini güçlkle tutuyormuş ve Süheyla da bir ufaklıkmış gibi alçak sesle, tane tane konuşmaya başladı. "İlk karşılaşmamızdaki kaba davranışlarım yüzünden, yaşadıklarınız yüzünden, kardeşiniz yüzünden..."

Süheyla, fazla uzatmaya gerek görmediği için hafifçe başını eğerek özür olarak varsaydığı sözlerini kabul etti ama adam konuşmaya hevesli görünüyordu. "Demir anlatana kadar sizin para ve eğlence peşinde olan bir kadın

olduğunuzu düşünmüştüm. Onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığım bir mekâna da sizin zorunuzla gittiğini varsaydım.”

“Demir Bey’e hakaret ediyorsunuz!” Süheyla, istem-sizce sözlerini yarıda kestiğinde adamın dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. Elinde değildi. Sahiplendiği insanı her şekilde korumaya alışmıştı. Karşısındaki adam onun abisi olabilirdi ama Demir Bey’in zekâsını küçümsemeye cesaret edemezdi. Süheyla’nın göz bebekleri irileşti. Onu sahipleniyor muydu?

Adam yumuşak bir tınıyla, “Haklısınız. Sanırım sizinle ortak bir noktamız var. Konu sevdiğimiz insanlar olunca pençelerimizi çıkarıyoruz. Tam da bu yüzden beni anlayışla karşılayacağınızı umuyorum. Tatsız görüşmemizde sarf ettiğim son sözler basit ve bayağıydı. Erkekler kendilerinden güçlü biriyle karşılaştığında ve hele de bu bir kadın olduğunda sanırım altta kalmamak için saçmalayabiliyorlar. Canınızı yakmak ve kayıtsızlığınızı kırmak istedim.” Başı eğik duruyordu ve aniden gözlerini kaldırıp genç kadının gözlerine baktı. “Sınırı aştım!” diye mırıldandı.

Adamın puslu bakışlarında bir art niyet aradı. Sözlerinden etkilenmediğini söylerse yalan olurdu. Dilediği özrün yanında, kendi hatalarını eleştirecek kadar dürüsttü. Yine de emin olamıyordu. Ayrıca Demir Bey’i sevdiğini ima etmesini de fark etmemiş değildi. Üzerinde durmamaya karar verdi. Süheyla her zaman yaptığını yaptı. Tek düze bir tınıyla, “Sınırı aştınız, sınırı aştım,” dedi. Ardından mesafeli bir gülümsemeyle, “Sanırım ödeşmiş olduk,” diye bildirdi.

Adam kabul edercesine başını salladı. Sanki bir şeyleri hesaplıyormuş gibi yüzünden anlaşılmaz bir ifade geçti. Bu kısa sessizlik anında adamı dikkatle inceledi.

Eğer Demir Bey güzel bir adamsa, karşısındaki adam görsel bir şölendi. Elbette benzerlikleri vardı ama Çelik Bey, salonun bir köşesine süs diye konulabilecek kadar egzotik yüz hatlarına sahipti. Denizden yeni çıkmış ve güneş gözlerine vurmuş gibi puslu bakıyordu. Bu, özellikle yaptığı bir şey değildi. Sadece rengi öyleydi. Yine de Demir Bey kadar sıcak değildi. Ne gözleri ne bakışları ne de ifadesi...

"Yardımcı olmak isterim."

Adam mırıldandığı anda içinde bir yerler alarma geçti. "Ne konuda?" diye sordu. Kendi sesi kulaklarına şüphe dolu geldi.

"Orkun Arıcı konusunda!"

Adam ona yardım etmekten bahsediyordu ama gözlerinin arkasında sanki bir meydan okuma vardı. Süheyla'nın bedeni kasıldı. Simsar'ın, Umur'un öldüğü ana dair olan tüm sözleri zihnine dolmuştu. Yakıcı acı, tıpkı yüksek alkol gibi damarlarına yayıldı ve anında beynini uyuşturdu. Adam güzel yerden vurmuştu. Süheyla, içinde fırtına koparken dışarıya tamamen kayıtsız bir görünüm sunuyordu.

"Bu öğlen, İş Adamları Derneği'nin verdiği bir yemeğe davetli olacak kendisi. Biliyorum çünkü ben de davetliyim. Seni içeri aldırırım." Göğsündeki kollarını çözdü, arkasına uzandı ve bir silah çıkardı. Süheyla tepkisiz kalmaya devam etti ama içinde silaha uzanmak, evden çıkıp kahrolası yemek nerede yenecekse gidip kapısında beklemek vardı. Beklemek ve Orkun Arıcı'nın hayatla bağlantısını kesmek! Kasları bunun için gerilmişti. Seçilen parmakları, göğsünde kavuşturduğu kollarını sıkıca kavradı.

"Üzerime ruhsatlı. Hiç kullanmadım ve kullanmayı da düşünmüyorum. Evden çalındığını söylerim."

Süheyla, hafifçe güldü. "Aç bir kurda kemik uzatıyorsunuz, Çelik Bey." Buz gibi bakışlarını adamın gözlerinde tuttu. "Dikkat edin, kemikle birlikte sizi de ısırmayayım." Adam daha dudaklarını aralamıştı ki, küstah bir tırıyla sözlerine devam etti. "Benden kurtulmak için başka bir yol deneyin. Her şeyi geçtim... Gitmeyeceğime dair Demir Bey'e söz verdim."

Ağır ağır bir alkış sesi duyduklarında ikisinin de başı mutfak kapısına çevrildi. Demir Bey, dudaklarını beğeniyle büzmüş, ağır hareketlerle ellerini birbirine vuruyordu. Aniden durdu. Alaycı bakışları abisini baştan ayağa süzdü. Abisi, ne utanmış ne de ürkmüş görünüyordu. Demir Bey, "Bir türlü karar veremiyorum," diye mırıldandı. Sözlerini abisine yönelttiği için Süheyla konuşma gereği duymadı.

Çelik Bey, silahını tekrar beline yerleştirirken düz bir tonla, "Neye?" diye sordu.

"Daha çok Aliye Rona'ya mı, yoksa Erol Taş'a mı benziyorsun!" İfadesi yine ciddi bir hal aldı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Çelik Mızrak gayet rahat bir tavırla, "Onu deniyordum!" dedi ve kayıtsızca omuz silkti.

Süheyla, bu adamla ringe çıkmak isterdi. Sonunda yüzünde oluşan renk karmaşasını da zevkle izlerdi. Mor, kırmızı ve yer yer mavilikler... Egzotik yüzüyle uyum sağlayacağına emindi.

Demir Bey, yanlarına gelmek yerine kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir omzunu kapı kasasına dayadı. "Kor-karım, hatırlatmam gerekiyor; Sü, bir deney faresi değil!"

Süheyla, elini kaldırıp ben de buradayım demek istedi ama Çelik Bey'in yüzündeki ifadeye takılıp kalmıştı. Ne olduğunu çözemediğinden değil! Adamın yüzündeki ifadeye bir anlam yükleyemediğinden...

Çelik Mızrak, neredeyse kendisiyle alay eder bir tınıyla, "Geçmişimizdeki kadınların ne kadar sağduyulu ve sadık olduklarını unutma! Kışına tekme yemeye bayılıyorsan; ben seni tutmayayım!"

Süheyla, Çelik Mızrak'a bakıyordu ama göz ucuyla Demir Bey'in omzunun düştüğünü görmüştü. Adamı öylesine dikkatle izliyordu ki, sert bakışların ardında yatanları tek tek görmek zorunda kalmıştı. İhanete uğramışlık, kaybetme korusu, koruma içgüdüsü, endişe... Daha çok endişe! Korku! Bakışları Çelik Mızrak'tan kardeşine kaydı. İki kardeş birbirine bakıyordu. Küçük kardeşin gözlerinde anlayış vardı. Çok fazla anlayış...

Aynı evde kaldıkları zamanlarda Çelik Mızrak'ın hikâyesini dinlemişti. Yoluna dünyayı sereceği kadar çok sevdiği karısı aniden, hiç uyarı vermeden bir gece yarısı onu terk etmişti. Giderken de adamın kendini kusurlu bulduğu çocuk konusunu önüne savurarak gitmişti. Kısa süre geçmeden de bir başka adamla evlenip çocuk sahibi olmuştu. Adam bir kere değil, birçok kere yara almıştı.

Süheyla, iki kardeşe tekrar baktı. Her şeyleri vardı. Her şeyleri! Paranın ulaşabileceği her şey önlerine serilirdi. Mutluluk hariç! Onca varlığın içinde aslında hiçbir şeyleri yoktu. Birbirlerinden başka! Adamlar güzeldi. Yüzleri, bedenleri, evleri güzeldi. Yaşadıkları hayat güzeldi. Arabaları güzeldi. Giydikleri, yedikleri, kollarına taktıkları saatleri de güzeldi. Ama ruhları hasarlıydı. Bedensel tüm zevkler ellerinin altında olabiliyordu ama ruhları açtı. İki hasarlı ruh, iki yaralı kardeş, iki güçlü adam... Süheyla, sonunda Çelik Mızrak'ı anlamıştı. Kendisinin yaptığından başka bir şey yapmıyordu. Yıllarca kardeşini korumayı görev bilmiş biri olarak onu anlaması çok uzun sürmüştü. Böyle bir adamın soy merakı olduğuna da inanmamayı tercih ediyordu.

Adam, kardeşinin mutlu olmasını istiyordu. En basit haliyle çocuk çocuca karışmasını istiyordu. Tüm bunları, böylesine yalın bir dille anlattığında Demir Bey'in inadını kırmak için yeterli olmayacağını biliyordu. Ona sorumluluk yüklemeye, onu mecbur etmeye çalışıyordu. Onu mutlu olmaya zorluyordu. Tuhaf, ama zekice bir yaklaşımdı.

Yine, onlara baktı. Ardından kendi içine döndü. Aslında üçünün de birbirinden farkı yoktu. Bu, benzerlikle önce dudakları kıpırdandı. Ardından gürültülü bir kahkaha atarak ikisinin de şaşkın bakışlarını kendi üzerine çekti.

Kadın gülmeye devam ederken, "Bermuda şeytan üçgeni gibiyiz," diye mırıldandı. "Yaklaşan kayboluyor!" Kısa süre Çelik Bey'le gözleri birbirine kilitlendi. Süheyla ona gözleriyle 'yakaladım seni' derken, adam sözlerini anlayıp hızla gözlerini kaçırdı ve kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Tercüme et!"

Demir Bey bir kahkaha patlattı. Takdir dolu bakışları genç kadının gözleriyle kesişti. "İnan bana, ne sen ne ben ne de bir başkası söylemek istediklerinin yarından bile geçebiliriz!" Abisine kısa bir bakış attı. "Tavsiyem, anlamaya çalışma! Çünkü bu kadın, Matruşka!"

Süheyla, ona sinirli bir bakış atmayı denediyse de beceremedi. Demir Bey, kollarını çözüp ona doğru yürümeye başladı. Süheyla, onun muzip bakışlarına karşılık geri adım atmak istedi ama olduğu yerde sabit duruşunu korudu.

Çelik, kardeşini izliyordu. Dudaklarını gülmemek için birbirine bastırmış, kendisini unutmış gibi görünen iki gencin aralarındaki yoğunluğun nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çünkü bu, tamamıyla hissedilen bir şeydi. Çekim, neredeyse elle tutulur gibiydi.

Demir, azarlayan bir tınıyla, "Kadın! Sen neden yatakta değilsin?" diye sordu.

Çelik, ciddi ifadesini koruyan ama bakışlarında bir şeyler titreşen kadına baktı. "Çünkü birileri odadaki sürahiye yanlışlıkla banyo suyu doldurmuş."

Demir, aniden kadını omzunun üzerine aldığı anda Çelik de, kadın kadar şaşırılmıştı. "Demir Bey?"

"Evet?"

İki genç, Çelik'in önünden geçiyordu ve o, şaşırmaya devam ediyordu. Kadın, neden hâlâ kardeşinin isminin ardına 'Bey' kelimesini ekliyordu? Bu, gerçekten şaşırtıcıydı çünkü kadın kardeşine karşı bir şeyler hissediyordu.

"Kalça ölçünüzün iyi olduğunu kabul ediyorum ama bu kadar yakından görmeyi istemediğimden eminim!"

"Ne, sadece iyi mi? Orada tam bir göz ziyafeti var!"

"Umarım gaz çıkarmaya filan kalkmazsınız! İkinci kere boğulma tehlikesiyle yüzleşmek istemiyorum."

"Sü! Hiç komik değil!"

Çelik, ağır adımlarla ikiliyi takip etti. Demir, kadını merdivenlere doğru götürürken hâlâ didişiyorlardı. Kadının yüksek perdeden, "Banyo yapmam gerekiyor!" diyen sözlerini duydu ve kardeşinin cevabıyla afalladı, "Kesinlikle! Leş gibi kokuyorsun!"

Kendisinin bir kadınla böylesine rahat ve açık konuşabileceğini düşünemiyordu. Anlaşılan onlar bu duruma alışmıştı, hatta oldukça keyif alıyor gibi görünüyorlardı. Kardeşinin gürleyen kahkahası tekrar evin duvarlarında çınladığında hafifçe gülümsedi.

Ne kadar olmuştu? Gerçek, içten gelen bir kahkahanın evin içine yayılmadığı, sanki asırlar kadar uzun bir zamandı. Demir'in gözlerinde titreşen parıltıların kaybolduğu zaman da bir o kadar uzundu. Biraz önce o parıltıları görmek geleceğe dair umutlanmasına neden olmuştu. Kabullenmişlikle iç çekti. Adımları tekrar ofisine doğru ilerlerken kadının onu her şekilde alt ettiğini kabul etmek zorundaydı.

Yaşadıklarını ve hâlâ devam eden davasını düşündüğünde ona hayran olmamak elde değildi. Ölümünden dönmüştü. Yine de her şey karşısında kuyruğunu dik tutmayı başarabiliyordu. Şaşırması normaldi. Onun yerinde herhangi bir kadın olsa çoktan kaldırmak zorunda kaldığı yüklerin altında ezilmişti. Ona baktığında, kendi yaşadıkları güçlükler gözüne ufak görünmüştü. Kendini aciz hissetmekten nefret ediyordu ama iki kardeş bir Süheyla etmiyorlardı.

Kadından çekinmişti. Gözlerine öylesine bir dikkatle bakmıştı ki, sanki Çelik çıplak kalmış, üstelik yakalanmıştı da. Yıllardır yan yana yürüdükleri kardeşi bile onu çözmeyi başaramamışken, o ciddi ve sevimsiz kadının kendisini anlıyor olması ironikti.

Yoğun bir günün ardından Çelik'in tek yapmak istediği kıyafetlerini çıkarıp yatağa girmekken, Demir'i yakın takibe alan adamlardan biri telefon açmış, o da hiç düşünmeden kendini yollara atmıştı. Sürekli bir telefon trafiği ile Demir'in gittiği yönü öğrenmiş, kendisi daha yakın olduğu için onu otoyolda yakalayabilmişti.

Aracını gördüğünde yüreği ağzına gelmişti. Bir ambulans ve kendilerine ait başka bir araç da Demir'i takip ediyordu. Kardeşi öylesine bir hızla ilerliyordu ki, yetişmek mümkün değildi. Çelik yetişmişti. Aracının önüne geçmiş ve onu hız kesmeye zorlamıştı. Yoksa en ufak hatasında kaza yapması işten bile değildi.

Ardından ona telefon açmıştı. Demir sadece, "Süheyla'nın başı dertte!" demişti. Çelik, kadından hoşlanmıyor olabilirdi ama her zaman kardeşinin yanında olmuştu. Arkası, ileri sarılmış bir film gibi gelmişti. Çelik, önce Karabatak adıyla anılan emekli askerden kısa bilgiler almıştı. Ardından her şeyi açıklığa kavuşturan ve Süheyla yapbozunun son parçasını yerine koyması-

na yardım eden kardeşi olmuştu. Sonunda sakinleşen ve hastanede yatağının başından bir saniye ayrılmayan kardeşi, Süheyla hakkındaki her şeyi ona anlatmıştı. Kadını; para, eğlence ve zengin koca avcısı biri olarak değerlendirmiş olması yüz kızartıcıydı.

Yine de... Son bir kez onu denemekten kendini alamamıştı. İşin sonunda kardeşinin acı çekecek olması varsa, Çelik yüzünün kızarmasına razı gelirdi. Huzursuzlukla iç çekti. Demir'in planları vardı ve bu planların aralarını bozmayacağını umuyordu. Süheyla'yı kaybetmek; Demir'in de kaybolması demekti.

Demir, genç kadını banyo kapısının önünde ayaklarının üzerine bıraktı.

"Kısa seyahat için teşekkür ederim." Süheyla gözlerini devirdi ve banyoya girdi.

Onu deli edeceğini bildiğinden adam da peşinden içeriye girdi. Kendisini fark ettiği anda arkasını dönen Süheyla'nın bakışlarında bir uyarı vardı. "Küvete kadar gelmeyi düşünmediğinizi umuyorum."

Demir bakışlarına masum bir ifade yerleştirdi. "Yorğun ve yaralı olduğuna göre sana yardım etmek görevim. Yani..." Ellerini beline koyup, başını yana eğerek ona bakan kadının hemen önünde durdu. "Yani, tamamen görev bilinciyle hareket ediyorum. Yoksa harika kışını görmek filan istediğimden değil!"

"Oksijensiz kalan bendim. Neden beyni hasar almış gibi davranan siz oluyorsunuz, anlamıyorum."

Demir, hafifçe güldü. Siz derken kelimeyi vurgulayarak abisini de kastetmişti. İşte bu, onun Matruşka'sıydı! Bir adım daha atarak bedenleri arasındaki mesafeyi kapadı. Güzel görünüyordu. Açıkta kalan teni nemlenmiş,

parlak ışığın altında parlıyordu. Demir'in parmakları ona dokunmak için şiddetli bir istek duyuyordu. Ona baktı. Gözlerinde geri adım atma isteğini görebiliyordu ama Sü geri adım atmazdı.

Ağır ağır, "Aslında," dedi. Kurumuş dudaklarını yaladı. Eli usulca yüzüne uzandı, başparmağı öne doğru uzamış alt dudağının üzerinde hafifçe dolandı. "Beynim hasar veren bu!" diye fısıldadı. Yüzüne eğildiğinde aksayarak dışarı verdiği nefes yüzünü yalayıp geçti. "Şu, büzüşmüş şeyi ne zaman görsem, beynim midemin altına kaçıyor."

Sözleri dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Demir, gözlerini dudaklarından yukarı, gözlerine çıkardı. Toparlamış gibi görünüyordu. Kısa sürmesine sevinmişti. Süheyla'yı yenik düşmüş görmeye dayanamıyordu. Tepkisini ölçer gibi gözleri yüzünde gezindi. Biraz daha eğildi ve o, aklını meşgul eden alt dudağı hafifçe ısırды. İçine çektiği sert soluk hoşuna gitti. Onu etkileyebilmiş olmak iyi hissettiriyordu. Sanki bir savaşı kazanmış kumandan gibi... Bir eli saçlarının arasına daldığında, dişlerinin yerini dudakları aldı ve onu sırf yanında oluşuna duyduğu mutlulukla uzun uzun öptü.

Kasları gerilir, dizlerinde hafif bir titreme oluşurken, saç diplerine yapışmış gibi görünen toprak parçalarını parmak uçlarında hissetti ve aniden geri çekildi. Süheyla, afallamış görüldüğünde dudak kaslarını zorlayan gülümsemeyi güçlkle tuttu. Eğer gülerse onu kızdırırdı. Saçlarını tek eliyle karıştırırken, "Bu saçları tek başına yıkamayı başarabilecek misin?" diye sordu.

Süheyla'nın sıvılaşmış gibi görünen gözleri aniden eski halini aldı. Ona, bunu yapmaya bayılıyordu! "Uzun yıllardır öyle yapıyorum," diye mırıldandı. Sesi bir garip çıkmıştı. Bunu fark ettiğinde hızla boğazını temizledi.

Bir adım geri çekilirken kaşlarını derince çattı. "Bu ev, neden bu kadar sıcak?"

Neyi sorduğu gayet açıktı ama Demir, onu deli etme fırsatını kaçırsa kendini affetmezdi. "Demek o kadar iyiydi?" diye sordu. Sesinin tınısındaki kendini beğenmişlik, kendi kulaklarına bile sinir bozucu geldi.

Süheyla, yanaklarını şişirerek dışarı sesli bir soluk verdi. "Ben, ciddiyim! Birazdan buharlaşacakmışım gibi hissediyorum."

Demir, alay etmeyi bıraktı. "Sen, çok üşürsün," dedi. Başka hangi nedene ihtiyacı vardı ki? Gayet açıktı.

Süheyla'nın duruşu sabitti ama göz bebekleri irileşti. Demir, bunun nedenini anlayamadı. Kafa da yormadı. Geri adımlar atarak ve iki parmağını öpüp, öpücüğünü ona fırlatarak banyodan çıktı. Giysi dolabına yöneldi. Banyodan çıktıktan sonra giymesi için ona rahat bir şeyler ayarladı.

Süheyla, hangi ara banyodaki havluluğa asıldığını anlayamadığı kıyafetleri üzerine geçirdi. Adam, onun aklını öylesine karıştırıyordu ki, içeri girdiği anı bile duymamıştı. Saçlarını bir baş havlusuyla sardı ve banyodan dışarı çıktı.

Onu yatağın ucunda, elleri iki yanında ve başı yere eğilmiş vaziyette buldu. Süheyla'yı fark ettiğinde başını hızla kaldırıp, gözlerinin içine baktı. Bakışlarında bir şeyler vardı. Süheyla'nın uğraşsa da çözemeyeceği bir şeyler... Bu, görüntü ister istemez kaşlarını çatmasına neden oldu.

Daha iki adım atmıştı ki, Demir Bey, "Dans edişini izlemek istiyorum!" dedi. Sesinin tınısında bir şeyler gizliydi. Ama isteğinin yoğunluğu o sese yapışmıştı.

Sözlerine duyduğu şaşkınlıkla adımları duraksadı. "Ne?" diye sordu.

Adam aniden ayağa fırlayıp önünde bitiverdi. "Söylediğimi duydun!" dedi. Ses tonu onu azarlar gibiydi. İyi de, niye?

Süheyla, "Elbette duydum!" diye çıkıştı. Adam, uzanıp saçındaki havluyu çözdü ve saçlarını kurulamaya başladı. "Ciddi ciddi beyninizin hasar aldığını düşünmeye başlıyorum."

Adamın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elleri hâlâ saçlarını kurulamaya devam ettiği için havadaydı ama başını eğip gözlerine baktı. "Ben de!" diye fısıldadı. Yine aniden ciddileşti. "Bunu istiyorum. Dans edebildiğini söyledin ve ben bunu görmek istiyorum." Konuşurken, gözlerini kaçırmış ve hayati derecede önemli bir iş yapıyormuş gibi saçlarını kurulamaya odaklanmıştı. "Seninle normal bir gün geçirmek istiyorum. Aklımızda başka hiçbir şey olmadan, sadece ikimiz eğlenelim istiyorum." İç çekerek ellerini aşağıya indirdi. Havluyu bir eliyle sıkıca kavramıştı.

Başını yana eğdi. Yoğun bakışlarını Süheyla'nın gözlerinde tuttu. "Bana bir gününü ver!" Süheyla'nın itiraz etmek için aralanan dudaklarını fark ettiğinde elini kaldırdı. "Karşılığında istediğin her şeyi yaparım!" Kendine acıyormuş gibi güldü. "Gerçi... Sen ne istersen yine yaparım. Ama... Bana bir gününü ver!"

İsteddiği çok bir şey değildi. Üstelik Süheyla'nın kalbinde küçük kıpırtılara neden olmuştu ama her şeye bu kadar yaklaşmışken vakit kaybetmek istemiyordu. Orkun Arıcı'yı elinden kaçırmak istemiyordu. Kararsızlığının yüzüne de bakışlarına da yansıdığına emindi. Ya her şey bittiğinde, isteğini yerine getirmek için vakitleri olmazsa?

Adam dikkatle gözlerine bakıyordu. Bakıyor ve neredeyse yalvarıyordu. Konuşmak için dudaklarını yaladı.

"Onu izliyoruz!" diye mırıldandı. Orkun Arıcı'dan bahsediyordu. "Simsar ve ekibi abimin gözetiminde... Zaten elimizdeler! İstedğin anda gidebiliriz ki zaten iyice kendini toplarladığına emin olmadan bir yere gitmene izin vermem!"

Havlu elinden kayıp düştü. Ardından Süheyla'nın yüzünü yumuşak bir kavrayışla ellerinin arasına aldı. "Bir gün!" diye fısıldadı. Uzanıp dudaklarma hafif bir öpücük kondurdu. "Bence, bunu hak ettik." Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını şekillendirdi.

Süheyla, kabul edeceğini biliyordu. Belki de en başından beri kabul etmişti. Sonunun ne olacağı belliydi. En azından tek bir günü doyasıya yaşayabilirlerdi. Başını onaylarcasına hafifçe salladığında adamın yüzüne yerleşen ıslıl ıslıl gülümseme görülmeye değerdi. Aniden Süheyla'yı kendine çekip sarıldı. "Teşekkür ederim."

Genç kadın geri çekilirken alaylı bir tınıyla, "Şimdi ilk isteğime gelelim," dedi. Demir Bey, şaşırmış gibi göründüğünde, "Ne istersem yapacağınıza söz vermiştiniz," diyerek ona hatırlatmada bulundu.

Adam, dudağını ısırdı. Korkmuş gibi gözlerini irice açtı. "Ne istiyorsun?"

"Yemek, açlıktan bayılmak üzereyim!"

Genç kadın oda kapısını açtığında, Demir Bey'i omzunu kapı kasasına dayamış, sabırsız bir ifade ile beklerken buldu.

Süheyla, adama azarlar gibi baktı. "Sizin merdivenlerin bitiminde beklemeniz ve inişimi izlemeniz gerekiyordu!"

Adam, sanki bir şeyler söylediğini yeni fark etmiş gibi başını kaldırıp gözlerine baktı. "Ne?" Süheyla, önemsiz

der gibi başını salladığında, "Söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Dinleseydiniz!"

"Sen de böyle güzel giyinmeseydin."

Süheyla, gözlerini devirdi. Abarttığı kadar iyi giyinmediğini biliyordu. Adam, onu yalnız bırakamadığı için birini gönderip, Süheyla'nın kıyafetlerini aldırmişti. Her nasılsa Süheyla'nın günlük kıyafetleri -kot pantolon, gömlek, kazak- bu kıyafetlerin arasında yoktu. Bunu Demir Bey'in istediğinden emindi. Kıyafetleriyle ne alıp veremediği vardı anlamıyordu.

Haki renkli, dizlerinin üzerinde biten sade bir elbise giymiş, üzerine dik yakalı kahverengi deri ceketini geçirmiş ve düz tabanlı çizmelerini giymişti. Sade ve kendi gibi giyinmişti. Varla yok arası bir makyaj yapmış, saçlarını da dağınık bırakmıştı. Hazırlanırken aklına salondan arkadaşları ve Umur ile çıktıkları geceler gelmişti. Zihnine doluşan anıların ona acı çektirmesini reddedip, bu anıları gülümseyerek kabullendi. Umur'la çok dans ederlerdi. İkisi de müziğe dayanamayan tiplerdi.

İyi ki de öylelerdi. Biriktirdikleri anıların çoğu yüzünü gülümsetebildiği için şanslıydı. Kardeşi ve annesiyle çok güzel anlar yaşamışlardı, hayatının geri kalanında bu anıları canlı tutmaya kararlıydı.

Adam da tercihini rahatlıktan yana kullanmıştı. Bir kot pantolon, pantolonun üzerine sarkıttığı bir gömlek ve kendisi gibi deri ceket giymişti. Adamın bakışlarına karşılık, "Fena değil," diye mırıldandı. Aslında uzanıp saçlarını karıştırmak istiyordu. Çünkü zaten biri karıştırmış gibi görünüyordu.

"Ne demek, fena değil!" Yüzüne kibirli bir ifade yerleşti. "Bu akşam beni diğer kadınlardan uzak tutmaya çalışırken bu sözlerini sana hatırlatacağım!"

Süheyla, "Hiç isim olmaz!" derken kayıtsızca omuz silkti.

Adamın gülüşünü ayak sesleri takip etti. Gittikleri mekânın üniversite zamanında takıldıkları, nezih bir yer olduğunu söylemişti. Son zamanlarda Kayıp Şehir'den başka bir yere gitmemiş olduğu için fazla mekân bilmediğini de utanarak itiraf etti. Süheyla için sorun değildi. Sonuçta günü kendilerine ayırmışlardı ve nerede eğleneceklerini umursamıyordu.

Demir Bey, elini onun beline atmış, rustik bir tarzı olan mekândan içeri girerken müzik sesini bastırmasını diye yüksek sesle, "Eskiden her günümüz buralarda sürterek geçerdi." dedi.

Daha önce rezervasyon yaptırdıkları masalarına geçerken genç kadını yönlendiriyor, dans eden insanların ona çarpmasını engellemeye çalışıyordu.

Tam masalarına varmışlardı ki, arkalarından cırlayan bir ses duyuldu. "Demiiiiir!"

Aynı anda başlarını, sesin geldiği yöne çevirdiler. Süheyla kendi kendine, "Hoppala!" diye fısıldadı. Bakışları kendilerine doğru freni patlamış kamyon gibi süratle gelen kadından, Demir Bey'in yüzüne kaydı. Adamın dehşete düşmüş bir hali vardı. Öylesine gergin görünüyordu ki, Süheyla elini tutup onu arkasına saklamak istedi.

Kadın, adımlarında duraksama bile olmadan, adamın üzerine atladı ve bir ahtapot gibi kollarını boynuna doladı. Birlikte iki adım kadar geriye sendelediler.

O andan sonra olanlar tamamen Süheyla'nın kontrolünün dışında gelişen olaylardı. Kadının sırtına yapışmış olan elbisesinin kumaşını kavrayışını gördü. Ardından onu, Demir Bey'in üzerinden çekişini... Kendi hareketlerini sanki dışarıdan izliyormuş gibiydi.

Afallamış kadını hafifçe geriye ittirdi. Gözlerinde ür-

kütücü bir bakışla kadına eğildi. "Üzerinde atlayış serbest mi, yazıyor?"

Bir şekilde Demir Bey'in güldüğünü hissediyordu ama buna dair bir ses duymamıştı.

Kadın, bir elini dehşetle kalbine götürdü. Gözleri dışarı fırlayacakmış gibi bakarken, "Anlayamadım?" diye sordu.

"Zaten öyle bir ümide hiç kapılmamıştım!"

Kadın gözlerini kırıştırdı ve yardım diler gibi Demir Bey'e baktı. Adam, tam da tahmin ettiği gibi omuzları sarsılarak gülüyordu. Süheyla, bir adım geri çekilip, dirseğini hafifçe kaburgalarına geçirdi. Adam, yanlarında hâlâ şokta gibi görünen kadını görmezden gelerek Süheyla'nın belini kavradı. "Sana söylemiştim!" diye mırıldadı.

Süheyla, ne demek istediğini düşünmeye çalışırken evden çıkmadan önce söylediği sözleri hatırlayıp, gülmeye başladı. O, gülerken adamın gülüşü soldu. Sanki yalnızlarınışçasına sesini alçaltmaya bile gerek duymadan, "Tapiyorum sana kadın!" dedi.

Süheyla, içinde bir yerlerin sarsıldığını hissetti.

20

Hafif ama insanın içindeki organların bile ritmine eşlik etmek isteyeceği bir müzik mekânı etkisi altına almıştı. Dans pistinde bulunan tek tük insanlardan biri kendini müziğe kaptırmış, gözleri kapalı halde salınarak ritme ayak uyduruyordu. Masalardan birinde, genç bir adam dudaklarını sıkmasına rağmen omuzlarının sarsılmasına engel olamıyordu.

“Demir Bey, gülme hastalığına tutulmuş gibi görünüyorsunuz. Biraz daha gülmeye devam ederseniz; size yardım etmek durumunda kalacağım!”

Demir, bir elini yüzüne kapadı ve sessizce gülmeye devam etti. Süheyla dudaklarını sıkıp, tek kaşını havaya kaldırmış ve tehditkâr bakışlarını onun üzerine salmıştı. Demir, sonunda boğazını temizledi. Gözlerinin önüne Süheyla’nın, üniversiteden arkadaşı olan iyi niyetli Evrim’i, tek eliyle uzağa fırlatışı geldi. Bir baloncuk göğ-

sünü gıdıkladı ama o kadar çok abartmıştı ki, gülmeyi göze alamadı.

Rahat minderleri olan sedirlerde karşılıklı oturuyorlardı. Adam ona imalı bir bakış atıp arkasına yaslandı. "Kıskanınca çok güzel oluyorsun demek isterdim ama tam bir yavru aslana benziyorsun!" Onun sinirleriyle oynayarak hata yaptığını biliyordu ama elinde değildi. Süheyla, onu kıskanmıştı.

Süheyla kollarını göğsünde kavuşturdu ve rahatça arkasına yaslandı. Dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle, "Kıskanmak mı?" Hafifçe gülerken başını iki yana salladı. "Kadını gördüğünüzde ürkmüş... Hayır, hayır dehşete düşmüş bir köpek yavrusunu andırıyordunuz! İçimde engel olamadığım bir yardımsever var!"

Demir önce hafifçe kıkırdadı, yumuşak gülüşü azaldı. Sonunda dudağının kenarlarında neşesinin solgun bir yansıması kaldı. Süheyla ile Evrim'i tanıştırdıktan hemen sonra eski arkadaşı, arkasına bakmadan kaçarak masasına dönmüştü.

İç çekti. "Haklısın. Ürktüm. Onu bıraktığım yerde bulacağımı bilemezdim." Huzursuz bir gülümsemeyle Süheyla'nın gözlerinin içine baktı. "Emel'in kan kardeşi! Burada, birlikte çok fazla zaman geçirdik. Bir an için sarsıldım." Sonra neşesi yerine gelmiş gibi "Ve yavru aslanım da beni kurtardı."

Süheyla'nın bakışlarında bir şeyler titreşti. O kadar kısa süreliydi ki, belki saniye bile değildi. Ardından o bakışların üzerine sert bir tabaka yerleşti. "Bu akşam benimsiniz Demir Bey! Eğlencemi geçmişte kalmış bir hayaletle gölgelemeye niyetim yok. Kendi hayaletlerimi evde bıraktım. Mümkünse siz de aynısını yapın." Sözlerinin ardından kayıtsızlıkla üzerindeki ceketini çıkarıp hemen yanına bıraktı.

Bu akşam benimsiniz... Bu sözlerin ona ne yaptığından haberi var mıydı? İçinde nasıl bir sarsıntıya yol açtığından? Kalbine davul tokmağıyla vuruluyormuş gibi hissettirdiğinden? Demir, bu kadına tapıyordu. Başka bir gün, başka bir şekilde Evrim ile karşılaşması; Demir'i çıkmak istemediği o çukurun dibine gönderirdi. Şimdi çukurun nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Demir de ceketini çıkardı ve yanına koydu. "Ne içiyoruz?"

Sanki sözlerini duymuş gibi hızlı ama profesyonel adımlarla ilerleyen bir garson masalarına doğru geliyordu.

Süheyla hiç düşünmeden, "Malibu," diye bildirdi. Ardından ekledi. "Sek!"

Demir, yüzünü buruşturdu. "Onun yerine süt iç daha iyi! Senin gibi ciddi kızların sert bir şeyler içmesi gerekmiyor mu?"

"Eğlenmeye geldim, Demir Bey! Geceyi klozetin başında geçirmeye değil!" Şüphe dolu bir ifade yüzüne hızla yerleşirken, kaşları çatıldı. "Beni sarhoş etmeyi mi planlıyorsunuz?"

Demir sırtıttı. "Evet. Sonra da fotoğraflarını çekip sana şantaj yapacağım."

"Yapmadığınız bir şey değil!"

"Hak etmiştin!"

Süheyla, cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki, garson hemen yanlarında bitince susmak zorunda kaldı ve yüzünü buruşturdu.

Demir siparişlerini soran garsona, "İki sek Malibu," diye bildirdi.

Süheyla, sanki tokat yemiş gibi irkildi ve hızla araya girdi. "Beyefendiye portakal suyu, lütfen!"

Genç kadının araya girmesinin ardından şaşırان garson, emin olmak için gözlerini Demir'e dikti. Genç adam,

hafif bir gülümsemeyle Süheyla'ya bakıyordu. "Bu gecenin adını; tek gecelik özgürlük koydum!"

Süheyla, yanlarındaki garsonu umursamadan ve öfkeden köpürmüş bir halde, "Umurumda değil! Siz alkolden uzak duruyordunuz!" diye çıkıştı.

"Ben aşktan da uzak duruyordum." Demir başını yana eğdi ve omuz silkti. "Şimdi sek içiyorum."

Hemen masalarının yanında hâlâ dikilmeye devam eden garson, profesyonelliğinden ödün vermemek adına kendini tutuyordu ama beğeniyle havaya kalkan kaşlarına engel olamadı. Sözleri, sosyal paylaşım platformlarında bulunan hesaplarından birinde paylaşmak için hafızasına kazıdı.

Genç kadın bir anda delici bakışlarını garsona çevirdi. "Beyefendinin içeceğinin alkolü az, sütü bol olsun--"

"Ben ananaslı severim!"

Demir'in araya girmesiyle ona da ölümcül bir bakış atan Süheyla, "Alkolü az! Ananası bol olsun!" diye tekrarladı. Garson tekrar onaylaması için Demir'e döndüğünde genç adam hafifçe başını salladı.

Demir, onu istiyordu. Hayatının her noktasında bu kadını yanında istiyordu. İşine karışsın, ona emir versin, tek kaşını kaldırsın! Demir'i her zaman böyle önemsesin! Süheyla biliyor muydu emin değildi ama Demir biliyordu. Matruşka, onu seviyordu. Ne içeceğine karışacak kadar!

Garson yanlarından ayrıldıktan sonra Süheyla'nın bakışları onu buldu. "Ne?"

Demir, gülümsedi. "Ne, ne?"

"Yine bir tuhaf bakıyorsunuz!"

Demir cevap vermek yerine omuz silkti. Dirseğini dizlerine koyarak öne eğildi ve ona gerçek bir merakla baktı. "Bana, seni anlatsana."

Süheyla'nın şaşkınlığı gözlerinden okundu. Kaşları

hafifçe havaya kalkarken alayla, "Sandığınız kadar ilgi çekici biri değilim," diye mırıldandı.

"Anlat sen!"

Süheyla, anlattı. Her şeyi... Sanki bir açma düğmesine basılmış gibi sürekli anlatıyordu. Demir kimi zaman kahkaha atarken, kimi durumlarda içten içe hüzünleniyordu. Aslında geçmişindeki ilişkisini de deli gibi merak ediyordu ama Süheyla bu konuyu hafızasından silmiş gibi görüldüğü için sormaya cesaret edememişti. Belki de böylesi daha iyiydi. Tüm geceyi kıskançlıktan içini yiyerek geçirmek yerine Süheyla'yı yemeyi tercih ederdi.

Sonunda kadın gözlerini irice açarak ona baktı. "Sanırım, ömrüm boyunca bu kadar konuşmamıştım!"

Demir, ayağa kalktı. "Ben de ne zaman susacaksın diye merak ediyordum!" Elini ona uzattı. "Kalk bakalım! Dans edeceğiz."

Süheyla, elini itiraz etmeden uzattı. "Çok incesiniz."

Demir elini sıkıca kavradı ve onu dans pistine doğru çekti. Pist boştu. Tam ortasında durdu. Parmaklarını kadının parmaklarının arasından geçirdi, havaya kaldırdı ve diğer elini beline yerleştirip onu kendisine çekti. Süheyla'nın bir eli zarif bir şekilde omzuna kondu ve dansı yönlendiren Demir'in adımlarına mükemmel bir uyumla eşlik etti.

Demir, kulağına eğildi. "Hımm."

"Hımm ne?"

"Fena değil."

Süheyla güldü. "Ben de sizin için aynı şeyi düşünmüştüm!"

Demir de gülüşüne karşılık verdi. Sırf onu sinirlendirmek adına belindeki elini aşağıya kaydırды. Kalçasını hafifçe sıkarken muzip bakışlarını, gözlerinden bir saniye ayırmadı ve anında yaptığı hamleden pişman oldu. Do-

kunuş, bedeninde şiddetli bir hareketliliğe yol açarken Süheyla'ya fark ettirmeden hafifçe geri çekildi.

"Demir Bey?"

"Evet?"

"Mottonuz; Dans etmek bahane, ellemek şahane mi?"

Neyse ki, Süheyla dikkat dağıtmak konusunda harika hamlelerde bulunuyordu. Demir gür bir kahkahayla neredeyse müziğin sesini bastırdı.

"İnanılmazsın kadın!"

"Muhtemelen."

Ağır müzikte kısa süre daha dans ettiler ve müzik aniden hareketlendi. Kimi insanlar piste yönelirken, Demir kaşlarını '*Hadi bakalım!*' der gibi havaya kaldırdı. Arından iki adım geri çekilerek Süheyla'yı yalnız bıraktı. Demir, sözlerinde ciddiydi. Onun dans edişini izlemek istiyordu ve kadının teşvike ihtiyacı var gibi görünmüyordu.

Süheyla, meydan okuyan gözlerini onun gözlerine dikti. Elleri hafifçe havalandırırken bedeni müziğin ritmine göre harekete geçti. Demir karşısında sırf ona eşlik etmek adına ritme ayak uyduruyordu. Elini ona uzattığında düşünmeden tuttu. Kadının, kolunun altında kendi eksenini etrafında dönüşünü izledi.

Ve o, elini bıraktığında kendini yalnız hissetti. Sadece bir dakika sonra ne dans ediyor ne de salınıyordu. Öylece durmuş, pistin ortasında onu izliyordu. Elleri, ayakları, kalçaları! Neredeyse tüm bedeni müziğe ayarlanmış gibi hareket ediyor, o sinir bozucu saçları bile gözüne daha güzel görünüyordu. Kadın ciddi ciddi dans edebiliyordu.

Demir'in gözleri kadının ayaklarına takıldı. Topuktan parmak ucuna zarif hareketlerle ritim tutuyor, kendi

oluşturduğu tarzda hiç ritim kaçırmadan hareket ediyordu. Gözlerini yüzüne kaldırdı. Gevşemiş yüzünden keyifli olduğu anlaşıyordu. Süheyla güldü. 'N'aber?' der gibi başını hafifçe salladı. Demir iki elini birden ona uzattı. Belini sıkıca kavrayıp onu bedenine yasladı. Kısa sürede hafızasma kaydettiği adımlarına ayak uydururken, kulağına eğildi.

Alçak sesle, "Beni sıkı tut, yoksa dondurma gibi eriyeceğim!"

Süheyla'nın elleri omzunu hafifçe sıkarken, kahkahası kulaklarını çınlattı. Bütün gece kelimenin tam anlamıyla çılgın gibi dans ettiler. Gerçekten eğlendiler... Kimi zaman nefesleri kesildiğinde ritmi azalttılar ama çoğunlukla birbirlerinin kollarından ayrılmak istemiyormuş gibi pistin ortasında duran en hareketli çift oldular.

Süheyla eğitim verdiği anlarda da, kardeşiyle gece eğlenmek için çıktığı zamanlarda da böylesine nefessiz kaldığını hatırlamıyordu. Genel bir gerginlik halinin olduğunu biliyordu ama ruhunun ve bedeninin bu kadar sıkıştığından habersizdi. Sanki bir tablet sakinleştiriciyi mideye indirmiş gibi kaslarını gevşemiş hissediyordu. Tabii bir de karşısında olmaktan oldukça keyif aldığı her halinden belli olan şeytanın yardımcısı vardı. Adam pistin ortasında değil, kalbinin ortasında dans ediyordu. O adam, bir eliyle belini kavradı. Onu kendisine çekerken dudakları sözsüz bir şekilde şarkıya eşlik ediyordu. Süheyla, bedenine iyice yaslandığında önce dudağından hızlı bir öpücük çaldı, ardından kulağına eğildi. "Hadi gidelim!"

Yüzüne şüpheyle baktı. "Nereye?"

"Eve." Adamın hareketleri ağırlaştı. "Suratın pancar gibi kızardı. Yoruldun." Geri çekilerek bir şeyler daha mırıldandı. Süheyla onun bütün gece ve hareket halinde

olmak ile ilgili bir şeyler söylediğinden emindi ama üzerinde durmadı. Gitmek istiyorsa sorun değildi. Omuz silkti. Elini tutup, onu tekrar masalarına götürmesine izin verdi.

Demir Bey, ceketini giymesine yardımcı olurken ona alayla bakıp, beğeniyle dudaklarını büzdüğünde genç adam tıpkı onun gibi gözlerini devirdi.

Aracın içinde garip bir sessizlik vardı. Süheyla, bu sessizlikteki tuhaflığın adını koyamıyordu. Gergin bir sessizlik değildi. Sanki... Beklenti doluydu. Bir şeyler vaat ediyor ya da bir şeyler istiyordu. İlerledikleri yol daha önce bir hafta kaldıkları evin istikametine doğru kıvrıldığında sessizliğin adı da şekli de değişti. Aracın içindeki enerjinin değişimi ondan kaynaklanıyordu. Niye? Oldukça kayıtsız görünmesine rağmen yanağındaki bir kasın istemsizce seğirdiğini fark ediyordu.

Demir Bey aracını park ederken de tamamen kayıtsız bir görüntü çizmişti ama işaret parmağı pıt pıt direksiyona vuruyordu. Süheyla hafifçe gülümsedi. Ailesinin dışında birini gerçekten tanımak ona hâlâ garip geliyordu. Kaşının havaya kalkışındaki açının ne anlama geldiğini, dudak kaslarının gerildiğinde ne anlama geldiğini, burnunun ucunu dakikada iki kez kaşındığında ne anlama geldiğini... Bunları bilmek tuhaftı. İyi hissettiren bir tuhaflık...

Yine gerginlik ve beklenti dolu sessizlikle araçtan indiler, eve doğru usulca ilerlediler. Demir Bey, giriş kapısını açarken ona kısa bir bakış attığında Süheyla'nın hazır bekleyen tek kaşı havaya kalktı. Ondan bir tepki bekliyordu. Alaylı bir söz, bir ima, Süheyla'yı çıldırtacak herhangi bir şey... Hiçbiri yoktu. Sonunda Demir Bey, ceketini çıkarmasına yardım ederken kasıtlı olarak tenine dokundu.

Görmezden geldiği şey kendi bedeniydi. Tüm yol boyunca adamın tepkilerine o kadar yoğunlaşmıştı ki kendini unutmak kolay olmuştu. Oysa midesi kasılıyor, kasları sanki ileri atılacakmış gibi geriliyor ve kalp atışı sekteye uğruyordu. Beklenti doluydu. Elbette beklenti dolu olacaktı. Adamın onu bu eve neden getirdiğini tahmin etmek güç değildi.

Sessizce ve yan yana koridorda ilerlediler. Süheyla, daha önce kaldığı oda kapısıyla karşı karşıya geldiğinde kısa bir nefes çekti. İçinde bir yerler hop ediyordu. Arkasını döndü.

Adam ona baktı, gözlerinde karmaşık bir ifade vardı. Süheyla'nın burnunun ucuna şakalaşır gibi dokundu. Yüzüne hafifçe eğildi, "Teşekkürler ve iyi geceler, Matruşka," diye fısıldadı.

Süheyla'nın kaşları çatılırken, adamın elini sertçe kendinden uzaklaştırdı. Demir Bey, onu yakalayabilmek için öne atıldı ama kendisi daha hızlı davranarak kapıyı hızla açtı. Ardından yine hızla kapattı ve kapının ardından bir inleme duyuldu.

Süheyla, "Umarım burnu kırılmıştır!" diye öfkeyle söylendi. Derin bir nefes aldı. Yüzünü tekrar kapıya döndü ve bekledi. Birkaç dakika boyunca kapıya bir düşmanmış gibi baktı. Gelen giden yoktu. Tek ayağının yerde ritim tuttuğunun ve yanağını kemirdiğinin farkında değildi.

"Ödlek!" diye fısıldadı.

Aptal değildi. Neden o eve geldiklerini biliyordu. İki si de biliyordu. Ama görünüşe göre adamın geçmişini aşmak gibi bir niyeti yoktu. Ellerini beline koydu. O gece dışarı çıkmamış olmayı diledi, onunla o kadar eğlenmemiş olmayı diledi, sürekli olarak duyularını dile getiren sözlerini dinlememiş olmayı diledi, ona âşık olmamış

olmayı diledi. İkisi hakkında bir gelecek düşünmüyorsa neden hâlâ ona adımlar atıp duruyordu ki? Neden 'Demir' olmak için uğraşıyordu? Neden Süheyla'yı kandırıyordu. Adamın aşkına inanıyordu. İnanamazsa ahmaklık etmiş olurdu ama boş adımlar atacakları bir ilişkide yok yere kürek de sallamayacaktı!

Karar verdi. Madem yeminini korumak istiyordu. Koruyabilirdi. Süheyla, onun ellerini bağlar kendisine dokunmasına izin vermezdi. Sonuçta yemin dokunmak üzerineydi. Yeminmiş! Belki tacize giriyordu ama umurunda değildi. Süheyla, kendi geleceğini onun için değiştirmeye karar veriyorsa o da değiştirmek zorundaydı.

Kafası yerde, öfkeli bir boğa gibi kapıya doğru ilerledi. Sertçe açtı ve bir adım attı. Fark edemediği Demir Bey'e çarptığında bir an için sarsıldı. Adam omuzlarını kavradığında kafasını kaldırdı. Tek gördüğü şey dudaklarına eğilen kalın dudaklar oldu.

Ya da belki iki gezegenin birbirine çarpışması gibi... Ya da abartıya gerek yoktu. Bedenlerindeki tutku ve birbirlerine olan açıkları o kadar yoğundu ki son ana kadar nefes almak bile ihtiyaç dışıydı. Süheyla, daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Sarsıcıydı. Belki dengesini de kaybedecekti ama o da umurunda değildi.

Demir, aklına sakin olmasını öğütleyip dururken, elleri kadının kalçasını buldu. Hızla yukarıya kaldırdı ve Süheyla'nın uzun bacakları anında beline dolandı. Sanki gitmesine izin vermeyecekmiş gibi... Sanki onu sonsuza kadar orada tutmaya niyetliymiş gibi... Demir, onun aklını kurcalayan alt dudağıyla şiddetle ilgilenirken, içten içe güldü.

Bir adım geriye attı, Süheyla aynı anda kaşlarını çatarak başını geriye çektiğinde duraksadı. Demir, ona ne yaptığını anlaması ve bu duraksama anında fazla oyalan-

maması için bedenini sertliğine bastırdı. Kaşlarını kaldı-
rarak, "Ne?" diye sordu.

"Buradaki yatak daha kısa mesafede, Demir Bey!" Öf-
keli miydi? Demir, buna gülerdi ama önce ortadan kal-
dırmaları gereken bir sorun vardı. En acil olanından!

"Kahretsin, kadın! Birazdan içine gireceğim ve sen
hâlâ 'Bey' diyorsun!" Uzanıp çenesini ısırdı. "Adımı söy-
le... Beysiz!"

Kafasını karıştırmak için uzanıp dudaklarını soluğu-
nu kesen bir öpücükle birleştirdi. Süheyla, onun gözle-
rine bakabilmek için başını tekrar geriye çekti. Bakışla-
rındaki tutkunun arasına eğlenceli parıltılar karışmıştı.
Genç kadın dudaklarını araladı ve Demir'in kasları bek-
lentiyle kasıldı. "Demiiiiir!"

Demir, bunu beklemiyordu. Kahkahasıyla ortalığı in-
letti. Ardından alnını onun alnına dayadı. Süheyla, barda
karşılaştıkları Evrim'in birebir taklidini yapmıştı. "Mat-
ruşka!" diye fısıldadı. "Anlaşılan neşeli günündesin!"

Süheyla'nın cevap vermesine izin vermeden tekrar
dudaklarına atıldı. Adım attığını hatırlamıyordu ama
saniyeler sonra kendi odasının ortasında duruyorlardı.
Demir, onu öpmeyi bırakmadan ayaklarının üzerine in-
dirdi. Dudaklarını çekip elbisesinin eteğinin ucuna asıldı
ve hızla başından çıkarıp bir yerlere attı.

Karşısında yarım atlet ve şort tipi bir çamaşırda kalan
Süheyla'yı baştan ayağı süzdü. "Biliyorum ağırdan al-
mam gerekiyor ama yıllardır uykuda olan bir canavarı
uyandırdın." Ses telleri o kadar gerilmişti ki, konuşurken
kopacağından ürktü.

Süheyla, elini beline koyarak Demir'in omuzlarının
çökmesine ve inlemesine neden oldu. Birazdan o nefis
vücutla iç içe olacaklarını düşündükçe aklını kaçırarak
gibi oluyordu. "Çok klişe! Canavar?"

Demir, onun atletine uzantı. Parmaklarını alt kısmındaki lastiklerinden içeri geçirdi. Parmak uçlarındaki tennin ürpermesinden şiddetli bir haz alırken, "Birazdan," Susup, aksayan nefesini düzene sokmaya çalıştı. "Anlayacaksın!"

Süheyla, cevap vermedi. Demir, atletini usulca başının üzerine çıkarırken, kollarını kaldırarak ona yardımcı oldu. Teslimiyetinde adını koyamadığı bir şey vardı. Özel bir şey... Atleti de herhangi bir yere savurdu. "Arkayı dön!"

Demir ona dokunmak için çıldırıyordu. Süheyla, şaşkın göründü ama söylediğini yaptı. Demir, bir adım daha atarak yaklaştı. Saçlarını tek bir omzuna topladı. Eğilip ensesine hafif bir öpücük kondurdu. Süheyla, tepeden tırnağa titredi. Öpücüklerini hafif ısırmalar ve kirli sakallı çenesindeki sakalların sürtünmesi takip etti.

Demir, sonunda ulaşmak istediği noktaya vardı. Yere diz çökmüş, kadının belindeki doğum lekesine bakıyordu. Önce işaret parmağının ucuyla hafifçe dokundu. Ardından eğilip bir öpücük bıraktı. Süheyla'nın sırtı yay gibi gerilip, soluğu hızlandı. Demir, denizyıldızı şeklindeki doğum lekesine bir öpücük daha bırakırken gözleri istemsizce kapandı. Ardından parmaklarını çamaşırına taktı. Kasıtlı bir yavaşlıkla ayaklarına kadar indirdi. İçinden çıkması için kısa süre bekledi.

Tekrar yukarı çıkarken kalçalarına birer öpücük kondurdu. Süheyla'nın çıkardığı tuhaf sesler kulağına çalındıkça, gülümsemesine engel olamıyordu.

"Gülümsüyor musun?"

Demir, onun bir omzuna öpücük bırakırken tekrar gülümsedi. "Evet. Elimde. Değil. Gülümsüyorum. Çok. Hoş. Tahrik. Oluyorsun." Demir, her kelimesinin arasına bir öpücük bıraktı.

Demir'in elleri öne doğru uzanıp dolgun yuvarlakları usulca kavradı ve Süheyla, dudaklarından bir inleme daha kaçırdı. "Kodlayacaksınız diye." Kadın yutkundu. "Ürktüm!"

Demir kıkırdadı. Parmak uçları, onun ve Süheyla'nın nefes alışlarını hızlandıracak minik dokunuşlarda bulunurken, omzunu dişledi. "Kahretsin! Gebereceğim!"

Genç kadını aniden kendisine çevirdi. Manzara şahaneydi. Çıplak, beklenti dolu, yanakları hafifçe renk değiştirmiş bir Süheyla... Demir, nefesini tuttuğunun farkında değildi. Elleri saçlarının arasına uzandı.

"Fena seviyorum seni kadın!"

Süheyla'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Elleri Demir'in kollarına asıldı. "Attığın her adıma beni de dâhil ediyorsun!"

Demir, neredeyse durduğu yerde sendeliyordu. "Dâhil misin?" diye sordu. Sesi fısıltıdan öteye geçememişti. Kadının kalbinin ortasına el bombası atmıştı.

Süheyla, başını salladı. "İstesem de... İstemesem de..."

Demir, ona baktı. Bu kadın Demir'i seviyordu. Demir, bunu biliyordu ama Süheyla'nın itirafı bir başka oluyordu. Yüzündeki huzursuz ifadeyi neden sonra fark etti. Kalbindeki curcunayı görmezden gelip, onu huzursuzluğundan kurtarmak için, "Beni sevdiğini söyleyiş biçimine hayran kaldım!" diye mırıldandı.

Süheyla, ellerini indirdi. Kızmış gibi görünüyordu ama kızmamıştı. Sadece öyle görünmek istiyordu. "Canım isterse," diye çıkıştı.

Demir, onu biraz daha kendisine çekti. Dudaklarını dudaklarına sürttü. "İstiyor... Seni, bedenini..." Alt dudaklarını başparmağıyla okşadı. "Şu dolgun şeyi..."

Tekrar dudaklarına yapıştı. Onu tekrar kaldırdı ve bu defa yatağa ulaşmayı başardı. Demir, kendi üzerindeki-

leri ne zaman çıkarmıştı, hatırlamıyordu ama kendisini onun aralanmış bacaklarının arasında sadece bedeniyle kalmış buldu. Başını geriye çekerek kendi manzaralarını dışarıdan görmeye çalıştı. Erotikti. Fena halde seksiydi.

"Bu gece kendimle birlikte seni de tüketeceğim!"

Süheyla'nın bir eli çıplak göğsünü bulduğunda, o elin konduğu yere ne kadar yakıştığını fark etti ve dişlerinin arasından istemsiz bir nefes çekti. Süheyla fısıltıyla, "Yemin?" diye sordu. Sanki ona bir şans verir gibiydi. Daha sonra pişman olmaması için...

"Sen, kadın! Ne yemin bırakırsın, ne acı, ne tabu, ne kural..." Eğilip burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Tek kaşını kaldırdığında hepsini dağıtırsın!" Kendine acır gibi güldü. "Vay halime!"

Süheyla, ellerini saçları arasına daldırdı ve Demir'in başını aşağıya çekerek dudaklarını birleştirdi. Demir de kalçasını sertçe ileri iterek tek seferde bedenlerini birleştirdi. Acı duyduğunu anlaması için Süheyla'nın inlemesine gerek yoktu, çünkü çok dardı. Kısa süre duraksayarak geri çekilmek istediye de Süheyla buna izin vermediğinden, Demir hareket etti. Önce ağırdan alan bir ritimle, ardından hızlanarak... Onun da kendinin de aklını başından alıyordu. Girdikleri bu bulutun içinde hissettikleri hep böyle yoğun olacaksa delirmeye razıydı.

Süheyla, bu deneyimi birkaç kez nişanlısıyla yaşamıştı. Böyle değildi. Kendinde olmayı, hareketlerinin ve sözlerinin üzerinde hâkimiyet kurmayı seven bir insandı. O anda değil... O anda ne dudaklarından çıkan seslerin ne de bedenindeki hareketlerinin hâkimiyetini eline alabiliyordu. Sanki kendini tümüyle ona bırakmıştı. Her şeyiyle... Umurunda değildi. Yaşadıkları anlar hep böyle yoğun olacaksa onunla sonsuza kadar tek beden kalmaya razıydı.

Demir, onun rahatlamasını bekledi. Süheyla, bu anı onunla yaşamak istiyordu ama genç adam buna engel olmuştu. Dokunuşlarıyla, öpüşleriyle, kulağına fısıldadığı sözlerle... Süheyla, sonunda kendini durdurmamıştı ve bir yerlerden aşağı aniden düşmüştü. Hem de gürültüyle...

Başını boynuna gömmüş adamın sert ve hızlı soluklarını teninde hissediyordu. Bedeni öylesine kasılmıştı ki, sanki hiç gevşemeyecek gibi taş kesmişti. Bir gariplik vardı. Ne olduğunu anlamak için saçlarını hafifçe kavradı ve başını kaldırdı. Adamın yüzündeki tüm damarlar kabarmış, gözleri neredeyse siyaha çalmıştı. Gergin dudakları Süheyla'nın dişlerinin bıraktığı izlerle doluydu.

"Neden?" Çatallanmış sesini düzene sokmak için boğazını temizledi. "Neden kendini bırakmıyorsun?"

Demir'in gözleri kapandı. Alnını alınma dayadı. "Çok güzel! Bitmesini istemiyorum."

Süheyla, çatık kaşlarının eşliğinde ellerini bedeninden aşağıya kaldırdı. Kalçasını hafifçe sıktı ve hızla kendine çekti. "Yeniden başlarız!"

Demir'in dudaklarında soluk gibi bir sesle, "Kadın!" sözleri dökülürken, tüm bedeni şiddetle sarsıldı ve ardından Süheyla'nın üzerine yığıldı. Kısa süre nefes alışlarını düzene sokmak için sessiz kaldılar. Ardından Demir, başını yukarı kaldırdı. Dudaklarından küçük bir öpücük çaldı ve sırtıttı. "Sen de yıldızları gördün mü?"

Süheyla'nın dudakları yanlarma kıvrıldı. "Bana daha çok havai fişek gibi geldi."

Demir, kıkırdadı. Genç kadının çatılan kaşlarını fark ettiğinde otomatikman kendi kaşları da çatıldı. "Ne düşünüyorsun?"

"Neden midemin içinde minik böcekler varmış gibi

hissettiğimi ve midemi de yemişler gibi açlıktan öldüğümü!"

"Allah'ım! Ben de bana iki güzel söz söyleyeceksin diye bekliyorum."

Süheyla, gözlerini devirirken Demir onun dudaklarını yakaladı. Derin bir öpücükle ikisinin de bedenlerini tekrar uyandırdı ama Süheyla'nın midesinin kendi açlığından daha önemli olduğunu düşündüğü için üzerinden kalktı. Süheyla, kedi gibi kıvrılmaya başlamışken ve Demir kendi açlığını ön plana alsam mı diye düşünürken, onun da elinden tutup yukarı çekti.

"Kalk bakalım. Duş alıp bir şeyler atıştıracağız."

Genç kadın, keyfi bölündüğü için ona öfkeli bir bakış attı. Ardından tek gözünü kısarak, "Sen mi yapacaksın?" diye sordu.

Demir, onu banyoya doğru sürüklerken olanlara inanmıyor gibi başını iki yana salladı. "Tembel, kadın!"

"Muhtemelen!"

Hızlı bir düşün ardından kendilerini buzdolabının önünde buldular. İki gencin kafası, daha önceden kalan yiyeceklerin içinde kolaylıkla yapabilecekleri bir şeyler ararken birbirine dayanmıştı.

Süheyla, "Salata?" diye bir öneride bulundu.

Demir azımsayarak yüzünü buruşturdu. Ama evde ekmek dahi yokken, bulduklarıyla yetinmek zorunda oldukları gerçeğiyle, "Ardından Nutella?"

Süheyla genişçe sırtınca, Demir dudaklarından bir öpücük daha çaldı. Yarım saat içinde domates ve salatalıkları kesmeyi başardılar. Demir, "Senin salata dediğin bu muydu? Bu, bildiğin söğüş!" diye homurdandı.

"Daha iyi bir fikrin varsa ben seni tutmayayım!"

Demir, homurdanırken ve inanamazlıkla başını iki

yana sallarken bir yandan da çatalını ortaya koydukları kâsenin içine daldırıyordu. Kalan son salatalık için kıran kırana bir mücadelenin ardından, Süheyla elinin bir hareketiyle salatalık dilimini ikiye böldü. "Paylaşmayı öğrenmelisin!"

"Diyene bak! O dilim benim hakkımdı!"

Genç kadın omuz silkerken, Demir gülümsüyordu.

"Beni sevdiğini biliyordum!"

Demir dudaklarından aniden fırlayan sözleriyle hem kendisini hem de onu şaşırtmıştı. Süheyla, tek kaşını kaldırdı. "Nereden?" Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı.

Demir, önce onun sözlerini tekrarlayarak, "Bana karşı zayıf bir nokta var," diye bildirdi ve tam da tahmin ettiği gibi Süheyla gözlerini devirdi. "Ve öperken beni kokluyorsun!"

Süheyla, şaşıracak kafasını geriye attı. "Ne? Farkında değilim!"

"Ben farkındayım. Ben de seni kokluyorum!"

Genç kadın yüzünü buruşturunca Demir, uzanıp alt dudağını çekiştirdi. Süheyla, "Bu çok... Hayvansı gibi geliyor."

Demir omuz silkti. "Belki! Bence bu, sahiplenmeyle ilgili! Seni seviyorum ve bunun farkını ortaya koyuyorum. Seni kokluyorum. Sen benimsin ben de seninim," Demir, kaşlarını çatı. "Şurada felsefe ve ilim karşımı bir şeylere ışık tutuyorum ve sen kahkaha mı atıyorsun?"

"Kahretsin, Demir! Ben hâlâ açım!"

"Yok artık!" Demir, masanın üzerinde duran Nutella kavanozunu aldı ve genç kadının önüne koydu. "Tatlımız!"

Süheyla, kapağını açarken ona bakmadan, "Kaşıklar?" diye sordu.

"Senin uşağın yok, kalk kendin al!"

Süheyla ona baktı. Kayıtsızca omuz silkti ve işaret parmağını direkt kavanozun içine daldırdı. Ardında ağzına götürüp keyifle emdi.

Demir, şoka girmiş gibi kaskatı kesildi. Süheyla, ikinci kez parmağını kavanoza daldırırken, "Gelmiş geçmiş en hızlı uyarılmayı yaşadım!" diye fısıldadı.

Süheyla, gülerek başını iki yana salladı. "Şansına küs! Nutella senden daha tatlı!"

Demir'in kaşları çatıldı. Dudaklarındaki muzip gülümsemeyi bastırmayı başarak, o da parmağını kavanoza daldırdı ve bonkör bir parça aldı. Süheyla, tek kaşını kaldırmış ona bakarken, parmağındaki çikolatayı Süheyla'nun dudaklarına sürdü. Ardından eğilip yoğun bir öpücükle dudaklarını birleştirdi. "Yanılıyorsun!" Alt dudağını dudaklarının arasına alıp emdi. Süheyla istemsizce inlerken, "Sen bu karışımı tatmadın!" diye fısıldadı.

21

“Sü?”

Kulağına çarpan yumuşak, fısıltı kadar alçak sesle tek gözünü araladı. İki gözünü birden açmayı denemeyecek kadar yorgundu. “Hı?” Süheyla dudaklarını aralamadan ancak bu kadar konuşabilmişti.

“Hı mı?” Demir bir ‘cık cık’ sesi çıkardı. “Kabasın, kadın!”

Süheyla, “Muhtemelen.” diye karşılık verdi. Bir sesi kediye benzetmek saçmalıktı. Lakin Süheyla, kendi sesini gerinen ve mırıldanan tombul bir kediye benzetmişti. Demir, omzunu hafifçe dürttüğünde bir dirseğini bilinçli ve sertçe bastırarak bacağına yerleştirirken başını kaldırdı. “Ne? Uykusuzluktan ölüyorum!”

Demir, sanki şaşırılmış gibi gözleri irice açılmış bir halde ona bakıyordu. Gözlerinin içindeki curcunayı görmesi için büyütece ihtiyacı yoktu. Orada, karmaşık, yoğun

ve hülyalı bir şeyler vardı. Adam, omuz silkti. "Orada, o kadar güzel görünüyorsun ki... Ne söyleyeceğimi unuttum!" Sanki kendi kendiyile alay ediyormuş gibi dudaklarını hafifçe büktü.

Süheyla, bacaklarının arasında, kafası göbek hizasına gelecek şekilde yüzükoyun uzanıyordu. Midesinin üzerindeki ellerine çenesini dayamış, kolları bacak ve kalçasının birleştiği kısmın üzerinde duruyordu. Onun, bir elinin sürekli arasına daldırdığı karışık ve nemli saçları teninin üzerine yayılmıştı.

Süheyla itiraf etmek zorundaydı ki; hayatında yattığı en rahat yataktı. Beyni saniyeler öncesine geri dönüş yaptı. Onu güzel buluyordu. Hafifçe gülümsedi. Süheyla, aynaya bakan bir kadındı ama yüzüyle çok ilgili değildi. Çok çirkin değildi ama Demir'in yüceltmeye çalıştığı kadar da güzel olmadığını biliyordu.

"Allah aşkına suratındaki imalı gülümsemenin nede-nini söyler misin? Bu gülümseme o kadar çok şey anlatıyor ki, çözmem uzun zaman alır!"

Süheyla, yorgun olmasaydı onu kıvrandırmayı isterdi. Ayrıca adamın sözlerine gerçekten ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Çok çirkin olmasam da, abarttığın kadar güzel de değilim." Yine hafifçe gülümsedi ve Demir araya girmek ister gibi dudaklarını araladığında kaşlarını kaldırarak devam etti. "Ama senin öyle gördüğünü biliyorum. Dış görünüşümü hiçbir zaman umursamadım. Yıllar sonra buruş buruş olacağım. Herkes olacak! Ama sevilme... O sevgiye saygı gösterdikten sonra ömür boyu sürer."

Demir hafifçe gülümsedi. Bir eli yüzüne uzanıp yanağını hafifçe dolandıktan hemen sonra saçlarının arasına daldı. "Güzelsin, kadın!"

Genç kadın, "Söylemiştim!" dedi ve yanağını göbeği-

nin hemen üzerine yaslayarak tekrar uzandı. Adamın elleri kafasının içindeydi. Saçlarını karıştırıyor, hafifçe çekiyor ve ardından kıvrılmasını izliyordu. Bunu tüm gece yapmıştı, çok eğleniyor gibi bir hali vardı. Gülümsedi.

"Yine gülümsüyorsun!"

Süheyla gözlerini devirdi. "Evet. Hayatımda yattığım en yumuşak yatak olduğunu düşünüyorum." Bir elini hafifçe kaldırıp yüzünün yanındaki tenine pat pat vurdu. "Kimi erkeklerin baklava değil de, şekerpare stili göbek tercih etmeleri harika bir şey!"

Demir homurdandı. Bacaklarını hafifçe sıkarak genç kadının bedenini sıkıştırdı. "Kör, kadın! Orada kaç tane baklava dilimi var!"

Süheyla, ona cevap yetiştirmeyi istiyordu ama o kadar bitkin düşmüştü ki, konuşmaya üşendi. Bitkinliğinin nedeni hafızasına aniden üşüşünce, bedeni hızla ısınırken hafifçe güldü.

Adam çenesini kaldırıp ona bakmasını sağladı. "Ne?" Kadının yüz ifadesini fark ettiğinde sırf o güldüğü için dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Nutella!"

Demir, küstah sırtışına engel olamadı. "O mu tatlı, ben mi?"

"Nutella! Senin için de öyle olmalı, yoksa tüm kavanozu bitirmek için beni oyuna getirmezdin." Kaşları genç adamı takdir eder gibi havalandı. "Çok zekiceydi."

Demir, tıpkı onun gibi gözlerini devirdi. "Alakasız yok! Sadece boyun çok uzun."

Gözleri, aniden kendi gözlerinden hızla uzaklaştığında, görüş alanında kalan tek şey nemli ve karmaşık bir saç yumağı oldu. Demir'i her zaman hazırlıksız yakala-

yan ve şaşırtan tepkileri eğlenceliydi. Utanıp sıkılmadan kendini tamamen Demir'e bırakırken, hatırlarını hatırlatmasıyla gözlerini kaçırabiliyordu.

Sadece bir saat öncesinde yüzünü izlemenin tarifsiz bir zevk olduğunu düşünmüştü. Ağırlaşmış göz kapaklarının arasında kalan iki koyu kahverengi gözün üzerini sanki saydam bir tabaka kaplamıştı. Adı belki arzuydu, belki tutku, belki ihtiyaç, haz ya da belki hepsinin karışımıyla birlikte aşktı. Kadın, ikisinin birlikte yarattığı bulutun içinde savunmasızken öylesine güzel oluyor, öylesine okunuyordu ki, Demir'in nutku tutulmuştu. Gözleri içini görecek kadar Demir'e bir şeyler anlatırken, gerilerde saklananları da görmek zorunda kalmıştı. Süheyla, her şeyi bir kenara bırakmış gibi davranabilirdi. Ama beyninin bir tarafının yarım bıraktığı davası için işlediğine yemin edebilirdi. Eğer öyle olmasa o, zaten Süheyla olmazdı. Demir, eğer kabul edeceğine bir nebze olsun inansaydı bu işi onun için kendisi de yapabilirdi.

Şimdi bambaşkaydı. Saçlarmın bir tutamını tekrar parmağına doladı. Saçının parmağındaki görüntüsünü bile seviyordu. Demir, onu kendine yakıştırıyordu ama daha çok kendini ona yakıştırıyordu. İki zıt kutup gibi görünseler de, birleştiklerinde anlam kazanan parçalar gibiydiler. Birleşmişlerdi. Ne birleşme ama!

Aralarındaki tutkunun ve çekimin farkında olmak ve onu hissetmek başka bir şeydi, onun teslimiyeti bambaşka bir şey... Demir, kendini dünyayı fethetmiş gibi hissediyordu ama fethettiği tek şey O'ydu! Son zamanlarda Demir için dünyanın tek anlamı Sü olduğuna göre kendi dünyasını fethetmişti. Düşünce kaslarını ve ağağlarda bir yerde bir uzvunu harekete geçirdi.

Onun sorgulayan bakışlarına karşılık, '*Ne yapabilirim?*' der gibi omuz silktiğinde Süheyla gözlerini devirdi.

Demir, ağırlaşmış bir sesle, "Hadi gidelim." dedi ve dudaklarından çıkan sözlere kendisi de şaşırdı.

Süheyla'nın itiraz edeceğinden emindi ama her zamanki Süheyla terslenmeden önce kuşkulu bir sesle sorusunu sordu. "Nereye?"

"Alışverişe, kahvaltıya... Ne bileyim işte, bir yerlere..."

Kadm kendine acırmış gibi derin bir nefes çekti. Ardından Demir'in kaşlarını çatmasına neden olarak üzerinden kalktı. Yanına uzandı, aniden Demir'i itip yataktan attı. Düşerken Süheyla'nın yüzünü yastığa gömdüğünü görmüştü. "İstediğin yere gidebilirsin. Benim. Uykum. Var."

Demir şaşkıncı gülüyordu. Poposunun üzerine sert bir iniş yapmıştı. Ellerini arkaya doğru uzatıp destek aldı, bacaklarını öne doğru uzatıp bakışlarını yatağa çevirdi. Üzerinde sadece iç çamaşırları olan Süheyla'ya bir kez bakması zaten içindeki doymak bilmez adamı harekete geçiriyordu. Ona karşı olan tepkilerinde kontrol hiçbir zaman kendinde olmuyordu. Dinlenmesine izin vermesi gerekiyordu ama yanına uzandığında rahat duramayacağını biliyordu.

Bunun için; kırışmış çarşafın düzensizce yataktan sarkan kenarını iki eliyle sıkıca kavrayıp, tüm gücüyle kendisine çekti. Süheyla, bir anda çarşafı birlikte Demir'in kucağına yerleşmişti. Onun sert ve onaylamaz bakışlarına karşılık hafifçe gülümsedi. İşaret parmağı havalanıp usulca burnunun ucuna dokundu. "Hoş geldin," diye fısıldadı.

Kadın, ona öfkeyle bakmak için savaş veriyordu. Demir savaşını net olarak görüyordu. Süheyla savaşı kaybetmişti. Başını iki yana sallayarak gülmeye başladı. Demir, onu gülerken daha bir seviyordu. Ellerini saçlarının ara-

sına daldırdı. Dudağından küçük bir öpücük çalıp, alınlarını birleştirdi. "Hadi gidelim. Yoksa seni rahat bırakmayacağım!"

Süheyla, onun isteğini çoktan kabul etmişti. Yine de, pes etmeyen biri olarak şansını denedi. "Dışarıda deli gibi kar yağıyor!"

Demir omuz silkti. "İyi ya! Biz de çok akıllı sayılmayız."

On beş dakika sonra, korunaklı kıyafetleriyle, kendilerini sokağın aşağısına doğru yürürken buldular. Dışarı çıktıkları anda, aracın etrafına biriken kar yüzünden park yerinden çıkaramayacakları belli olduğu için bunu denememişlerdi bile.

Süheyla eldivenli ellerini montunun -Demir'in montunun- ceplerine sokmuş, üç metre ilerisini bile göremezken dışarıya çıktıklarına söylenirken, Demir'in başı arkaya çevrilmişti. Yüzünde taş kadar sert bir ifade ile hemen arkalarından gelen ve bedenlerinin üzerine biriken kar nedeniyle kardan adama benzeyen iki adama bakıyordu. Aynı zamanda yürümeye de devam ediyordu. Onların kendileriyle bir alakaları olup olmadıklarını düşünürken, Süheyla'nın, "Hoş," diyen sesini duydu.

Sesindeki bir şey Demir'in başını çevirip, dikkatle yüzüne bakmasına neden oldu. "Hoş olan ne?" diye sordu.

Genç kadın, başını hafifçe arkaya doğru uzattı. Demir, işaret ettiği yere bakmak için bedenini tamamen arkaya çevirdi. Önce kuşkulandığı ve kaygı uyandıran iki adamı gördü. Ardından gözleri dehşetle açılarak onların önünden yürüyen uzun boylu bir kadını gördü.

Biraz endişeyle, çokça hayretle Süheyla'ya döndü. "Ne?" dedi panikleyerek. "Ona bakmıyordum!"

Süheyla omuz silkse de alınmış gibi görünüyordu. Hızla onun önüne geçti ve geri geri yürümeye başladı

       Süheyla hızla ileriye doğru yürüyordu. "Ona bakmıyordum! Deli misin? Arkasındaki iki adam beni kaygılandırdı-"

Süheyla, ellerinden birini hızla havaya kaldırıp sert hareketiyle sözlerini kesti. "Sorun değil! Bazen ben bile güzel bir kadın gördüğümde, bazı yaratılmışların ne kadar   zenilm  ş olduğuna şaşırp, bakabiliyorum."

"Ama ben bakmıyorum!" Hâlâ geri geri yürüyordu. Kendine inanması için ne yapması gerektiğinden emin olamadığı için tamamen paniklemişti. "S  ?" diye sordu.

Sonra fark etti. Süheyla'nın muzır bakışlarını, dudağının kenarındaki titreşimi... "Kahretsin, S  !" dedi omuzları gevşemiş bir halde. Süheyla neşeyle gülerken, Demir geri geri yürümeye devam ediyordu. Ayağına bir şey takıldı. Tam anlamıyla ikinci kez poposunun üzerine d  şecekken, kadının iki eli birden kabanını sıkıca kavrayıp onu kendisine çekti.

Demir, ona kızmıştı ama Süheyla yüzlerinin arasındaki mesafeyi azaltıp dudaklarına bir öpücük bıraktığında onu sokağın ortasında sıkıca sararak öpücüğü derinleştirdi. Kadının bedeni kollarının arasında gevşer ve   p  ş  ne karşılık verirken, ayağını arkaya uzattı. Süheyla'yı hafifçe itip onu karların üzerine yatırdı. Afallayan kadının kalkamadan dizlerinin üzerine   kt  . Bir parça karı avu  ladığında tek kaşı havaya kalktı.

Süheyla, "Yapmayacaksm!" dedi.

Demir gayet rahat bir tavırla, "Elbette yapacağım," dedi ve karı yüzüne yapıştırdı. Süheyla, homurdanır ve yüzündeki karı silmeye çalışırken, "  d  m   kopardın!" dedi azarlar bir tonla, "Hak   tmiştin!"

Süheyla sinirle başını iki yana sallarken, Demir elini tutup, kendisiyle birlikte onun da kalkmasına yardımcı oldu. "Ne oldu?"

Kadın üzerindeki karları elleriyle silkelerken homurdanıyordu. Demir karları silkmesine yardım etti. Süheyla kınayan bir sesle, "Bizim değil, kadının peşinden gidiyorlar," dedi. Tekrar yan yana yürümeye devam ederlerken, Demir'in de gözleri tiksintiyle iki adamın üzerine kilitlenmişti. Süheyla öfkeyle, "Eğer ters bir harekette bulunurlarsa biri benim!" dedi.

Süheyla'nın neler yapabileceğini biliyor olması umurunda değildi. Ona izin vermezdi ama tartışmamak için de sesini çıkarmamayı uygun gördü. Kadın caddeye inip de bir taksiye binene kadar peşlerinden ayrılmadılar ve sonra rahat bir soluk alıp, buldukları ilk pastanede gerçekten karınlarını doyuracak bir şeyler yediler.

"Anlat?"

Demir, raflardan süt alan Süheyla'nın sesiyle ona baktı. Kendi sepeti, mikrodalgada ısıtılabilecek hazır yiyeceklerle doluydu. Demir'in alışveriş sepetini ağzına kadar doldurduğunu gördüğünde kelimenin tam anlamıyla gözleri pörtlemiş, "Beni, eve hapsetmeyi mi düşünüyorsun?" diye sormuştu.

Fena fikir değildi. Demir, sırtarak, "Aklıma getirdiğin için teşekkür ederim," demişti.

"Neyi anlatayım?" Gözlerini ondan kaçırmıştı. İfade-sinden neyi sorduğunu biliyordu.

Süheyla ona soluklanmak için zaman vermek ister gibi süt şişesinin tüketim tarihini kontrol ederken, renksiz bir sesle, "Şu yemin olayını! Seni bu kadar derinden yaralayan bir durumu böyle pat diye ezip geçmeni beklemiyordum," dedi.

O kadar pervasız, o kadar ilgisiz görünüyordu ki bir an için rahatladı. Belki bunu bilerek yapıyordu ama Süheyla, dünyanın en sarsıcı olayını bile tam bir kayıtsızlıkla karşılamış gibi görünebilirdi.

Alışverişlerine devam ederken, sanki gayet doğal bir durumdan bahseder gibi konuşmaya başladı. "Moda evine gittim ve seni bulamadım." Sepete çeşitli baharatları olan birkaç cips attı. "O gece de kar yağıyordu. Seni bulacağımı biliyordum ama zamanını bilmiyordum." Sözlerine ara verdi. Gözlerinde kırgınlık ve kızgınlıkla Süheyla'ya döndü. "Biliyor musun?" dediğinde kadın hızla başını çevirdi. "Yokluğunun getirdiği histen nefret ettim! Hayatımda hiçbir şeye böylesine bir nefret besleyebileceğimi ummazdım! Bir hisse karşı nefret besleyebilmek..." başını iki yana salladı ve alışverişine devam ederken, "Çok kötü yan etkilerin var!" dedi.

"Çok karışıkım ve sorun sadece yokluğun değildi. Seni bulduğumda ne yapacağımdı. Düşüncelerim ipin ucunu kaçırmışken, kendimi mezarlıkta buldum." Sesi- nin tonundaki renk değişimi yüzünden susmak zorunda kaldı. "Mezarına ilk defa gittim. Nerede olduğunu biliyordum. Annesi ayrımtılı bir şekilde anlatmıştı ama karşısına çıkacak cesareti hiçbir zaman bulamamıştım."

Kadın, bir şey arar gibi sepetini karıştırıyordu ama Demir, kulağının tamamen kendisinde olduğunu biliyordu. "Kendimi ona, seni anlatırken buldum. Karşılaştığımız andan o güne kadar olan her şeyi anlattım. Sana âşık olduğumu da..." Süheyla, raflardan birine eğilirken kısa süre duraksadı, sonra gözlerini kısıp fiyat etiketine baktı. "Ondan özür diledim. Beni affetmesini istedim."

Alacaklarını aldılar ve alışveriş sepetleriyle birlikte kasaya doğru ilerlerken Demir devam etti. "Seni buldum. Bulduğum gece de neredeyse kaybediyordum. O zaman, kaybedecek zamanımızın olmadığını anladım."

Süheyla'nın bir şeyler söylemesini bekliyordu. Kasadaki sıraya girdiklerinde ona baktı. O da kendisine bakıyordu. Gözlerinden bir sürü duygu gelip geçiyordu ama

Süheyla, "Bunları eve nasıl taşıyacağız?" diye sordu. Demir, herkesin kendisine bakmasına neden olacak şekilde gürlütle kahkaha attı.

Israrla çalan kapı zili, geniş yatakta birbirilerine dolanmış iki bedenın kıpırdanmasına neden oldu. Kapı ziliın sesine bir tekme ya da yumruk sesi eklenmesiyle kadının tek gözünü araladı. Gördüğü ilk şey, kafasını boynuna gömmüş olan Demir'in koyu renk saçlarıydı. Kollarının arasındaki beden homurdandığında onun da uyandığını anladı. "Kapı çalıyor!"

Demir, kalkmak yerine ona daha çok sokuldu. "Duyuyorum." Tenine bir öpücük kondurdu. "İstersen git, bak!" Süheyla'nın kılını kıpırdatmayacağını biliyordu.

"Burası sizin eviniz, Demir Bey! Gidin ve beynimi delen şu sesteki beni kurtarın!"

Demir, "İkinci tekil şahıs!" diye uyardı.

Süheyla, uykulu bir sesle, "Çok memnun oldum, Bay ikinci tekil şahıs. Şimdi, lütfen gidip şu kapıyı açar mısın? Yoksa birazdan evin bir kapısı olmayacak!" dedi.

Demir'in kapıdaki kişisi hakkında iki tahmini vardı. Birincisi; abisinin ta kendisi, ikincisi; abisinin tam yetki verdiği adamlarından herhangi biri... Yataktan kalktı. Kapıdan çıkmadan önce yastığını alıp rahatça yatağa kıvrılmış olan kadının bedenine fırlattı. Ardından sırtarak odadan uçarcasına çıktı. Kapıya çarpan nesne her ne ise kıl payı kurtulduğu için gülererek merdivenleri indi.

Kapıyı açtığında abisi, öfkeli bir boğa gibi içeriye daldı. Demir, üzerinden geçmesinden ürktüğü için hızla yana kayd. Öfkeli sözlerine kendisini çoktan hazırlamıştı. Hızla salona geçen abisinin peşinden esneyerek ve bir elini saçlarının arasından geçirerek gitti.

Abisi salonun ortasında durdu, kabanını artistik bir hareketle iki yana açıp ellerini beline koydu. "İkinizin kafasını birbirine tokuşturmak istiyorum! Eğlenmek için, iki gece önce evden çıkıyorsunuz ama bir daha dönmüyorsunuz! Telefonlarınızı açmıyorsunuz! Bana bir haber verme gereği bile duymuyorsunuz!"

Demir, aynı ithamlarla öyle çok karşılaşmıştı ki, daha sonra gelecek sözlerden de neredeyse emindi. Ama bir şey vardı. Bu defa tüm bu durumu farklı kılan bir şey... Abisi -sın yerine, -sınız diyordu! Haklı olduğu için karşılık vermeden bekledi.

Çelik, "Süheyla nerede?" diye sordu.

"Uyuyor."

Abisi ellerini belinden indirip pantolonunun ceplerine soktu. Azarlama faslı bittiğine göre artık ciddi konulara geçebilirlerdi. "Her şey ayarlandı. Orkun Arıcı, yarm benimle bir anlaşma yapacağını düşündüğü için şirkete geliyor."

Demir'in önce gözlerini yukarıya diktiğini, ardından sesini alçaltması için ona işaret ettiğini gördüğünde aniden durdu. 'Ne?' der gibi kaşlarını kaldırdı.

Demir göğüs kafesine tokmak gibi vuran kalbinin sakinleşmesini bekledi. "Ona daha sonra söyleyeceğim."

Çelik, başını onaylamaz bir şekilde iki yana salladı. Gözlerinde uyarı dolu bakışlarla ve alçak sesle, "İptal etmen için tek bir sözün yeter!" dedi.

"Hayır. İptal etmeyeceğiz! Onu gördüğünde çıldıracak ve hareketlerini belki de kontrol edemeyecek. Buna izin veremem!"

Çelik, ona biraz daha sokuldu. "Kahretsin, Demir! Ona istediğini ver. Bize bu konuda güveniyor."

"Biliyorum." Demir, iç çekti ve daha fazlasını söylemeye gerek duymadı. Abisi de daha fazla ısrar etmedi ama son bir denemeye başını iki yana salladı. İnatçı kar-

deşinin duruşu heykel kadar sert, bakışı kararlılık doluydu. Hafifçe omzunu sıvazladıktan hemen sonra evden ayrıldı.

Demir, Süheyla'nın yanına çıkmadan önce geleceğini zaten bildiği haberi sindirmek istedi. Salonun büyük pencerelerine doğru ilerledi. Koca bir yumru gelip boğazına oturmadan önce de zorlukla nefes almaya başlamıştı. Adamdan nefret ediyordu. En az Süheyla kadar onun cezalandırılmasını istiyordu. Ama...

"Çelik Bey miydi?"

Demir, onun sesiyle birlikte hızla arkasını döndü. Başını sallayıp gülümsedi. "İkimizi birden azarlamaya gelmiş."

Süheyla, gözlerini devirdi. "Abin, dünyanın kontrolünü kendi elinde tuttuğunu sanıyor." Aniden kaşlarını çatı. "Sen, iyi misin?"

Demir, başını onaylarcasına salladı. Aslında hiç iyi değildi. Onun gözlerinin içine baktı. Omuzları çöktü. İçinden, 'Allah'ım' dedi. Ona tapıyordu. Ve Süheyla, kendisini bırakırsa... İçinde bir şeyler hop etti. Bırakırsa Demir, ömür boyu peşinden giderdi.

Düşünmeden attığı adımları, onu çözmeye çalışır gibi kendisini dikkatle izleyen kadının önünde bitti. Uyarı vermeden onu kendisine çekip dudaklarına asıldı. Süheyla, daha ne olduğunu anlamadan kendisini zeminde, sırtüstü yatar halde buldu. Onu, sanki hiç bırakmayacakmış gibi sarmalamış adamın kolları arasında, biraz önce ne konuştuklarını bile unutmuş bir halde...

Süheyla duş alıp, mutfakta şarkı mırıldanarak yiyecek

bir şeyler hazırlayan Demir'in yanına gitti. Geldiğini yeni fark etmiş ve gülümsemeye başlamışken genç kadın sertçe atıldı. "Benden ne saklıyorsun?"

Demir'in ifadesi sertleşerek ciddi bir hal aldı. Elindeki tabakları masanın üzerine bıraktı. Bedenindeki gerginliği bulunduğu mesafeden bile hissedebiliyordu. Adam o kadar gergindi ki, boynundaki damarlar dışarı fırlamıştı. "Abim, yarın için Orkun Arıcı'ya randevu vermiş."

Süheyla'nın başı, beklemediği bu haber karşısında hafifçe döndü. Bedeni derinlerden bir yerden patlak veren bir sarsıntıyla titredi. Ani haberin etkisini bedeninden atmak için duruşunu dikleştirdi. Aylardır beklediği şey buydu. Hayatının bile önüne koyduğu amacı buydu. "Ve?" diye sordu.

Demir, aniden önünde bitti. Süheyla şaşırса da gerilememek için kendini güçlkle tuttu. Adam o kadar kendinden geçmiş görünüyordu ki, Süheyla onun delirdiğini düşündü.

Demir, yüzüne eğildi ve dişlerinin arasından "Ve... Ve ne?" diye kükredi. "Ne için geldin? Ne için hayatım hiçe saydım? Ne için yaşıyorsun?" Sanki bir şeyden dolayı acizlik hissi yaşıyormuş gibi dudakları hüzünle kıvrıldı. "Ve? Ve ne istiyorsan yap, Bayan Chun Lee! Sen de en az onun kadar acımasız ol ve onu katlet, olur mu?" Aniden arkasını dönüp masadaki yerini aldı.

Süheyla, son derece soğukkanlı bir duruş ve sakin bir sesle, "Tamamen öyle yapacağım," dedi ve karşısına oturdu.

Yediği lokmaların tümü boğazına diziliyordu. Güçlkle yutkunarak ve bir lokma dahi yemek istemezken tabağına aldığı her şeyi bitirdi. Ertesi günü düşünmüyordu. Demir'in söylediğini yapacaktı. Bunun için daha İstanbul'a gelmeden hazırды. Onun kafasını karıştıran

ve huzursuz eden, Demir'in bu ani çıkışıydı. O da en az kendisi kadar neler olacağını biliyordu.

Umursamamaya çalıştı ama aralarındaki sessizlik ve mesafe giderek uzadıkça kalbi huzursuzlukla atmaya başladı. Onun, kendisine böylesine bir öfkeyle ve soğuk davrandığı olmamıştı. Bu... Kırıcıydı. Süheyla, sanki bir şeyden dolayı ondan özür dilemek zorunda gibi hissediyordu. Ama özür dilemesi gereken bir durum yoktu ve Demir de bunu biliyordu. En başından beri... İçi içini yemeye başladığında, masadan kalktı. Demir'e bir kez daha bakmadan mutfaktan çıktı. Adımları onu, üstüne üstüne gelen duvarlardan kaçması için giriş kapısının önüne götürdü. Montunu giydi, beresini ve eldivenleri takıp bedenini soğuk havaya attı.

O adamla karşılaşacağı anı düşünmeyecekti. İçeride, deli bir öfkeye kapılmış, buz gibi hissettiren adamı da düşünmeyecekti. Ellerini ceplerine sokup, bahçeye indi. Soğuk karların botlarının içine girmesini umursamadan bahçenin derinliklerine doğru ilerledi. Tamamen açıklık olan bir alanda durup, gözlerini kapadı. Başını arkaya attı. Zihnindeki sessiz boşluktan keyif alarak ve üzerine yağan kar tanelerini hissederek uzun süre öylece durdu. Üşümüştü. Hatta hafifçe titriyordu ama zihninde yıllar önce farkında olmadan keşfettiği boşluk o kadar iyi geliyordu ki, o andan vazgeçmek istemedi.

Bir anda, sırtına çarpan bir şeyle irkilerek ve savunma pozisyonu alarak hızla arkasını döndü. Onu, karşısında ikinci bir kartopu yaparken gördüğünde rahatlayarak derin bir nefes aldı. Ardından gülümsedi. Bu adamı seviyordu. Resmini, kalbine çengelli iğnelerle asmıştı ve Süheyla ne zaman kalbine baksa onun yüzüyle karşılaşılıyordu.

"Şansınızı zorlamayın derim, Demir Bey!"

Adam, başını yana eğdi. Azarlar bir tınıyla, "İkinci tekil şahıs!" diye uyarıp elindeki kartopunu Süheyla'ya fırlattı. Kadın ani bir hareketle başını eğerek, fırlattığı toptan kurtuldu. Ayağa kalkmadan çoktan bir kartopu yapmıştı bile ama doğrulduğunda adamı göremedi. Birkaç adım ilerleyip, dikkatle etrafına bakınırken sırtından aşağı bir buz parçası indi. Çığlık atarak arkasını dönerken, adamın kıkırdayan yüzüne kartopunu yapıştırdı. Boğuşmaları öpücüklere, öpücükleri tutkulu dokunuşlara dönüştü. Kendilerini ne zaman içeri atmışlar, ne zaman bedenlerini örten kıyafetlerden kurtulmuşlardı hatırlamıyorlardı. Dokunuşları daha yakıcı, daha alıcı ve daha ısrarlıydı. Tutkunun, özlemin ve aşkın içinde boğuluyorlardı. Daha yavaşlardı, daha farklılardı. Farkında olmadan birbirlerine veda ediyorlardı...

22

Aynadaki aksine bakan genç kadının gözleri şaşkınlıkla irileşti. Çıplak bedeninin üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Yan dönerek daha net bir görüntü aldı ve elini karnını üzerine koyarak, hafifçe ovdu.

Arkasından bir 'cık cık' sesi yükseldiğinde, gözlerini hızla yukarı kaldırarak kendisine doğru ağır adımlarla ilerleyen adamın bakışlarıyla buluştu. Adamın gözleri aynaya kilitlenip Süheyla'nın bedenini sanki dokunuşuyla okşuyormuş gibi tepeden tırnağa inceledi.

Demir, "Kendini o kadar dikkatli inceliyorsun ki seni senden kıskanmama neden olacaksın!"

Başını kadının bedeninin arkasına doğru uzattı. Süheyla'nın sıçrayıp katı bir bakışla ona bakmasına neden olacak bir şaplağı poposuna yapıştırdı. "Sana ayrı," dedi ve dişlerinin arasından sert bir soluk çekip gözlerini tekrar poposuna dikti. "Ona ayrı hasta oluyorum!"

Onaylamaz bakışları tekrar gözlerine takıldı. "Senin bile, kendine böyle bakman içimi havalandırıyor... Yapma!"

Genç kadın gözlerini devirmesinin ardından elini hafifçe göbeğinin üzerinde gezdirdi. "Farklı bölgelerle ilgileniyoruz." Şaşırmış gibi başını hafifçe geriye attı. "Yıllardır, ilk defa göbeğimde çıkıntı var!"

Demir nazik bir tutuşla omuzlarını kavradı ve onu tekrar aynaya çevirdi. Bedenini kasıtlı bir şekilde bedeninin arkasına yaslayarak Süheyla'nın dengesini aniden bozdu. Adamın elleri göbeğinin üzerindeki ellerinin üzerine kapanırken, geniş bir gülümsemeyle, "Buraya bir ayva mı konmuş," diye mırıldandı.

"Öyle görünüyor."

Demir tekrar kıkırdarken elleri tamamen baştan çıkarmaya odaklı bir dokunuşla teninin üzerinde hareket etti. Süheyla'nın çenesi istemsizce kasıldı. Dokunuşunun omurgasında yaptığı etkiyi görmezden gelmeye çalışmak, enerjisini tüketeyeceği için buna yeltenmedi bile. Ona karşı zayıftı. Bu hem ürkütücü, hem de bir şekilde kendine bile aykırı olarak eğlenceliydi. Demir'in elleri göbeğinin üzerinde ısrarlı dokunuşlarına devam eder ve bundan büyük keyif aldığını saklamaya gerek duymazken, sırtı içeri doğru kavislendi.

Aynı anda gözlerini kaldırdılar ve bakışları buluştu. Adam, bir anda huzursuz görünürken, ifadesi gergin bir hal aldı. Süheyla, böyle karın ağrıtan türden anları sevmeyişi için doğrudan sordu. "Sorun ne?"

Adam ona bakmaya devam etti. "Seni incitmek istemesem de," diye huzursuzca mırıldandı. Sesi içinde yaşadığı bocalamayı tamamen ortaya seriyordu. Süheyla, kaşlarını kaldırıp teşvik olarak teninin üzerindeki elini hafifçe sıkı. "Merak ediyorum... Neden?"

Süheyla, sözlerini devamını bekledi ama gelmedi.

Neyi merak ediyordu? Göbeğinin üzerindeki eli, tekrar teninde kıpırdanıp iki parmağı ufak fiskelerle göbeğine pıt pıt vurdu. Demir, bebeği neden aldırıldığını merak ediyordu. Hiçbir şekilde ısrar etmiyor, ne bakışıyla, ne hareketiyle ne de karar aşamasında ona müdahale ediyordu.

İçten içe onu yaralayan bir durumu konuşmak konusunda istekli sayılmazdı. Aldatılmışlığını umursamıyordu. O an için özgüvenine ufak bir darbe alsa da atlatması sadece bir gününü almıştı. Ancak kendini bir bebek düşüncesine alıştırmış olduğu gibi bir gerçek de vardı. Ama... Adama karşı da utanç verici şekilde zayıftı.

"Hayatımda hep, mantık çerçevesinde hareket ettim. Duygusuz değildim. Asla! Ama duygusallıkla uzaktan yakından alakam yok. Bunun için kendi standartlarımda olduğunu düşündüğüm adamın yemek teklifini kabul ettim. İlişkiler konusunda tecrübeli ve ince düşünceli biri olmadığım için de onu kurcalama gereği duymamıştım. Hızlı bir arkadaşlık sürecinin ardından, hiç düşünmeden evlilik teklifini kabul etmiştim." Dudaklarından garip bir homurtu yükseldi. "Salonumda eğitmendi. Aynı mesleği yapıyorduk. Her türlü konuda zorlanmadan tartışabiliyor ve konuşabiliyorduk. Benim sivri dilimi ve ciddiyetimi umursamıyor gibi görünüyordu." Yine tek kaşı kendiyse alay eder gibi havalandı.

"Nişanlımın, kuzenim diye tanıştırdığı kadın bir akşam beni yemeğe davet etti." Muhtemelen olumlu bir sonuç beklemediği için arkasındaki beden, şaşkınlıkla kasıldı. "Kapı zillerinin bozuk olduğunu öne sürerek bana dairesinin anahtarlarını verdi." Kendiyle eğlenir gibi gülüşünün ardından iç çekti.

"Yemeğe davet edildiğim daireye girdiğimde ortamın sessizliğini tuhaf bulmuştum. Sonra kıkırtılar ve

o zevzeğin boğuk sesini duydum. Seslere doğru ilerledim. Nişanlım, kendi çapında benimle alay ediyordu." Süheyla'nın ellerinin üzerindeki eller bir anda tutuşunu sıkılaştırdı. "Beni kadın olarak görmediğini söylerken, tek istediğinin salonumu kendi üzerine devralmak olduğunu söylüyordu. İçeri girdim. İkisi yatakta çıplaklardı." Demir'in ifadesi aniden karanlık bir hal aldı. Süheyla, onun kendisi için duyduğu öfke ve üzüntüye gülerek karşılık verdi. "Rahatla! Yüzünü çarşamba pazarına çevirdim. Ve inan öyle büyük yaralar almadım!"

Sözlerinin Demir'in üzerinde bir etkisi olmadı. Adam dişlerinin arasından fısıldadı. "Orospu çocuğu!"

Süheyla omuz silkerek, "Muhtemelen," diye karşılık verdi. "Hamileydim. Üzerinde kısa süre düşündükten hemen sonra bebeği aldırđım. Öfkeden değil! Ona bakabilirdim ancak babasız büyümenin zorluğunu yaşadım. Karşısında bir anne olarak belki çok iyi bir figür oluşturmazdım ama annesi olabilirdim. Bildiğim bir şey varsa asla babası olamazdım."

Demir, uzun süre gözleri odağını kaybetmiş bir halde sessiz kaldı. Tekrar gözleri buluştuğunda içinde yanan ateşi net olarak gördü. Demir, "Sü! Sen çok mükemmel bir anne olurdun," diye fısıldadı.

Bir eli nazik bir şekilde odaklandığı alanın üzerinde gezindi. Adamın dudaklarını kulağının hemen kıyısında hissettiğinde yutkundı. "Belki burada, ciddi, şirin ve minicik bir Süheyla vardır ya da belki doğaya aykırı gelecek kadar yakışıklı bir Demir! Yani bana benziyorsa eğer..." Genç adam omuz silkti.

Sözleri Süheyla'nın içindeki alarm düğmelerinin hepsine birden aynı anda basarken, gülmesine de neden oldu. Kendini beğenmiş piç! Demir, hafif tutmaya çalışsa da bunun için yanıp tutuşuyor gibi görünüyordu. Bu

adam gerçek bir aptal! Sanki birazdan evden çıkıp, gidecekleri yeri bilmiyormuş gibi...

Onun hayallerini yıkmak istemese de birinin gerçekliği ele alması gerekiyordu. "Hayallerinin içine limon sıkmak istemezdim ama..." Başını iki yana salladı. "Tamamen doğru günlere denk geldik!"

Demir, inlerken dişlerini sıktı. "Acımasısın, kadın!" diye fısıldadı. Bu defa gerçekten kızmış gibi görünüyordu.

Süheyla aniden kollarının arasından sıyrıldığında, onun şaşkın bakışlarını kısa bir an aynadaki aksinde gördü. "Ayrıca." Yatağın üzerindeki kıyafetlerine ilerledi. "Biraz gerçekçi olalım! Adamın birini, abinin ofisinin ortasında öldürmeye gidiyorum. İkimiz de bunun saklayamayacağımız bir şey olduğunu biliyoruz. Hayatımın geri kalan kısmında, tamamen özgürlüğümünden yoksun bir haldeyken bir bebek istediğimi sanmıyorum."

Süheyla, başka bir değişle yollarının ayrıldığını söylüyordu.

Adamın, onu hesabını bilmediği yıllar boyunca beklemesi saçmalık olurdu. İsterdi. Onunla yaşamayı kendisini bile şaşırtan bir hevesle isterdi. Bir ömrü, tek bir saniyesinden bile sıkılmadan geçirebileceklerinden emindi. Ayrıca, adama dut gibi âşıktı. Daha o anda bile, tepesine vura vura bastırıldığı özlem duygusu saklandığı yerden çıkmakla tehdit ediyordu ama ortada gerçeklik gibi göz ardı edemeyecekleri bir durum vardı.

Bir kazağı başının üzerinden geçirdi. Kollarını da geçirdi ve tam eteklerini tutup aşağı çekerken, adam onu aniden yakaladı. Süheyla, daha tepki veremeden kendini yatağın üzerine fırlatılmış buldu. İçinden inleyip karşı koyma isteğinden vazgeçti. Demir, bileklerini yakalayıp başının tepesine çıkarmış, kelimenin tam anlamıyla üzerinde oturuyordu. Yüzlerinin arasında birkaç santim ka-

lana kadar eğildi. Her zaman yaptığı gibi dudaklarından küçük bir öpücük çaldı.

"Bir şeyi bilmen gerekiyor, Bayan Hayal Katili! Her ne olursa olsun; seni asla bırakmayacağım. ASLA! Bunu o, takır takır işleyen beyninin her tarafına kazı! Bunu unutma. Aklından bir an bile çıkarma. Her. Ne. Olursa. Ol-sun. Seni. Asla. Bırakmayacağım." Hiddetle dudaklarına eğilip, alt dudağını yakaladı. Hafifçe çekiştirdi. Süheyla altında istemsizce kıvranırken Demir, sözlerine tam bir kararlılıkla devam etti. "Beni bir virüs olarak düşün. Şansına iyisinden ya da kötüsünden... Sana yayıldım. Bedenine, ruhuna ve istesen de istemesen de kalbine sızdım. Beni atamazsın! Benden kurtulamazsın! Çünkü ben, senin ömür boyu katlanmak mecburiyetinde olduğun virüsünüm!"

Sözlerini sindirmesini bekler gibi duraksadı. Gözlerindeki bir şey, Süheyla'nın çenesini kapalı tutmasını söylüyordu. Bu, ona fazla geliyordu. Çok yoğundu. Kalbini patlayacakmış gibi hissettiği için de muhtemelen sağlıksızdı ama adam, dibine kadar ciddi ve kararlıydı. Ona açıklama yapıp düşündüklerini dile getirerek olacakları kelimelere dökmek sadece durumu dramatikleştirirdi. "İyi," derken omuz silkti. "Keyfin bilir."

Demir, yatışmış gibi görünüyordu. Küçük bir kıkırtıyla dudaklarına eğilip çaldığı her öpücüğün arasına bir kelime sıkıştırdı. "Tapiyorum. Sana. KADIN!"

Aracın içindeki sessizlik, zaten huzursuz ruhunun ayarlarıyla oynuyordu. Yanındaki kadına kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamıyor, tepkisizliğiyle çılgına dönüyordu. O kadar serinkanlı ve kayıtsız duruyordu ki, Demir her an onun yerine de patlamaya hazır hissediyordu.

Takım elbisesini üzerine giydikten hemen sonra, onun son hazırlıklarını izlemişti. Saçlarını sıkıca tepesinde topuz yapıp, sıradan tokalarla asi tutamlarını sıkıştırmıştı. Ayaklarına çelik tabanlı botlarını geçirmişti. Kabanının ceplerine bir muşta ve jilet koymuştu. Kararlı, geri adım atmaktan ve biraz mantıklı düşünmekten o kadar uzaktı ki, bunun için kelimelerine sığınmaya gerek bile duymadı. Ne söylerse söylesin onu kararından vazgeçiremeyecekti. Süheyla'nın hayatındaki öncelikli amacı buydu. Demir, kendini geri planda hissetmekten alıkoyamıyordu. Onu tanıyordu. En başından beri bir kez bile durma değil, duraksamayı bile düşünmemişti. Şimdi neden düşünsündü ki?

Demir için mi? Kendilerine bir gelecek kurabilmek için mi? Kırılmak istemiyordu ama içten içe kırılıyordu. Sanki kalbinin farklı köşeleri farklı nedenlerden dağılıyordu. Kimi zaman, onun bu güçlü duruşunu yıkmayı istiyordu. Diğer her şeyde güçlü durması hoşuna gitse de, konu kendilerine geldiğinde onun kırılmasını gerçekten istiyordu. Ne olacağını biliyordu. Genç kadın arkasından iş çevirmemesi konusunda onu uyarmıştı. Hem de iki kere! Süheyla, karşılaşacağı sürprizden sonra Demir'i tamamen hayatından çıkarmak isteyecekti ama Demir de, ona uyarısını yapmıştı. Onu bırakmayacaktı.

Yine de... Ödö kopuyordu. Panik, ellerinin terlemesine, kimi zaman direksiyondan kaymasına neden oluyordu.

Abisinin ofisinin bulunduğu kata çıkmak için asansör kabinlerinden birine girdiler. Ayaklarının altından ısı veriliyormuş gibi sıcak hissederken, yukarıdan kar yağıyormuş gibi içi ürperip duruyordu. Havasızlık onu boğuyordu. Kravatını hafifçe gevşettiğinde, sonunda kadının dikkatini çekmiş, kuşkulu bakışları kendini bulmuştu.

Demir, kendi ifadesinde ne vardı bilmiyordu ama Süheyla'nın gözlerinde bir şeyler titreşti. O katı ve ciddi duruşu aniden sarsıldı. Sanki bu olayların tam ortasında kendisi durmuyormuş gibi hafifçe gülümseyip Demir'in kaburgasına dirsek attı. Kendi kaşınmıştı!

Etrafındaki insanları umursamadan onu omuzlarından yakaladı. Süheyla'nın göğsünden garip bir ses çıkmasına neden olacak şekilde, derin bir öpüşle dudaklarını esir aldı. Başını aniden geriye çekip gözlerini ona diktiğinde, erimiş ifadesine hafifçe gülümseyip, "Matruşka!" diye fısıldadı.

Kabindeki öksürükler, kıkırtılar ve onaylamaz tepkileri belli eden tuhaf sesleri çok daha sonra duydu. Şansına, Süheyla'nın kimseye aldıracağı yoktu.

Abisinin ofisinin dışında aşına olmadığı iki kişiyle karşılaştığında kaşları çatılarak, Süheyla'yı daha yakınına çekti. Adamların kendileriyle ilgilenir gibi bir halleri yoktu. Elleri arkalarında, gözlerini karşıya dikmiş, put gibi duruyorlardı. Koruma oldukları belliydi ama abisinin olmadıkları kesindi.

Kapıya doğru mesafeyi kısalttıkları her adımda, onu durdurup milyonlarca kelimeyi arka arkaya söylemek ya da onu omzuna atıp, tüm bu karmaşadan uzağa kaçırma düşüncesini bastırmak güçtü. Muhtemelen daha sonra Süheyla, cebindeki araçları ona işkence etmek için kullanırdı. Sorun olmazdı. Demir, buna razı gelirdi.

Abisinin ofis kapısının önünde duraksadılar. Yandaki adamlar onları ilgisizce süzerken, onlar birbirine kısa bir bakış attı. Süheyla'nın bir eli cebine yol alırken, gözlerini ondan kaçırıp kapıya dikti. Sonunda içinde bulunduğu duruma ufak bir tepki gösterdi. Derin bir iç çekiş...

Demir, ofisin kapısını sonuna kadar açıp Süheyla'nın

içeri girmesi için hafifçe yana kaydı. O andan sonra olanlar, bir filmin ileriye sarılan hali gibi hızlıydı.

Orkun Arıcı, abisinin masasının hemen karşısındaki koltuğa yayılmış gülüyordu. Kapıdaki hareketliliği fark ettiğinde, gülüşü dudaklarında asılı kalmışken başını onlara çevirdi. Gülüşü soldu. Elleri, telaşla oturduğu koltuğun iki yanını sardı. Doğrulmaya çalışırken gözleri dehşetini net bir şekilde ortaya koyarak irice açıldı.

Süheyla'nın ona doğru attığı ilk adımda, sanki çığlık atmak ister gibi ağzını kocaman açtı ama dudaklarından tek kelime dökülmedi. Gözleri, adamın zihninden geçen her türlü korkuyu onlara net bir şekilde anlatmıştı. Demir, kapıyı kapadı ve masasının önüne geçip kalçasını masaya dayayan abisine doğru ilerlemeye başladı.

Orkun Arıcı'nın yüzü kirece dönmüştü. "Beni kandırdın!" diye fısıldadı.

Çelik kısaca, "Evet," diye cevap verdi. Demir, abisi gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerini, hâlâ sessizce Orkun'un üzerine yürüyen Süheyla'ya dikti. Asil bir yürüyüşü vardı. Muştasını parmaklarına usulca yerleştirirken bile asıldı. Soğukkanlıydı. Hedefine kilitlenmiş bir füze gibi de kararlıydı.

Orkun, geriye doğru kaçmak isterken bacakları sandalyeye çarptı ve sendeledi. Koltuğa asılarak düşmekten kurtulup aniden, "Salim!" diye çığlık attı.

Saniyeler sonra kapıdaki iki adam paldır küldür içeri dalarken Demir'in hareketi ani ve seri oldu. Birkaç adımda, tehlikeli durumu anlamaya çalışan adamların önünde bitti. Biri, anında savunma pozisyonu alır ve bir eli ceketinin arkasına kayarken, doğrudan attığı tek yumrukla başı arkaya savrulup kapı kasasına çarptı. Demir, adamın yakasına yapışıp bedenini tekrar kasaya çarpırdı. Yanındaki hareketliliği fark ettiğinde, abisinin diğer

korumanın alınma, elinde bile tutmayı sevmediği silahını dayadığını gördü.

Demir, "Şimdi, hiç sorun çıkarmadan anında buradan çıkıyorsunuz. Yoksa sizi doğduğunuz güne geri göndereceğiz ve haneye tecavüz olduğu için de öldüğünüzle kalacaksınız!" Çoktan vazgeçmiş gibi görünen iki adam da, başlarını hızla sallayıp saniyeler içinde ofisi terk ettiler. Bu, muhtemelen en doğru karardı.

Orkun Arıcı, sırtını duvara yaslamıştı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Bedeni gözle görülür bir şekilde titriyordu. Sanki nefes alma güçlüğü çekiyormuş gibi göğsü sertçe yukarı inip kalkıyordu. Süheyla'nın adımları adamın önünde durdu.

Demir ve Çelik, yine masanın önündeki yerlerini aldılar. Süheyla'nın ilk hamlesi ikisinin de irkilmesine neden olacak kadar sert ve gürültülüydü. Tek yumrukla yere serilen adamın bedeninin hemen yanında diz çöküp tek düze bir sesle, "Bu kadar kolay vazgeçme!" dedi. "Kardeşim daha fazla mücadele vermişti. Hem de hiç şansı yokken!" Adamın kulaklarını kavrayıp başını sertçe zemine vururken, Orkun arıcı sadece inliyordu.

"Sen, hayatına bu kadınla devam etmek istediğinden emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Demir, her şeye rağmen hafifçe gülümsedi. "İnsan, hayatında kaç kere tapabileceği biriyle karşılaşır ki?"

Çelik, "Tuhaf olduğunu her zaman biliyordum. Eğer seninle yaşamaya başlarsa tavsiyem; evde, kesici ve delici aletler bulundurmaman!" dedi. Ardından bariz bir üzüntüyle, "Senin canına okuyacak!" diye bildirdi.

Demir başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bana öylece bakacak. Tek kelime etmeyecek. Sonra da yüreğimi söküp götürecekt."

Süheyla, birikmiş tüm acısını Orkun'un bedeninden çıkarırcasına adama sert bir yumruk daha salladığında ikisi de irkildi.

Çelik, "Sonra?" diye sordu.

"Bana olan öfkesinin, nefretinin geçmesini bekleyeceğim. Beni özlemesini bekleyeceğim. Çünkü ben onu manyak gibi özleyeceğime göre o da beni özlemek zorunda. Sonra da götürdüğü yüreğimin peşinden gideceğim!" Demir'in bir eli huzursuzca yüzünü ovaladı. "Bilmiyorum, sonra da ayaklarına filan kaparım belki..."

"Bu bekleme anında sana ne olacak?"

"Benimle uğraşmayı özlediğini düşünüyordum!"

Çelik inledi. "Ben de bunu söylemenden korkuyordum!"

Demir, aniden doğruldu. Süheyla, baygın gibi görünen adamın yanında diz çökmüş bir halde elini cebine attı. Demir, "Siktir!" diye fısıldadı. Süheyla'nın onu konuşturmasını bekliyordu. Adamın neden böyle bir şey yaptığını öğreneceğini ondan onlarca kere dinlemişti. Vazgeçmiş olabilir miydi?

Demir, kadının karşısına, Orkun'un bedeninin diğer yanına diz çöktü. Gözlerini, her bir hareketini dikkatle mercek altına alarak kadına dikti. Süheyla, jiletin paketini ağzıyla yırtıp jileti iki parmağının arasına sıkıştırdı. Adamdan gözlerini ayırmıyordu. Orkun'un bileğini kavradı. Ceketinin kolunu hafifçe geriye sıyırıp, adamın beyaza dönmüş tenini ve damarlarını ortaya çıkardı. Sanki mekanik bir robot gibi görünüyordu. İfadesiz, bir buz kütlesi kadar soğuk...

"Sü?" diye fısıldadı. Demir, böyle unmmamıştı. Adamı konuşturması gerekiyordu. Yutkundu. Çünkü onu duyuyor gibi görünmüyordu.

Süheyla, "Şimdi sana soracağım, sen de cevaplayacak-

sın. Ama sonra öleceksin," diye mırıldandı. "Bileklerini keseceğim. Belki ağlarsın... Belki yalvarırsın... Belki çok korkarsın... Belki de altına kaçırsın! Tüm bunları tek tek yaşamayı diliyorum."

Demir, kalbi ağzına çıkmış gibi hissettiği için üst üste birkaç kez yutkunup gözlerini yerde yatan adama dikti. Süheyla, işin tekniğini bildiğini öylesine ispat etmişti ki, adamın yüzünde dudakları haricinde her yerinden kan akıyordu. Tam bayılmak üzereyken bırakmış, konuşturmadan kendinden geçmesine izin vermemişti.

"Umur'u neden öldürttün?"

Orkun, kadının sesiyle irkildi ve çektiği acı inlemesine neden oldu. Ne kadar acı çekerse çeksin, omuzları sarılarak ağlamasına engel olamıyordu. Demir, ona acımıyordu. Ölmeyi her şekilde hak etmişti ama Süheyla, özgürlüğü elinden alınmak için fazla kıymetli bir varlıktı.

Orkun, "Kardeşinden hoşlanmıştım!" diye inledi. "Kızım la güzel bir aşk yaşıyorlardı." Öksürdü ve art arda yutkundu. "Kızım mutluydu ve onların mutluluğunu asla bozmak istememiştim. Asla! Ama bunu herkes biliyor ki, iflas ettiğim bir zamanda Arabistanlı bir yatırımcıyla iş anlaşması yaparak ekonomik durumumu düzelttim!"

Süheyla, sabırsız bir nefes aldığı anda; gözlerinden yaşlar akar ve burnunu çekerken, "Dinlemelisin!" diye yalvardı. "Adama dağ gibi borcum vardı. Bir akşam yemeğinde kızım la karşılaşma talihsizliğini yaşadık. Oğ lu da yanımızdaydı. Kızımı görür görmez istemişti. Önce itiraz ettim. Kızımın bunu istemeyeceğini, zaten sözlü olduğunu söyledim. Dinletemedim!" Tekrar inledi. "Beni tehdit etti. Aklının alamayacağı her şekilde! Yine de bunu Meltem'den gizli tutmamı istiyordu. Onun karşısına çıkıp, gönlünü kazanmak istiyordu. Tek istediği

sözlüsüyle arasını bozmamdı, gönlünü alma işini kendi halledecekti." Hıçkırmak için duraksadı. Birkaç kez acı içinde inlerken, ağzından akan salyası yanağından aşağıya kayıyor, kana bulanmış gömlek yakasının altında kayboluyordu. "Umur, İstanbul'a geldiğinde onunla konuştum. Durumu anlatamayacağım için zengin-fakir edebiyatı yaptım! Statü farkımızı ortaya koymak zorunda kaldım. Kızımın olmasını istemediğimi söyledim. Çok ağır konuştum. O da bunu bir inatlaşmaya çevirdi. Bir hafta İstanbul'da kalmıştı."

Uzun dakikalar boyunca küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağladı. Yüzü dağılmış, acı içinde kıvranıyordu. "Ben aşkı bilirim! Çünkü birini çok seviyorum. Nasıl başardıysa Umur, şehir dışındaki evimin bahçesine kadar beni takip edip, sevgilimle, Mehmet'le uygunsuz fotoğraflarımı çekmiş... Bunu bana karşı kullandı! Elektronik yolu asla denemiyordu. Her İstanbul'a gelişinde, gözlerimin içine bakarak 'hayatın ellerimde' diyordu. Bu, benim sonum olurdu! Anlıyor musun?" Sanki Süheyla'nın onu gerçekten anlamasını istiyormuş gibi yalvaran yeşil gözlerini, onun sabit bakışlarına dikti.

Süheyla, "Hayır," dedi.

Orkun, pişmanlıkla inledi ve ümitlenmeye hakkı varmış gibi, gözlerindeki cılız umut ışığı söndü. "Biliyorum. Onu çok kırmıştım. Yaralamıştım. Bana, bunu ödetmek istiyordu. Panikledim ve ondan kurtulmam gerektiğini düşündüm çünkü Meltem'den de ayrılmamıştı. Araplar bir taraftan sıkıştırıyordu, Umur diğer taraftan!"

Kolunu zorlukla kaldırıp gözlerinin üzerine örttü. Sanki Süheyla'nın yüzüne bakmaya dayanamıyormuş gibi görünüyordu. "O adam... Şahin benim arabamın ikiziyle karşıma çıktığında, küçük bir araştırmayla ne haltlar çevirdiklerini öğrendim. Hayatımda karıncayı

bile incitmedim. Ama öyle paniklemişim ki... Onlara intihar süsü vermelerini söylemekten başka, sadece en hızlı şekilde ölmesi gerektiğini söyledim. Korkumdan yaptım! Biliyorum. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama çok özür dilerim."

Ofisin kapısı aniden açıldı. İçeride bulunan tüm gözler, aniden kapıdan içeri telaşla giren sivil ve üniformalı polis memurlarına çevrildi. Demir, gözlerini Süheyla'ya dikti. Çok sevdiği kadın, derinden yaralanmış bir bakışla gözlerini Demir'in af dileyen gözlerine dikti. Ardından ani bir hareketle, elindeki jiletle birlikte Orkun Arıcı'ya doğru hamle yaptı.

Demir, hızla bileğine yapışarak ters çevirdi. Orkun'un üzerinden atlayıp kadını belinden kavrayarak, hızlı bir manevrayla arkasına geçti ve onu sıkıca tuttu. Süheyla, zangır zangır titriyordu. Demir, biliyordu. Eğer onu ezip geçmek isteseydi. Bunu başarabilirdi. O anda, onun Orkun'a saldırmasını engelleyen tek şey Demir'di. Süheyla, ona zarar vermek istemiyordu.

Polis memurları, Orkun Arıcı'ya bir şeyler söyler ve onu tutuklarken, bir anda, kat kat kıyafetin üzerinde bile hissettiği bir katılık kadının bedenine yayıldı. Kollarının arasındaki beden bir kaya kadar sertti. "O, benim kardeşimdi." Sesi sanki ölü bir çukurun içinden geliyordu. "O benim arkadaşımdı." Demir, onu daha sıkı sardı. Sanki kadının bedenindeki tüm acı, ona fazla geliyormuş gibi Süheyla kollarının arasında iki büküm oldu. "O benim ailemdi, sırdaşımdı... Her şeyimdi."

Demir, acısını hissediyordu. İliklerinde, kemiklerinde, kanında, en çok da kalbinde... Tüm acısı sanki onun bedeninden kendi bedenine akıyordu. Süheyla, belki de çoktan ondan nefret etmeye başlamıştı. Demir, bunu kaldırıp kaldıramayacağından emin değildi. Onu tutmaya

devam ederken, polis memurları bir şeyler gevelediler ama onları duyamayacak kadar kulakları zonkluyordu.

Ona etki eden şey kollarının arasındaki kadının aniden doğrulması oldu. Yutkunarak, bedenini serbest bıraktı. Süheyla, ona bakmadı. Kendisine soru yönelten bir memura, "Elbette," diye cevap verdi. Demir, onun dışında kimseyi görmüyor, duymuyordu. Süheyla, ondan iki adım uzağa kaydı. Bu iki adım, sanki iki dünyayı aralarına mesafe koymuş gibi uzak ve soğuk geldi.

"Sü?" diye fısıldadı.

Kadının omuzları dikleşti. Ona dönüp baktı. Tek bir duygu kırıntısı taşımayan o gözler Demir'in ruhuna saplanıp kaldı. Kadın, arkasını döndü ve polis memurlarından biriyle birlikte ofisten çıktı.

Tüm bu olacakları önceden tahmin etmesine rağmen, paniğin onu tek lokmada yutmasına engel olamadı. Kendisinin de yakından tanıdığı başkomiser, abisine teşekkürlerini sunmak için bir şeyler gevelerken, gözlerini bile kırpmadan açık ofis kapısına bakıyordu. Beyni bir komut vermeden hızla ve kararlılıkla öne doğru adımlar atmaya başladı. Her adımın ardından paniği artarak onu resmen boğazlıyordu. Ofisin dışına, polis memurlarıyla asansörlere ilerleyen Süheyla'nın yanına gidene kadar neredeyse soluk almadan hareket etti.

Dinlemeyeceğini bildiği için ona seslenmedi. Doğrudan bedeninin önüne ilerleyip onu durmaya zorladı. Kadının adımları durdu. Başı sertçe yukarı kalktı ve gözleri doğrudan gözlerinin içine dikildi. Yine, tek bir duygu kırıntısı olmadan... Demir öfkesine, nefretine razıydı ama bu tepkisiz bakışlar dünyanın ayağının altından kaymasına neden oluyordu.

Demir'in işaret parmağı tehdit edercesine havalanıp kadının göğsünü buldu. "Sana söyledim! Benden kurtulamayacaksın! Her ne olursa olsun!"

Kadının dudağının kenarında beliren buz gibi gülümseme, Demir'in içini titretti. Süheyla, sıradandı. "Size, sanılarınızla bol güneşli günler dilerim, Demir Bey."

Sanki bir gece önce Demir'in boynuna kollarını sıkıca dolayıp, onu en derinlerinde hissetmeye çalışan kadın o değilmiş, tamamen bir yabancıymış gibi yanından geçip gitti.

Demir içindeki karanlık his yumağının onu sarmasına izin vermeyecekti. Kararlılığı tüm bedenine yayılırken, içindeki korku filizlerinin başını ezdi. Arkasından bakarken gülümsedi. "Keşke bana bu kadar güçlü olmayı öğretmeseydin! Keşke tapabileceğim tek kadın olmasaydın! O zaman seni rahat bırakırdım, Bayan Buz Kütlesi!"

Süheyla, ona bakmadı. Omuzları sanki kendini korumak ister gibi dikleştiğinde, Demir bir gün onu affetme umudu olduğunu anladı. Toz tanesi kadar olabilirdi ama Demir, onu kalbinin en derininde besleyip, büyütecekti.

23

Genç kadın bitkince çöktüğü banka yayılmış, kas ağrılarına bir fayda olmayacağını bilse de hafifçe oynatıyordu. İnsan denen varlık ölmedikçe yeni yeni şeyler öğrenmek durumunda kalıyordu. Bir şeyi unutabilmek için bedeninin canına okumaktan başka seçeneği olmadığını o yaşında yeni öğreniyordu mesela... Ya da aslında bir boku unutmadığını ama yorgunluktan öldüğü için uyumak zorunda kaldığını... Sonra uyanıyordu ve zihni işlemeye başlıyordu. Bedenini öyle çok yoruyordu ki, eve gittiğinde külçe gibi yatağına seriliyordu. İşe yaramıyor olabilirdi. Ama en azından ona düşünmek için daha az zaman kalıyordu. Ki adam unutmasına ya da daha doğrusu yokluğuna alışmasına bir gün dahi müsaade etmiyordu.

Gözleri yedi-on iki yaş grubundan iki öğrenciye takıldı. Biraz öce kavga edip birbirlerine küsmüşlerken, şimdi gülüşerek yan yana ilerliyor, kantine yeni gelen

'Denişik keki' tartışıyorlardı. Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle öğrencilerini gözden kaybolana kadar izledi. Çocuk olmak ne kadar kolay ve ne kadar güzeldi. Bir an için dünyanın başına yıkıldığını düşünüyordun, diğeri bir an dünya tekrar yerinde duruyordu ve sen mutluydın! İşte tüm sorunlar bir 'Denişik kek'e bakıyordu. Düşünceleriyle birlikte yüzündeki gülümseme soldu.

Mutsuzluk denen şey bu olmalıydı. Asla tamamen iyi hissedemiyordun ve asla gerçekten gülemiyordun. Süheyla genel bir bunalım hali içindeydi. Bu deneyimi yaşamak; onu yaptığı her şeyden daha fazla yoruyordu. Hiçbir şeyden zevk almadığı gibi hiçbir şey de yapmak istemiyordu. Bu hiçbir şey grubuna, şirin bir hiçbir şey hissetmeme maddesini de eklemek isterdi ama hissediyordu. Kocaman, içine sığmayan bir özlem, varlığının nerede olduğunu bir türlü anlayamadığı bir acı, bir kaybolmuşluk hissi...

En çok da yanlış yerde duruyormuş gibi hissediyordu. Sanki bir yapbozun parçasıydı. Girinti ve çıkıntıları onu yerleştirdikleri yere uymuyormuş gibi olduğu yeri benimseyemiyordu. Bir gün gerçekten doğru yerde olduğunu düşünenecek miydi?

Bedeninin üzerinde tonlarca ağırlık varmış gibi hissederken ağır ağır doğrulup, duşlara ilerledi. Evde hâlâ banyo yapamıyordu. Kapısını bile açmayı düşünmemişti. Adımını attığında kardeşini küvetin içinde gördüğü o an hissettiklerinin aynı şiddetle üzerine çullanacağından emindi. Annesi de taşınmamakta hâlâ ısrarcıydı.

Homurdanmaya çalışırken, duş başlığmdan akan suyun bir kısmı ağzına girdi. Nasılsa İsviçre'den döndüğünde taşınmak zorunda kalacaktı. Timuçin Bey ve annesini kendi elleriyle evlendirip, balayına gönderdiğine inanamıyordu. Pekâlâ, tam olarak kendi elleriyle

sayılmazdı ama annesi Süheyla'yı kırmamak için evlilik teklifini birkaç kere gerçi çevirmişti. Süheyla da annesini ikna etmek için tuhaf bir konuşma yapmak durumunda kalmıştı. Tuhaftı, çünkü aslında annesinin evlenmesini istemiyordu.

Süheyla'nın yanlarında olduğunu bile unuttukları o kavuşma anları; aşk filmlerine taş çıkartacak türdendi. Kavuşmalarının hakları olduğunu düşünmüştü. Timuçin Bey moda evini bir başkasına devrederek, hayatının geri kalanını annesine adamıştı. Bir de tam bir yüzsüzlük örneği sergileyerek Süheyla'yı balayına davet etmişlerdi. Genç kadın onların âşık hallerini görmek istemediği gibi, rahatsız edici bir çıkıntı olarak yanlarında durmak istemezdi. Hem tutamadığı sivri diliyle balayı onlar için de cehennemden farksız olurdu.

Onu neden davet ettikleri açıktı. Dört ay önce annesinin karşısına çıktığında avurtları bile çökmüş durumdaydı. Başladığı işi bitiremeden İzmir'e döndüğünde, yolculuk boyunca yanlış yere gidiyormuş hissine kapılmıştı. Aitlik hissi kaybolmuş, kendisini evsiz ve yersiz gibi hissetmişti. Güçlü durabilirdi. Her insan omuzlarını dik tutup, çenesini kaldırdığında dik dururdu. Ama içinde engel olamadığı bir yıkıntı, hangi yönden estiğini bilmediği şiddetli bir rüzgâr ve kocaman bir delik vardı.

Hiç birini istemiyordu ama istese de istemese de hepsini birden yaşıyordu. Adam, abisinin ofisinden çıktıkları andan itibaren peşini bırakmamıştı. Süheyla, Orkun Arıcı'nın yakalanmasının ardından mahkeme için iki hafta daha İstanbul'da kalmış ve dışarı adımını attığı anda da gördüğü ilk yüz Demir'in yüzü olmuştu. Onunla birlikte ifade vermiş, mahkemede şahitlik yapmış ve yine sonuna kadar yanında durmuştu.

Süheyla, İzmir'e dönmek için karayollarını seçmiş,

annesini görmeden önce kendisine biraz çeki düzen vermek istemişti. Hoş! Birkaç saatte kilo alıp, ruhunun sıkıştığı yerden çıkmasını beklemiyordu ama en azından denemişti. Adam da onu terminalde, elleri ceplerinde sessizce uğurlamıştı. Süheyla, otobüs terminalden ayrılırken arkasına bile bakmamış olmasına rağmen varlığını son ana kadar hissetmişti.

Herkes ona öfkeliydi. Annesi de dâhil olmak üzere kimsenin onu anlamak gibi bir çabası yoktu. İsviçre'ye gitmeden önce Timuçin Bey aracılığı ile Demir'le tanışmış olan annesi, yirmi sekiz yıllık kızını anlamak için bir nebze olsun gayret etmiyordu. Telefon görüşmelerinde, annesinin yüzüne telefonu kapamıyorsa bu; yirmi sekiz yıllık annesine duyduğu saygından kaynaklanıyordu. Annesi Demir'in meziyetlerini övüp duruyor aldığı tepkisizlikle de adamın aşkından dem vuruyordu. Bunu bilmediğini mi sanıyordu? Adam, nasıl başardıysa o duyguyu gözlerine kadar taşımış, Süheyla'ya bir başka bakıyordu.

Bazen isyan etmenin çok daha kolay olacağını düşünüyordu. Başta kendisi olmak üzere her şeyden vazgeçmek, yatağının içinde bir türlü atamadığı o acıyla baş başa kalmak ve kendini yok etmek... Süheyla, hiçbir zaman öyle biri olamamıştı. Olamayacaktı ama kimsenin onu anlamamasına içten içe derin bir öfke duymaya başlamıştı. Onu tek bir kişi anlıyordu; affetmeyi düşünmediği adam...

Kardeşinin katilini bulmayı amaçladığı zaman, İzmir'den şuursuzca ayrılmamıştı. Kendi hayatının önüne koyduğu bir amacı vardı. Her şeyi ardında bırakarak, kendini de gözden çıkarmışken sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Kimse bilemezdi, Umur'un odasının önünden her geçişinde utanç ve yenilmişlikle başının öne düştü-

günü... Kimse bilemezdi onu her zaman bir kahraman olarak gören kardeşinin intikamını alamamasının içinde yarattığı azabı... Kimse bilemezdi, tek bir hedefe kilitlenmişken, o hedef tahtası aniden önünden çekildiğinde içine düştüğü uğursuz boşluğu, kaybolmuşluğu ve hiçliği... Ve kimse bilemezdi dik omuzlarının üzerinde taşıdığı yeni yükün onun çökecekmiş gibi hissetmesine neden olduğunu, sevedemediği bu ayrılığın onun içinde açtığı uçsuz bucaksız oyukları...

Dairesinin giriş kapısına geldiğinde neredeyse inleyecekti. Adam hiç vazgeçmeyecek miydi? Onu unutmamasına bir gün dahi izin vermeyecek miydi? Kapının arasına sıkıştırılmış zarfı hışımına çekip aldı. Keşke kararına saygı duyup, ona yardımcı olsaydı! Demir, ona her şey için yardım ederdi ama kendini unutturmak konusunda asla! Zarfın içinden tek bir çıkartma çıktı. Süheyla'nın başının tepesine vurulmuş bir balyoz etkisi yaratan, kalbini bir baskı makinesinin arasında sıkışmış gibi hissetmesine neden olan bir çizimle karşı karşıya kaldığı için adamı öldürmek istedi. Süheyla, onun gözünden böyle mi görünüyordu? Aşkın gözleri kör ettiği belki de doğrudu. Çünkü Süheyla böylesine güzel olmadığını biliyor, böylesine bir aşkla bakabileceğini sanmıyordu.

Adamın bacaklarının arasında uzandığı anın resme dökülmüş haliydi... Süheyla'nın gevşemiş yüzünün üzerinde mayışmış bir gülümseme vardı. Alt dudağı haylazlıkla öne uzamıştı. Bu sadece bir resimdi. Adam, bu ifadeleri resme aktarmayı nasıl başarıyordu? Çıkartmayı giysi dolabına, diğer onlarcasının arasında kalmış minik bir boşluğa yapıştırırken, kendine tokat atmak istiyordu. Zihnini adamın yeteneğine yoğunlaştırmaya çalışması bir işe yaramıyordu. Aksine; tam da Demir'in istediği gibi o gecenin tüm ayrıntıları saniye saniye gözlerinin önünden geçip gidiyordu.

Dişlerini sıktı. Eğer kendisi tek bir resimle böylesine bir bocalamanın içine düşüp, daha önce yaşamadığı türden bir acıya ışık hızında savruluyorsa... Adamı düşünmek bile istemiyordu. Daha İzmir'e dönüp, eve adım attığı anda tüm bu saçmalıklar da peşinden gelmişti. Zarfları ve hediyeleri getirmesi için muhtemelen özel birini tutmuştu. Çünkü aylardır bıkmadan usanmadan pazar günleri de dâhil, her Allah'ın günü bir şeyler gönderiyordu.

Önce bir matruşka bebek setinin parçalarını tek tek yollamaya başlamıştı. Kutuların üzerinde ne bir not ne de kimden geldiğine dair bir yazı vardı. Ardından çıkartmalar gelmeye başladı. Sonra bir Nutella kavanozu! Ama Süheyla'yı darmadağın eden; her ay regl döneminde, tam olması gereken anda gelen büyük kutulardı. Bir ağrı kesici, bir sıcak su torbası -içinde sıcak suyuyla birlikte!- kalın patikler... Sanki yeterince özlemini çekmiyormuş gibi, adam onlara dair ne varsa -bir eldiven- Süheyla'ya gönderiyordu. Asla unutturmuyor, peşini bırakmıyordu. Ancak karşısına da çıkmıyordu. Bu, iyi bir şeydi. Çünkü Süheyla, kararını vermişti. Demir, doğruyu yaptığını düşünüyor olabilirdi. Belki de doğru olanı yapmıştı ama bu Süheyla'nın kararıydı ve o buna saygı duymamıştı. Onun arkasından iş çevirmiş, Süheyla'yı aptal yerine koymuştu. Kardeşinin kapısının önünden her geçişinde başını yere eğmesine neden olmuştu!

Aşk görünmez dallarıyla, katılığının arasındaki çatlaklardan sızacak kadar güçlü olabilirdi. Hatta onu yerle bir etmeye doğru sağlam adımlar atacak kadar da güçlü olabilirdi. Ama o, yanlış yapmıştı! Her yanlışın bir bedeli vardı.

Dolabına yapıştırdığı dev boyutlu çıkartmaya bakarken, neden onları atamadığını düşündü. Çıkartmadaki

görüntüde Süheyla bir bacağıny yukarı çekmiş, tamamen çıplak, yüzükoyun yatmış uyuyordu. Kalçası yatak örtüsüyle örtünmüş, belindeki doğum lekesinin bir kısmı net olarak görünüyordu. Eliyle çizdiği resimler ne kadar sıcak, gerçekliğe yakın ise, ardından gelen günlerde gönderdiği fotoğraflar bir o kadar soğuktu. Önce, resimlerini çektiği için öfkelenmişti. Sonra tam da Demir'den beklenebilecek bir hareket olduğu için gülmüştü. Ve sonra... Onun gözünden resmedilmiş çıkartmalar ve donuk kamera merceği ile çekilen fotoğraflar arasındaki farkı anladığında tır çırpılmışa dönmüştü.

Süheyla, adamın nazarında ilahi bir sanat eseri gibiydi. Hem de ilk karşılaştıklarında basitliğinden ve sıkıcılığından yakınmışken...

O anda da, gönderdiği her şeyin ardından artık alışkın olduğu gibi allak bullak olmuştu. Bir eli amaçsızca ve belki de bir parça çaresizlik ile saçlarının arasından geçerken yatağına doğru ilerledi.

Adımları utanç duyacağı kadar ağırlaşmış, bedeni tamamen uyuşmuştu. Utanç duyuyordu, çünkü bedeninin yorgunluğundan kaynaklanmadığını biliyordu. Aşk denen üç harfin onu böylesine ezmesine hiddetleniyordu ama sevgisi çok büyüktü. Yutkunarak özleminin daha da büyük olduğunu düşündü.

Keşke ağlayabilseydi. İçinde biriken her şeyi o küçük damlalara yükleyebilseydi. O zaman boğazında birikmiş yumruları göndermeye uğraşmak için yutkunmayı tik haline getirmiş olmazdı belki... Keşke bu kadar katı ve inatçı olmayıp kendi kurallarının dışına çıkmayı bir kez olsun başarabilseydi. Keşke duyguları kendi kurallarıyla savaşığında yenilgiyi kabul etseydi. Keşke bu kadar güçlü olmasaydı ve gururunu ayaklar altına alıp bir güzel ezebilseydi. Keşke bir defa olsun tükürdüğünü yalayabilseydi.

O zaman arkasına bakmadan giderdi. Gider, adam hangi kahrolası yerdeyse bulur, kolunun altına; sahibine kavuşmuş bir kedi gibi mırıldanarak kıvrılırdı. Ne yazık ki öyle biri değildi. Hiç olmamıştı. Olmayacaktı.

Uykusunun arasında hayal meyal duyduğu kapı zili-
nin sesi; sanki beyninin içinde çalıyormuş gibi geliyordu.
Yataktan kalkar ve göz ucuyla saate bakarken homurdan-
maktan kendini alamadı. Merakla kapıya ilerledi. Zil bir
kez çalmış, arkası gelmemişti. Kapıyı açtı ve karşısında
gördüğü yüzle afalladı. Narin yüzü bir hortlağınki gibi
çökmüş, teni sanki saydammış gibi görünüyordu.

Aniden içi buz gibi oldu, bu soğukluk sesine yansı-
yarak, "Meltem?" diye sordu. Onunla mahkemeden beri
görüştmemişti. Bir kez göz göze gelmişler ve bir daha
karşılaşmamışlardı. Arada sırada gelen isimsiz aramala-
rın ona ait olduğuna emindi. Demir olduğunu asla dü-
şünmemişti. Çünkü Demir onu arıyor olsaydı kendisinin
olduğunu belli ederdi.

Meltem, "Uyuyamıyorum," diye fısıldadı.

Öylesine bir çöküntünün içinde görünüyordu ki,
Süheyla'nın içi sızladı. Yine de kendisini, "Psikiyatr gibi
mi görünüyorum?" diye sorarken buldu.

Kız sanki son umut kapısı da yüzüne çarpılmış gibi
irkildi. Başını iki yana salladıktan hemen sonra gücünün
son karıntılarına tutunuyormuşçasına arkasını döndü.
Süheyla, dönmeden önce yüzü iki tarafından geriliyor-
muş gibi acı verici bir ifadesini yakalamıştı.

Süheyla'nın omuzları çöktü. İstem dışı sert bir tınıyla,
"İçeri gel, Meltem!" dedi. Kız ona bakmadan başını iki
yana salladığında, "Bir kez daha teklif etmem!" diye bir
uyarıda bulundu.

Meltem kaçamak ve ürkek bir bakış attı. Süheyla, aralık tuttuğu kapıyı açmış, içeri girmesi için bekliyordu. Meltem arkasını dönüp tüm gücüyle koşarak, bedenini onun bedenine attı. Kolları boynuna dolanırken hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Süheyla, iç çekerken tek eliyle saçlarına uzanıp yatıştırmak için hafifçe okşadı. "Tamam artık!" Kızın saçlarından gelen koku burnunu kırıltırmasına neden oldu. "Allah aşkına ne zamandır banyo yapmıyorsun?"

Meltem'in verdiği cevap, kollarına yığılmak oldu.

"Bu, senin suçun değil! Neden böyle ağır bir yükü omuzluyorsun ki?" Süheyla, dakikalardır onu ikna etmeye çalıştığına hâlâ inanamıyordu. Genç kızı, salona taşıyıp, ayılmasını sağladıktan sonra onu banyo yapmaya zorlamıştı.

"Ben, onunla görüşmeseydim; Umur şu anda hayatta olacaktı!"

"Bunu hiç kimse öngöremezdi. Ben de Umur'un babam tehdit ettiğini bilseydim, onun bacaklarını kırardım! Bunların hiç biri yaşanmamış olurdu. Her şeyi kendi başına halletmeye çalıştığı için ve babanı tehdit etmek gibi bir aptallık yaptığı için Umur da suçluydu. Biz tüm bu olayların dışında tutularak geriye kalan her şeyi yüklenmek zorunda kaldık. Senin suçluluk duyacağın hiçbir şey yok. Babanı seçme şansına sahip değildin. Âşık oldun ve... Kahretsin neden hâlâ beni bunlarla uğraştırıyorsun ki? Âşık oldun ve bu kadar iştel!" Süheyla, öfkeyle başını iki yana salladı.

Meltem, uzun süre sessiz kaldı. Dakikalar sonra

Süheyla'ya ürkek bir bakış attı. "O adam... Sürekli beni takip ediyor." Sertçe yutkundu. "Ben... Ben de senin beni koruyabileceğini düşündüm."

Süheyla, "Kim?" diye sordu.

"Arabistanlı olan... Cemal! Korkuyorum."

Aklına bir düşünce gelmiş gibi irkildiğinde onu kol-
larının arasına alma isteği duydu. Yaptığının tamamen
hata olduğunu bilerek ama engel olamayarak, "Birazdan
eşyalarını almaya gideceğiz ve bundan sonra benimle ka-
lacaksın! Anlaşıldı mı?" dedi.

"Sana yük olmak da istemiyorum."

"Çok fazla yük olursan kapı dışarı atarım, olur biter!"

Süheyla, anahtarlarını kapı kilidine yerleştirirken tek
kaşı havaya kalktı. Ardından kapının her yerini dikkatle
taradı. Ne bir zarf ne de herhangi bir şey vardı. Kapıyı
açıp içeri girmişti ki, bir anda kendine engel olamadan
arkasını döndü. Paspası tamamen kaldırıp altını kontrol
etti. Zarf yoktu. Sonra, her nedense rahatlayarak derin
bir iç çekti. Meltem almış olmalıydı.

"Meltem?"

Mutfaktan gelen tıkırtıların arasına, Meltem'in her ge-
çen gün güç kazanan sesi karıştı. "Mutfaktayım!"

"Kapının önündeki zarfı sen mi aldın?" Süheyla far-
kında olmadan kaşlarını çatmış, yemek yapmaya çalışan
kıza dikkatle bakıyordu.

"Zarf yoktu. Eğer her gün gelen şeylerden-"

"Evet. Onlardan bahsediyorum." Meltem irkildiğinde
sert çıkan sesine içinden küfretti. "Bugün çok yorucuy-
du," diye mırıldanarak üzüntüsünü belli etmeye çalıştı.

Gerçekten bir şey yok muydu? Hiçbir şey! Anlamlan-
dıramadığı bir his, içinde örümcek ağı gibi yayılmaya

başladı. Bir adım atmış da, hemen önünde durduğu halde fark edemediği bir çukurun içine düşmüş gibi hissediyordu. Gerçekten bir şey yok muydu? Meltem'in hazırladığı bilmem ne soslu makarnayı yerken düşüncelerinin ipini kaçırdı. Bir şey mi olmuştu? Başına bir şey mi gelmişti? Düşüncesi bile içinde bir noktanın zıplamasına neden oldu. Karşısında, onu kaygıyla izleyen genç kıza baktı. "Günün nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi,"

Süheyla, onu evlatlık almış gibi hissediyordu. Arabistanlı adam tam bir manyaktı ve kızı iki hafta içinde onlarca kere aramış, telefonuna mesaj atmış, kendi dairesinde kalmadığı için endişelerini dile getirmişti. Her defasında karşısında Süheyla'yı bulmuştu. İsteddiği yola başvurabilirdi. Yine Süheyla ile karşılaşacaktı. Birkaç gündür sesi soluğu çıkmayan adama güvenmiyordu. Onun, kızın peşini bıraktığını sanmıyordu. Meltem'i okula getirip götürmesi için eğitmenlerinden güvendiği üç gence rica ederek, bu konuda da elinden geleni yaptığını düşünüyordu.

Peki, Demir gerçekten bir şey göndermemiş miydi?

Aklı karışmıştı. Birçok şeyi aynı anda düşünebilen zihninin hepsi adamın gönderdiği hediyelerin ve çıkartmaların bir anda kesilmesiyle o yöne kaymıştı. Derinlerde bir yerde, bunun adamın oynadığı oyunlardan biri olduğunu biliyordu. Oyunlar oynamayı severdi. Yine de bu, kendisini endişe etmekten alıkoyamıyordu. Üç hafta! Bitmeyen günleri, kocaman saatleri, bir sürü dakikaları, artık saymayı bıraktığı saniyeleri olan kocaman üç hafta boyunca hiçbir şey gelmemişti.

Onun endişeye sevk edip, Demir'i aratmaya çalış-

mak gibi bir oyunun içinde olduğu ve başına gerçekten bir şey gelmiş olmasının dışında bir seçenek daha vardı. Adam, onu rahat bırakmıştı. Kararına saygı duymuş, Süheyla'dan vazgeçmişti. Eh... Süheyla'nın da istediği bu olduğuna göre şikâyet etmemeliydi. Ama ediyordu. En azından iyi olduğunu bilseydi belki de böylesine bir endişenin içine düşmeyecek, zihninde başka bir şeyler için de yer açabilecekti. Süheyla, babasıyla yaşadığı anları net olarak hatırlamıyor olabilirdi ama öldüğü anda hissettiklerini ve ona duyduğu özlemi hatırlıyordu. Kardeşini küvetin içinde bulduğunda hissettiklerini bir an için bile unutmamıştı ve özlemi onu yakıp kavuruyordu.

Demir, yaşıyordu. Sadece bedenlerinin arasında kilometreler, insanlar, evler, çayırılar falanlar filanlar vardı. Yine de özlemi onu tüketiyordu. Bu, içinde köklü bir oluşum gibiydi. Yeni ve kabullenmek istemediği bir şey... Yaşamını kısıtlandıran, onu özgür hissetmekten alıko-yan, evinden uzakmış gibi yabancı kılan bir sevgi...

Her gün daha da iyiye gittiği için biraz olsun mutluluk duyduğu Meltem, erkenden odasına çekilmişti. Süheyla neye öfkelendiğini bilmeden mutfağa doğru sert adımlarla ilerledi.

Dolap kapağını hışımla açtı. Demir'in gönderdiği çikolata kavanozlarından birini alıp salona geçti. Hiçbir şeyden tat almadığı gibi televizyon izlemekten de zevk almıyordu ama en azından hayvan belgesellerini izlemek kafasını meşgul ediyordu. Edebildiği kadar...

Zap yaparken bir kanalda son dakika haberlerinden birine rastladığında kısa süre duraksadı. Bir villanın önünde biriken muhabir ve kameramanların aynı anda konuşup endişelerini dile getirdikleri bir son dakika haberi-ydi. Süheyla'nın elindeki kaşık bilinçsizce kavanozun içine düştü.

Villanın, Çelik Mızrak'a ait olduğunu fark etmesi kalbinin üzerine kaynar su dökülmüş gibi hissetmesine neden oldu. İzlediği kanalın muhabiri telaşlı telaşlı bir şeyler anlatıyor, arada kurbağa vıraklaması gibi çıkan sesini düzene sokmak için boğazını sertçe temizliyordu. Süheyla, haberi dinlemek istediğinden emin olamayarak kumandayı hızla eline aldı. Gözlerinin anlık kapanmasının ardından, tekrar koltuğun üzerine bıraktı.

"... Biraz önce de söylediğim gibi Demir Mızrak'ın hayati durumu hakkındaki bilgiye henüz ulaşamadık. Durumunun kritik olduğunu öğrenmekle birlikte, sağlam kaynaklardan aldığımız bilgiye göre; Demir Mızrak alkol komasında ve hayati tehlike taşıyor. Demir Bey'in bakımının neden bir hastanede değil de evde yapılıyor oluşu da sağlığı konusundaki endişelerimizi artırıyor. Ziyaretleri kabul edilen üç kişiye yönelttiğimiz sorular da cevapsız kaldı, fakat yüzlerindeki ifadenin iyi şeyler anlatmadığını söyleyebiliriz..."

Ekrandaki görüntü aniden bulanıklaştı. Süheyla'nın kaskatı kesilmiş bedeninde hareket eden tek yer sertçe çatılan kaşlarıydı. Sanki daha dikkatli bakarsa giriş kapısının ardında Demir'i görecekmış gibi ekrana iyice yaklaşmışken görüntünün bulanıklaşması sinirlerini zıplattı. Kadının sesi artık kulak tırmalayıcı bir uğultunun arasından zorlukla çıkıyordu. İstemsizce gözlerini kırptırdı. Yanaklarından aşağıya yuvarlanan gözyaşları, çenesine doğru iniyor, çikolata kavanozunun içine düşüyordu. O kadar sessizlerdi ki, ağladığını fark etmesi uzun zaman aldı.

Hıçkırımıyordu. Bağırıp çağırmıyordu. Sadece gözyaşı döküyordu. Zihni sessiz bir boşluk olmuştu. Öylesine sessizdi ki, sanki sinyali olmayan bir kanal gibi kara bir ekran ve sessizlik vardı. Sonra kelimeler yavaş yavaş zihnine sızmaya başladı. Çelik Mızrak'ın onun alkol ve uyuşturu-

cu ile olan sorunlarını, yaşadığı hayati tehlikeyi, Demir'i kurtarmak için neler yaptığını anlatan kelimeleri beyninin içinde yakalayamadığı bir hızla geçip giderken, kulakları adamın sesiyle dolmuştu.

Suçluluk duygusu, vicdan azabı, kaybolmuşluk hissi ve korku bedenine aynı anda girmeye karar vererek dengesini bozdu. Dünya ayağının altından birkaç santim yana kaydı.

İçinde aniden oluşan tüm bu karmaşaya rağmen, koltuğundaki sabit pozisyonunu bir an olsun bozmadan gözlerinin hâlâ televizyon ekranına kilitli kaldığının farkında değildi. Elindeki kavanozu tüm gücüyle sıktığının da farkında değildi. İçindeki acıya dayanamıyormuş gibi ağzının aniden açılıp, tüm kaslarının kilitlendiğinin de farkında değildi. Dilinin balon gibi şiştiğini hissediyordu. Yoksa açık ağzından dışarı atmak istediği dayanılmaz acıyı çıkmayan sesine yüklemeye çalışmazdı. Çığlık atmak istiyordu. Avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Ama tüm acı içinde kalmaya niyetliymiş gibi ağzından tek ses çıkmıyordu.

Bir eliyle, bilinçsizce yanağındaki garipsediği damlaları silerken ağlamanın bir işe yaramadığını fark etti. Acı olduğu gibi yerinde sayıyor, sonra da katlanarak artıyordu. Gözyaşları hiçbir şeyi alıp götürmüyor, içindeki sarsıntıyı durdurmuyordu.

Peki, o zaman neden ağlıyordu?

Aniden ayağa fırladı. Boğazındaki şişlik konuşmasına engel oluyordu ama iç sesiyle Demir'e ettiği küfürlerin haddi hesabı yoktu. Mekanik bir robot gibi dolabından aldığı rastgele kıyafetleri sırt çantasına tıkıştırırken dişleri hiç aralanmayacakmış gibi kenetlenmişti. Eğer Meltem'in varlığını unutmuş olmasaydı mutlaka evden çıkarken ona bir not bırakırdı.

24

Bir gün yüzünü unuttur muydu? Belinde, iki gamzesinin hemen ortasındaki denizyıldızını andıran doğum lekesini? Kaşının hemen yanındaki belli belirsiz beni? Saçlarını unutmazdı! O çirkin leylek yuvasını unutmasına imkân yoktu. Tek kaşını havaya kaldırışını da unutmazdı. O tek kaşıyla dünyaya meydan okuyan duruşunu da unutmazdı. Gözlerini devirişini unutmazdı. İçinde, ağır ağır hareket ederken tutkuyla kararmış gözlerinin yukarıya dönüşünü de unutmazdı. Yüzündeki saf haz ifadesini de... Demir'in göz kapakları gözlerinin üzerine örtüldü. Hayır. Onu unutmazdı. Hiçbir şeyini! Yokluğu, yine tokat gibi yüzüne çarptığında irkildi. Tokat fiziksel olmayabilirdi ama acısını en derinlerinde hissetti.

Gözleri tekrar açıldığında üzerinde çalıştığı çıkartmaya baktı. Bu, ona göndereceklerinden biri değildi. Kendine saklıyordu. Aynı evde kaldıkları hafta boyunca onu

moda evine almaya gittiği günlerden kalan özellihsiz ama etkili bir andı. Anı, dudaklarının kenarına hüznü bir gülümseme yerleştirirken, burnunun direği sızladı. Öylesine özlüyordu ki... Görmeye öylesine ihtiyacı vardı ki, nasıl olup da kendini odasında tutabildiğine şaşırıyordu. Abisinin savunduğu tez doğrudu. Süheyla, Demir'in en has bağımlılığıydı. Zamanında tüm bağımlılıklarından kurtulmak için büyük savaş vermiş, ağır tedaviler görmüştü. Sonsuza kadar kurtulduğunu düşünmüştü, çünkü söz vermişti. Ki o sözlerini tutardı. İnsan bir şeye bağlandığında hayat sadece ondan ibaret oluyordu. Yalancı bir mutluluk, uyuşukluk ve kayıtsızlık öyle bir huzur veriyordu ki...

Demir, sözünü tutamamıştı. Tutup, bağlanmaması gereken tek şeye tutulmuştu. Bu defa daha kötüydü. Bedenine yayılan o zevkli mutluluk gerçektir. Süheyla, Demir'in zaruri ihtiyacıydı. İnsan su içmeden kaç gün dayanabilirdi? Yemek yemeden? Uyumadan? Demir, Matruşka olmadan daha ne kadar yaşayabilirdi?

Ona elveda demeyecekti. Doksan yaşına gelmiş, bastonlu bir dede olana kadar affetmese bile ona elveda demeyecekti! Eğer bir gün onu beklemeyi bırakırsa muhtemelen öldüğü gün olurdu.

Yine de bünyesine yerleşmeye çalışan korkuya engel olamıyordu. Gönderdiği paketlere ve çıkartmalara tek bir kere bile cevap vermemişti. Ne arayıp onu rahat bırakmasını söylemiş ne de onunla iletişime geçmek için bir girişimde bulunmuştu. Öfke ve nefretle başa çıkabilirdi ama kayıtsızlıkla nasıl başa çıkabileceğinden emin değildi.

Tutunduğu umut kırıntısı da onu terk etmek üzereydi. Ona bakmaya, sesini duymaya, en çok da dokunmaya ihtiyacı vardı. Kimi zaman ellerindeki alevlenmeyle

gerçekten yanıp yanmadığını kontrol ediyordu. Hisleri fiziksel olarak bedenine gerçekten etki edebilir miydi? Artık edebileceğinden ürküyordu.

Süheyla'ya ihtiyacı vardı. Bir kadeh viskiye de ihtiyacı vardı. Çalışma odasından çıkıp adımları dosdoğru salona ilerledi. Barda, parlak ışıkların altında ısı ısı görünen viski şişesine doğru hızlı adımlar attı. Şişeyi sıkıca kavrayıp iki kadeh aldı ve hiç duraksamadan abisinin odasına yöneldi.

Odasının kapısını hafifçe tıklatıp cevap beklemeden içeri girdi. Abisi yatakta, yüzükoyun yatıyor ve muhtemelen uyuyordu. İç çekip tam bir hayal kırıklığıyla dolaarak arkasını döndü.

"Uyumuyorum."

Abisinin çatlak sesiyle hafifçe gülümsedi. "İyi, yoksa gidip çalışanlardan birini kaldıracaktım."

"Çıldırma."

Abisi... Abisiydi işte! Ona uyarı vermeyi görev haline getirmişti. Yatakta doğrulup, Demir'e şöyle bir bakış attığında elindekileri fark ederek kaşları çatıldı. "İninden çıkmanın bir nedeni olmalıydı," diye mınıldandı. Ayaklarını yataktan sarkıtırken, "Umarım bu tek gecelik bir kaçamağın ötesine geçmez," dedi.

Demir, omuz silkti. "Emin değilim!" arkasını dönüp odadan çıktı. Aynı katta bulunan oturma odalarından birine ilerledi. Dakikalar sonra üzerine bir sabahlık geçirmiş olan abisi arkasından odaya girip yanmayan şöminenin hemen önünde karşılıklı konuşlandırılmış, yüksek arkalı koltuklardan birine oturduğunda, Demir kadehleri dolduruyordu.

"Bir şey mi oldu?"

Demir, içkisinden bir yudum aldı. Sert sıvının boğazından aşağı yakarak akıp gitmesini bekleyip omuz silk-

ti. "Ortada olanın dışında bir değişiklik yok!"

"Sana söylüyorum; kadınlara karşı her zaman neza-ket sınırları içinde davrandım. Belki de Süheyla için bu durumun dışına çıkmalı ve onu kaçırmalıyız!"

Demir, sözleri üzerine içten bir kahkaha attı. "Sü'den bahsediyorsun, abi! Kadın, Chun Lee'nin kayıp kız kar-deşi... Muhtemelen bizi paketler ve üzerimize kocaman bir fiyonk bağlayıp adresimize geri postalar."

Abisi ona tuhaf bir bakış attı. "Ve sen de hâlâ bu kadı-nı istiyorsun!"

Demir, ona cevap vermedi. Onunla alay ettiğini bili-yordu. İkisinin sevgisine de inanıyordu ve en az onlar kadar, bir araya gelmelerini istiyordu. En az Demir kadar eli kolu bağlı durumdaydı. Demir, Süheyla'nın insafına kalmıştı. İnsafının da... İnatçılığının da...

Onu anlıyor olması bir şeyi değiştirmiyordu ya da onu daha az istemesine neden olmuyordu. Hayır. Sü-heyla, attığı her adımla Demir'i kendine daha çok bağlı-yor, boynuna attığı çelik halatı bir kez daha doluyordu. Demir'e karşı olan katı davranışında bile onu etkileyen bir şeyler vardı.

Dakikalar sessiz iç çekişlerle ilerlerken, ikisinin de söyleyecek bir şeyi yoktu. Sonunda abisi tamamen ciddi bir ifade ve sesle, "Böyle devam edemezsin!" dedi. "Bir yerde durup, karar vermek zorunda kalacaksın!"

"Biliyorum. Ama şu anda devam etmeye karar verdi-ğim tek şey..." Demir, kadehini havaya kaldırdı. Abisi-nin endişeli bakışları ve huzursuz ifadesine karşılık ka-dehindeki tüm sıvıyı bir dikişte midesine gönderdi.

25

Ölüyor muydu? Ölürse; Süheyla ne yapacaktı? Demir'in varlığından eksik olan bir dünya nasıl olurdu? Bir gün ona; *Dünya üzerinde bir nokta bile değilsiniz!* demişti. Dünya üzerinde nokta olmayabilirdi ama kendi benliği üzerinde koca bir etkisi vardı.

Süheyla, onu hayatından silmeye karar vermişti. Kendini mi kandırmıştı? Bu, onun yapacağı bir şey değildi. Ya vardı ya da yoktu!

Aşk, sağlam temelleri olan bir yapının bile çökmesine yetecek kadar güçlü bir düşmandı. İnsanı, kendi benliğiyle çatışmaya düşürecek kadar kancık ve hırslıydı. Süheyla'nın duygusallıkla işi yoktu, aşk bunu çok da umursuyor gibi görünmüyordu.

Yoksa biri kalbinin üzerinde sivri topuklarıyla tepiniyor gibi hissetmezdi. Ya da dehşet bir korkunun içinde çırpınmazdı. Dışarıya sakın bir duruş sergiliyor olabilir-

di ama içinde kan gövdeyi götürüyordu. Eğer ölmek gibi bir niyeti varsa, onu kendi elleriyle boğacaktı! Madem ölmek için böylesine bir çaba sarf etmişti. O'nun için bunu kolaylaştıracaktı!

Bir de güçlü olduğunu savunmuştu. Acıyı unutmak için kendini alkole vermenin neresinde güçlü olmak vardı? Süheyla, onun kafasını kırmak istiyordu. Beyninin bir tarafında ona hazırladığı harika sözler fink atıyordu. Bol acılı, bol soslu...

Ölürse Süheyla ne yapacaktı? Hiçbir fikri yoktu.

Otogarda hızla ilerledi. Uçakla gelmek için ne kadar uğraşıysa da bilet bulmak mümkün olmamıştı. Telaşlı insan kalabalığının arasından kendine yol açabilmek için kimilerine omuz atmak zorunda kaldı. Bir taksiye bindiğinde telefonunu açtı. Açtığı anda da cevaplar Süheyla'daymış gibi annesinin araması ve Timuçin Bey'in arka arkaya attığı mesajlarla karşılaşmıştı. Boş konuşmanın bir anlamı olmadığı için onlarla görüşmeyi sonraya erteledi.

Tek düze sesi bir anda aracın içinde patladı. "Biraz daha hızlı olabilir misiniz?"

Gereksiz bir şekilde gösterişli bulduğu villanın önüne geldiklerinde araç aniden durdu. Lastiklerden çıkan sinir bozucu çılgık sesleri üzerine, kapının önüne kamp kurmuş habercilerin dikkati kendi üzerlerinde yoğunlaştı. Araçtan indi. Bahçe kapısının önünde, bulabildikleri her yere serilmiş ve küçük bir haber kırıntısı yakalamak için bekliyorlardı. Genç kadının ilerlediği yönü fark ettiklerinde kan kokusu almış pirinalar gibi ona yöneldiler. Elemanların kulaklarını acıtan sesleri uğultudan farksızdı. Ne sorduklarını duymuyordu bile...

Büyük bahçe kapısının önüne geldiğinde, güvenliğe bağlı telefon ahizesini kaldırıp, ezberinde bulunan numaraları tuşladı. "İsmim, Süheyla Akgün! Çelik Mızrak ile görüşmek istiyorum!"

"Ziyaretçi kabul etmiyorlar, Hanımefendi!"

"Ya şimdi şu kapıyı açarsın ya da Çelik Mızrak'ı arar ve beni içeriye kabul etmediğinizi bildiririm. İnanın karışılacağınız tavır hoşunuza gitmeyecektir!"

Gereksiz konuşmalar ve tehditlerle vakit kaybettiği için dişlerini sıktı. Tahmininden daha uzun bir süre kapıda beklediğinde, belki de onu kabul etmeyeceklerini düşündü. Böyle bir ihtimal neden aklına gelmemişti? Sonuçta Çelik Mızrak, kardeşinin durumu için Süheyla'yı suçluyor olabilirdi.

Sorun değildi. İçeri girmenin bir yolunu bulurdu. Sonunda, bahçe kapısı kayarak yana doğru açıldığında bedeninin sığabileceği bir açıklıktan hızla içeri daldı. Kapanan bahçe kapısının arkasında bir hengâme yaşandı. Süheyla, süslü taşlarla döşenmiş yürüme yolunda ilerlerken gözleri farkında olmaksızın çevrede dolandı. Sanki ilahi bir şey içinde bulunduğu durumla alay ediyormuş gibi her şey daha canlı, daha neşeli, daha parlak, yeşiller göz alıcı... Sanki her şey onunla alay ediyordu. Eğer mümkün olsaydı, eline bir silah alır ve hepsini vururdu. Güneş gökyüzünde asılı olduğu yerden düşer, çiçekler parçalamır, gökyüzü delinir... Saçmalıyordu.

Eve on adım kala giriş kapısı aniden açıldı. Çelik Mızrak, yüzünde yorumlamak istemeyeceği kadar perişan bir ifade ile karşısında belirdi.

Süheyla, parlak ve cilalı merdiven basamaklarını tırmanırken, genç adam, "Geleceğini sanmıyor-"

Süheyla, onun sözlerini sertçe kesti. "O nasıl?"

Çelik Mızrak, umutsuzca omuz silkti. Parmakları, öne

düşmüş başının üzerindeki alnını sertçe ovarken üst üste ve gürültüyle yutkundu. Süheyla'ya göre abartılı bir iç çekişin ardından oldukça alçak bir sesle, "Git ve kendin gör!" dedi ve geçebilmesi için yana kayarken, "Odasında," diye ekledi.

Süheyla sertçe başım eğip yanından fırtına gibi geçti. Her adım atışında, onunla arasında kapanan mesafe ile bedenine kaldırmayacağından korktuğu ağır hisler ekleniyordu. Ne göreceğinden emin değildi. Ne görmeyi beklediğini de bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa, onu her zamanki canlılığıyla bulamayacaktı. Düşüncesi bile ortalığın tozunu attırmak istemesine neden oluyordu.

Merdiven basamaklarını çıktığında, boğazına dizilmiş yumruların üzerine bir yenisi daha eklendi. Koridorda ilerlerken gözleri odasının kapısına kilitlenmişti. Kapısının önüne geldi ve nefes almak için bile kendine zaman tanımadı.

Onu, yatağında sessiz, hareketsiz uzanmış halde görünce içine çekmeyi unuttuğu tüm oksijeni bir anda almak ister gibi sert bir nefes çekti. Gözlerini yüzüne dikmiş, yatağına ilerliyor, kalbi, son şiddet bas vuran bir *Woof*er gibi gümlüyordu.

Ruhunun bir yanı, ona olan özlemini çaresizce gidermeye çalışırken, diğer yanı teninin tazeliğini fark ettiğinde cılız bir sevinç dalgasıyla titriyordu. Uyuyor gibi görünüyordu. Hasta, canlılığını kaybetmiş bir ifadesi yoktu. Kendisine umutlanma izni verebilir miydi?

Yüzünü dikkatle izlerken gerginliğini fark etti. Kasırlarak, acı çekip çekmediğini düşündü? Odaya kısa bir bakış attı. Yatağının hemen yanında, tuhaf sesler çıkaran bir makine, diğer yanında, yarısı boşalmış serum şişesinin asılı olduğu bir ayaklık vardı. Şişeden uzanan boru, boynuna kadar çekilmiş örtünün altında kayboluyordu.

Örtü, düzensiz olduğunu düşündüğü kalp atışlarıyla titreyordu. Endişelenerek yanına oturmadan önce, çantasını zemine bıraktı. Kalçasını, ona zarar vermemeye dikkat ederek bedeninin yanına ilaştırdi.

Özlemi neredeyse inlemesine neden olacaktı. Böylesine şiddetli bir duyguyu bedeninin hangi tarafında saklamıştı? Usulca iç çekişinin ardından sertçe yutkundu. Bir eli yüzüne uzandı. Yüzü nispeten iyi görünüyordu. Dolgun dudakları rengini kaybetmemişti ama saçları ıslak ve karışık.

Burnunu başparmağıyla okşadığında hafif nefesi tenine çarptı. Parmakları dudaklarına inip biçimli çizgisini takip etti. Uzanıp, dudaklarından tüy kadar hafif bir öpücük çaldığında, hissetmediği nefesi endişelenmesine yol açtı. Aniden doğruldu. Parmakları saçlarının arasına dalarken tehditkâr bir fısıltıyla, "Gitme, aşağılık herif! Gitme!" diye çıkıştı. "Gidip de kaldıramayacağım bu yükü omuzlarıma bırakma. Altında ezilirim. İnan... O kadar güçlü değilim! Pislik herif!" Parmakları saçlarını sertçe kavradı. "Ölürsen, seni öldürürüm!"

Dudaklarını, ansızın nemlenen alnuna değdirmek için hafifçe eğildi. Sonra birinin kıkırdadığını duydu. Yumuşak, hoş, hatıralarını süsleyen bir sestti. Omuzları aniden sıkıca kavranırken, kıkırtı kahkahaya dönüştü. Süheyla, afalladı. Daha çok şoka girmişti. Bedeni hamur kıvamındaydı ve hareket edebilme yetisini kaybetmişti.

Adam -tamamen sağlam olan adam- neşeli sesler çıkarmaya devam ederken, şaşkınlığından faydalanarak, sırtını yatağa yapıştırdığı bedeninin üzerine oturdu. Bileklerini iki eliyle birden kavrayarak başının tepesine çıkardı. Süheyla, gözleri irice açılmış bir halde ona bakmaya devam ediyordu.

"Kahretsin, kadın! Harika gidiyordun ama teknik olarak ölü birini öldüremezsın!"

Demir'in sesi neşeli geliyordu gelmesine ama titremesine engel olamamıştı. Gözleri çılgınca parlıyordu. Süheyla, o deliliği görüyordu ve tepki vermekten öylesine acizdi ki, tek kelime edemiyordu. Kalbi durmuş muydu yoksa çılgınca atıyor muydu, farkında değildi. Hayal mi görüyordu? İyi olmasını istediği için sanrılara mı kapılmıştı? Yoksa acı beynini yemişti de delirmeye mi başlamıştı?

Demir, yüzüne uzandı. Burnu, içeriye ağır ağır soluk çekerken kadının yüzünde geziniyordu. Başını hafifçe kaldırıp dudaklarından öpücüğünü çalıp gözlerini Süheyla'nın gözlerine dikti. Acı çeker gibi "Allah'ım, onca özleme nasıl dayanmışım?" diye soludu. Bunu gerçekten merak ediyor gibi görünüyordu. "İnsafsızsın, kadın!"

Kütlesi olmayan, soyut bir şey Süheyla'nın tepesine sertçe vurdu. Adam yaşıyordu. Turp gibi sağlıklıydı. Kalbi bu gerçekle resmen cıvıladı. Onu yine oyuna getirmişti. Bu gerçekle ise; beyninde kızıl fırtınalar kopuyordu. Adam onu kandırmıştı. Ayağına getirtmişti. Yaban domuzu kadar iyiydi. Ve Süheyla, onu domdom kurşunuyla vurmak istiyordu. Birkaç yerinden...

"Seni." Susup yutkunmak zorunda kaldı. "Canlıyken öldüreceğim!"

Yirmi dakika önce...

Demir'in gözleri ekrana kilitlenmişti. Kanallarda geziniyor, komaya girdiği haberinin iyice yayıldığından emin olmak istiyordu. Sosyal medya yeterince coşmuştu. Ama Sü, sosyal medya ile pek ilgilenmiyordu. Haberin

ona ulaşmasının en iyi yolu televizyon kanallarıydı. Anladığında Demir'i öldürmek isteyecekti. Sorun değildi. Demir, çevirdiği bu son oyunun işe yaramasını umuyordu çünkü Demir onu kaybettiğini sandığında ne yemini kalmıştı ne de geçmişin acı izleri...

Onunla yaşamamanın her şeyin ötesinde olacağını gerçekten o anda fark etmişti. Belki Süheyla da anlardı. Birlikte, ayrı ayrı olduklarından çok daha iyilerdi. Karakterleri birbirine o kadar zıttı ki, sırf bunun için bile en eşsiz melodiyi oluşturunyorlardı. Bunu görmesi gerekiyordu. Ama önce acısını yaşaması lazımdı. Tüm gururunu ayaklar altına alması, kurallarını yıkması ve çıkıp gelmesi gerekiyordu. Eğer gelirse öfkesinden kurtulduğu anda ne anlatmak istediğini kavrayacaktı. Gelmezse... Demir, bir iç çekişi bastırdı. O zaman onun katılığını ömür boyu kıramayacağından emin olacaktı.

Abisi kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış bir şekilde salona girdiğinde gözlerini ona çevirdi. "Sabahın köründe çıkıp gelmesini beklemiyorsun, değil mi?" Çelik, esnedi. Önceki gece haberi yayabilmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Böyle bir abiye sahip olmak için ne yapmış olduğunu merak ediyordu. Ona baktıkça arkasında sağlam bir kaya varmış gibi hissediyordu. Kimi zaman sinir bozucu ve buyurgan olabilirdi ama işin ucunda Demir'in mutluluğu varsa her şeyini ortaya koymaktan asla çekinmezdi.

Çelik güldü. "Birazdan bana ilan-ı aşk edeceksin diye ürmeye başladım!"

Demir de güldü. "Üzgünüm, tipim değilsin!" Ardından yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "İlan-ı aşk demişken, Berrak'ın senden hoşlandığını ne zamandır biliyorsun?" Çelik, omuz silkerek geçiştirmeye çalıştı. "Neden denemiyorsun ki? O gerçekten iyi biri!" Abisi, keşiş gibi ya-

şamıyordu ama bir kadınla ciddi bir ilişkiye girmeyi de asla düşünmüyordu.

Çelik, gözlerini televizyon ekranına dikmişti. "İyi biri olduğu için! Tutkulu bir aşkı, güzel çocukları, anne olmayı hak ettiği için! Ayrıca onu veya herhangi birini kendime bağlamak için karasevdaya tutulmuş olmam gerekir."

Demir, sözlerini onaylamadığını belirtmek için kafasını iki yana salladı. Onu ikna etmek için bir sürü cümleye başvurabilirdi ama abisi de Süheyla gibi katı ve inatçı bir kişiliğe sahipti.

"Her gün böyle ekranın başına çöküp saniyeleri saymayacaksın, değil mi?" Çelik'in sözlerinin üzerine kayıtsızca omuz silkti. Tam da öyle yapmayı düşünüyordu. Zaten beklemekten başka yapacak hangi önemli işi vardı ki? Ya gelmezse? "Uzun sürebilir." Abisi onu uyarmaya devam ediyordu ve Demir'in abisine sinir olduğu anlar işte böyle gerçekçi olduğu anlardı!

Demir, sebze suyunu yudumlarken, yardımcı kızlardan biri hızlı adımlarla salonun kapısından girdi. Elinde bir telefon vardı. "Gelmiş!" diye soludu. Heyecandan sesi kısılmıştı. "Süheyla Hanım, gelmiş. Kapmın dışındaymış!"

Onun narin eli heyecanla göğsünü bulurken, Demir'in ağzındaki tüm sebze suyu halının üzerine fışkırdı. Kalbi de havada birkaç burğu atıp yere çakıldı. Gelmesini elbette bekliyordu. Umuyordu. Çılgın gibi istiyordu ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. "Matruşka!" diye fısıldadı.

Abisi de onunla birlikte ayağa fırlamış, soğukkanlı bir sesle, "Sakin ol!" dedi. "Sen, git ve yat! Ben onu oyalarım."

Demir, gözlerini devirdi. "Haber gece yayınlanmaya

başladı! Süheyla, sabahında burada! Seni dinler mi?"

"Gidip yatsana, eşek sıpası! Kapıda bekletiriz!"

Demir, abisinin sözleri üzerine gülüp salondan çıkmak için hızlı adımlarla ilerledi. Bedeni öylesine bir heyecan dalgasıyla boğuşuyordu ki ayakları uyuşmaya başlamıştı. Telefonun hoparlörünün açıldığını duydu.

"Çelik Bey, Süheyla Akgün diye bir kadın geldi. Sizi görmek istiyor. Ona ziyaretçi kabul etmediğinizi söyledim ama beni tehdit etti."

Demir, sırtı ve adımlarını hızlandırdı. Aklı bütünüyle Süheyla'nın gelmiş olduğu gerçeğine kaydığı için nereye gittiğinin farkında değildi.

Abisinin, "Yukarı çıksana, sersem herif! Mutfakta ne işin var!" diye gürlediğini duyduğunda, yönünü değiştirdi.

Merdivenleri üçer beşer çıktı. Çenesine bulaşmış olan sebze suyunu koluna sildi ve kirlenen tişörtünü çıkardı. Odasına girip hızla yatağına ilerledi. Tişörtü yatağın altına tikiştirip, vakit kaybetmeden yatağa uzandı. Koluna bağlı olması gereken serum borusunun kapalı ucunu örtünün altına çekti. Örtüyü de çenesine kadar çekip nefesini düzene sokmaya çalıştı. Güçlü ve heyecanlı kalp atışları için yapabileceği bir şey yoktu.

Dakikalar ilerledikçe bedenindeki heyecan durulmasa da nispeten azaldı. Gözlerini kapadığı anda kapı açıldı. Kokusu, bedeninden önce ulaştı. Yazık ki, ciğerlerini şenlendirecek havayı derince içine çekemiyordu. Kulaklarını kabartmış, attığı adımları dinliyordu.

Yatağının üzerinde bir hareketlilik oldu ve bedeninin hemen yanındaki tenden gelen ısıyı duyumsadı. Kahretsin! Elleri titremeye başlamıştı. Ona koşmak istiyorlardı. Sarılmak. Onu sıkıca bedenine bastırmak... Hiç birini yapamadı ve öylece yatmaya devam etti. Süheyla'nın par-

mak ucunu burnunun üzerinde hissettiğinde, göğsünden yükselen sese güçlkle engel oldu. Dudaklarına geçtiğinde neredeyse nefesini tutacaktı. Sonra Sü, onu öptü. İşte o anda Demir'in nefesi içine hapsoldü. Karşılığını vermek için iradesinden kalan tüm kırıntıları kullandı.

O, dudaklarını hissetmiş olmanın etkisinden kurtulmaya çalışırken, Süheyla fısıldadı. "Gitme, aşağılık herif! Gitme! Gidip de kaldıramayacağım bu yükü omuzlarıma bırakma. Altında ezilirim. İnan... O kadar güçlü değilim! Pislik herif! Aptal!" Parmakları saçlarını sertçe kavradı. Demir, belki gözlerini açmamıştı. Ama yüzünün afallamayla eğildiğini hissediyordu. Muhtemelen kadının, ömür boyunca görüp görebileceği en zayıf anı bu olacaktı. Sesi titriyordu. Fısıltısında, öfkeli tehdidinin arkasında bir yakarış vardı. Bunca yoğun hissin içinde ayrı kalmanın âlemi neydi ki? Acı çekmenin manası neydi? Onlara ne yaptığını görmüyor muydu? Demir, gözlerini açmaya ve onunla boğuşmaya karar vermişti. Çünkü biliyordu ki, Sü onu öldürmeye çalışacaktı. Ama Süheyla, sözlerine devam etti.

"Ölürsen, seni öldürürüm!"

26

Demir, gülmek zorundaydı. Süheyla yine yapacağını yapmıştı! Gözlerini açtı. Dolgun alt dudak büzüşmüş, muhtemelen alnını hedef almıştı. Demir, onu dişlerinin arasına almak istiyordu ama kıkırdadı. Aptala dönmüş yüz ifadesinden şoka girdiğini anladı. Bundan faydalanmazsa Demir değildi!

Bir çırpıda onu bedeninin altına alıp ciddi bir tehdit olan ellerini ortadan kaldırmak için bileklerini kavrayarak, başının tepesine sabitledi. Bu arada hâlâ gülmeye devam ediyordu. Sözleri heyecanını bastırmış olabilirdi ama afallamış ifadesini izlemek Demir'in, onu içine sokma isteğini körükledi. Ya da doğrudan içine girse ve tek beden olsalar daha iyi olurdu.

Kadının yüzü allak bullak olmuştu. Farklı duygular hızla yüzünde beliriyor, ardından yerini bir diğerine bırakıyordu. Afallama, bocalama, umut, sevinç... Sonunda

gerçeğin kafasına dank ettiği o anı gördü. Dizginlenemez olduğundan emin olduğu bir öfke gözlerini karartmış, göz bebeklerini irileştirmişti. Yüzü, utangaçlıktan uzak bir kıızıllığa boyanırken tüm kasları harekete geçerek gerilmişti. Burun delikleri genişledi. Süheyla'yı bir matadora benzetmek isterdi ama daha çok sırtına oku yemiş bir boğaya benziyordu. Gözünün önündeki değişimi muhteşimdi.

"Seni... Canlıyken öldüreceğim!"

Allah'tan Sü'nün insanın dikkatini ışık hızıyla dağıtmak gibi harika bir özelliği vardı. Sözleri üzerine gülüşünü içinde tutamadı. "Bunu kabul edebilirim ama tek bir şartla!" Öne sürdüğü şartı merak etmediğinden emindi. Kadın, hedefe kilitlenmiş güdümlü bir füzeden farksızdı. Ne yazık ki o hedef de Demir'in ta kendisiydi! Yine de devam etti. "Hayatının bir on yılını bana ver! Ve eğer on yıl sonra beni hâlâ öldürmek istiyorsan... Seve seve boyunumu huzuruna egeceğim!"

"Hayır. Seni şimdi öldüreceğim. Ve on yıl boyunca da yasını tutacağım."

"Mantıksızsın, kadın!"

"Muhtemelen."

Bedeninin kaskatı kesildiğini kendi teninde hissediyordu. Demir'den hıncını almak için henüz bir hamlede bulunmamış olması, bulunmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kadın, "Beni oyuna getirdin. Yine!" diye soludu.

"Evet."

"Ayağına getirttin!"

"Evet."

"Canımı yaktın!"

"Evet. Ve nedenini sana açıklamak istiyorum."

Süheyla, kalkmak için altında kıpırdandığında, Demir

yüzünü buruşturdu. "Yapma şunu, kadın! Şurada ciddi bir şey konuşuyoruz. Kıpırdanıp durdukça içim hopluyor!"

Sözleri onu daha da öfkелendirdi. "Kalk üzerimden! Hemen!"

"Eğer sakın sakın konuşmayı kabul edersen, kalkacağım!"

Demir, onunla sakın konuşmak konusunda pek umutlu olmasa da ifadesini dikkatle inceledi. Önerisini tartarken tek kaşının yukarı tırmanmasını, gözlerinde hesapçı parıltıların belirmesini ve çenesinin kasılmasını keyifle izledi. Keyifliydi, çünkü Süheyla altında tamamen kendi insafına kalmış bir halde uzanıyor, hareket edemiyordu. Keyifliydi, çünkü kadının sıcaklığıru iliklerine kadar hissediyordu. Keyifliydi, çünkü Matruşka... Gelmişti!

Kararını verdiği an, yüzündeki ifade ciddiyetini korusa da sakın bir hal aldı. Dudağının bir kenarı yenilmişliğine hayıflanır gibi hafifçe yana kayarken alçak sesle, "Tamam," dedi.

Demir, hafif bir şaşkınlıkla, "Kabul ediyor musun?" diye sordu.

Kadın yanaklarını şişirerek bıkkın bir nefes koyuverdi. "Tek seferde algılayamayacağını tahmin etmeliydim! Beyninde kaç hücre canlı kaldı, merak ediyorum."

Demir gülerek yüzüne eğildi. Dudaklarından hızlı bir öpücük çaldı. Ardından dayanamayıp, alt dudağını ısırıp çekti. Dişlerinin arasından çektiği sert nefesten sonra, "Şu tumbul şeyi senden daha fazla özlemişim!" diye fısıldadı. "Yemin ediyorum; bir gün onu yiyeceğim!"

"Artık üzerimden kalkacak mısın?"

Demir'in kaşları istemsizce çatıldı. Başını onaylarcasına sallamıştı sallamasına ama kadının yelkenleri suya bu kadar kolay indirmesini beklemiyordu. Ayrıca üzerin-

den de kalkmak istemiyordu. Homurdanarak bileklerini serbest bıraktı. Ardından iç çekerek üzerinden kalktı ve yataktan zıpladı. Süheyla'nın hareketlendiğini duyduğunda tekrar ona döndü. Aniden omuzlarından kavrandı, aşağı çekildi ve midesi kadının dizisiyle akraba oldu. "Seni. Adi. Herif."

Demir'in nefesi içine kaçarken öne doğru büküldü. "Düzenbazsın, kadın!" diye soludu.

"Muhtemelen!"

Demir'in gözleri, tekrar saldırmak için bekleyen kadının kararmış gözlerine kilitlendi. "Kahretsin, Sü! Midem bağırsaklarımın içine kaçtı."

Süheyla, buz gibi güldü. "O da bir şey mi? Birazdan kışına kaçan beynini, kafatasının içine yerleştireceğim!"

Demir, gülüşünü içinde tutamadı. O kadar inanarak söylemişti ki, yapacağına neredeyse inanacaktı. Midesi hâlâ sancıyordu. Yine de doğruldu. "Eğer bir hamlede daha bulunursan; karşılık vereceğim!"

Süheyla'nın tek kaşı yukarı kalkarken, başı yana eğildi. "Deneyebilirsin!" Demir'in üzerine atladı.

Demir Mızrak, uyarısını yaparken şaka yapmamıştı. Genç kadın üzerine atıldığında, onu belinden yakaladı. Süheyla'nın etkili yumruğu başmın yanına isabet etmiş, üzerinde durmaya degecek kadar canı yanmamıştı. Kollarının arasında tuttuğu narin ama daha önce dengine rastlamadığı kadar güçlü bedeni yatağın üzerine fırlatıp vakit kaybetmeden peşinden ilerledi.

Süheyla, ters takla atarak yataktan tekrar çıktığında Demir gülerek üzerine yürüdü. Hangisi avdı, hangisi avcıydı artık mühim değildi. Belki de onların birbirini anlayabileceği tek yöntem buydu. Belki de gerçekten ortak bir noktada ancak bu şekilde buluşabilirlerdi.

Kadının yüzünü hedef alan tekmesini tek eliyle savur-

du. Dizinden kavrayıp yere serebilmek için hızla aşağıya eğildi ama Süheyla bir adım geri çekilerek hamlesinden kurtuldu.

Kadın, "Sen-" diye başlamıştı ki, Demir'in ensesini yakalamayı amaçlayan elinden dönerek kurtulmak için susmak zorunda kaldı.

Demir, nefes nefese duraksadı. Süheyla'nın göğsü de sık aldığı soluklarla şişip iniyordu. Aralarında iki kol boyu mesafe vardı. "Ben, sana tapan adamım. Ben, özleminden aklını kaçırarak olan adamım! Ben, seni görebilmek için televizyon kanallarında rezil olmayı göze alan adamım! Kahretsin, Sü! Ben, hayatını seninle geçirmek için yamp tutuşan adamım! Ben, senin sevdiğin adamım!"

Süheyla, sözlerinden etkilenmiş görünüyordu. Yine de o; Süheyla'ydı işte! Gözlerinde patlayan yoğun duyguların önüne set çekip dişlerini sıkı. "Sen, öleceğini düşünmemi sağlayıp beni ağlatan adamsın! Sırf gözyaşlarım boşa gitmesin diye seni öldüreceğim!"

Demir'in ifadesi aniden boşaldı. O, her an kendisine saldırabilir diye gerilmiş olan kasları pelte gibi oldu. Fısıldayarak, "Ağladın mı?" diye sordu. Kalbi, onca acıyı içinde saklayan ve tek damla göz yaşı dökmeyen kadının kendisi için ağlamış olduğu gerçeğiyle ezildi.

Süheyla, çileden çıkmış bir halde, "Neden her söylediğim sözün daha sonra teyit etmek zorunda bırakıyorsun ki?" diye çıkıştı.

Demir, ona sarılmak zorundaydı. İsterse boğazını kes sin umurunda değildi. İki adımda yanında bitti. Kendini korumaya alışmış olan kadının kasları gözle görülür bir şekilde gerilirken bakışları temkinliydi. Umursamadı. Bir eli belini kavrayıp, bedenini kendine çekerken diğeri hâlâ çirkin bulduğu saçlarının arasına daldı. Ve onu

sıkıca bedenine bastırđı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Akıttığın tek damla gözyaşına bile değmem! Yine de sen, bu adam için gözyaşı mı döktün?"

Parmakları, kalın saç tellerinin arasında usulca ilerlerken başını iki yana salladı. "Tek başına hiçbir şeyim ama seninle çok şeyim, Sü! Zıyan etme bizi..." Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Hâlâ temkinli, hâlâ biraz öfkeli görünüyordu. Yine de o gözlerde yumuşayan bir şeyler görüyordu. "Sana gelseydım; beni ezer geçerdin. Arasaydım; açmazdın." Süheyla, sanki soru sormuş gibi onaylayarak kafasını salladı. "Senin toprak altında gömülü olduğun o an..." Anıyı hatırlamasıyla irkildi. "Öldüğünü sandığım o an; her şeyi ardımda bırakma kararını almıştım. Eğer benim kadar canın yanarsa, acı çekersen, benim kadar dünya başına yıkılmış gibi hissedersen bize bir şans verebilirsin sandım. Ya da umut ettim." Eğilip alnını alnına dayadı. "Biliyorum. Beni seviyorsun. Beni özledin. Kahretsin, kadın! Eğer benim özlediğimin yarısı kadar bile özlediysen bizi ayırmazsın!"

Başını kaldırdı. Neredeyse yalvararak gözlerinin içine baktı. *Hadi, diyordu. Hadi, artık inat etme!*

Kadının tek kaşı yukarı tırmandı. Aynı anda gözlerinde bir şeyler titreşti. Yine de o Süheyla'ydı! Hiçbir şeyi normal olamazdı. "Bir gün, dünyanın senin etrafında dönmediğini fark edeceksin! Ve sırf fark ettiğin o an sana gülebilmek için hemen dibinde olacağım!"

Demir, güldü. Bu Süheyla'ca 'Ömür boyu dizinin dibinden ayrılmayacağım, canım aşkım!' demekti. Ve anında kendi düşüncesine yüzünü buruşturdu.

Hareketi kadının merakla kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Ne?"

Demir ekşi bir yüzle, "İçimden, senin adına tatlı sözler geçirmiş olabilirim!" dedi. Sesinde alay tınısı vardı.

Kadın, gözlerini devirdi. Demir, daha fazla kendine engel olamayıp dudaklarına atıldı. İçinde havai fişekler patlıyordu. Kalbi, davullu zurnalı bir kutlamayla güm-bürdüyordu. Çok şey barındıran öpüşmeleri nefesi tıkanana kadar devam etti. Elllerine hâkim olamıyordu. Aslında olmak da istemiyordu. Onu hissedebilmek için kıvrımlarına ulaşip zaten uyarılmış olan kadının arzusunı körüklemek için dokunuşuyla sataştı. Nefes alabilmek için başına geriye çektiğinde çatlamış bir sesle, "Seni ben mi soyayım, yoksa bunu kendin mi yapacaksın?" diye sordu.

Omuzlarının üzerinde dünyayı taşıdığını o anda fark etmişti. Süheyla, onu sonsuza kadar affetmeseydi ne yapardı gerçekten bilmiyordu. Sonunda dizleri yükün ağırlığını kaldıramaz ve çökerdi. Birine böylesine bağlanmak deli işiydi. Görünen o ki, karşısındaki kadın da en az kendisi kadar deliydi! Göğsünün kabardığını hissetti. Onu tam anlamıyla fethetmişti! Tek kaşıyla dünyaya meydan okuyan bir kadını kendine bağlamıştı. Eh. Azıcık böbürlenmek hakkıydı.

Kadın, aniden kollarının arasından sıyrıldığında kaşlarını çattı. Süheyla, "Hiç biri!" dedi. Yüzüne saf haz dalgası yayılırken, "Çünkü soyunmayacağım!" diye bildirdi.

"Sakin. Bunu. Yapma. Kadın!"

Süheyla, bir adım daha geri atarken, "Yapacağım! Bir oyun oynadın ve canımı yaktın. Eğer seni öldüremeyeceksem," dedi ve bir dudağının kenarı keyifle yana kaydı. "Gerçekten senin olana kadar kıvrınmanı izleyebilirim! Hatta sırf acı çekmen için yanında iç çamaşırlarımla dolaşacağım!" Gözlerindeki meydan okuyan ifade Demir'in hiç hoşuna gitmedi. Kahretsin! Kadın ciddi görünüyordu.

"Siktir! O zaman zaten ölürüm, Sü!"

"Keyfin bilir."

Süheyla'nın adamı birkaç gün kıvrandırma hayalleri suya düşmüştü. İhtarından sonra Demir, ertesi güne tarih alabilmek için çok çabalamış olsa da, ancak bir sonraki güne bulabilmişti. Onun telaşlı heyecanını kılını bile kıpırdatmadan izlemek keyifliydi. İki gün içinde onunla evlenecek olması fikrine hâlâ ısınamamıştı. Ki zaten evlenecek bir kadın gibi de hareket etmiyordu. O, sıklıkla Demir'i izliyordu. Demir de onun sakinliğine öfkeleniyor, laf atıp duruyordu. Nerede yalnız yakalasa edepsiz sözler söylüyor, ona yapacaklarını anlatıyordu. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan! Allah'tan utanıp sıkılan bir insan değildi. Yoksa sözleriyle kafasını deve kuşu gibi bir yere gömmek isteyeceğinden emindi. Bir de böyle bir ihtar verdiğine pişman olacağını söylüyordu. Pişman olacağı o anı iple çekiyordu ama Demir'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Kolay vazgeçtiğini biliyordu. Bunun için beyninin bir tarafı onu çimdikleyip duruyordu. Umursuyor muydu? Hayır. Sonuçta, ileride adamın canına okuyacağı çok günler olacaktı.

Fazlasıyla mutluydu. Bunun için kimi zaman suçluluk hissediyordu. Umur'a ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Ardından onun da kararını onaylayacağını düşünerek kalbini ferahlatıyordu. Son zamanlarda oldukça karışık hislerin istilasına uğruyordu ve eğer bu kendisi için bir değişimse, ileriye düşünmek bile istemiyordu.

Düşüncelerinin odak noktası olan adam bir anda, elinde koca bir kutuyla salona daldı. Dudaklarında, yüzüne sığmayan bir gülümseme vardı. İfadesindeki çocuksu mutluluk Süheyla'nın gülümsemesine neden oldu.

Demir, onun istifini bozmadığını gördü. Sahte bir

ciddiyetle, "Müstakbel Bey'in geldi, kadın! Kalk, yerlere kadar eğil ve 'Emret, efendi!' de! Belki o zaman seni affedebilirim!" dedi.

Süheyla, gözlerini devirdi. "Boşa sarf edecek ne kadar çok kelimen var!" Kaşları hafifçe çatıldı ve gözleri elindeki kutuya kaydı. "O ne?"

"Gördüğünde, sevinç çığlıkları atarak kucağıma atlayacağın bir hediye!"

Adamın dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Süheyla, merakla ayaklandı. Elbette, hiçbir şekilde çığlık atmayacaktı ama adam abartmayı seviyordu. Demir'i yarı yolda karşıladı ve kutuyu elinden aldı. Eğer kutuya odaklanmış olmasaydı, adamın gözlerindeki muzip parıltıları yakalayabilirdi.

"Bir teşekkür öpücüğü?"

"Öpücüğe değecek mi, önce onu kontrol etmeliyim!"

Demir homurdanırken, genç kadın parlak ve değerli taşlarla süslenmiş gelinliği kutusundan çıkardı. Havaya kaldırıp, acayip bir cisme bakar gibi incelemeye koyuldu. Gerçek bir endişeyle, "Bu ne?" diye sordu. Gerçekten o şeyi giyeceğini düşünmüş müydü? Gözleri, adamın yoğun gözleriyle kesişti.

Demir, tam bir ciddiyetle, "Özel bir giysi!" diye açıklamaya başladı ve Süheyla inledi. "Evlenen kadın." Burada işaret parmağıyla genç kadını işaret etti. "Yani gelin, bu elbiseyi düğünde ya da nikâh-"

"Demir!"

Adam, şaşırmış göründü. "O zaman neden sordun, kadın? Benimle kafa mı buluyorsun?"

Süheyla, hayretler içerisinde gelinliği havaya kaldırdı. "Bunu giyeceğime gerçekten inandın mı?"

"Elbette! Fransa'nın en iyi modacısının elinden çıkan, senin beden ölçülerine birebir uyan, bilmem ne taşlı, ser-

vet değerinde bir gelinliği giymek istemeyeceğin aklımın ucundan geçmedi."

Süheyla, dişlerini sıktı. "Bunun yanında yedi cüceleri hediye etmeyi unutmuşlar sanırım!"

"Çok güzel bir gelinlik! Zavallı kalbimin kırılmaması için, en azından beğenmiş gibi yapamaz mıydın?"

Adamın gözlerinde yaralı bakışlar belirdi. Süheyla, umursamadı. Sonuçta bir kere evlenecekti. "Bu şeyi de üzerime geçirmemek için bir orduyla savaşımaya hazırım! Çok istiyorsan sen giy!"

Demir, gelinliğe alıcı gözüyle baktığında genç kadın güldü. "Çok isterdim ama bedenime uymuyor!" Tekrar gözlerini kadının gözleriyle buluşturdu. "Yani giymeyeceksin!"

Süheyla, başını iki yana sallarken kaşlarını da kaldırdı ve bir 'cık' sesi çıkardı. Demir alayla, "Sadece başını sallaman yeterdi," diye mırıldandı. Başını arkaya çevirdi. "O zaman onlardan birini seç!" Tekrar Süheyla'ya döndü.

Genç kadın, onun baktığı yerde bir şey göremediğinde kaşlarını kaldırdı. Tam adama çıkışmak üzereydi ki, ikişer elemanın hareket ettirdiği seyyar askılıklerde bulunan onlarca gelinlik birkaç adım ötesinde belirdi. Süheyla'nın tek kaşı beğeniyle havaya kalktı. "İşte bu iyiydi!" diye mırıldandı.

"Yine de çığlık atmanı yeğlerdim." Demir'in sözleri üzerine güldü. Kendi tarzma uygun bir gelinlik seçmek için askılara ilerledi. Çok değil, baktığı dört gelinlikten sonra aradığını bulmuştu.

Sade, belinde parlak bir kemeri olan, mini bir gelinlikti. Tek abartısı; dantel ayrıntılı bolerosuydu. Çan şeklindeki eteğinde cepleri vardı. Gelinliği askısından alıp havaya kaldırdı. "İşte, bu!" dedi.

Demir, inledi. "Sadece sen, onlarca gelinlik arasında

en zevksizini seçebilirdin! Kahretsin, Sü! Senin, benim gözlerimle ne alıp veremediğin var?"

Süheyla, giysiye baktı. Dikkatle inceledi ve tekrar çok beğendi. "Gayet hoş! Neresini beğenmedin?"

Demir, tıpkı Süheyla gibi gözlerini devirdi. "Beğendiğim bir yeri yok ki! Sade, basit, gösterişsiz... Zevksizsin, kadın!"

Genç kadın omuz silkti. Sözlerine alınmadı, hafifçe gülümseyerek, "Muhtemelen." dedi. Giysiyi denemek için salona kurulan paravanın arkasına geçerken adamın mırıltısını duydu, "Nasılsa üzerinde çok kalmayacak, Matruşka!"

Gelinlik Süheyla'nın üzerinde çok kalmadı. Demir, daha imzaları atar atmaz kadının dudaklarına basit bir öpücük kondurdu. Hemen ardından elini sıkıca kavrayıp, davetlilerden özür dileyerek onu salondan çıkarmaya çalıştı. Ne kadının gözlerindeki ateşli oklar umurundaydı, ne de sivri dilinden çıkan uyarı dolu sözler... Sonunda Süheyla'yı omzuna attığı gibi yukarı taşıdı. Daha ayaklarının üzerine indirmeden gelinliği bedeninden çıkarmaya başlamıştı. "Önce seni şu zevksiz şeyden kurtaralım!"

Süheyla, "Gelinliğime hakaret edip durursan; bu geceyi yan odada geçirirsin!" diye sahte bir tehdit savurdu.

"Tamamen benimsin, Matruşka! Geceyi derinlerde bir yerde geçirmeyi planlıyorum!" Kadının üzerinden bir çırpıda çıkardığı gelinliği odanın bir köşesine savurup, ona döndü. Süheyla'nın gelinliğinin altında bir şey olmadığını ancak o anda fark etti. Çenesi aşağıya düşer, göğüs kafesi coşkulu bir halde hareketlenirken, "Tapiyorum sana, kadın!" diye soludu.

Dünyada mutlu insanlar da vardı. Belki de herkes mutluluğunu elde etmek için öncesinde kendi acısını çekiyordu. Demir ve Matruşka'sı, unutmaları da acılarının üzerine bir örtü çekmişlerdi. Elbette, masal kitaplarındaki gibi pembe bir dünyada yaşamıyorlardı. Ne Demir Süheyla'nın ruh eşiydi, ne de Süheyla onun! Ama onlar birbirlerini böyle seviyorlardı. Demir ilk çocukları Umut'u kucağına alıp sulanmış gözlerini gizleme çabası içinde, "Neden bebeğimiz buruşuk? Sana söylüyorum doğum sırasında bir hata yaptılar!" dediğinde; Süheyla, "Sen de annenin karnından podyum mankeni gibi çıkmadın!" diye cevap verebiliyordu. İsmi Umut koymuşlardı, çünkü bu onlara her şey için umutlanmaya cesaret etmeleri gerektiğini hatırlatıyordu.

Ve Demir hâlâ deniyordu. Uzun bir takma isim listesi eşliğinde, Matruşka'nın son bebeğini bulmaya çalışıyordu. Bulamadığı için duyduğu memnuniyeti de kendinden başkasının bilmesine gerek yoktu. Hangi erkek onun kadar şanslı olabilirdi ki? Ha, bu arada... Demir, abisinin tavsiyesine uyup evde delici ve kesici aletler bulundurmuyordu, çünkü Matruşka kıskandığında yeteneklerini sergilemekten kaçınmıyordu!

SON